

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

LYNN
KURLAND

AN
DIEU
ANNE
MOON

 TỦ SÁCH BOOKBT #301

Table of Contents

LỜI GIỚI THIỆU

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG CUỐI
ĐOẠN KẾT

Thông tin sách

Tên sách: **Là điều anh muốn**

Nguyên tác: **This is all I ask (de Piaget #6)**

Tác giả: **Lynn Kurland**

Người dịch: **Ficland**

Nhà phát hành: **Bách Việt**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **550g**

Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **03/2015**

Số trang: **560**

Giá bìa: **119.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **20/08/2017**

Dự án ebook #301 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Gillian Warewick, người con gái bị chính cha mình hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, suốt bao năm qua vẫn núp dưới cái bóng bảo vệ của người anh trai cô hết mực yêu thương cho đến khi anh ra đi mãi mãi... Cuộc đời cô những tưởng sẽ chỉ ngập tràn nỗi sợ hãi và cảm giác tự ti về vẻ ngoài của mình, nhưng như William đã hứa: “Ngày nào đó một lãnh chúa đẹp trai sẽ đưa em đi cùng anh ta...”.

Lãnh chúa Christopher, Rồng xứ Blackmour, kẻ mang trên mình những danh xưng mà cả nước Anh phải nép mình khiếp đảm, kẻ từng thề rằng sẽ không bao giờ yêu một lần nữa bởi chính thứ tình yêu mù quáng đối với người vợ đầu tiên đã khiến hắn không chỉ mất đi ánh sáng mà còn tất cả mọi thứ hắn trân quý, chỉ để lại những đờn đau, mặc cảm và một con tim tan vỡ...

Một hẹn ước hôn nhân ràng buộc...

Và rồi, hai linh hồn lạc lối đã tìm thấy ở nhau lý do để sống thêm một lần nữa, cười một lần nữa nhưng là để yêu thương lần đầu tiên... trọn vẹn...

Là điều anh muốn kể câu chuyện cảm động giữa hai linh hồn mang nhiều tổn thương. Cả hai tưởng rằng trái tim họ sẽ không bao giờ lành lại, nhưng chính sự sắp đặt của số phận đã mang họ đến bên nhau, nhóm lên ngọn lửa của niềm tin và tình yêu.

Tác phẩm không chỉ là một câu chuyện tình lãng mạn, mà ẩn chứa trong những trang viết là một niềm tin về giá trị chân thực của tình yêu, thứ duy nhất có thể chữa lành mọi thương đau và đưa hai linh hồn lạc lối về bên nhau.

Là điều anh muốn là một trong 29 cuốn tiểu thuyết của Lynn Kurland. Trong gia tài đó, nhiều tác phẩm của nữ nhà văn nằm trong danh sách bán chạy của New York Times, USA Today, Amazon Top 100...

LỜI GIỚI THIỆU

Lynn Kurland bắt đầu sự nghiệp văn chương từ khi mới lên năm tại Hawaii với series tiểu thuyết ngắn có nhan đề *Clinton's Troubles*, xoay quanh vị anh hùng bất đắc dĩ nhận ra bản thân mình đang vướng vào một đống rắc rối. Sau khi trở về đất liền, bà tạm gác niềm say mê sáng tác sang một bên để tập trung vào âm nhạc cổ điển. Những năm tháng học đại học đã mang đến cho Kurland cơ hội được tiếp cận với những kệ sách chất đầy tiểu thuyết lãng mạn trong thư viện trường, chúng không chỉ khiến bà mê mẩn mà còn tiếp thêm can đảm cho bà để đặt bút viết những trang sách của riêng mình.

Năm 1996, bà cho ra đời cuốn tiểu thuyết đầu tay *Stardust of Yesterday*, và giành được hai giải RITA cho Tiểu thuyết đầu tay hay nhất và Tiểu thuyết huyền bí hay nhất.

Tính đến nay, bà đã xuất bản hai mươi chín cuốn tiểu thuyết dài với lịch trình đều đặn, một tác phẩm giả tưởng *Nine Kingdoms* vào tháng Giêng và một tác phẩm huyền bí/xuyên không vào tháng Tư. Bà cũng đã xuất bản tám tiểu thuyết ngắn, trong đó *To Kiss in the Shadows* đã giành giải RITA cho Tiểu thuyết lãng mạn ngắn hay nhất. Nhân vật trong phần lớn các tác phẩm của bà đều xuất thân từ ba dòng họ truyền thống: MacLeod, McKinnon và de Piaget, và thường có mối quan hệ đan kết chặt chẽ với nhau.

Tiểu thuyết của Kurland luôn nằm trong danh sách bán chạy nhất của tạp chí *New York Times*, *USA Today*, *Amazon Top 100*, *Barnes & Noble*, *Walden* và *B. Dalton*.

Tháng 8 năm 1997, Lynn Kurland xuất bản cuốn tiểu thuyết thứ tư, *Là điều anh muốn (This is All I Ask)*. Tác phẩm thuộc series De Piaget và được viết theo thể loại lãng mạn lịch sử pha giả tưởng. Cuốn sách đã đoạt giải Care Finalist của Romantic Times Bookstores cho Tiểu thuyết lịch sử hay nhất. Hai tác phẩm khác, *The More I See You (series De Piaget)* và *A Garden in the Rain (series The MacLeods)*, cũng sẽ được BachvietBooks giới thiệu đến độc giả trong thời gian tới.

BachvietBooks

MỞ ĐẦU

Những nhánh củi khô nổ lách tách trong lò sưởi, mang theo cụm hoa lửa bùng sáng trên mặt đá lạnh lẽo. Chất lỏng màu nâu sóng sánh bên trong chiếc vạc sôi ùng ục dâng cao đến mép rìa như chực tràn ra ngoài, tựa hồ một người trẻ tuổi đang chăm chăm nhìn vào vạc sâu tội lỗi và đùa giỡn với ý nghĩ nảy ra trong đầu.

“Magda, để mắt cái vạc đun kia!”

Người phụ nữ già nua nhăn nheo nhảy dựng lên như giẫm phải đinh, hất mái tóc bạc khỏi gương mặt mình bằng bàn tay béo múp rồi thổi bùng ngọn lửa. “Ôi Đức mẹ Mary, ta nghĩ ta lại đun quá lửa rồi!”, Magda thút thít.

“Bằng Ngọn lửa Địa ngục à, ta rất ghét khi người cứ gọi những tên Thánh linh thiêng ấy”, người thứ hai lên tiếng, bước tới lấy cái muỗng. Bà ta ném thữ rồi chửi rủa, “Thánh thần thiên địa ơi, mọi thứ cứ luôn phải qua tay ta mới được hay sao?”.

“Nemain ơi, chúng ta phải làm sao bây giờ?”, Magda kêu lên, siết chặt đôi tay. “Ta không chịu đựng nổi nếu thấy họ đánh mất cơ hội này khi số phận đến lúc này vẫn an bài thật viên mãn và thuận lợi theo mong muốn của chúng ta!”

Nemain càu nhàu khi kéo cái vạc ra khỏi lò. “Berengaria, đến ném thữ mà xem. Ta phải nói rằng đây là thứ tình được tề nhất Magda từng phối chế.”

Berengaria không trả lời. Bà đang bận nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, quan sát quá khứ mở lối cho tương lai. Đó là một món

quà bà sở hữu: Tiên tri. Bà thích thú khi đắm chìm trong quá khứ để xem tương lai diễn ra thế nào, hiểu được các bậc đế vương vì sao chết và những lãnh địa do đâu mà thất thủ. Khả năng này cũng tỏ ra hữu ích khi cần biết lúc nào lâu đài bà đang sống gần đó sẽ bị bao vây, giúp bà có đủ thời gian gói ghém hành lý và tìm chỗ ở mới trước khi bọn cướp tới. Nhưng nhiệm vụ bày ra trước mắt bà bây giờ mới là điều quan trọng nhất: Mang hai linh hồn bất đắc dĩ, thẳng thắn và hơi quá quắt đến được với nhau. Vâng, điều này quả xứng với sự khéo léo khiếm tốn của bà.

Bà nhận thấy Magda kiễng chân, nghe được Nemain cự nự khi bà ta giậm đôi ủng phù thủy mòn cũ xuống sàn, nhưng bà không thèm chú ý đến họ. Thành bại chỉ trong hơi thở. Nếu Lãnh chúa Blackmour không có chút danh dự nào, hẳn sẽ bỏ mặc lời thề bảo vệ một người phụ nữ hẳn hầu như chẳng quen biết. Có lẽ, cuối cùng thì danh dự cũng không hẳn là một đức tính hoang phí.

Berengaria để hiện tại trôi qua tầm mắt, nhìn gã Rồng tắm tối hung bạo xứ Blackmour gửi đi thông điệp của hắn. Bà nghiên ngẫm kỹ lưỡng người chiến binh được trận mạc trui rèn nọ, hài lòng thấy rằng hắn sẽ không chùn bước cho đến khi đạt được mục đích. Hắn không thể, hoặc sẽ mất tất cả.

Chẳng còn cơ hội nào khác cho hắn.

“Magda, ôi mũi tôi, mùi đó thật khủng khiếp”, Nemain bịt mũi và thụt lùi tuốt về phía bên kia căn lều. “Đổ nó đi, làm lại. Và lần này hãy cẩn thận! Phải mất hàng chục năm mới tìm được xương ngón tay của một pháp sư, người thì đã dùng gần hết rồi. Ta không có ý định mạo hiểm đến Scotland lần nữa để tìm thêm mẫu xương khác đâu!”

“Đừng la lối nữa”, Magda khịt mũi. “Ta chỉ ở đây vài năm thôi.”

“Ta dám khẳng định ngay cả linh mục hèn mọn nhất cũng có thể nói vậy. Hẳn sẽ sớm nghĩ người giống một nữ tu hơn là một phù thủy.”

Berengaria tâng lờ cuộc cãi vã. Thay vào đó, bà chăm chú quan sát một cô gái chất phác đang luyện tập với thanh kiếm gỗ trong khu vườn ở Warwick, hành động này hoàn toàn bị ngăn cấm. Cha cô sẽ không vui bởi việc bất tuân mệnh lệnh, nhưng thật may mắn làm sao, sứ giả của Rông sẽ đến nơi trước lúc Warwick phát hiện ra hành động của con mình. Berengaria thúc vào gã hiệp sĩ thêm lần nữa, như quân tốt trên bàn cờ, buộc hẳn phải giục ngựa tăng tốc. Hài lòng khi biết chắc gã sẽ tới kịp lúc, bà hướng sự chú ý về lại cô gái trẻ.

“Chỉ vài khắc nữa thôi, con của ta”, Berengaria dịu dàng nói, “và rồi cuộc sống mới của con sẽ bắt đầu”.

CHƯƠNG 1

Pháo đài Warwick, nước Anh, năm 1249

Mấy nhánh củi khô nổ lách tách trong lò sưởi, mang theo cụm hoa lửa lóe sáng trên mặt đá lạnh lẽo. Một ả hầu gái đang loay hoay khâu đồng than hồng rồi túm túm trở lại với đề tài dở dang cùng hai kẻ khác, đôi mắt mở to đầy bất an.

“Có đúng hẳn là bầy tôi của ác quỷ không?”

“Tin đồn thôi”, người thứ hai gật gù thì thầm.

“Hắn được sinh ra từ những gì sâu thẳm nhất của đêm đen”, kẻ thứ ba phán. Cô ta lớn hơn cả và là người có vẻ am hiểu nhất về những vấn đề đại loại thế này. Ả liếc qua vai “Lời đồn đại”, kẻ thứ ba lên tiếng, hạ thấp giọng mình và buộc những người khác, kể cả Gillian, phải nhích đến gần hơn, “phu nhân hẳn, trong một đêm, đã phát hiện ra chồng mình có đôi mắt đỏ rực như Lửa Địa ngục và cặp sừng nhú khỏi đỉnh đầu. Hắn bắt gặp bà trước khi bà kịp chạy trốn, kể từ đó không còn ai nghe tin về bà ta nữa. Họ kháo nhau rằng hắn đã hiến vợ mình cho chủ nhân của hắn”.

Gillian cảm giác cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Kiến thức về thế giới bên ngoài bốn bức tường lâu đài của cô thực sự rất ít, nhưng cô vẫn tin là nước Anh đầy rẫy phù thủy và yêu tinh, những kẻ thù dệt phép thuật đen tối trong màn đêm chết chóc. Anh trai cô từng kể rất nhiều về nó và cô không có lý do gì để nghi ngờ những câu chuyện ấy.

“Hắn chưa bao giờ rời pháo đài của mình, hoặc như tôi đã nói”, ả hầu gái thứ hai đột ngột lên tiếng, rõ ràng cố khiến cho âm điệu

trở nên nghiêm trọng hết như ả thứ ba đã làm. “Hắn có những bạn bè thân thuộc trông nom giúp các sự vụ.”

“Có lẽ hắn sợ ai đó sẽ phát hiện ra sự thật”, ả trẻ nhất trong nhóm đưa ra phỏng đoán.

“Một con quái vật thực sự”, người thứ hai lắc đầu khơi chuyện. “Không linh hồn nào ở nước Anh đủ can đảm đối mặt với hắn. Chỉ cần một tia nhìn từ đôi mắt hắn cũng đủ khiến mọi người hoảng sợ bỏ chạy.”

“Còn nữa, không hề có bóng dáng trẻ con trong làng của hắn”, giọng nói thứ ba cất lên, vẫn hạ thấp như ban nãy. ả ngập ngừng, “Blackmour uống máu chúng”.

Gillian thở gấp trong nỗi kinh hãi, thanh kiếm gỗ của cô rơi cách xuống sàn. Blackmour à?

Đám hầu gái quay lại nhìn cô. ả lớn tuổi nhất vội vàng làm dấu Thánh rồi lẩn đi, hai người còn lại cũng chuẩn ngay sau đó.

Gillian nhìn chăm chăm theo họ, không nói nên lời. Bọn gia nhân lẩm chuyện vừa bàn tán về một ác quỷ bẩm sinh, nhưng họ lại làm dấu Thánh với cô sao?

“Tiểu thư Gillian, cha cô đang chờ.”

Gillian xoay người về hướng tiếng nói vừa phát ra, bắt gặp quản gia của cha cô đang đứng ngay sau lưng mình. Cô nghĩ bản thân cần ít thời gian để thay đổi xiêm y, nhưng sau đó lại cho rằng tốt hơn là không nên nói ra điều ấy. Còn đợi thêm giây phút nào nữa, cơn giận của cha sẽ tăng thêm.

Khi nhìn thấy trang phục cô đang mặc, chắc chắn cha sẽ biết ngay cô vừa làm gì. Chỉ chừng đó thôi cũng đủ làm ông phát cáu

rồi.

Cô nhặt thanh kiếm gỗ và ép mình đứng thật thẳng lưng khi bước theo sau người quản gia, dù ý nghĩ phải đối mặt với tính khí của cha đã đủ làm cô phải co rúm. Cô liếm môi bằng chiếc lưỡi khô ran, nới gót quản gia bước lần theo những bậc thang xuống hành lang dẫn tới dãy phòng chính.

Gillian treo thanh kiếm lên tường trước khi lê gót vào căn phòng nhỏ, nơi cha cô xử lý những sự vụ tư mật. Tim cô đập mạnh trong lồng ngực, tựa hồ cả hai người đàn ông trong phòng đều có thể nghe thấy. Ôi, cô ước William còn sống để bảo vệ cô biết bao! Gillian hít sâu và nắm chặt hai tay sau lưng.

“Ngài gọi con ạ, thưa lãnh chúa?”

Bernard Warewick là người đàn ông cao ráo, chắc nịch, một chiến binh đã sống sót qua vô số trận chiến và sẽ còn chinh phục nhiều chiến trường nữa. Gillian buộc bản thân không được khúm núm khi người cha vạm vỡ đi quanh cô, nhìn chăm chăm vào đôi chân cô, bước từng bước một, ánh mắt ông chẳng nói lên điều gì. Cô cảm giác đôi bốt của mình bị chôn chặt dưới hai mươi lớp bùn chứ không phải một lớp nữa. Cô khổ sở ý thức được rằng mình đang mặc chiếc áo chùng sờn cũ và đôi bít tất chấp vá. Mái tóc cô, không bao giờ biết vâng lời, chọn ngay lúc này mà xổ khỏi bím.

Cô cảm giác nó lòa xòa khắp mặt và rối tung ngang ngạnh xõa xuống vai.

Đôi mắt cha cô híp lại.

“Mày không thể làm gì với cái đống này à? Trông như ổ rơm vậy.”

Vai Gillian rũ xuống.

“Và tao rõ ràng đã cắm mày đặt chân vào thao trường.

Có lẽ cần phải nhắc mày nhớ lại.” Mắt ông gióng thẳng vào cán roi treo trên tường.

“Con không đến thao trường”, Gillian thì thào. “Con thể mà.”

“Mày giẫm chân vào máu rồi!”, ông gầm lên. “Chết tiệt, con gái à, tao không chịu nổi sự láo xược của mày!”

Trước khi cô kịp lẩn tránh, ông đã tóm cán roi và quất vào mặt cô.

Cơn đau rát như báo rằng da cô đã rách, nhưng có thể còn tệ hơn nhiều. Cô lùi một bước, sẵn sàng quỳ gối và cuộn tròn người để bảo vệ gương mặt khỏi nhiều nỗi đau hơn.

“Lãnh chúa”, người quản gia nhanh nhẩu thốt lên khe khẽ, “Có lẽ ngài nên chờ đã. Sau đó rồi tính”, ông ta thêm vào.

Tiếng ngọn roi rạn nứt khi quất vào bức tường ở đằng xa làm Gillian giật bản mình. Ít nhất nó đã văng khỏi chỗ cô. Cô ngược lên và trông thấy mí mắt cha đang co giật dữ dội. Mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt trên gương mặt ông, tiếng thở gay gắt vang lên trong căn phòng yên ắng. Ông chăm chăm nhìn lão quản gia một cách giận dữ.

“Dẫn thằng con hoang kia vào. Ta sẽ trừng trị đứa con gái này sau khi gã đi khỏi.”

Thời khắc sự chú ý của cha rời khỏi mình và chuyển về phía cửa, Gillian lẩn vội vào một góc. Cô đặt bàn tay lên má, phát hiện chỉ là vết rách nhỏ. Ôi, sẽ ra sao nếu tất cả những đứa con gái khác

sinh ra ở nước Anh đều bị đối xử như thế này? Cô từng thao thức hằng đêm, ước mình có thứ dũng khí mà cô biết bọn hầu gái luôn có. Cô hình dung họ can trường chịu đựng dưới những trận đòn roi trong khi bản thân cô lại lã chã nước mắt và van nài chỉ sau một hoặc hai cú quất. Đạo gần đây, chỉ mới nghĩ đến những đau đớn và nhục nhã thôi cũng đủ khiến cô bật khóc.

Anh trai từng che chở cô rất nhiều lần, nhưng anh đã ra đi mãi mãi, bởi trách nhiệm hộ vệ và chiến tranh. Thời gian William còn ở pháo đài, anh đã đuổi tất cả bọn hầu gái khỏi khu vực riêng tư của gia đình và dạy cô nguyên lý kiếm thuật cơ bản, với những thanh kiếm gỗ, dĩ nhiên rồi, để không bị ai nghe thấy. Anh thậm chí còn làm cho cô một thanh kiếm thật, với lưỡi kiếm sáng lấp lánh kỳ diệu để cô sử dụng dễ dàng, nó sắc bén đến nỗi Gillian từng thử chẻ cái ghế làm đôi mà không phải nỗ lực nhiều.

Nhưng thanh kiếm hiện đang được cất giấu tận dưới đáy rương và đã lâu cô không dùng tới. Anh trai được chôn cất chung với mẹ tại mộ huyết sâu thẳm nơi nhà thờ nên giờ anh không còn có thể giúp cô. Gillian chạm những ngón tay lên mặt lần nữa, cảm giác da thịt rách tươm nhắc cô hình dung khá rõ viễn cảnh mình sẽ phải gánh chịu dưới bàn tay cha một khi người đàn ông xa lạ kia rời khỏi. Cô không nên ra vườn. Nếu không tưởng cha vắng nhà cả ngày, cô đã chẳng làm thế.

Cánh cửa bật mở, một người đàn ông cao to, dữ tợn sải bước vào phòng. Gã mặc bộ chiến giáp hoàn chỉnh cứ như đang trông đợi được xông trận và giết hàng chục kẻ thù bất kỳ lúc nào. Có lẽ gã mong sẽ có một cuộc chiến ngay tại phòng gia chủ ở Warewick này. Gillian sẵn sàng đánh đổi linh hồn để cởi bỏ bộ giáp của gã và khoác lên người mình.

Gã đàn ông trao cho cha cô một cánh cung gãy.

“Lãnh chúa Warewick, tôi mang đến ngài lời chào từ Lãnh chúa Blackmour. Ngài ấy tin mọi thứ đã sẵn sàng.” Gillian tái mặt. Rõng xú Blackmour sao? Hắn muốn gì ở cha cô chứ?

“Phải, tất cả đã sẵn sàng”, Bernard quát. “Nhưng hắn phải tự đến. Ta sẽ không thương lượng với bất cứ tay thuộc hạ nào của hắn.”

Gã đàn ông mỉm cười. Đó không phải một nụ cười dễ chịu. “Lãnh chúa Warewick, tôi là Colin xú Berkhamshire, và tôi không phải thuộc hạ của ai cả.”

Gillian lấy lại nhịp thở. Hỡi các Đức Thánh nhân từ trên cao, Colin Berkhamshire, danh tiếng tàn bạo và ác nghiệt của gã đã vươn rộng từ biên giới Scotland đến tận vùng Đất Thánh. William từng chu du cùng gã trên khắp lục địa và anh đã kể cho cô nghe những câu chuyện đẫm máu về người đàn ông thiếu kiên nhẫn này, gã thích giết bất cứ ai xúc phạm đến gã. Người ta đồn rằng chỉ bằng một nhát kiếm, gã có thể hạ năm kỵ sĩ to lớn hơn mình vì họ dám bình luận kiểu áo chùng gã đang vận. Nhìn thấy ngài Colin bằng xương bằng thịt, Gillian không còn chút nghi ngờ nào, câu chuyện kia chính là sự thật.

Cô liếc thật nhanh về phía cha, tự hỏi ông đã nhận ra sai lầm của mình chưa. Biểu hiện của ông hoàn toàn bình thường, nhưng mí mắt lại giật dữ dội.

“Hừm”, Warewick cắn nhần. “Dù vậy, ta sẽ không để Blackmour xúc phạm ta bằng việc không đích thân đến đây.”

Nụ cười của Colin trở nên lạnh lùng hơn và Gillian buộc bản thân phải nép sát hơn vào tường, sẵn sàng né tránh nếu một cuộc chiến xảy ra.

“Theo tôi biết thì ngài không thể tìm bạn đời cho con gái mình”, Colin nói. “Khi cô ta đã quá tuổi kết hôn, tôi nghĩ rằng ngài sẽ nôn nóng tổng khứ cô ta đi. Lãnh chúa của tôi đã chấp thuận món hồi môn quá mức bình thường và vượt sức tưởng tượng của ngài với thiện chí. Có lẽ, ngài nên đối đãi tốt hơn với chúng tôi bằng cách xích chặt niềm kiêu hãnh của mình lại. Có hàng tá thiếu nữ khác hấp dẫn hơn đang đợi chúng tôi.”

Lời của Colin xuyên vào tâm trí Gillian như những lưỡi dao găm bén ngọt, đau đớn cắm vào và nhúc nhối nằm nguyên ở đó. Cô muốn hít tất cả không khí căng tràn phổi, nhưng cú sốc quá lớn. Cô chỉ đứng lặng thinh, nghe cha và Colin Berkhamshire thảo luận hôn sự của mình.

Với Christopher Blackmour.

“Đừng”, cô thì thầm, đẩy người ra khỏi bức tường. “Cha, đừng đồng ý!” Cô băng qua căn phòng và quỳ mọp dưới chân ông. Mỗi kinh hãi về Blackmour đã vượt qua mọi nỗi sợ mà cha cô mang lại. Ai cũng được trừ Blackmour, bất cứ ai. Hấn có sừng, hấn uống máu trẻ con, hấn nhảy múa dưới trăng khi tôn thờ bóng tối hắc ám. “Cha, con van cha...”

“Con ranh, câm ngay”, ông gầm lớn, móc chân đá vào cô. Gillian ngã sóng soài. Cô cuộn tròn như trái banh, sẵn sàng cho một trận đòn không thể nào tránh khỏi. Cô hét lên khi cảm giác đôi bàn tay kéo cô đứng dậy.

Nhưng vùng ngực mà cô bị kéo vào và cánh tay xoay cô lại không phải của cha cô.

“Suyt”, một giọng thật trầm ra lệnh. “Ta không dư thời gian hay sự kiên nhẫn cho mấy giọt nước mắt.”

Gillian chưa bao giờ quá gần gũi với người đàn ông nào khác ngoài anh trai hay cha cô, và cô cũng hiếm khi quan tâm đến xúc cảm. Colin Berkhamshire không kém tàn độc hơn ác quỷ, cô biết thế.

“Cô gái, đến với chúng ta nào. Ngay bây giờ. Buổi lễ sẽ được tổ chức sau bảy đêm nữa. Thông cáo hôn sự đã ban bố rồi.”

Gillian nhắm nghiền mắt và bắt đầu cầu nguyện. Ôi, Chúa ơi, không phải với Blackmour!

“Gã con hoang táo tợn! Ta phải đổi ý thôi.”

“Thật chứ?”, Colin kéo dài giọng. “Ngài giải thoát bản thân mình khỏi đứa con gái và cùng lúc có được người con rể hùng mạnh. Tôi ngờ rằng đổi ý chính là điều cuối cùng ngài muốn thực hiện.”

“Cút đi”, Bernard quát, nhưng không hề tỏ ra giận dữ. “Mang theo con ranh suốt mướt đó. Nhìn nó khiến ta phát ốm.”

Gillian quá khiếp hãi để có thể tranh luận. Cô nhắm chặt đôi mắt khi Colin nhắc bổng cô trong vòng tay mình và rời khỏi phòng chính.

“Phòng cô, tiểu thư?”, gã cộc lốc.

Gillian không trả lời. Cô thậm chí còn không thể tìm thấy lối của mình để yêu cầu Colin lấy giúp thanh kiếm, không phải thanh kiếm bằng gỗ cô hay dùng. Kiếm thép là vật duy nhất hữu dụng để chống lại các pháp sư, người ta thường kháo nhau thế mà.

Cô nghe người quản gia chỉ lối cho Colin một cách kính cẩn, tất nhiên, rồi thấy mình được nhắc bổng lên những bậc thang hẹp

và dốc dẫn đến căn phòng trên tháp, một nơi nhỏ xíu đến đáng thương mà cô đã trải qua trong suốt những chuỗi ngày dài của mình.

“Chỉ gói ghém những gì dễ mang đi”, Colin đặt cô xuống, nói năng cộc lốc. “Chồng cô sẽ chu cấp bất cứ thứ gì cô cần.”

Chồng hả? Bầy tôi của ác quỷ sao? Theo lời bàn tán từ mấy ả hầu, Tai họa nước Anh, kẻ hủy diệt của Blackmour sao? Phải, cô biết khá nhiều về Christopher Blackmour và những câu chuyện hắc ám xoay quanh cuộc sống của hắn.

Hắn đã khiến vợ mình phát điên, giết bà ta rồi chôn giấu tội lỗi. Hắn có hình dáng của sói, chạy nhảy trên mảnh đất của mình với những bước chân dài lê nghêu, xé toạc cổ họng lũ cừu và cả những lũ khách bất cẩn. Người ta còn đồn rằng hắn đã thực hiện những phép thuật hắc ám dưới ánh nến trong căn phòng ngủ trên tòa tháp của hắn, nơi luôn luôn có thể thấy vô số chiếc bóng ma quái nhảy nhót trong những đêm đen thăm thẳm.

Không mấy may nghi ngờ, cô tin mọi câu chuyện nghe được đều đúng sự thật. Cô tin vào phù thủy, ma thuật và việc con người có thể thay đổi hình dạng khi ánh trăng bị che khuất. Cô tin những lời đồn về sự khắc nghiệt của Blackmour, về việc hắn đánh đập người hầu, tin sự tàn ác mà hắn đối xử với mỗi linh hồn đi ngang qua hắn. Và giờ cô sắp nằm trong tay hắn, đổi từ nhà tù này sang nhà tù khác, với những gã cai ngục y hệt nhau.

Trong một khoảnh khắc, cô nảy ra ý nghĩ tự tước đoạt kiếp sống của mình. Cô có thể rút thanh kiếm trong rương ra và giơ nó lên trước khi Colin kịp ngăn cản.

Một bàn tay rắn chắc tóm lấy cằm cô, ép cô đối mặt với gã. Cô nhìn thẳng vào diện mạo dữ tợn đầy sát khí của Colin và cảm

thấy nao núng. Chẳng có gì lạ khi gã trông rất đáng sợ. Một ánh mắt chẳng vương chút xót thương.

“Vết rách không sâu”, gã nói. “Ta nên giết Warewick vì dám để lại dấu tích bạo hành trên mặt cô, nhưng Lãnh chúa Blackmour sẽ không hài lòng nếu ta cướp mất trò vui của ngài. Thu dọn đồ đạc của cô nhanh lên rồi đi. Chúng ta sẽ trải qua một chuyến hành trình dài đấy. Và ta muốn khởi hành trước lúc mặt trời thiêu rụi hết cái ngày xúi quẩy này.”

Cô ngạc nhiên trước lời nói của gã và bắt đầu do dự. Gã đến để bảo vệ cô ư? Gã không đơn giản chỉ lờ đi thái độ của Warewick, cũng như tất cả những chuyện khác trong pháo đài đấy chứ?

“Ta không có thời gian nuông chiều cô đâu, cô gái”, gã nói và đột ngột buông cầm cô ra. “Đừng đứng trố mắt ở đó nữa. Cha cô đã bán cô cho người ra giá duy nhất, và cô không có tiếng nói trong vấn đề này đâu. Xếp hành lý và đi thôi, khi tâm trạng ta vẫn còn tốt.”

Thánh thần phù hộ, đừng bao giờ để cô phải thấy gã lúc tâm trạng tệ hại. Và như mọi lần, cô dễ dàng nhận ra thực tế. Cha đã có thể bán cô cho một lão già phóng dăng hay một đứa bé năm tuổi dù cô có phản đối đi chăng nữa. Nhưng đằng này, ông lại quảng cô cho Christopher Blackmour chỉ để chứng minh ông quan tâm cô đến thế nào. Ôi chao, số phận của cô đã bị phong kín thực sự rồi.

Trừ khi bằng cách nào đó, cô gắng thoát khỏi Colin trên chặng đường từ Warewick đến Blackmour.

Cô xoay chuyển ý nghĩ trong đầu. Chạy trốn là điều mà cô chưa từng nghĩ đến trước đây vì thừa hiểu vượt qua đám lính gác của

cha là chuyện bất khả thi. Giờ mọi thứ đã khác. Cô có thể xử lý chúng.

Cô quay lại cái rương, đầu óc hoạt động dữ dội. Đúng vậy, cô sẽ chạy trốn, cô cần loại quần áo không rườm rà cản trở.

Gillian nhìn hai chiếc đầm dài, thứ mà cô đã mặc để làm hài lòng cha, muốn ông ban phát ánh mắt khoan dung, những chiếc đầm đầm nước mắt nhắc nhở mọi nỗ lực lấy lòng ông chỉ là vô ích. Không, loại trang phục này rất bất tiện khi chạy trốn. Có lẽ nên ăn mặc cho ra vẻ bất hạnh đôi chút khi đến Blackmour, dù cô không có ý định để bất cứ ai biết vì sao mà quần áo của mình bị rách, bởi điều đó sẽ khiến cô có thể bị đánh bại dễ dàng.

Cô lôi ra mấy chiếc áo chùng và quần chần, những trang phục của William mà cô đã cắt sửa cho vừa với mình. Không vấn đề gì khi chúng bị vá chằng vá chịt. Thật ra, vá nhiều như vậy sẽ làm người khác nghĩ cô chỉ là một gã trai nghèo, lang thang xin bố thí vài bữa ăn. Cô sẽ đi hành khất đôi ba ngày, ngủ một hai đêm dưới bầu trời đầy sao, rồi tìm đường tới London, nơi cô có thể xin giúp đỡ từ nhà vua.

Giả dụ, tất nhiên, là có khả năng đến được London chỉ trong một hoặc hai ngày. Nước Anh rộng lớn bao nhiêu nhỉ? Một điều đáng tiếc là cha đã quá hồ thẹn về con gái mình đến nỗi chỉ cho cô loanh quanh giới hạn nơi sân trong của lâu đài. Điều đó khiến cô mù tịt khi vạch rõ lộ trình. Chẳng sao. Cô sẽ quan sát mặt trời để xác định phương hướng như những gì William chỉ bảo, cứ đi về phía nam, London ở phương nam. Rồi thế nào cô cũng sẽ tới được đó và tìm thấy nhà vua. Ngài chắc sẽ không nỡ lòng từ chối giúp đỡ. Vì suy cho cùng, cô vẫn là đứa con duy nhất còn lại mang họ Warewick, dù có kém cỏi và chẳng hề xứng đáng.

Quần áo đã quyết xong, cô bơi sâu dưới đáy rương tìm thanh kiếm, gói vào trong áo.

Nó bị giật khỏi tay cô, Colin cười gằn. “Cái gì đây?”

Nỗi sợ chiếm lấy Gillian. Không, không thể là thanh kiếm đó. Không phải là thanh kiếm William tặng cô... “Vật ấy không có tác dụng gì với ngài”, cô nói, cố thuyết phục đối phương. Thanh kiếm này là thứ duy nhất trên thế giới mà cô tin tưởng sẽ bảo vệ được mình và quyết không bao giờ rời bỏ nó.

Colin giơ nó lên cao quá đầu, xa khỏi tầm với của cô. “Cô sẽ không cần đến thứ này đâu, tiểu thư à. Kỹ năng kém cỏi của ta sẽ bảo vệ cô an toàn.”

“Nó là của tôi, ngài... đồ con lợn”, cô buột miệng, dùng câu mắng đầy yêu thích của William.

Biểu cảm trên gương mặt Colin thay đổi, cô biết gò má của mình sẽ trả giá. Ngay lập tức, những lựa chọn bày ra trước mắt Gillian, lấp lánh khoe mẽ. Tự vệ hoặc chết. Cô đã sống sót dưới bàn tay hành hạ của cha, nhưng cô biết mình khó mà qua nổi với gã đàn ông này. Cô thu vén những mảnh vụn cuối cùng của lòng can đảm và lên gối thật mạnh vào giữa hai chân Colin.

Gã làm rơi thanh kiếm cùng lời nguyện rửa mắt ghen trong cổ họng, hai chân khụy xuống. Gillian chụp lấy thanh kiếm, đảo đứng dậy, vung về tháo vỏ bọc. Cô tuốt nó khỏi bao rồi vung lên.

“Tôi biết... biết dùng kiếm”, cô cảnh báo Colin đang trong tư thế khom mình, “và tôi sẽ không ngần ngại thiến ngài lần... lần nữa nếu cần thiết”.

“Con ranh thối tha”, Colin thở dốc. Gã loạng choạng rướn về phía cô, vẫn gặp người lại.

Gillian nhảy lùi ra sau phòng thủ nhưng chẳng may giẫm chân lên gấu váy, làm thanh kiếm nặng nề rớt xuống sàn. Ngoài tầm với của cô. Gillian thét lên sợ hãi vì đã để mất lợi thế. Cô biết khó lòng lấy lại lưỡi kiếm trước khi bị Colin tóm được. Vì vậy, cô thực hiện động tác duy nhất mà cô biết:

cúi đầu và co rúm người, chờ đợi trận đòn tới tấp.

“Nhặt kiếm lên, mau”, Colin nói, thở dốc. “Ta không có lòng dạ nào đi đánh phụ nữ. Như đã nói, ta muốn đi trước khi sắp lãng phí cả buổi sáng. Ngôi nhà của cha cô còn kém thân thiện hơn căn lều trại đầy ắp kẻ ngoại đạo. Ta chắc rằng cô cũng muốn rời khỏi nơi này như ta.”

Gillian sững người, hầu như không tin vào tai mình. Khi không cảm nhận tiếng vút gió thổi đến, cô ngẩng đầu xem Colin đang làm gì. Gã nhìn chằm chằm vào cô, nhưng hai tay vẫn nắm chặt lấy đùi. Chúng không thể nắm chặt ở vị trí cao hơn, thứ mà, theo cô nghĩ, nên được chăm sóc kỹ thêm.

“Ta bảo quán thanh kiếm của cô lại, cô gái.” Colin đứng thẳng dậy rồi khập khiễng đi tới chỗ chiếc rương và nhìn vào trong. “Chọn những bộ đầm nào đây? Thật không có cái nào phù hợp với khiếu thẩm mỹ khó tính của cô à?”

Gillian không thốt nổi câu trả lời. Colin không tấn công cô. Quả thực, gã dường như đã quên mất lời lãng mạ ban nãy. Cô nhìn gã và chẳng chút nghi ngờ về việc đã làm tổn thương thân thể gã nhiều hơn là niềm kiêu hãnh, còn gã thì không đáp trả gì cả? Chẳng một chút nào so với sự trừng phạt của cha dành cho

gương mặt cô khi ông nghĩ cô đang thách thức ông. Gã Colin xứ Berkhamshire này là hạng người như thế nào?

Colin chọn một chiếc dằm, xem xét kỹ lưỡng. Gillian không phải một thợ may giỏi, và nếu nhìn gần sẽ thấy rõ chiếc dằm đó từng bị rách. Thậm chí có cả máu dính trên làn vải gã đang cầm, dấu vết mà cô đã gắng tẩy đi nhiều lần nhưng không thành công.

Colin ném chiếc dằm vào rương và đóng sầm lại. “Christopher sẽ cho cô những chiếc khác. Cô sẽ không mặc những thứ này trong dinh thự của ngài. Thánh thần ơi, ta thực muốn trả tiền để hả hê xử trí Warewick trên đấu trường”, gã lẩm bẩm.

Gã xoay người, sải bước về phía Gillian và kéo cô đứng dậy. Gã nhặt thanh kiếm, bao lại và ném vào đồng quần áo, sau đó giúi tất cả vào tay cô. Gã nắm cánh tay còn lại, lôi cô ra khỏi phòng, xuống cầu thang xoắn rồi băng qua đại sảnh.

Cha cô đứng ở cửa chính, môi mấp máy và gần như tuôn ra vô số từ ngữ chắc chắn sẽ không làm Colin hài lòng. Colin gạt ông khỏi lối đi, đẩy Gillian ra chỗ đoàn người ngựa đang chờ.

“Cô biết cưỡi ngựa không?”

“Một chút”, cô gắng đứng vững trước khi bị gã ném lên ngựa.

Họ băng qua cổng sân trong ngay lúc Gillian kịp có cơ hội ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa. Cửa thành dần nâng lên khi cô cố bắt lấy hơi thở và tìm lại ý thức để rồi không khỏi ngạc nhiên với vẻ mặt chết lặng của cha mình. Bất kể thói xấu nào của Colin Berkhamshire chắc cũng không phải thứ làm ông phiền lòng. Nhớ về cử chỉ ấp úng của cha khiến cô suýt bật cười.

Colin chạy với tốc độ càng lúc càng nhanh. Gillian suy nghĩ trong lúc xoay đầu ngoảnh lại, những bức tường quanh lâu đài của cha cô càng lúc càng nhỏ hơn trong tiếng vó ngựa. Cô nắm chặt chuôi kiếm và trông về phía ngục tù của mình với vẻ mê mụ. Lẽ nào nơi đã giam hãm cô hai mươi một năm qua lại quá bé nhỏ đến vậy khi nhìn từ khoảng cách an toàn này.

“Cẩn thận con ngựa”, Colin gò dây cương của cô, quát tháo. “Ta không có thì giờ lau nước mắt cho cô đâu.”

“Vâng, nhưng tôi chẳng còn nước mắt để rơi”, cô quả quyết với gã.

“Ta không nghĩ vậy”, Colin nói, ném trả sợi cương. “Sắc sảo đó, tiểu thư, nhưng đừng buộc ta phải dừng lại vì cô. Ta không có kiên nhẫn nhé.”

Gillian gạt đầu và nắm dây cương, tạm bằng lòng với chút đỉnh khả năng điều khiển ngựa của bản thân. Không cần thiết phải kéo dài thời gian thêm nữa cho chuyến đi từ Warewick đến Blackmour.

Trừ khi cô thực sự có thể làm chệch hướng số phận theo những gì mình mong muốn.

Cô thấy bản thân đang ở giữa vòng vây của những gã chiến binh hung bạo, tim cô như thắt lại. Làm sao trốn khỏi bọn họ đây? Hoặc chạy thoát khi họ đuổi theo? Chẳng có chút hy vọng nào ngoài cam chịu bị mang từ nhà tù này sang nhà tù khác, nơi có lẽ cũng đáng sợ và ngột ngạt như chốn cô vừa rời khỏi.

Mạnh mẽ lên, Gill. Em sẽ không sống mãi ở Warewick. Ngày nào đó một lãnh chúa đẹp trai sẽ đưa em đi cùng anh ta, nghĩ xem em sẽ hạnh phúc thế nào. Anh tin chắc điều này.

Lời trăn trối của William ùa về khiến cô tuyệt vọng đến độ muốn bật khóc. William không thể biết, thậm chí những phù thủy xảo quyệt nhất trong làng cũng không tiên đoán nổi, rằng sẽ có ngày cô không đi với người đàn ông yêu mình, người tình nguyện dâng trọn tình cảm và đam mê cho cô.

Cô đang đến với Rong xứ Blackmour.

CHƯƠNG 2

Rồng xứ Blackmour đang ngồi trên một chiếc ghế bên trong phòng ngủ, đôi chân gác lên ghế đầu và nguyên rửa kẻ đã chế ra rượu. Thánh thần ơi, đó là thuốc độc! Hắn gõ gõ bàn tay vào cái đầu đang đau âm ỉ. Hắn thể là lòng bàn chân cũng đang đau dai dẳng nhưng lại không thực sự chắc chắn khi mà phần cơ thể từ đầu gối trở xuống hiện tại chẳng còn bất cứ cảm giác gì.

Hắn mân mê cuộn giấy da trong tay, sau đó gạt sang bên, không buồn để ý đến nó nữa. Chẳng phải vì không thể nhớ từng lời từng chữ chết tiệt được viết trong đó. Hắn nhắm mắt và nghiêng đầu tựa vào thành ghế, để những từ ngữ trôi nổi trong tâm trí mình.

Ta, William xứ Warewick, gửi lời chào đến Christopher xứ Blackmour. Thời gian không còn nhiều, bạn ta à, vì ta biết bản thân mình sắp đến hồi kết cuộc đời. Ta hy vọng cậu vẫn còn nhớ lời thề đã hứa trong trường hợp ta qua đời. Cậu là người duy nhất ta tin tưởng có đủ khả năng, Christopher, và ta cầu xin cậu đừng làm ta thất vọng. Nhân danh danh dự, hãy giữ vững lời thề ấy, chăm sóc người mà ta không thể chăm sóc được nữa. Chúa ban phúc lành cho thiện tâm của cậu.

Thân bút, ngày mừng Bốn tháng Tư, năm 1248 theo lịch Cơ Đốc.

William đã viết những dòng này cách đây một năm. Khi ấy, Christopher nghĩ rằng William chỉ đang chìm đắm trong nỗi lo lắng xa xôi và tưởng tượng viễn cảnh ra đi của mình. Với cơn đau đầu gần như sắp chết lúc này, Christopher có thể hiểu được cảm giác đó.

Nhưng giờ đây, hẳn biết William đã cực kỳ nghiêm túc. Và tất cả đều do lời thề đó mà ra. Hỡi chư Thánh, hẳn đã quá ngớ ngẩn khi hứa một điều như vậy. Thứ cuối cùng hẳn cần trong đời là một cô vợ từ trên trời rơi xuống!

Chris, ta tin cậu sẽ chăm sóc Gillian nếu có chuyện không hay xảy đến với ta. Hãy làm bất cứ điều gì cậu cho là cần thiết để giải thoát nó khỏi cha ta. Cậu cũng như ta, đều biết số phận con bé sẽ ra sao nếu cậu không làm vậy. Ta biết nó không xinh đẹp, nhưng lại có những phẩm chất đáng mong đợi hơn là vẻ đẹp.

Christopher mỉm cười cay đắng khi nghĩ tới điều đó. Được, những phẩm chất như lòng trung thành chẳng hạn, điều gì đó mà hẳn có thể nhìn thấy trực tiếp.

“Lãnh chúa, tôi mang chút thức ăn cho ngài nhé.”

Giọng gắt gỏng khó chịu từ cổ họng Christopher vang lên, “Mang đi đi, Jason!”.

Hắn nghe tiếng chân viên cận vệ bước vào, rồi tiếng thở dài khi cậu ta đi đến bên cạnh ghế của mình bên chiếc bàn cao. Jason xứ Artane lẽ ra nên có một ông thầy tốt tính hơn, người có thể chỉ dạy những khi cậu cần. Christopher từng cố gửi cậu đi ba năm trước, sau khi bị thương, nhưng cả Jason và cha cậu bé đều không chấp nhận. Thế là Christopher chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc cho phép cậu thiếu niên mười sáu tuổi này ở lại bên cạnh, và dần dà cậu trở thành một cánh tay không thể thiếu với hắn. Một sự đáng tiếc, thật đấy. Jason xứng đáng hơn thế.

“Thưa Lãnh chúa, đây là rượu thảo mộc. Cứ bịt mũi uống hết, dạ dày của ngài sẽ ổn thôi.”

Chiếc cốc lạnh ngắt được ấn vào tay Christopher. Hắn nín thở nuốt cạn, chờ cơn buồn nôn kéo đến. Hắn ngả người vào thành ghế, nhắm mắt lại cho đến khi dạ dày thôi đào thải thứ rượu ủ của Jason rồi gạt đầu và trả cốc cho cậu ta. Một cái dạ dày yên ổn chẳng phải phúc lành gì, mặc dù, nhờ nó mà hắn thôi tư tưởng đến những ý nghĩ u ám. Ôi chừ thần trên cao, điều gì đã xui khiến hắn hứa với William chứ?

Hắn đã không trừ tính chu đáo khi trao lời thề cho người bạn, dẫu hắn nhớ mình cũng khá tỉnh táo lúc phát thề. Sự việc diễn ra trong khoảng thời gian hắn và William cùng làm nhiệm vụ hộ tống ở Artane. Christopher khi ấy phụng sự dưới trướng Lãnh chúa Robin, người mà hắn tôn thờ tận sâu thẳm linh hồn, được phân công bảo vệ cô con gái trẻ của ông và đưa nàng về nhà, nhã nhặn tán tỉnh trong suốt cuộc hành trình. Khi hắn lẻo đẹo theo sau cô nàng thì va phải William đang nhìn chăm chăm vào vị lãnh chúa với vẻ mặt u ám.

Christopher không thể quên được ánh mắt William lúc đó. Hắn chưa bao giờ bắt gặp người bạn của mình trong dáng vẻ nào khác ngoài sự vui tươi thường nhật, nhưng ngày hôm đó, William đã bộc lộ sự thống khổ rõ ràng.

“Hứa với ta”, anh nói, gương mặt tái nhợt. “Nếu có chuyện xảy ra với ta, cậu sẽ mang em gái ta rời khỏi cha nó. Hãy thề nhân danh Thánh Rood, Chris à. Thề ngay đi.”

Christopher quá bất ngờ đến nỗi chẳng kịp phản ứng. Mãi tới khi hắn thề sẽ chăm sóc cho em gái của William, bạn hắn mới dần khôi phục tâm trạng vui vẻ bình thường. Nhưng từ đó về sau, Christopher để ý thấy William luôn sẫm soi cô con gái thủ lĩnh của họ.

Christopher thở dài, luồn tay vào mái tóc. Đã nhiều năm trôi qua hắn chẳng nghĩ nhiều đến lời hứa ấy. Hắn quá bận bịu để coi đó là một rắc rối cho cuộc sống của mình. Hắn phải trông chừng, ngăn thôi, cuộc hôn nhân đầy thảm họa ngoài sức chịu đựng, và sau nhiều tháng sống trong địa ngục, hắn tự vực mình dậy khỏi cơn tàn tạ mà hoàn cảnh đã đẩy đưa hắn đến.

Thế rồi, chuyến viếng thăm định mệnh từ một trong những gã vệ binh của William. Edward tới cách đây nửa năm để thông báo cho Christopher về cái chết của William cùng tiếng roi vọt vang vọng trong đêm khuya tĩnh lặng ở Warewick.

Cả nỗ lực của Gillian giả vờ như bản thân chẳng phải nạn nhân trong những trận hành hạ đó.

Christopher gằn như ép mình bật khỏi tay vịn ghế, siết chặt bàn tay. Thật không khôn ngoan khi để mớ tin tức ấy ảnh hưởng sâu sắc đến vậy. Thực trạng đang diễn ra ở Warewick không phải là những điều hiếm thấy trên toàn cõi nước Anh. Bản thân Christopher cũng đã từng chịu đựng nhiều trận đòn roi dưới bàn tay cha hắn.

Nhưng hắn đã thề với William, hay, chính William đã buộc hắn vào một giao kèo. Thứ danh dự chết tiệt nổi lên như vầng mỡ nổi trên nồi súp khiến hắn mắc nghẹn. Hắn đã đấu tranh tư tưởng để được hít thở hâu như từng ngày trong suốt nửa năm sau khi William qua đời và trước khi cho người gửi thông điệp về đề nghị của hắn tới Warewick.

Hắn biết rất rõ mình sẽ không bị từ chối. Theo những gì tìm hiểu được thì không gã đàn ông nào trong vùng chịu nhận món hồi môn của Gillian, thứ hâu như vô giá trị đối với bọn họ. Vàng của cô ta có thể tiêu sạch chỉ trong một chuyến ra chợ. Còn Braedhalle, của hồi môn sau khi cưới, là vùng đất đai khô kiệt,

cần cỗi và đáng thương nhất mà hắn từng thấy. Thêm vào đó, cô ta khiếm khuyết về đẹp, đó là lý do Warewick không thể đóng gói con gái lão rồi gửi ngay đến tu viện từ nhiều năm trước. Không, chẳng nhà thờ nào chịu nhận một người như vậy. Trong mắt họ, cô hoàn toàn chẳng có giá trị gì.

Christopher chửi đổng. Làm như hắn quan tâm bọn họ nghĩ gì về cô gái đó vậy! Có lẽ nhà thờ còn lý do khác để không nhận cô ta. Họ muốn gì ở một thiếu nữ không tiền không sắc chứ?

Hắn sải bước qua dãy hành lang, chẳng muốn làm gì khác ngoài việc dứt khỏi mớ suy nghĩ của mình. Hắn đã thực hiện lời hứa danh dự bằng cách gửi lời cầu thân đến cô. Hắn sẽ cưới cô, bảo vệ cô dưới cái tên gia tộc mình. Lời hứa của hắn đã hoàn thành và giờ đây hắn có thể giải phóng đầu óc để nghĩ tới những chuyện khác.

Không hề được cảnh báo, hắn va óng quỵ vào băng ghế và khò khè mắng mỗ.

“Ai đặt cái này ở đây?”, hắn gầm lên.

“Xin thứ lỗi, thưa đức ngài”, giọng nữ rụt rè đáp lời. “Tôi dời nó đi để lau sạch lò sưởi mà quên trả về chỗ cũ.”

“Đừng quên nữa”, Christopher gầm gừ, bước đều qua đóng bậc, thận trọng di chuyển. Ông quỵ hắn lúc này nhức nhối mãnh liệt hơn niềm kiêu hãnh nhiều.

Một làn gió lạnh phả vào mặt khi hắn rời khỏi hành lang. Rõ ràng nó giúp đầu óc hắn tỉnh táo hơn so với cốc rượu ủ của Jason. Hắn chuyển mình sang băng ghế dài, ngồi gần cánh cửa lớn trong đại sảnh, dò dẫm nó một cách kín đáo bằng cái chân không bị thương. Sau khi thăm dò thành công, hắn ngồi xuống

và thở dài. Bức tường sau lưng lạnh toát được nắng chớm xuân sưởi ấm chút ít, hẳn không bận tâm. Trên mặt hiện lên cái nhìn ảm đạm, một dấu hiệu bảo chứng sự riêng tư. Và với sự riêng tư quý giá đó, hẳn lên danh sách những việc sẽ không làm trong những ngày sắp tới.

Tuyệt đối không để Gillian phá hỏng cuộc sống của mình. Hẳn sẽ ngủ với cô một hoặc hai lần, ban cho cô một đứa con, sau đó chẳng bao giờ nói chuyện với cô nữa. Đó là cách duy nhất để đảm bảo cô không đánh cắp được trái tim hẳn để rồi xé toạc nó thành hai mảnh.

Hẳn cũng sẽ giấu nhẹm khiếm khuyết của mình. Cô ta, như hầu hết mọi người trong lâu đài, không bao giờ được biết hẳn bị thương nặng đến mức nào.

“Thưa ngài?”

Christopher thở dài vì bị gián đoạn. “Gì, Jason?”

“Tôi đã soạn xong bức thư mà ngài dặn để gửi tới cha tôi, thông báo về đám cưới sắp tổ chức. Nó cần chữ ký của ngài.”

“Chết tiệt, giờ ta đang bận.” Lạy Thánh trên cao, trò hề hôn nhân chẳng bao giờ thôi làm phiền cuộc sống yên bình của hẳn sao?

“Chỉ mất một lúc thôi, thưa ngài. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết trên bàn: mực, bút lông, sáp. Và nhẫn, ngài đang đeo.”

Christopher cảm nhận vết lõm trên chiếc nhẫn của mình. “Ta biết rồi, Jason.”

“Tất nhiên, thưa ngài. Đó đơn thuần là cách để ngài thuận tiện hơn khi xử lý công việc.”

“Ta không cần sự thuận tiện, chết tiệt!” Im lặng kéo dài.

“Xin thứ lỗi cho những lời xuẩn ngốc của tôi”, Jason nhẹ nhàng. “Tôi chỉ muốn nói điều đó sẽ giúp việc này nhanh chóng kết thúc và ít gây đau đớn, chứ không phải chuyện đó đơn giản.”

“Phải, ta biết”, Christopher nói, thở dài thườn thượt. “Ta chỉ găt gỏng vậy thôi, nhóc à, không phải chỉ trích. Giờ thì hãy mang những thứ cần thiết tới đây.”

Jason đặt chiếc bàn nhỏ trên đùi Christopher, trải tấm giấy da lên.

“Dưới cùng, thưa lãnh chúa. Phía bên tay phải của ngài.”

“Mọi thứ đều ở chỗ cũ.” Christopher lạnh nhạt quan sát. “Ngài thích sự trật tự. Tôi cố gắng làm ngài hài lòng nhất có thể.”

Christopher nở một nụ cười bên khóe miệng. Nếu ai đó có khả năng dẫn dụ hẳn ra khỏi tâm trạng tệ hại, thì chính là cậu nhóc này.

“Lời nịnh bợ từ một thằng nhãi con”, hẳn lên tiếng. “Có lẽ chúng ta sẽ đấu vật với nhau khi nhiệm vụ áp đặt vĩ đại này kết thúc, và ta sẽ đáp trả người vì đã xem ta như trò đùa.”

“Tôi sẽ chờ đợi thách thức đó, thưa ngài.” Christopher miết cạnh bút thư, cầm cây bút lông lên. “Dịch sang bên trái một chút”, Jason thì thào rất khẽ, đủ để Christopher nghe thấy, “và nhích lên. Vâng, đúng rồi”.

Christopher cẩn thận ký tên mình rồi ném chiếc bút đi. Tấm giấy rời khỏi tay hẳn, hẳn nghe tiếng Jason xát sấp lên mảnh da và cuộn lại.

“Khốn kiếp”, chàng trai lăm bắm với kiểu lèo lái mà Christopher hay áp dụng. “Sáp không bao giờ chịu bong ra theo ý tôi.” Cậu lặng im khi xử lý bức thư. “Đây, thưa ngài. Đã xong rồi.” Cậu nhóc nắm bàn tay Christopher và hướng nó đặt lên vết sáp đỏ. “Giữ một chút. Rồi, xong. Với sự cho phép của ngài, tôi sẽ mang nó đến cho người đưa thư, rồi nhanh chóng trở lại đây vật cùng ngài.”

Christopher gật đầu và xua tay ra lệnh cho cậu thiếu niên rời đi mà không nói thêm điều gì. Cuộc sống đã ngập vị đắng trong miệng hắn rồi. Hắn không thể nuốt trôi, không thể nhổ ra, cũng không thể uống nó để che đậy. Với tình trạng của hắn, số mạng là một con đường không lối thoát.

Thánh thần ơi, Gillian sẽ nghĩ gì khi cô ta phát hiện ra?

CHƯƠNG 3

Thoạt tiên, Gillian rất tò mò khi hay khoảng cách giữa sự thật và những điều Colin bảo đảm với cô về Blackmour chỉ cách nhau gang tấc. Cô hình dung ra một vùng đất khiêm tốn, có thể là nhỏ hơn so với quê nhà cô, và còn khá nguyên sơ. Trên tất cả, người ta đồn chỉ mất vài ngày cưỡi ngựa từ biên giới Scotland đến đó.

Nhưng giờ, khi ngồi trên lưng ngựa và đi được hàng trăm bước bên ngoài tường thành, cô nhận ra mình đã sai lầm quá mức.

Blackmour rất rộng lớn. Đó là một vùng lãnh thổ âm u, trải dài vô tận từ đường ranh giới cô tưởng tượng, chạy xuyên qua những vách đá hiểm trở và rồi lao thẳng ra biển, mặc dù, cô chẳng biết làm cách nào để có thể di chuyển đến hết ngần ấy nơi.

Vành đai phòng thủ đầu tiên là một tường thành cao, trơn nhẵn, đầu tường gắn vô số khe tên đầy thù địch. Tia nắng yếu ớt cuối ngày lóe lên từ những chiếc mũ giáp của các vệ binh tuần tra trên thành, mắt họ rà soát chung quanh tìm kiếm bất kỳ kẻ nào đang cố tìm cách nhập thành trái phép.

Cây cầu kéo cốt kết hạ xuống khi cô đến gần, cánh cửa sắt ô lưới nặng nề nâng lên để lộ ra bên dưới nó đầu thép vát nhọn treo lơ lửng đầy dọa nạt ngay trên lối băng qua cổng.

Cô ghì cương ngựa và nhìn chăm chăm nơi sắp trở thành nhà mình. Làm sao có thể sống sót suốt quãng đời còn lại ở nơi tăm tối này? Từ những gì cô thấy, tường thành bên trong cũng cao không kém so với lớp bên ngoài và nó không chỉ được trang bị

khe tên mà còn sẵn sàng trút dầu sôi vào bất cứ đội quân nào dám đạp đổ vành đai bảo vệ. Gillian ngờ rằng chưa từng có kẻ địch nào tiếp cận được lớp tường bên trong bởi mấy ai có thể đứng dưới dầu sôi mà vẫn sống sót.

“Tiểu thư Gillian?”

Cô chớp mắt, giật mình thoát khỏi trạng thái chiêm nghiệm về nhà tù mới và nhìn sang Colin. “Vâng?”

“Chúng ta sẽ chính thức dừng lại khi vào sân trong, lúc ấy cô có thể ngắm nghĩa thỏa thuê. Ta không nên nấn ná bên ngoài này quá lâu.”

Gillian gật đầu và theo sau con ngựa của gã tiến lên sát mép tường ngăn cách từ phía ngoài. Đôi mắt cô điều chỉnh cho quen với bóng tối nơi con đường dài xuyên qua bên dưới chân thành. Cô đột nhiên cảm thấy thoải mái đến lạ kỳ khi biết rằng hệ thống phòng thủ bên ngoài rất dày. Nếu có chuyện gì xảy ra, Christopher Blackmour sẽ bảo vệ cô an toàn.

Nhưng không ai có thể xâm nhập vào trong cũng đồng nghĩa với việc cô khó lòng thoát ra bên ngoài được. Lạy Thánh nhân từ!

Cô bừng tỉnh và kịp nhận ra mình đang giật cương khi ngựa bắt đầu lỏng lên.

“Dừng lại!”, Colin bật thốt.

Trong chớp mắt, gã nhắc Gillian khỏi yên ngựa bằng một tay rồi đặt cô ngồi nghiêng ngay sau lưng mình.

“Peter, trông chừng con ngựa. Đừng nhìn xuống nhé tiểu thư. Ta sẽ không để cô ném cả hai vào vực thẳm vì tiếng hét của cô

đâu.”

Vực thẳm? Cô trông xuống bên trái của mình và tiếng kêu liên tắc lại trong cổ họng. Họ đang đứng ngay trên cây cầu nối liền nước Anh và hòn đảo cô lẽ đáng thương thuộc lãnh địa Blackmour ở ngay trước mặt. Cô nắm chặt lưng áo choàng của Colin khi con ngựa vững chãi phi nước kiệu qua chiếc cầu đá nặng nề. Kỳ thực, nhịp cầu rộng và chắc chắn, nhưng điều này cũng không giúp cô thả lỏng được. Một sơ sẩy nhỏ sẽ ném tất cả xuống biển.

“Ngài chưa từng nói nơi này ở tít trên cao”, cô liềm lĩnh bám vào áo choàng của Colin và mong sao mình giữ nổi chỗ ngồi bấp bênh trên mông ngựa.

“Một cái ổ hoàn hảo cho Rồng xứ Blackmour, không phải sao?”

Gillian thể là hẳn đang cười nhạo mình vì giọng hằn hơi rung lên. Tuy nhiên, cô chẳng thấy có gì hài hước với đề tài Rồng chọn tổ.

“Nếu thế thì làm sao có thể canh tác trên những dải đất rộng lớn quanh đây?”, cô thì thầm qua làn hơi thở.

“Không đâu, tiểu thư ạ”, Colin giải thích, “Blackmour hoàn hảo với những người sống ở nơi này. Christopher luân phiên sử dụng lính canh của ngài hàng năm cho công việc đó, vì thế dân làng cũng đã quá quen với cảnh tượng khiếm khuyết một vài vị trí trên bức tường thành. Nhưng hòn đảo lớn hơn nhiều so với dáng vẻ bên ngoài của nó, vậy nên cô không cần lo thiếu thốn không gian tản bộ. Cô sẽ sớm biết và chắc chắn hài lòng với nơi này ngay thôi”.

“Tất nhiên”, gã háng giọng đột ngột, “ta chẳng quan tâm cô có thích hay không. Ta không thừa thời gian để hướng dẫn cô. Cô sẽ phải tự khám phá, hoặc không, tùy thích”.

Gillian tỏ vẻ thờ thái độ thô lỗ của Colin. Đây chẳng phải lần đầu. Dù gã lớn lối phàn nàn ở mỗi nơi họ dừng chân, nhưng suy cho cùng vẫn là vì lợi ích của cô, gã thường xuyên thao thao và lơ đi sự phản đối của cô rằng cô đã nghe quá đủ. Thật khó lòng tin một gã đàn ông như Colin Berkhamshire sở hữu bất kỳ đức tính tốt đẹp nào, song trên thực tế cô không thể phủ nhận những gì mình đang chứng kiến. Đáng tiếc đức lang quân tương lai đang chờ đợi kia lại là một tên pháp sư và nhất định không hề tử tế. Chẳng có tên pháp sư nào như vậy cả. Hết thấy cảm xúc dịu dàng đều đã bị thiêu rụi trong quá trình thực hành phép thuật hắc ám.

Cô buộc bản thân vứt bỏ những tư tưởng xấu xa về Lãnh chúa Christopher ra khỏi đầu khi đoàn người tiến sâu vào khoảnh sân bên trong lâu đài. Thật không hay nếu cứ nghĩ đến hắc tròng ra sao, làm thế chỉ càng tăng thêm nỗi sợ. Cô đã biết quá đủ rồi.

Cô nhìn chăm chú vào thao trường bên trái. Những binh lính trong bộ áo giáp đang được huấn luyện sử dụng binh khí trên chiến trận. Họ luyện tập rất chăm chỉ, có lẽ vì sợ hãi cơn thịnh nộ của Blackmour. Rồi sau này cô cũng sẽ được huấn luyện khổ nhọc như vậy.

Thao trường nhường chỗ cho một khuôn viên được bao bọc bởi dãy tường nhỏ hơn. Nhỏ hơn, tất nhiên, chỉ là cách nói tượng trưng. Thực tế, cả xứ Blackmour này dường như chính là sự báng bổ đối với quê hương cô, nơi mà cô những tưởng đã khá rộng lớn.

Nằm trong góc khuôn viên là tòa lâu đài chính. Cách đó khá xa là nhà nguyện cùng với nơi trú ngụ của binh sĩ, xa hơn nữa là chuồng ngựa. Một khu vườn khiêm tốn nằm chính giữa lâu đài và nhà nguyện. Thật tiếc cô chưa từng biết đến sự bình yên khi được ngồi trong vườn mà mơ mộng.

Colin xuống ngựa tại bậc thềm tòa lâu đài sau đó đưa tay đón lấy Gillian. Cô được nhắc bóng xuống rồi bước vào sảnh theo chỉ dẫn.

Gillian dừng ở ngưỡng cửa, tự hỏi có phải quá muộn để quay đầu chạy trốn.

Cô xoay người lại và lập tức chạm mũi trúng ngực Colin. Gã đặt tay lên đôi vai cô, xoay cô đối diện với cánh cửa ra vào mở sẵn.

“Can đảm lên, tiểu thư của ta.”

Nếu cô có lòng can đảm, cô sẽ rút thanh kiếm của Colin và đâm xuyên gã, sau đó bỏ chạy bằng ngựa của gã.

Nhưng cô là kẻ hèn nhát.

Vì vậy, cô bước qua ngưỡng cửa.

Christopher tập trung đếm những bước chân cuối cùng dẫn vào đại sảnh. Hắn hiếm khi đếm nhầm, thường là xác định chúng với vẻ tự tin. Giờ đây, hắn rón rén như đứa con hoang của một gã thợ thuộc da ti tiện, sợ hãi ngay cả cái bóng của chính mình. Mười sáu, mười bảy, mười tám. Hắn nhích mấy đầu ngón chân về phía trước và không chạm phải thứ gì ngoài mặt đất rắn chắc. Hắn vừa thở vừa rửa mắt. Điều quái gở nào đã xui khiến hắn cầu hôn cô ta? Hắn là tên ngốc!

Dù cho không chờ ở sảnh khi cô tới, hắn vẫn luôn theo kịp mọi diễn biến. Jason tất tả chạy tới chạy lui để chăm chút Gillian và thỏa mãn nhu cầu cập nhật thông tin của Christopher cùng một lúc. Nhưng chàng thiếu niên còn trẻ, cậu ta đủ khả năng chịu được căng thẳng.

Người duy nhất mà Christopher không nhắc tới là Colin và hắn rất bực tức về chuyện đó. Hắn đã phái Jason xuống sảnh truyền đạt rõ ràng rằng Colin phải lên trình diện ngay lập tức. Vậy mà Colin lại bảo gã không thể để Gillian một mình, nếu Christopher muốn trò chuyện với gã, chết tiệt, hắn phải lê cái mông cứng nhắc xuống đây. Đã nhiều lần Christopher tự hỏi lý do quái quỷ nào đã khiến hắn cố giữ cái đầu Colin lại trong trận Coyners. Hắn thậm chí còn hối tiếc hơn khi Colin là anh vợ mà không phải chú hầu của hắn. Điều đó khiến Christopher không thể nào xử lý Colin theo ý muốn.

Vài giờ sau, Christopher miễn cưỡng đứng ở nấc thang cuối cùng, chẳng hiểu vì sao mình mắc kẹt vào tình cảnh đáng thương này.

Hắn lắng nghe âm thanh trong đại sảnh, cố xác định vị trí của mọi người. Nơi này thường huyên náo không thua gì tiếng chày được cọ rửa, những ả hầu tán chuyện, mấy gã thiếu niên phụ bếp bị mắng và bị tát vì ăn vụng. Hắn nghe tiếng gõ chà trên đá giống như tiếng giá đỡ kéo lê trên sàn nhà.

Một gã đàn ông bật cười và những tên khác hòa theo. Hắn nghe Colin đang thỏa thuê chải rửa, nhưng vẫn không nghe thấy giọng phụ nữ.

Tuy nhiên hắn biết cô có ở đó. Hành lang có mùi khác lạ. Hương hoa hồng nhàn nhạt trôi dạt về phía hắn.

“Gillian”, hấn gọi lớn.

Tiếng rượu đổ và tiếng cốc bạc rơi trên sàn đá mách hấn rằng mình không nhầm lẫn. Hấn thề là mình đã nghe được tiếng răng cô va vào nhau.

“Đến đây”, hấn ra lệnh.

Rồi giọng thì thầm khe khẽ của Jason vọng đến cùng với âm thanh chiếc ghế trượt trên đá. Hấn giơ tay ra, chờ đợi cô tới và đặt tay vào. Tiếng bước chân hỗn loạn của cô ngừng lại, những ngón tay lạnh cóng đặt vào lòng bàn tay hấn.

Cô rất sợ hãi. Hấn có thể cảm nhận điều đó thông qua làn da lạnh toát và bàn tay run rẩy.

“Jason, Gillian nên ngồi gần lò sưởi”, Christopher la lối. “Môi cô ấy tái nhợt rồi kìa.”

Ý nghĩ đó chỉ vừa lóe lên. Đôi tay cô chắc đang đông cứng, môi cô hấn là tái mét.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài.”

Giọng Gillian thì thầm thì mỏng manh và nhuốm vẻ khiếp đảm. Christopher buông tay cô ra ngay lập tức, cảm thấy như có bức tường sau lưng mình. Xin Thánh giúp đỡ, hấn sắp làm một điều gì đó thật ngớ ngẩn, chẳng hạn như kéo cô vào vòng tay mình để an ủi. Hấn lùi lại đến khi gót chân chạm vào bậc thềm cuối cùng.

“Hôn lễ sẽ diễn ra vào giữa trưa, năm ngày tới. Khi đó đừng bắt ta phải đợi. Ta không phải dạng người biết kiên nhẫn đâu.”

Nói xong, hắn quay lưng bước lên lầu, không để ý đến gì khác ngoài việc tập trung đếm bước chân. Hắn buông tiếng thở dài khi đến đầu cầu thang, sau đó vấp ngã về phía trước trước khi kịp nhận ra mình đã đếm nhầm. Hắn chống toàn bộ sức nặng cơ thể chỉ bằng một chân, cơn đau nhói xuyên suốt từ dưới gót chạy thẳng đến hông.

“Chết tiệt”, hắn lau bàu rửa trong lúc cố đứng ngay ngắn lại, hy vọng không ai phát hiện, và tiếp tục trở về phòng riêng.

Sau khi đóng cửa phòng và đi thẳng tới lò sưởi, với lấy ngọn nến đang được thắp sáng chính xác ở nơi nó luôn có mặt, hắn nhanh chóng nhóm được đồng lửa bằng than bùn và củi mồi. Choàng áo lông vào người, hắn ngồi xuống, thở dài. Cái giá rét ẩm thấp của đại dương hiếm khi gây phiền hà cho hắn, nhưng tối nay thật khác. Cơn lạnh đến từ trong tim. Vài ngày trước, hắn còn phàn nàn về những phiền toái mà Gillian sẽ mang lại. Giờ thì hắn bắt đầu nhận ra bằng cách nào đó hắn có thể sẽ đem đến chút ít phiền toái cho cô.

Chóp mũi ẩm ướt huých nhẹ vào tay Christopher. Hắn thở dài lần nữa, vờn tay gãi vào sau tai chú chó săn ưa thích của mình.

“Phụ nữ”, Christopher lầm bầm. “Wolf, anh bạn của ta, hãy ráng tránh xa họ. Họ sẽ khiến mày phải chịu đựng không gì khác ngoài nỗi đau.”

Wolf khẽ gặm gù, liếm láp bàn tay hắn. Hắn xới bộ lông chú chó lên rồi quay mặt về phía ngọn lửa ấm áp. Có quá nhiều việc phải chuẩn bị cho buổi lễ. Hắn biết hắn sẽ không may mắn tới mức Warewick quyết định vắng mặt tại hôn lễ con gái lão. Chẳng những thế, lão già đó sẽ mang đến không gì khác ngoài sự hả hê. Sau cùng thì, lão đã buộc chặt mình với tất cả những gì Blackmour có. Một nối kết mong manh, để đảm bảo. Nhưng nếu

Warewick nghĩ sẽ tạo ra bất cứ kiểu liên minh thân thiện nào, thì lão chỉ đang đối gạt bản thân mà thôi.

Wolf thình lình ngẩng đầu. Christopher cũng căng thẳng như nó khi phát giác tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng. Hắn không nghe thấy tiếng cửa mở. Chìm sâu vào suy tư khi ngồi đằng sau một cánh cửa chưa cài then không bao giờ là việc khôn ngoan.

Wolf gù gù trong cổ họng, quyết liệt giới hạn danh sách những kẻ có thể được gọi vào phòng. Nó chỉ chấp nhận vài người gồm Jason, Colin và chỉ huy quân đội của Christopher, Ranulf. Bất kể ai khác đều được xem như mối đe dọa và sẽ bị trừng trị thích đáng.

“Ai đó?”, Christopher hỏi, không ngoảnh đầu lại. “Janet, thưa ngài. Cậu Jason tin là ngài cần ăn một chút.”

“Đặt lên bàn đi.” Hắn chờ đến khi nghe tiếng mâm gỗ đặt lên bàn và bước chân cô gái lui khỏi phòng mới đứng lên đi chốt cửa.

Christopher ép mình phải ăn, dù hắn chẳng thấy ngon miệng. Ôi, ý nghĩ hôn nhân làm toàn bộ cảm giác về thức ăn của hắn thêm chua chát. Đáng tiếc là chỉ giữ Gillian ở Blackmour sẽ không đủ để bảo vệ cô. Một cuộc hôn nhân mới có khả năng.

Christopher đặt mâm gỗ xuống sàn, để mặc chú chó săn khổng lồ đen tuyền kết thúc bữa ăn. Hắn thậm chí còn không chịu được mùi của chúng.

Hắn đột ngột đứng dậy, bước tới góc tường và mở toang cửa chớp, để luồng gió biển rét mướt gột rửa bản thân. Thánh thần ơi, hắn không muốn lấy vợ! Gillian trông đợi một ông chồng lịch

thiếp, thậm chí là tử tế, và hẳn không có điều nào trong cả hai thứ đó để mà ban cho cô. Trái tim hẳn hầu như đoạn lìa với mọi cảm xúc ngổ ngẩn cũng giống như việc hẳn đã tách biệt vùng đất của mình khỏi phần còn lại của nước Anh. Hẳn không tham vọng thay đổi mọi thứ.

Tại sao là hẳn? Cuộc sống đã giáng vào hẳn những trận đòn thô bạo nhất. Làm thế nào người ta có thể trông đợi hẳn vùng vẫy lên thêm để chăm sóc một linh hồn khác? Hẳn đã có đủ thứ phải làm với Jason và chuyện quản lý lâu đài rồi. Hẳn không cần bất cứ biến cố nào nữa.

Và nếu không vì thứ danh dự khốn kiếp của mình, hẳn sẽ không phải nghiền ngẫm cái ý nghĩ đối mặt với linh mục cùng một người phụ nữ bên cạnh đến tận hai lần trong cuộc đời khốn khổ này.

Christopher thô bạo đóng cánh cửa chớp rồi sải bước ngang qua căn phòng. Hẳn tóm lấy thanh kiếm và hiên ngang bước ra hành lang, cảm thấy mong muốn mãnh liệt được chém thứ gì đó thành từng mảnh. Có lẽ trải qua vài giờ trong căn phòng trên tháp sẽ giúp đầu óc hẳn tạm quên đi lời thề nguyện mà năm ngày tới hẳn sẽ phải thốt lên.

Danh dự.

Hoàn toàn lãng phí sức lực con người.

CHƯƠNG 4

Gillian ngồi trong phòng mình, cảm giác lạnh thấu xương tủy. Cô được dẫn lên đây từ lúc bình minh, thay trang phục, sau đó ngồi mãi tới giờ. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu từ bỏ an toàn sau một cánh cửa cài then, dù sự cần thiết đó vẫn còn phải xem xét lại. Lãnh chúa Christopher chỉ nhìn cô một cái rồi bỏ chạy lên lầu, chắc chắn để kiểm chỗ kín đáo nôn ọe vì gương mặt xấu xí của cô. Chẳng có vẻ gì là hắn sẽ tìm cô, còn hạnh phúc nào hơn thế nữa. Cô đã không trông thấy cặp sừng vào đêm trước, nhưng rồi đêm sau, chắc cô sẽ không quan sát được hắn nhiều hơn một cái nhìn.

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên, Gillian nhảy dựng khỏi chỗ ngồi, miết lòng bàn tay đột ngột tóa mồ hôi của mình vào váy rồi bước tới cửa.

“Vâng?”, cô ngập ngừng hỏi.

“Tiểu thư Gillian, tôi là Jason. Tôi đến đưa tiểu thư xuống nhà dùng bữa sáng.”

Gillian do dự. Điều gì đang định sẵn chờ đợi cô ở dưới? Lãnh chúa Christopher có ở đó không? Hắn có đánh đập cô trước mặt các hầu gái để họ thấy rõ vị trí của cô ở đâu không?

“Tiểu thư”, Jason tiếp tục, “cô không cần phải e sợ cách cư xử thô lỗ của ngài Colin trong bàn ăn đâu. Ngài ấy và chủ nhân tôi đang la lối nhau trên thao trường và có lẽ họ sẽ ở đó cả ngày. Cô có thể dùng bữa trong yên bình”.

Gillian chậm chậm mở cửa, nhìn ra ngoài. Jason mỉm cười cúi đầu chào cô. Gillian cười đáp lại, hơi run rẩy. Jason xú Artane dường như là một chàng trai tử tế, dễ thương. Cô tự hỏi người cha ấy đã nghĩ gì khi gửi cậu ta tới làm hộ vệ cho một con quái vật như Christopher Blackmour.

“Đi thôi, tiểu thư”, Jason nhắc, chìa cánh tay mình ra. “Lãnh chúa lệnh cho tôi ngồi ăn cùng tiểu thư, và tôi chẳng bao giờ nỡ từ bỏ niềm hân hạnh trong vai trò một người giúp việc thân thiện. Sau đó, nếu tiểu thư bằng lòng, tôi sẽ đưa cô đi tham quan lâu đài.”

Cô gật đầu, choàng lấy cánh tay viên cận vệ. Nếu Jason có để ý đến sự ái ngại của cô, rõ ràng anh chàng đã che giấu rất tốt. Cậu giữ giọng ổn định trong suốt cuộc trò chuyện khi đi xuống đại sảnh. Ngược lại, Gillian không mấy chú ý tới lời nói của Jason, cô quá bận rộn nhìn ngó chung quanh.

Mấy ngày qua nơm nớp lo sợ, cô chẳng còn lòng dạ nào ngấm nghĩa mọi thứ kỹ càng hơn ngoài việc cứ nhìn chăm chăm xuống sàn và cầu xin một sự giải thoát. Giờ cô tự hỏi làm sao mình có thể quần trí đến mức không chú ý bất cứ dấu hiệu nào về ngôi nhà mới này.

Đại sảnh của Blackmour là nơi tốt nhất cô từng trông thấy. Nó khiến cái sảnh nhỏ của cha cô, với lò lửa ở giữa sàn và cuộn khói dày đặc làm tắc nghẽn không khí, trông có vẻ man rợ. Đại sảnh của Lãnh chúa Christopher chẽm chệ với bốn lò sưởi ở bốn góc tường, có những ống thải khói ra ngoài. Chỉ cần ngẩng đầu lên, Gillian đã có thể nhìn rõ trần nhà.

Chẳng những không ám chút khói nào trong sảnh, các cửa sổ nơi dãy tường cao vợi vợi còn tràn ngập ánh sáng. Tia nắng xuyên mỏng manh chiếu rọi trong vắt và được những tấm thảm chất

liệu tốt treo dọc dãy tường đối diện hấp thụ tất cả. Chắc hẳn phải tốn hàng năm trời để hoàn thành chúng.

Ôi, biết bao nhiêu thứ đã bị bỏ lỡ mà cô chưa bao giờ được nhìn thấy trong ngôi nhà của cha mình! Nước Anh đã trù phú hơn so với nơi cha cô sở hữu, hoặc Christopher Blackmour có nhiều vàng hơn cả Đức vua để mặc sức tiêu xài.

Bữa điểm tâm chắc chắn là bữa ăn tốt nhất mà Gillian từng được phục vụ. Có bánh mì trắng và món cháo vị ngon tuyệt, mặc dù cô ăn rất ít. Cô dự định dùng hết chỗ thức ăn để lấy lại sức lực, nhưng sau khi gã hiệp sĩ đầu tiên chạy ùa vào sảnh, cô sực nhớ ra mình đang ở trong hoàn cảnh nào:

Cô là tù nhân của Blackmour. Chỉ có Thánh mới biết hẳn dự tính sẽ làm gì với cô. Cơn khủng hoảng ghen nơi cổ họng làm cô không nuốt nổi.

Tuy nhiên, Jason dường như không hề lo ngại hoàn cảnh chung quanh, nếu không gọi niềm hứng thú khi tấn công mạnh mẽ phần ăn kia là biểu hiện của sự e dè. Và rồi, chàng thiếu niên mười sáu tuổi chẳng để thứ gì cản trở việc làm đầy bụng mình.

Cô giật thót khi phát hiện cậu ta đang nhìn cô chăm chăm, cặp chân mày nhíu lại.

“Thức ăn không hợp khẩu vị tiểu thư sao? Tôi gọi món khác cho cô nhé?”

Cô lắc đầu tức thì. “Nó rất ngon, thật đấy.”

“Vậy tại sao cô không ăn, thưa tiểu thư? Cô đã quá gầy rồi.”

Gillian nhón một mẩu bánh mì và ngoan ngoãn ăn. Không gì xúc phạm chồng tương lai của cô hơn là để hẳn ta biết cô chẳng

màng đả động đến thực phẩm trong bếp nhà hắn. Cô sẽ không cho hắn có thêm lý do hành hạ mình ngoài những cái cớ hắn tự kiếm được.

“Có lẽ cô cần một ít không khí chăng?”, Jason hỏi.

Rời khỏi dinh thự? Mạo hiểm ra ngoài, đến cùng một nơi mà Blackmour đang dạo chơi sao? Cô cảm giác lồng ngực thắt chặt và hơi thở trở nên hỗn hển.

“Tôi không nên quấy nhiễu lâu đài của ngài ấy”, cô gắng đáp lại.

“Ý tôi là đến đầu tường thành”, Jason nói. “Ở đó cô sẽ có thể thưởng ngoạn cảnh vật chung quanh bao quát hơn. Tôi dám cá là ngài Colin đã không cho cô nhiều thời gian để ngắm nhìn quang cảnh.”

Gillian cảm thấy nỗi sợ hãi của mình giảm bớt. Có lẽ cô nên đến chỗ tường thành. Nếu Christopher và Colin đang ở thao trường, cô sẽ được an toàn trên đó.

Cô gạt đầu và để Jason giúp mình đứng dậy.

“Tôi luôn chạy lên đầu tường thành những lúc cần có thời gian riêng tư cho bản thân mình”, cậu tiết lộ khi dìu cô lên những bậc thang.

“Quang cảnh rất đẹp à?”

Jason cười toe. “Không, tôi biết đó là nơi an toàn mà tôi có thể né tránh cơn cáu bẳn của ngài Colin.”

“Tại sao thế?”

“Ngài ấy sợ phải lên cao khỏi mặt đất nhiều hơn là ngồi trên chiến mã.”

Gillian chớp mắt ngạc nhiên rồi mỉm cười. Ý nghĩ về một Colin Berkhamshire cực kỳ đáng sợ ái ngại độ cao là điều vô lý nhất cô từng nghe. Tại sao chứ, thậm chí cô còn không thấy sợ hãi khi nhìn xuống sân từ cửa sổ phòng mình trên tòa tháp ở Warwick. Phải, đó chắc chắn là điều đáng ghi nhớ cho lần gặp tới, nếu người đàn ông đó lại tỏ ra cau có hòng dọa dẫm cô.

“Tôi luôn trêu ngài Colin mỗi khi có cơ hội”, Jason tiếp tục, “bằng cách mời lên đây khảo sát cùng tôi, nói với ngài ấy rằng lãnh chúa bảo việc đó quá nhỏ nhặt để ngài phải đích thân thực hiện. Đa phần là vào những thời điểm có vài chuyện cấp bách đòi hỏi ngài ấy phải ưu tiên chú ý. Tôi gắng nhịn cười, nhưng thường không nén nổi”, anh chàng lại cười toe.

“Nếu đủ nhanh, tôi có thể lần đến đầu tường thành và trốn khỏi cơn thịnh nộ, mặc dù ngài ấy hay nằm phục dưới này chờ tôi. Một thiếu niên chỉ có thể bám trụ trên tường thành đủ lâu trước khi cơn đói giục hẳn phải xuống.”

Gillian lạnh cứng người. “Ngài ấy đánh cậu à?”

“Dĩ nhiên không, thưa tiểu thư”, Jason khẽ chau mày bối rối đáp. “Ngài ấy không dám. Tôi thuộc quyền quản lý của Lãnh chúa Christopher và ngài Colin chắc chắn phải có câu trả lời thỏa đáng cho lãnh chúa nếu muốn dùng tôi để vận động. Chẳng thể nói”, cậu bồi tiếp, mắt sáng lấp lánh, “rằng ngài ấy không hay thỉnh thoảng đòi đấu vật. Bằng tất cả sức lực chết tiệt đó, ngài ấy muốn bóp nát cái mạng tôi, nhưng tôi coi đó như là một cách tận hưởng sự thử thách. Không mấy người đối mặt với Colin Berkhamshire mà còn sống để kể lại diễn biến câu chuyện đâu”.

“Còn lãnh chúa của cậu?”

“Ít lắm, tiểu thư à, thậm chí hiếm khi. Cô không biết gì về ngài sao?”

“Chỉ toàn những lời đồn đại”, Gillian nói khi bước lên những bậc thang. “Tôi biết rất ít về thế giới bên ngoài. Chuyến đi này là lần đầu tiên tôi bước chân ra khỏi nhà.”

“Tôi hiểu. Vậy có lẽ, tốt nhất tôi nên để tiểu thư tự đánh giá theo quan điểm riêng. Chúng ta đến cửa rồi. Cô không ngại khi ra ngoài chứ?”

Cô lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Chúng ta sẽ đi một vòng”, Jason nói, nắm tay và dẫn cô lên đến một tòa thành. “Bức tường này ngăn cách nội đô với ngoại thành phía tây.”

Gillian nhòm xuống khoảng sân bên dưới, nhìn thấy nhà nguyện và những căn lều khác trông như xưởng rèn. Vùng đất bên ngoài tường bao nghe đầy tiếng thương buôn rao hàng, tiếng chó sủa, tiếng người la lối, tiếng ngựa khua móng in trên mặt đất. Tiếng búa nện trên đe vang trong không khí buổi sáng, hòa lẫn với những âm thanh khác của cuộc sống ngày thường. Hơi giống Warewick, tuy ở đây dường như hoang dã hơn. Nông dân xuất hiện quanh lâu đài cha cô thường sống trong nỗi sợ hãi, co mình dưới con mắt của lãnh chúa. Khác với những linh hồn nơi đây, không lo lắng và có vẻ mạnh mẽ hơn nhiều, vì họ không hề tỏ ra khúm núm.

Tại thao trường, hiệp sĩ mặc giáp và đấu thương trên lưng ngựa, một số khác đọ kiếm, số còn lại đấu vật với bạn bè hoặc huấn luyện ngựa. Gillian tìm kiếm Christopher nhưng không thể xác

định được hấn đang ở nơi nào. Từ những gì Jason cho hay, lẽ ra cô phải nghe thấy tiếng hấn quát vào mặt Colin khi đứng ở đây chứ.

Jason cầm tay và dẫn cô đến tường thành phía bắc. “Scotland nằm bên trái cô, cách xa nhiều dặm. Nhà tôi cũng ở phương bắc, nằm trên rìa biển giống như Blackmour, dù Artane không được xây cao tít trên đá như nơi ta đang đứng.”

“Cậu có nhớ gia đình không?”, cô nhìn vào đôi mắt màu xám nhạt của anh chàng và hỏi.

Cậu trai trẻ mỉm cười. “Có, tôi nhớ chứ. Nhưng thỉnh thoảng tôi có gặp họ. Cha tôi đến hai hoặc ba lần mỗi năm để đảm bảo tôi không mắc những lỗi lầm đáng tiếc với Lãnh chúa Christopher. Vào mùa hè, tôi được phép về nhà để gặp mẹ và chứng minh mình vẫn hành xử đúng đắn. Song, tôi tình nguyện quay lại Blackmour. Tôi là con trai út trong gia đình và không có tước vị, mặc dù cha tôi đã hứa sẽ rất hào phóng với những mảnh đất thừa kế. Tuy nhiên, thật sự tôi không biết mình có muốn chúng hay không. Lãnh chúa cần tôi và cha sẽ thấy rằng tôi không thiếu gì cả.” Cậu nhún vai cười. “Tôi đang rất mãn nguyện.”

Với một con quái vật như Blackmour sao? Gillian không tin nổi. Có lẽ cậu thiếu niên này còn ngây thơ hơn cô tưởng.

“Và đây là phía đông. Nơi tôi thường đến mỗi khi trèo lên đây. Cô đã bao giờ nhìn thấy biển thật sự chưa, thưa tiểu thư?”

Cô lắc đầu.

“Giờ hãy nhắm mắt lại và để tôi dẫn đường. Không cần sợ, tôi khá giỏi trong việc này.”

Gillian nắm chặt cánh tay chàng trai trẻ và bước theo, he hé mắt nhìn bàn chân mình trong lúc di chuyển. Lòng tin của cô chỉ dám đi xa đến đó thôi.

Jason dừng chân, đặt tay cô lên tường. “Giờ hãy nhìn xem.”

Cô ngẩng lên và thở mạnh trong sự kinh ngạc, sau đó bước giật lùi. Jason chộp lấy cánh tay cô, kéo lại mép tường.

“Cẩn thận”, cậu cảnh báo. “Hãy đứng yên trên thành, tiểu thư à. Lãnh chúa sẽ phạt đòn tôi nếu có chuyện gì xảy ra với cô đó.”

Gillian nhìn qua bức tường và co rúm lại như cơn sóng chống chọi vách đá bên dưới. Biển dâng tràn và dậy sóng, ném mình vào nền móng Blackmour. Những tia nước trắng xóa hung hãn bắn tung tóe dưới chân như dọa nạt cô. Làm sao một phụ nữ tầm thường, nhỏ bé và yếu đuối có thể sánh được với sức mạnh thiên nhiên. Cô bấu chặt tường đá lạnh ngắt, nỗ lực trấn an bản thân không bỏ nhào về phía trước và bị cuốn trôi bởi những con sóng dữ dội kia.

Và chậm chậm, mặc dù hơi kém thoải mái, cô rơi vào sự mê hoặc của biển. Những con sóng nhấp nhô như đang thôi miên, trêu đùa, gợi cho cô một cảm giác yên bình mong manh kỳ lạ. Khoảnh khắc đó, cô hiểu, dù biết chẳng thể nào xảy ra, toàn bộ cuộc đời cô sẽ phí hoài vô ích, trừ phi biển cả và nơi đây, nơi thành trì ảm đạm ngự trị trên đỉnh dốc đá này bị vùi dập bởi thiên nhiên cho đến khi lụi tàn và sụp đổ. Blackmour đến cùng vẫn sẽ tồn tại. Gillian tin rằng không gì có thể phá vỡ nhà tù dưới chân mình. Cô cảm giác điều đó chắc chắn như thể nó xuyên qua đá rồi tóm trọn lấy cô. Ôi, không gì có thể phá tan thành lũy này. Nếu có chẳng nữa, một người đàn ông sẽ nỗ lực hết mình để chống chọi lại.

Nơi u ám, xói mòn này sẽ là nhà của cô trong suốt phần đời còn lại. Cô miết chặt tay vào bức tường đá. Vẻ đẹp hùng vĩ của biển cả bên dưới gần như đủ sức thuyết phục cô ở lại. Được ngắm cảnh mỗi ngày sẽ là niềm vui lớn khi cô hầu như đã có quá ít niềm vui trong cuộc sống của mình. Có lẽ biển sẽ bù đắp cho việc kết hôn với Christopher Blackmour.

Nòi giống của quý.

Nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng cô. Làm sao biển cả có thể xoa dịu cô nếu phải ngắm nhìn nó từ căn phòng trên tòa tháp Blackmour, chốn địa ngục đó, nơi hẳn thực hành phép thuật hắc ám sao? Cô sẽ trông thấy những con sóng lần cuối trước khi hẳn giờ dao lên và... “Tiếp đến là hướng nam”, Jason nhẹ nhàng lên tiếng, gián đoạn ý nghĩ của cô. “Cảnh sắc không đẹp bằng, chỉ có biển và dải đất. Bản thân tôi thích sự vững chãi của phía bắc nên không thường nhìn về hướng nam.”

Gillian hít thật sâu để ổn định nhịp tim.

“London ở phương nam”, cô vừa nói vừa nhìn sang Jason. “Đúng không?”

“Vâng, London ở phía nam.”

Gillian gật đầu, nuốt khan. Ít ra cô cũng đã biết phương hướng nơi mình sẽ trốn đến.

“Tôi nghĩ mình đã xem đủ rồi”, cô đáp. “Phiên cậu đưa tôi trở xuống?”

“Cô không muốn xem phần còn lại của thành trì sao?” Cô lắc đầu, cầu mong mình có thể giữ những cơn ớn lạnh tại vịnh này cho đến khi bản thân được an toàn sau căn phòng khóa trái.

Không còn gì đáng xấu hổ hơn việc để Blackmour nghe thuật lại chuyện cô đã sợ hãi thế nào. Nó sẽ chỉ khiến hấn hả dạ.

“Theo lời cô, tiểu thư”, Jason gật người đáp.

Chàng trai trẻ dẫn cô về phòng, nhóm lửa lò sưởi và lưu lại cho đến khi cô cam đoan với cậu rằng mình thực sự muốn nghỉ ngơi sau chuyến tham quan. Khi đã chốt cửa, cô lập tức thay quần áo và bới thanh kiếm từ đáy rương lên. Được tôi luyện kỹ năng đánh kiếm cùng đối thủ tưởng tượng là điều hạnh phúc gấp bội với cô. Nó giúp cô quên đi nỗi sợ, cũng là cách giúp tiêu hao năng lượng để bản thân có thể ngủ ngon. Cô biết mình khôn hồn nên ngủ ngay khi có thể. Chỉ vào giữa đêm mới đủ khả năng đào thoát khỏi Blackmour và cô không muốn cơn mệt mỏi cản trở mình khi cơ hội đến.

Cảm nhận thanh thép lạnh cứng trong tay, hết sức tập trung. Cô ước chừng kích thước của đối thủ vô hình và bắt đầu luyện tập, canh chừng các bước di chuyển sai, vì nó sẽ để lộ điểm yếu của đối thủ.

Gillian trở người trần trọc, tìm một tư thế thoải mái. Sau vài phút, cô đầu hàng và bật dậy khỏi giường, vắn mình. Cô nhìn chiếc rương đặt dưới chân giường, sau những tấm thảm. Vô ích. Tên ngốc nào đã quyết định giấu cô bằng cách không bỏ lại vật dụng tiểu tiện nào vậy? Cô quấn chặt chiếc áo choàng quanh mình và sẫm soi cánh cửa gỗ nặng nề. Hoặc là ra khỏi phòng và tìm một buồng vệ sinh hoặc là chịu chết trong này.

Một cơn đau thắt mạch bảo cô rằng chịu đựng không phải là lựa chọn khôn ngoan. Cô trút hết can đảm và mở then cài khóa khàn nhất có thể, thực sự nhẹ nhàng. Cánh cửa không phát ra âm thanh nào khi Gillian mở nó và lách ra ngoài hành lang.

Tìm một buồng vệ sinh ở ngôi nhà cũ chưa bao giờ khó khăn. Thậm chí nếu không biết trước vị trí, cô vẫn có thể tìm thấy chúng bằng cách đánh hơi. Cha cô chẳng bao giờ làm sạch hầm chứa trừ khi chúng gần như trào ngược và tràn cả ra lối đi.

Blackmour thì khác, mọi thứ hoàn toàn trái ngược với nhà cô. Gillian cứ đi mãi tới khi mệt vẫn chẳng tìm thấy gì. Chỉ còn một lối đi duy nhất, cô đẩy cánh cửa mở ra và nhìn thấy ánh trăng len qua khe cửa sổ.

Sau khi tìm thấy thứ mình cần, Gillian trở lại hành lang. Cô bắt đầu có cảm giác quay cuồng đến nỗi phải dừng lại và suy nghĩ nghiêm túc về nơi mình vừa rời khỏi ban này. Cô hết nhìn trái rồi nhìn phải.

Và trông thấy những cái bóng nhảy múa trên tường. Như thể mắt cô bị linh hồn xúi quẩy nào đó ám ảnh.

Các Thánh trên cao biết rõ cô chẳng muốn nhìn thấy chúng, nhưng cô đã bất lực trong việc ngăn cản bản thân mình. Ngay bên phải cô là một cầu thang. Rõ ràng căn phòng phía trên có người, ánh sáng tỏa ra từ trên ấy.

Nhưng đó là đỉnh tháp.

Nơi ở của Christopher Blackmour.

Gillian muốn ù chạy về phòng mình, nhưng đôi chân lại tuân theo mệnh lệnh khác trong tâm trí. Trước khi kịp ngăn cản, chúng đã đưa cô tiến về phía trước. Và rồi chính cô đang bước lên từng bước. Hơi thở hỗn hển, gấp gáp, toàn thân cô run rẩy. Không hề mong muốn trông thấy điều gì bên trong tòa tháp kín, vậy mà chẳng hiểu sao đôi chân cô dường như cứ quan tâm đến vấn đề đó. Gillian thừa biết những gì đang chờ đợi mình trên

kia. Là Lãnh chúa Christopher đang thực hành phép thuật hắc ám.

Cô dùng tay bịt chặt miệng khi leo cầu thang. Cửa tòa tháp khép hờ. Ánh sáng mờ nhạt tràn ra ngoài, phản chiếu những cái bóng chập chờn trên tường đá.

Tim cô như chực nhảy khỏi lồng ngực. Cô run bần bật khi nghe tiếng thở nặng nề và gầm gừ vọng ra từ trong phòng. Cô thể mình đã nghe thấy các khoen sắt choang vào nhau. Chư thần hỡi, phải chăng hắn đang cắt cổ vật tế, chuẩn bị uống máu nó?

Cô giật mình và đứng sững bất động khi con chó đen nhất, to nhất mà cô từng thấy, ngóc đầu lên chòng chọc nhìn cô. Không, không phải chó, đó là một con sói. Mắt nó ánh lên trong nguồn sáng mờ nhạt, hàm răng lóe trắng. Gillian sợ hãi thét lớn. Người bạn thân, kẻ bảo vệ hung ác của Lãnh chúa Christopher đứng ngay trước mặt, sẵn sàng xé toạc cổ họng cô!

Con sói tiến gần hơn nhưng Gillian không dám bước lui. Cô nhắm nghiền mắt cầu cho cái chết đến thật nhanh chóng và không đau đớn. Cô cảm giác chiếc mũi lạnh ngắt gí vào lòng bàn tay mình, rút lấy hơi thở của cô mạnh đến nỗi cô gần như mắc nghẹn. Con chó sẵn đến từ Địa ngục đang gửi tay cô, như đang cố phán định xem nếu cản ở đó trước tiên liệu có lãng phí thời gian không.

Gillian cảm giác tay áo mình bị giật. Cô mở mắt và trông thấy con thú đen khổng lồ ngoạm lấy viền tay áo mình trong miệng, lôi cô ra phía cuối thang. Gillian chết lặng để mặc nó thao túng. Khi con chó sẵn dẫn cô xuống nấc thang cuối cùng, nó quay trở lên và biến vào bóng tối.

Gillian không cần đợi Christopher trở ra trò chuyện với anh bạn của hắn về việc ai sẽ là nạn nhân tiếp theo. Cô bỏ chạy dọc hành lang nhanh hết mức mà đôi chân run lẩy bẩy kia có thể chịu đựng, thử mở nhiều cánh cửa trước khi tìm đúng phòng mình, chốt cửa và trốn biệt vào trong. Cô chôn mình dưới đồng chăn, áo choàng và mọi thứ trên giường, kéo mép chăn trùm kín người.

Nó còn tồi tệ hơn điều cô đã nghĩ. Cô đã coi nhẹ những lời đồn, trừ khi cô muốn có được chút bằng chứng rằng chúng không đúng sự thật. Nhưng cô đã nhìn thấy ánh nến lung linh, những chiếc bóng vụn vẹo quay cuồng trên vách tường. Cô nghe được tiếng lầm rầm của một pháp sư đang thêu dệt phép thuật hắc ám. Cô nghe tiếng khoen sắt leng keng báo hiệu nhát dao hiến sinh đang tiến hành công việc kinh tởm vốn dĩ ấy. Đúng thế, cô đã biết sự thật.

Christopher Blackmour là hiện thân của ác quỷ. Và bốn ngày nữa cô sẽ thành vợ hắn.

CHƯƠNG 5

Christopher bước vào phòng ngủ sau một đêm dài nỗ lực kéo mình ra khỏi những suy nghĩ phiền hà.

Tâm trạng hắn còn tệ hơn bốn ngày trước, và hắn biết chính xác phải quy trách nhiệm cho ai.

“Tôi có thể giúp ngài cất đồ đạc không, thưa lãnh chúa?”, Jason hỏi.

Christopher đẩy thanh kiếm cho người cận vệ, cởi bỏ chiếc áo ướt đẫm mồ hôi, và lau mặt. Hắn ngồi xuống ghế đặt trước lò sưởi, thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất giờ đây hắn đã quá mệt để nghĩ ngợi bất cứ gì ngoài một cốc rượu ướp lạnh, và ngả lưng xuống chiếc giường êm ái.

“Tôi không thể thuyết phục tiểu thư Gillian ra khỏi phòng hôm nay, thưa lãnh chúa.”

Christopher chau mày. Mấy ngày qua, Jason thỉnh thoảng quăng ra vài nhát dao găm, cứ như cậu ta nhất quyết nện đòn vào Christopher bằng những mẩu tin tức đó.

“Trước đây cô ấy chưa từng nhìn thấy biển, ngài biết không?”

Christopher khịt mũi một tiếng nhưng không thể khiến Jason chú ý. Vậy là Gillian chưa từng thấy biển. Tại sao chứ, khi mà Warewick ở ngay gần bờ biển. Christopher tóm ly rượu Jason đưa cho và lờ đi vẻ hào hứng của cậu ta.

“Tôi nghĩ cô ấy thích chuyển tham quan vào ngày đầu tiên, nhưng có lẽ nó làm cô ấy hơi choáng ngợp. Warewick khá nhỏ bé mà. Và theo như tôi biết, cha cô ấy không bao giờ để cô vượt qua khỏi sân trong lâu đài. Tôi thắc mắc vì sao lại thế.”

Christopher hợp một ngụm rượu, kiên quyết bỏ ngoài tai những lời bép xép của Jason.

“Dẫu vậy, cô ấy đã mỉm cười trong ngày đầu tiên. Đó hẳn là cảnh tượng thỏa mãn nhất...”

“Jason!”, Christopher cảnh cáo. “Vâng, thưa lãnh chúa?”

Christopher hầu như có thể nhận thấy ánh nhìn ngây ngô trên gương mặt Jason hết như gương mặt của một cậu bé tám tuổi.

“Cha người đã quá dung túng tuổi thiếu niên của người. Ông ấy nên dạy người biết giữ mồm giữ miệng.”

“Xin thứ lỗi, thưa lãnh chúa.”

À, sự im lặng hiếm hoi. Christopher tận hưởng nó triệt để trong khoảng mười lăm phút trước khi bắt đầu cảm thấy bực bội. Chắc chắn Jason có nhiều thứ để kể hơn, mặc dù hẳn mong muốn biết càng ít về thói quen của vợ tương lai càng tốt. Christopher hiểu rằng sẽ khôn ngoan hơn nếu chịu lắng nghe. Biết trước vẫn tốt hơn không biết gì, cha Jason thường nói thế.

“Jason”, hẳn gọi.

“Vâng, thưa lãnh chúa?”

“Lại đây ngồi và ngừng huyền thuyên đi. Rót cho ta và người ly rượu nữa. Những ngày phải chăm sóc nàng ta hẳn đã làm người lú lẫn.”

Christopher đợi đến khi Jason ngồi xuống sàn nhà, khi hai ly rượu đã được rót đầy. Hắn mong chờ sẽ có thêm một số chi tiết cụ thể nào đó nhưng đổi lại toàn là tiếng Jason nốc rượu và ợ hơi. Hắn kìm nén thôi thúc muốn bóp cổ tên nhóc sai vặt.

“Nào?”, hắn hỏi. “Có phải nàng ta đã khiến người ngớ ngẩn không? Nhân danh Thánh George, chàng trai, tối nay người hơi kiệm lời!”

“Nhưng, thưa lãnh chúa, ngài bảo ngài không muốn biết thêm về cô ấy.”

Christopher nhắc nhở bản thân rằng tất cả lý do nhằm chặn họng tên nhóc này đều thiếu khôn khéo. Bởi, hắn tự nhủ, làm thế sẽ khiến Jason không sẵn sàng cung cấp những thông tin mà hắn muốn biết.

“Ta đã đổi ý”, Christopher lẩm bẩm. “Cứ tự do nói những gì người muốn.”

“Theo lệnh ngài, thưa lãnh chúa.” Jason nuốt nhanh ngụm rượu. “Tôi nhận thấy tiểu thư Gillian là một thiếu nữ quyến rũ, mặc dù rất nhút nhát. Cô ấy dường như hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của lâu đài, đặc biệt là góc nhìn từ đầu tường thành. Nhưng sau khi được trông thấy biển, bỗng nhiên cô ấy đòi lui về phòng và ở trong suốt từ lúc đó. Ngay cả khi tôi bảo hôm nay cha tiểu thư sẽ tới, cô vẫn từ chối mở chốt cửa phòng. Cô ấy viện cớ không khỏe.”

“Sao người không gọi thầy thuốc?”

“Bởi vì giọng cô ấy nghe rất ổn. Tôi cược rằng tiểu thư sợ gặp cha mình. Cô ấy có một vết thương trên má, là dấu gậy gộc hoặc có lẽ là roi da...”

“Chết tiệt!”

“Dấu vết khá mới khi tôi nhìn thấy vào ngày đầu cô ấy tới đây”, Jason tiếp tục. “Ngài Colin bảo đó là do người cha đã gây ra.”

“Sao người không kể với ta?”, Christopher gầm lên. Hắn ném chiếc cốc rỗng về bên trái, va vào tường đá vang dội.

“Lãnh chúa, ngài dường như muốn biết càng ít về cô ấy càng tốt...”

“Không phải trong trường hợp cô ấy bị đánh”, Christopher gầm gừ. “Cắt đặt một tên lính gác trước cửa phòng nàng và không cho phép ai vào nếu không có lệnh của ta.”

“Tôi sẽ đi làm ngay.”

Christopher nghiêng rằng, ước gì có thể liều mạng đánh nhau với ai đó, tốt nhất là cha của Gillian. Một lão già mặt hạng đáng khinh. Trong những năm qua, đã nhiều lần Christopher bị khiêu khích bởi sự láu lỉnh của Jason, nhưng hắn chưa bao giờ chạm một bàn tay lên chàng thiếu niên này. Hắn chỉ la mắng kịch liệt, nhưng hình như chưa từng đánh cậu? Không, ngay cả khi hắn rất muốn làm điều đó. Ký ức bị hành hạ bởi bàn tay người cha đã giúp hắn kiềm chế dùng bạo lực.

Và, đánh đập một phụ nữ sao? Một cô gái không có khả năng tự vệ, chống lại một gã đàn ông vượt trội cô ta cả về ngoại hình và sức mạnh? Christopher nhớ rõ Bernard Warewick to lớn dường nào, kể cả tính khí ghê gớm của lão ta. Hắn có thể hình dung ra được cảnh tượng địa ngục mà Gillian phải chịu đựng, những hình ảnh sống động khi cô vừa trải qua một trận đòn.

Christopher từng là một thanh niên hai mươi bốn tuổi hà khắc, bôn ba đây đó đến chai sần cả gót chân, tiền vàng trong hầu bao phải khó khăn lắm mới có được. Hắn cùng William vừa mới trở về từ lục địa, nơi hắn đến để thu hồi tài sản mà người cha vô tình lãng phí. Chỉ khi đuối sức hoàn toàn mới thuyết phục được hắn nghỉ ngơi một hai đêm tại nhà William, chắc chắn hắn thậm chí không đủ thời gian chơi một ván bài.

Gillian từng chờ đợi ngay trước bậc thềm, vui mừng khôn xiết đón anh trai. Christopher đã nhìn theo khi William xuống ngựa và nhắc bóng Gillian trên tay. Cô hét to, buộc anh trai vội đặt xuống tức khắc. Không cần chú ý cũng thấy rõ lưng cô khá bất ổn. Khi cô xoay người và dẫn đường cho họ đi vào sảnh, Christopher nhận ra vết máu ở lưng áo.

Hắn đã tái mặt. William quay sang và trao cho hắn cái nhìn thay cho lời mách bảo hắn đừng lên tiếng, dù vậy Christopher vẫn nghe ra được ẩn ý như thể William đã lớn tiếng thông báo.

Nếu ta không thể giúp cô ấy, cậu phải giúp. Giờ cậu đã hiểu tại sao.

Phải mất gần cả tuần để William tách hoàn toàn Gillian ra khỏi thái độ phòng thủ. Mặc dù thế, thành thật mà nói Christopher không thể nhớ nổi đã bắt gặp ánh mắt Gillian lần nào chưa. Cô ấy từng là cô gái nhút nhát, sợ hãi, không tin tưởng ai ngoài anh trai.

Và giờ hắn có thể đổ lỗi cho mình vì đã gia tăng nỗi khiếp hoàng lên cô khi để cô lại Warewick thêm nửa năm trời. Hắn nghiêng rãnh với cảm giác tội lỗi. Thánh thần ơi, sao mà hắn căm ghét tất cả mọi chi tiết trong chuyện này đến thế!

Nghe tiếng bước chân rón rén của Jason, Christopher xoay người về phía phát ra âm thanh. “Sao?”, hẩn hỏi.

“Tự ngài Colin sẽ đứng gác, thừa lãnh chúa, cùng với Đội trưởng Ranulf. Tôi đảm bảo với tiểu thư Gillian rằng cô ấy đã an toàn tuyệt đối, nhưng tôi không nghĩ cô ấy tin tôi.”

Christopher ép hơi thở qua hàm răng nghiến chặt. “Nghỉ ngơi đi, Jason”, hẩn nói. “Ta sẽ thức giấc trước lúc bình minh và bảo đảm Warewick không tác quái trước buổi lễ.”

“Lãnh chúa, ngài sẽ cưới cô ấy à? Thật chứ?”

Kết hôn. Ý tưởng này tựa cái thòng lọng thít chặt quanh cổ Christopher. Hẩn đã cảm thấy những đụng chạm đầu tiên với sợi dây thừng khi bắt đầu gửi thông điệp của mình tới Warewick. Suốt nhiều tuần trôi qua, nút thắt càng chặt dần cho đến khi hẩn tự hỏi liệu có khi nào hẩn lấy lại được hô hấp như người bình thường không.

Bây giờ, tất cả những gì hẩn có thể làm là cố giữ bàn tay mình bên dưới, không vung lên cào cấu vào cổ họng hòng gắng nổi lỏng áp lực, tuy nhiên, hẩn vẫn luôn tưởng tượng về hành động ấy.

Nếu được, hẩn muốn tự nhốt mình. Ở bất cứ đâu. Nơi nào tránh xa trách nhiệm, tránh xa cuộc hôn nhân chỉ mang lại đau buồn, tránh khỏi việc phải chăm sóc bất cứ ai ngoài bản thân hẩn. Hối chư thân, hẩn khao khát những điều đó!

Hẩn nhận ra ngón tay mình đang đặt trên cổ áo, kéo kéo. Lần này, hẩn đã không áp chế được cử chỉ.

“Thưa ngài?”

“Phải”, Christopher gật gồng, “Ta sẽ cưới cô ấy. Như đã hứa”.

Và đó là một lời hứa nặng nề.

Gillian rùng mình bởi bàn tay lạnh ngắt chạm vào phía sau cổ.

“Xin thứ lỗi, thưa tiểu thư”, người hầu gái thì thào. “Tôi khơi thêm lửa nhé?”

Gillian gật đầu, nhẹ nhõm khi bàn tay lạnh giá của cô gái nọ rời khỏi mái tóc mình. Cô bước lại gần lò sưởi, hơ đôi tay. Ngày thật bi đát, nếu tình trạng nhốt mình của cô không được cải thiện. Tại sao cô không thể có mái tóc mượt mà được búi dễ dàng dưới lớp mạng che?

“Tiểu thư, cô thật xinh đẹp”, người hầu gái nói khi chạm vào tay Gillian.

Gillian nhìn lại mình. Dù cô không hề có chút ảo tưởng như thế về bản thân, chiếc váy lụa xanh lục bảo quả là hết sức đáng yêu. Đó là cái duy nhất trong số nhiều chiếc đầm khác được đưa tới phòng ngay khi cô vừa đến lâu đài, và nó là một trong những món thu hút cô nhất.

Khi cô hỏi người hầu gái về những chiếc váy đầm thời trang này, cô ta thú nhận mình chẳng biết gì. Quả thực, người hầu gái chẳng biết điều gì, ngay cả khi cô ta được lệnh phải giữ chừng mực. Lúc Gillian mạo muội hỏi về Lãnh chúa Blackmour, cô ta chỉ rùng mình và từ chối trả lời. Thậm chí gần như phát khóc.

Như thể cảm nhận được những suy nghĩ của cô, người hầu gái nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Gillian và thút thít.

“Thật đáng tiếc, thưa tiểu thư. Vô cùng đáng tiếc.”

“Nhưng...”

“Ôi, vì tiểu thư”, cô gái khóc nức. “Tôi rất tiếc cho cô.” Ngay sau đó, cô ta bỏ tay Gillian ra rồi vùng chạy khỏi phòng. Gillian ngẩn ngơ nhìn cánh cửa gỗ nặng nề, cảm giác run sợ bắt đầu quay lại, trầm trọng hơn. Cô đã xoay xử thu vén nỗi sợ hãi trong ba ngày qua, điều đó hoàn toàn có thể vì cô được huấn luyện như thế. Tập trung vào kiếm thuật giúp cô hầu như chẳng còn thời gian cho những mối suy tư về vị hôn phu hắc ám của mình.

Nhưng giờ đây cô không còn lựa chọn nào ngoài việc phải nghĩ đến hãn. Nhân danh các vị Thánh trên trời, điều gì đang buộc chặt cô với tên ác quỷ bẩm sinh đó vậy? Cô đã nghe tiếng hãn trong tòa tháp kín. Cô đã chạm trán con sói săn của hãn. Điều duy nhất cô chưa nhìn thấy tận mắt chính là cặp sừng và đôi mắt đỏ ngầu, nhưng cô không hồ nghi rồi đây mình sẽ được chiêm ngưỡng chúng, chỉ là sớm hay muộn, ngay khi hãn nhốt cô trong tòa tháp, nơi hãn có thể tự do tra tấn cô.

Có bất kỳ hy vọng tẩu thoát nào không? Cô điên cuồng nhìn quanh nhưng chẳng còn lối ra nào ngoài cửa chính. Cô nhìn nó chằm chằm, do dự, thu hết can đảm sẵn bước về phía trước. Cô sẽ chạy trốn khi những người khác còn đang bận rộn chuẩn bị hôn lễ.

Khi ngón tay Gillian còn cách cửa độ một gang thì cánh cửa gỗ bật vào mặt. Cô giật lùi, vệt không khí quất vào mặt cho thấy suýt nữa cô đã trở thành nạn nhân vô ý của cánh cửa.

Cha cô đứng ngay lối vào, đôi mắt ánh lên, khóe miệng nhếch thành nụ cười khinh khỉnh.

“Ngay cả trong ngày cưới, mày vẫn không xinh đẹp nổi. Thánh thần ơi, con gái, mày không thể làm gì đó với mớ tóc này hả?”

Gillian rụt người. Nỗi lo âu về hôn lễ với con quái thú Rồng xứ Blackmour nhanh chóng bị quên lãng bởi nỗi sợ hãi lớn hơn, chính là đơn độc bên cạnh người cha cay nghiệt. Những điều Christopher sẽ đối xử với mình chỉ mới tồn tại trong trí tưởng tượng của cô, nhưng với cha thì cô đã biết quá rõ.

Warewick khoanh tay trước ngực, lạnh lùng cười. “À, không cầu xin tao đừng để mày lại với hắn ta hả? Hay van nài tao dẫn mày thoát khỏi nơi đáng nguyên rủa này?”

“Ở đây thì tệ hơn ở đó bao nhiêu chứ?”, cô thốt lên, hoảng hốt với ý nghĩ quay về Warewick.

“Cẩn thận miệng lưỡi!”, lão gầm lên, giơ nắm tay, tiến về phía cô. “Tao sẽ ban ơn cho Blackmour một việc, đó là dạy dỗ mày lần cuối để biết cảm hợm. Hắn sẽ đỡ phải nhọc sức.”

Gillian lùi bước. Đứng động tay vào chiếc váy mới của cô, chiếc đầm cưới của cô!

“Lãnh chúa Warewick, tôi trân trọng đề nghị ngài hạ tay xuống.”

Jason đứng ngay sau cha cô. Gillian bật ra tiếng nấc nhẹ nhõm.

“Tên xác láo! Sao ngươi dám nói với ta bằng giọng điệu đó?”

Hai hiệp sĩ vạm vỡ từ sau lưng Jason bước vào phòng. Họ là những gã to lớn ngang ngửa Warewick và vẻ ngoài cũng dữ tợn tương đương.

“Tiểu thư Gillian thuộc về chủ nhân tôi”, Jason nói tiếp, “và ngài ấy không hài lòng với hành động đánh phụ nữ, đặc biệt với người phụ nữ của ngài ấy. Giờ, mời ngài vui lòng lên đường đến

nhà nguyện, tôi bảo đảm con gái của ngài sẽ được hộ tống tuyệt đối”.

“Nó chưa thuộc về hẳn”, Warewick dấm dẩn.

Tiếng lưỡi kiếm rít từ vỏ bao khiến vẻ mặt Warewick sa sầm hơn. Gillian khao khát bật cười. Trong suốt cuộc đời mình, cô luôn mơ có một hộ vệ thiện nghệ, lại nhẹ nhàng và tử tế. Ở đây, cô đang được bảo vệ bởi những gã đàn ông còn hung hãn hơn cả cha cô!

Warewick thốt lời nguyên rủa tộ hại rồi sải bước rời khỏi phòng, xô Jason qua một bên. Gillian nhìn cậu thiếu niên đang kéo thẳng nếp áo quần, sửa sang mái tóc và tiến lại chỗ cô, cung kính cúi chào.

“Tôi đến dẫn tiểu thư sang nhà nguyện. Bây giờ, xin hãy khoác tay tôi?”

Nỗi khuây khỏa sau khi được cứu viện đột ngột tan biến bởi lời nhắc nhở về tương lai trước mắt. Cô gắng nuốt trôi sự sợ hãi xuống cổ họng, nhưng không được. Đức Thánh nhân từ, hết thời gian rồi!

“À, tôi nghĩ mình cần ít thời gian xem lại mái tóc”, cô nói, gượng nở nụ cười trên đôi môi khô cứng.

“Tại sao?”, Jason hỏi. “Với tôi nó đủ đẹp rồi.” Cậu mỉm cười. “Đi nào, tiểu thư, trước khi lãnh chúa cày một cái rãnh trong nhà nguyện bằng những bước chân của ngài ấy.”

“Nhưng...”

Jason nhẹ nhàng khoác tay và kéo cô đi. “Hãy tin tôi”, cậu nói, “tất cả đều ổn. Cô sẽ thấy ngay thôi”.

Những gì cô thấy sẽ chỉ là ngọn lửa địa ngục bùng cháy trong đôi mắt chồng mình, phải, cô chắc chắn điều đó.

“Cô đang lạnh”, Jason quả quyết. “Tôi có thể hiểu được cảm giác này. Cô biết không, lần đầu tiên tôi đến Blackmour, vào mùa hè, lúc mới là cậu bé sáu tuổi, và tôi thốt lên lời thề bằng đôi môi xanh tái khi được tám tuổi. Cô sẽ quen dần theo thời gian, thừa tiểu thư, nhưng từ giờ đến khi ấy, cô hãy chăm sóc mình cẩn thận, nhớ luôn mặc áo choàng. Gần sang xuân rồi. Chúng ta sẽ tận hưởng thời tiết ấm hơn trong một hoặc hai tháng tới. Không có gì thích bằng một buổi chiều đầy nắng sau khi sương mù tan biến. Tôi dám khẳng định cô sẽ thích trải qua hàng giờ liền trong vườn vào những buổi chiều. Lãnh chúa không chăm chút chúng kỹ lưỡng, nhưng tôi nghĩ tâm trạng ngài sẽ tốt lên nếu ra ngoài thường xuyên và dành nhiều thời gian hơn để thư giãn.”

Ngay khi Gillian tiêu hóa hầu hết những lời nói đó, cô thấy mình đang khoác chiếc áo choàng lông nặng trĩu và xuống tới đại sảnh. Trước khi cô kịp chôn chặt gót chân, Jason đã đẩy cô qua cửa.

Bên ngoài không chút nắng, bầu trời nhập nhoạng như lúc hoàng hôn dù Gillian biết giờ đang vào giữa trưa. Có lẽ ngay cả thiên nhiên thậm chí cũng đang chúc mừng lễ cưới vị hoàng tử bóng đêm của chúng.

Cơn mưa phùn bắt đầu lất phất khi chân Gillian chạm lên nền sân đất, với cô đó như một dấu hiệu. Những đám mây cuộn cuộn đen kịt trên nền trời chuẩn bị chào đón linh hồn đáng thương của cô vào đêm nay, hay thời tiết không chấp thuận sự lựa chọn của Christopher. Dù hiểu theo cách nào, Gillian biết rõ, tận thế đang đến với cô.

Cô nhìn quanh tìm đường thoát một cách tuyệt vọng nhưng chẳng thấy gì ngoài đám chiến binh cường tráng đang xếp thành hai dãy dài chạy tít đến cổng vào nhà nguyện. Liếc nhanh qua vai, cô trông thấy hàng ngũ lính tráng khép lại sau lưng mình. Lựa chọn duy nhất hiện giờ là tiến về phía trước.

Jason kéo cô lên những bậc thềm nhà nguyện, hướng về phía phòng riêng của linh mục. Vị linh mục đã có mặt ở đó, cũng như cha cô, Colin và vài người đàn ông khác mà cô không quen. Tuy nhiên cô vẫn nhận ra người đàn ông cao ráo đứng trước linh mục, hướng tám lưng rộng về phía cô.

Gillian cảm giác Jason giục giã từ phía sau và buộc phải bước đi chỉ vì cậu ta đã đốc thúc. Cô dừng ngay bên cạnh Christopher, ngược lên nhìn người đàn ông chỉ vài khắc nữa thôi sẽ trở thành chồng mình.

Hắn u ám. Không chỉ bởi mái tóc đen, linh hồn dường như cũng thăm thẳm tăm tối. Cô phải thừa nhận hắn điển trai, vẻ đẹp mà chỉ hiện thân của ác quỷ mới sở hữu. Quai hàm rắn rỏi và chiếc mũi chuẩn như tạc, nhưng rớt cuộc đó vẫn là vẻ đẹp khắc nghiệt của quỷ dữ.

Đôi môi hắn khép chặt, như thể rất không hài lòng hoặc đang bên bờ vực bùng phát cơn thịnh nộ. Hàm hắn nghiến chặt, hai đầu mày dính lấy nhau, cơ cổ và vai căng cứng. Ngay cả mái tóc dài của hắn cũng rối bù, giống như đã bị cào xới đến tận gốc. Không nghi ngờ gì nữa, hắn đang thống khổ khi đặt chân vào chốn thiêng liêng, một nơi rõ ràng mâu thuẫn hoàn toàn với tâm hồn đen tối của hắn.

Hắn quay đầu về phía cô khiến cô hoảng hốt đến quên cả thở. Nghiêm nghị và vạm vỡ, hoàn toàn không phải người chồng phù hợp với cô. Bất chấp tất cả bản tính yêu ma khác, hắn vẫn

tàn bạo và thiếu vị tha. Cô dễ dàng nhận thấy điều đó qua đôi mắt xanh thăm thẳm. Hỡi các đấng bề trên, cô sẽ chẳng bao giờ nhận được những lời lẽ tử tế từ người đàn ông này. Những gì cô cần là sự nhẫn nại, lòng trắc ẩn và khoan dung.

Christopher Blackmour chắc chắn không sở hữu bất kỳ phẩm chất nào trong số đó.

Như để khẳng định, hắn chìa tay ra, bước nửa bước tới trước.

“Muộn quá, cô gái ạ.”

Cô suýt xoay người bỏ chạy nếu Jason không áp bàn tay cậu ta vào lưng cô. Không còn lựa chọn nào khác ngoài đứng yên tại chỗ. Cô vươn tay ra chờ đón cơn giận dữ trút xuống từ đôi tay to kình của kẻ mang danh Tai họa nước Anh, nguyện cầu hắn không bẻ gãy ngón tay cô.

Cha cô bước lên phía bên kia, làm cô rùng mình.

“Đừng đứng gần quá, Warewick”, chồng tương lai của cô cầu nhàu, không thèm liếc nhìn lão lấy một lần. Gillian giật thót khi Christopher khoác trọn vòng tay qua vai mình, kéo sát vào người.

Cô ngược lên nhòm hắn, nhưng ánh mắt hắn chỉ đắm đắm vào vị linh mục. Cô buông rơi cái nhìn và cố quen với cảm giác cánh tay nặng nề của Blackmour phủ quanh mình tỏ vẻ bao bọc. Cô muốn bật cười. Như thể điều này chẳng bao giờ xảy ra lần nữa! Không, hắn sẽ cưới cô và sau đó mặc tình xử lý, hoặc tệ hơn, kéo cô vào căn phòng trên tháp và hiến tế cô cho chủ nhân của hắn.

Trước khi kịp xem xét liệu cô có đủ dũng khí để thừa nhận rằng bản thân muốn xin tị nạn dưới hồng ân của Đức vua chứ không

phải bằng cách kết hôn với một tên ác quỷ bẩm sinh, linh mục đã bắt đầu yêu cầu thuật lại danh sách của hồi môn.

Gillian nghe cha liệt kê các phần của cải, buộc đôi vai mình vươn thẳng, không được phép rũ xuống dù chúng đã cực kỳ muốn buông xuôi. Chẳng có gì đáng giá ngoài Braedhalle, mảnh đất nhỏ bé nghèo nàn nhất của cha cô, và số lượng lính tráng ít ỏi. Ông khá tử tế khi không cắt giảm tất cả của hồi môn.

Về phần bên này, Colin cũng bắt đầu liệt kê những thứ Blackmour mang lại sau cuộc hôn nhân, Gillian hoàn toàn hổ thẹn. Phần tài sản của hắn chẳng thứ gì kém sang trọng cả! Không nghi ngờ gì nữa, lâu đài của hắn quả là tráng lệ. Gillian cảm giác muốn quỳ sụp xuống trong nỗi nhục nhã.

Cánh tay vị hôn phu ngay lập tức siết lấy vai cô.

“Bình tĩnh”, hắn thì thầm qua hơi thở, giọng điệu thô lỗ đập vào tai cô.

Cô giật mình, đứng thẳng dậy, cố lờ đi vẻ tự mãn trên gương mặt cha mình cùng nỗi sợ hãi áp đảo khi đứng quá gần Christopher và biết rõ hắn có khả năng làm được những gì.

Tờ hôn thú được trải trên bệ đài trước mặt họ và gã văn thư dâng lên chiếc bút lông ngỗng. Jason cầm lấy nó trước khi cô kịp chạm đến.

“Cho phép tôi”, cậu nói và khẽ cúi chào, đặt chiếc bút lông lên tay cô, chỉ về tấm da và ra hiệu. “Hãy ký vào chỗ dành cho mình, thưa tiểu thư, ngay góc dưới bên trái, cách mép giấy một chút.” Giọng cậu dịu dàng, nhẹ đến nỗi cô khó mà nghe ra. “Đừng ký bay bướm. Tôi e là không đủ chỗ.”

Gillian nhìn chàng trai, tự hỏi có phải cái lạnh đã đột ngột thấm vào não cậu ta. “Tôi hoàn toàn có thể nhìn thấy, cảm ơn.”

Jason chỉ mỉm cười trang trọng. “ Dĩ nhiên, thưa tiểu thư. Tôi chỉ cố phục vụ thật tốt.”

Gillian hoàn tất thủ tục, rồi ngạc nhiên khi nhìn xuống. Cô vừa đặt bản thân mình vào nanh vuốt của Rồng, không do dự, không ngập ngừng. Đức Thánh nhân từ, cô hầu như đã thuộc về hắn!

Trừ phi, hắn quyết định không ký vào tờ hôn thú.

Cô quan sát Jason nhúng đầu bút vào lọ mực và đặt vào tay Christopher, hệt như cách mà cậu đã phục vụ cô.

“Cũng không có nhiều khoảng trống để ngài ký tên”, Jason thì thầm, “như ngài thấy đó. Hãy cẩn thận”.

Christopher không hề do dự. Gillian theo dõi mà lòng nhộn nhạo khi bàn tay Christopher chạm vào cạnh giấy rồi đặt đầu bút lông xuống.

Ở vài dòng cuối cùng của văn bản, không phải chứ? Cô liếc nhìn hắn thật nhanh. Lẽ nào hắn sắp ký tên lên ngay trên nội dung?

“Thưa lãnh chúa, chắc chắn không phải ở đó”, Jason thì thào thật nhẹ. “Ngài đang định gạch bỏ phần sở hữu của mình à? Nên thấp xuống một chút.”

Gương mặt Christopher không thể căng thẳng hơn khi đặt bút ký cẩn thận từng nét. Có lẽ hắn không biết đọc hoặc viết. Phải, rất giống như thế. Người đàn ông này là một chiến binh, và hiếm có chiến binh nào ký được tên của mình. Nhưng hắn có vẻ chắc chắn hiểu được những gì mình đang làm và gần như đã

chu du ngòi bút vượt khỏi mép giấy. Trước khi cô kịp lên tiếng cảnh báo, đầu bút đã trở lại chỗ Jason vừa chỉ ban nãy và vòng tay nặng nề của Christopher ghì lấy vai cô, xoay cô về phía hắn.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt khủng khiếp nọ, chờ đợi cung cách xử xử thô lỗ như cô từng chứng kiến những gã kỹ sĩ của cha làm với các ả hầu bếp.

Nhưng thay vì vậy, hắn từ tốn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay Gillian rồi nhẹ nhàng trao vội một nụ hôn lên trán cô.

Mọi chuyện kết thúc. Colin choàng tay qua vai Christopher, kéo hắn rời nhà nguyện. Gillian mê mụ đi theo Jason. Cô vô cùng ngạc nhiên khi chứng kiến cử chỉ thiếu tàn bạo của quý Ròng, cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngồi yên ở nơi mà Jason đặt cô vào, bên cạnh chồng cô, trên chiếc ghế dài ngay trước nhà nguyện.

Hôn lễ kéo dài, lâu hơn bất cứ dịp nào mà cô từng nhớ. Dường như nó dài hơn vì mọi thứ quá khác biệt. Ký tên vào một cuộn giấy da, nhận một nụ hôn từ kẻ được mệnh danh là Tai họa nước Anh và đột nhiên cuộc sống của cô hoàn toàn bị định đoạt, không quay lại được. Chiếc nhẫn vàng nặng trĩu trên ngón tay khiến cô cảm giác như đeo gông. Chiếc gông cùm xích cô với người đàn ông to lớn đang ngồi bên cạnh thật lúng túng.

Cô liếc trộm hắn. Dáng vẻ hắn ngồi trông không được thoải mái, giống hệt một thiếu niên bị ép tham dự buổi hôn lễ trong khi lẽ ra hắn phải được chạy nhảy nghịch ngợm. Không cần bàn cãi nữa, Christopher bị buộc tưởng nhớ lại tất cả các linh hồn đáng thương mà hắn đã hiến tế nhiều năm qua. Gillian không thể không cảm thấy chút vui thích trước sự khó chịu của hắn. Rốt cuộc thì hắn xứng đáng bị như vậy.

Cô đứng dậy khi họ được gọi tiến lên làm lễ ban thánh thể. Gillian rất ngạc nhiên khi Christopher đứng lên theo. Phải chăng hẳn không nhận ra linh hồn đáng nguyên rửa của mình không xứng? Có lẽ, bên trong hẳn đã tối tăm đến độ chẳng cần bận tâm nữa.

Hắn nắm tay cô không do dự và tiến đến trước bục thờ, hoàn toàn lơ đi người phụ nữ đang quỳ trước mặt.

“Thưa lãnh chúa”, cô khẩn trương thì thầm, “ngài sẽ bước qua cô ấy nếu ngài không để ý”.

Hắn chững lại và đứng bất động, hai hàm răng nghiến chặt. À, vậy là hẳn đang chịu đựng cơn đau tội lỗi. Gillian nhìn hẳn, thật ngạc nhiên, cô cảm giác nổi khiếp sợ trong lòng dịu lại bởi chút thương hại đang khuấy động trong lòng. Làm sao Christopher có thể thừa nhận với dân chúng của mình rằng hẳn thực chất đang chối bỏ sự cứu rỗi từ linh mục? Tâm hồn hẳn đang bị đọa đày, nhưng không lý nào lại nổi giận với gia tộc mình. Ít ra hẳn đã chăm nom rất nhiều đến dân chúng, dù cho bản chất ác quỷ đang ngự trị trong người, những con người không bị hẳn lôi vào phòng kín trên đỉnh tháp.

Gillian giật giật ngón tay út trên bàn tay hẳn, hướng hẳn sang trái. Hẳn tuân theo, thăm dò mặt sàn cẩn thận bằng bàn chân, giống hệt người mù dò dẫm nơi xa lạ. Và thế có Chúa, cô đã nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm khi hẳn quỳ xuống cùng cô dưới chân linh mục.

Khuây khỏa điều gì, cô không giải thích được. Phải chăng ý nghĩ sắp được nhận ban thánh thể không gây phiền hà đến linh hồn hắc ám của hẳn? Hay hẳn hoàn toàn đã trải qua hết những cảm giác này rồi?

Hắn chấp nhận sự cứu rỗi từ nơi linh mục giống như cô, không chút dè dặt. Gillian thấy ngạc nhiên với hành động ấy. Tên ác quỷ bẩm sinh này rõ ràng phức tạp hơn cô vẫn nghĩ.

Cô định đứng dậy, nhưng hắn giữ cô quỳ lại với mình bằng cách ép chặt bàn tay cô.

“Ta muốn cầu nguyện thêm lúc nữa”, hắn nói rin rít. Cầu nguyện? Cô quỳ lại bên cạnh, bàn tay vẫn bị hắn giữ lấy. Hỡi chư Thánh, người đàn ông này đầy rẫy những mâu thuẫn. Chắc chắn hắn không thực sự muốn cầu nguyện, nhưng hắn đang quỳ ở đây với đôi mắt nhắm nghiền và biểu hiện rất nghiêm túc trên gương mặt đẹp đến hà khắc. Hoặc hắn thực sự cầu nguyện, hoặc hắn là kẻ nói dối vô cùng thuyết phục.

Nhưng hắn cần gì phải nói dối? Colin chắc hắn không còn đợi bên ngoài. Cha cô thậm chí không thèm tới. Tuy nhiên, Christopher vẫn thể hiện mọi dấu hiệu của một người đang cầu xin Chúa ban ân đức lớn.

Hắn đã không còn lúng túng, việc mà cô luôn luôn không biết phải xử lý thế nào. Điều ngạc nhiên nhất là bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy tay cô. Nó không giống bàn tay của một phù thủy.

Pháp sư và phù thủy có đôi tay lạnh lẽo, lẽ dĩ nhiên. Nhận thức được điều đó, những vấn đề lo ngại khác chợt đến với cô. William yêu quý Christopher. Họ đã làm nhiệm vụ hộ tống cùng nhau sau nhiều năm trời trên lục địa, và thường thi thố với nhau. Cô thậm chí còn nhớ rõ lúc Christopher về nhà cùng William vài năm trước. Dù cô khá sợ người hiệp sĩ trầm lặng và cao lớn này, nhưng William đã cho thấy anh chẳng có gì phải lo cả. Chắc chắn anh phải biết nếu có điều gì đó bất thường. Anh trai cô đâu phải kẻ ngốc.

Mối nghi ngại to lớn bắt đầu nở rộ trong tâm trí cô. Cô đã làm sao?

Càng quỳ lâu trong nhà nguyện, cô càng ngờ vực. Liệu có chắc chắn những điều bọn hầu gái kháo nhau đều là sự thật? Không, không hề. Và tất cả những lời đồn đại về Christopher Blackmour cô đã nghe kể từ đâu chứ?

Từ những ả hầu bếp.

Quả tình thì người chồng mới của cô là một gã đàn ông tạo cho kẻ khác cảm giác quá sức khắc nghiệt, nhưng điều đó liệu có biến hẳn thành một tên ác quỷ thực sự? Colin Berkhamshire khét tiếng hung bạo, nhưng cô chẳng thấy gã có gì khá hơn ngoài cái bụng mềm mỏng? Ngay đến loài rồng cũng được tin rằng bên trong lớp vảy ngoài sắc lạnh của chúng là những vết rạn nứt vĩnh cửu. Có lẽ Christopher nhạy cảm và đang cố che giấu điều đó.

Christopher kéo cô đứng dậy, báo hiệu buổi lễ kết thúc. Cô ngược mắt nhìn chồng mình và cứng người khi trông thấy gương mặt ấy. Không, người với trái tim nhạy cảm không thể có vẻ khắc nghiệt dường ấy. Đây hoàn toàn là một Christopher Blackmour trần tục chứ không phải ma quỷ, nhưng hẳn chẳng hề dịu dàng hay tử tế. Giọng hẳn như sấm nổ. Cô sợ hãi chùn bước và đụng trúng Jason.

May mắn thay người chồng có vẻ đã quên bằng cô. Hẳn nhìn đăm đăm ra ngoài nhà nguyện, chắc hẳn đang quan sát cha cô, kẻ vẫn luôn than phiền về thời tiết lạnh giá và thái độ ung dung của đám người hầu. Gillian nhăn mặt bởi giọng điệu ra lệnh của cha mình.

Jason đẩy cô tới bên Christopher. “Tiệc đã sẵn sàng, thưa lãnh chúa, không còn sớm nữa. Tiểu thư Gillian trông sắp ngất vì đói rồi, ngài thấy không?”

Christopher dễ dàng đồng ý với người cận vệ. Gillian biết trông mình không đến nổi, nhưng chẳng muốn tranh cãi. Cô càng ít gây chú ý, càng được an toàn.

“Thưa ngài”, Jason nói, giục Gillian bước đi bằng cách kéo khuỷu tay cô, “Tôi chắc chắn những băng ghế cuối cùng cần phải sửa lại. Có lẽ ngài cũng thấy chúng bết bết thế nào? Ôi, cửa cũng cần lau chùi. Cách năm bước chân đã thấy cái bẩn, đúng không ngài?”.

Gillian chắc là Christopher có trông thấy, cô cực kỳ muốn bảo Jason im lặng. Vạch ra rằng nhà nguyện của Rong xứ Blackmour bẩn như chuồng gia súc chắc chắn không phải cách lấy lòng hẳn.

“Và những bậc thang thì”, Jason tiếp tục, không hề để ý tình cảnh hiểm nghèo của mình, “Ôi trời, linh mục cần đốc thúc người giúp việc của ông ấy. Nhà nguyện lẽ ra có thể sạch sẽ hơn nhiều, dù chỉ ở vẻ bề ngoài. Đây, để tôi đá mấy đồng rơm qua một bên. Tôi sẽ chuyển chúng đi ngay lập tức.

Ít nhất thì sân trong phải thông thoáng chứ nhỉ? Tiểu thư Gillian, lối đi từ nhà nguyện đến nhà chính thường khá nguy hiểm. Tôi từng bị se ở cánh tay do vấp ngã ngay tại vị trí này, khi mà chỉ còn vài bước nữa là vào đến đại sảnh an toàn. Tên kia, người đó, tránh khỏi đường đi. Tại sao mấy tá điền thân nhiên ngồi ở bậc thêm vậy? Chỉ còn bốn bước nữa là tới sảnh, họ phải chọn chỗ thích hợp hơn để nghỉ ngơi chứ”.

Gillian có thể trông thấy vô cùng rõ ràng những gì hiện ra trước mắt mà không cần Jason mô tả chúng. Nếu cậu ta đang cố tìm cách làm cô thoải mái hơn thì đã thất bại thảm hại. Cô hiển nhiên sẽ không làm bất cứ điều gì để chọc giận vị chủ nhân mới của mình.

Mặc dù đã liên tục nỗ lực dùng ánh mắt cảnh báo chàng thiếu niên, cậu ta vẫn tiếp tục nói những điều vô vị mãi đến khi cô ngồi cạnh Christopher trên ghế dài, nhà bếp bắt đầu mang thức ăn lên.

Bữa tiệc muộn kéo dài trong sự ngọt ngào. Cha cô nốc rượu cứ như lão sắp chết khát. Tính khí lão chẳng cải thiện cũng vì vậy.

Christopher trầm tĩnh và không kiêu cách. Hắn quơ trúng chiếc cốc của mình sáu lần. Ban đầu Jason kịp đỡ nó khỏi rơi và rồi Gillian nhận nhiệm vụ những lần tiếp theo. Christopher cắt thịt vắng khỏi đĩa, lần ngón tay dọc ổ bánh mì trước khi bẻ lấy một mẩu, rồi lại nhúng cả bàn tay mình vào cốc trước khi kịp nhận ra. Hắn càng vụng về thì càng giận dữ, điều đó lại càng khiến hắn trở nên hậu đậu.

Gillian nhận thấy sự kiên nhẫn của mình đang vơi dần. Càng ngồi lâu hơn cạnh chồng mình, cô càng chắc những lời đồn về hắn chẳng thể nào là sự thật. Thậm chí đến ác quỷ cũng không tài nào để ra một tên ngớ ngẩn thế này.

Ít ra Jason cũng đã ngừng lớn vớn. Cậu ta bị sai xuống bếp làm mấy việc vặt và Gillian được thoải mái quan sát chồng mình. Từ đầu chí cuối, hắn dường như không để ý đến cô, việc đó chẳng thể làm cô hài lòng hơn. Điều cuối cùng cô mong muốn là hắn nhớ ra cô đang ở đây, chỉ có Thánh mới biết hắn sẽ quyết định xử cô như thế nào khi cô đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Một trong những binh sĩ của cha cô đứng trước chiếc bàn cao. Christopher không buồn nhìn tới. Gã thủy chung im lặng và chờ đợi. Những thời khắc tiếp theo dần trôi qua mà Christopher vẫn không có lấy tí biểu hiện nào, ngay cả nhìn vào tên binh sĩ đang mạo gan đứng trước mặt mình.

“Thưa ngài, chắc là ngài nên nói gì đó với anh ta”, Gillian thì thầm.

“Ai?”

“Tùy tùng của cha tôi, kẻ đang đứng trước mặt ngài.” Christopher không ngoan cố nữa, hắn còn khó uốn nắn hơn một thanh kiếm.

“Chuyện gì thế, chàng trai?”, Christopher hỏi.

“Lãnh chúa Warewick của tôi than phiền về thức ăn, thưa ngài, và tôi muốn chuyển lời...”

“Nếu ông ta không hài lòng với nó, cứ để ông ta tìm bàn khác.”

“Và phòng ngủ của ngài ấy ...”

“Bảo ông ta ra chuồng ngựa mà ngủ!”, Christopher quát lên, đứng bật dậy. Hắn vỗ bàn, nhìn chăm chăm về phía tên cận vệ của cha cô. “Không, lão có khả năng sẽ làm thịt lũ ngựa của ta. Để lão ngủ ngoài thành. Thực ra thì, nhắc mông lên và đem người của các người cút hết đi!”

Gillian há hốc miệng, kinh hoàng nhìn chồng mình. Sao hắn có thể can đảm xúc phạm cha cô như thế! Có lẽ hắn chưa biết Warewick làm được những gì.

Ánh mắt cô đậu xuống đôi vai hần, vải áo không che giấu được cánh tay vạm vỡ. Một lần nữa, có lẽ Christopher đã nhận thức rõ sức mạnh trong chiến trận của cha cô và hần chẳng mảy may e dè. Cô quan sát gương mặt ấy lần nữa. Không, hần không sợ Warewick, bởi vì hần còn mạnh hơn.

Thực tế, nếu họ đánh nhau, cô cảm giác cha mình không phải kẻ chiến thắng.

“Ta sẽ không để bị xúc phạm như thế”, Christopher gầm lên. “Warewick!”

Gillian nhìn sang cha cô, ông ta đã rời chỗ ngồi và bước đến cạnh tên lính của mình. Christopher tiếp tục quát tháo, như thể hần không trông thấy người đang đứng phía trước, ngay bên tay phải hần.

“Uống quá nhiều rượu”, Warewick líu nhíu, “đã làm mờ mắt người rồi, Blackmour”.

Christopher giật mình, giống như hần chỉ vừa nhận ra cha vợ ngay cạnh hần. “Cút khỏi lâu đài của ta”, hần gầm gừ.

Warewick say xỉn lắc đầu. “Ta phải dắt con ranh này theo.”

“Trừ khi ta chết”, Christopher thốt lên bằng giọng lạnh lùng. Gillian nhận thấy mình bị kéo mạnh ra sau bằng cánh tay khỏe khoắn của Christopher.

Cô bị sốc khi tiếp xúc tấm lưng rộng của hần nên chẳng thể phản kháng trước hành động ấy. Hần siết chặt cô, những ngón tay dài kim kẹp quanh cổ tay cô.

Dù sao thì, theo cách nào đó, cảm giác không đến nỗi khó chịu. Mùi trên người hần chắc chắn khá hơn Colin. Những ngón tay

hắn thít tròn quanh cổ tay cô, nhưng không gây đau đớn. Cơ bắp của hắn căng cứng vì cơn tức giận, nhưng lời lẽ lại nhằm thẳng vào cha cô, chứ không phải cô.

Và tuyệt hơn cả, tấm lưng hắn như một cái khiên chắn giữa cô và cha. Cô phát hiện mình có thể ẩn náu hoàn toàn phía sau hắn, hầu như cả chéo áo cũng không lộ ra. Cô rụt rè ép vầng trán mình vào lưng hắn, nhắm nghiền mắt, giả vờ như không một linh hồn nào trông thấy và tổn hại cô.

“Biển đi”, Christopher cảnh báo, chất giọng như sấm rền thoát ra từ sâu trong lồng ngực, “trong khi cơn giận của ta chưa sôi sục”.

“Người say rồi”, Bernard gầm gừ. “Quá say nên chẳng thể trông thấy gì ngoài cái đáy cốc. Coi chừng đó, Blackmour. Sự mù mờ sẽ hại thân người.”

Đại sảnh nổ ra cuộc chiến nhỏ. Gillian cảm nhận Christopher đang di chuyển, nghe tiếng rít từ lưỡi kiếm rời vỏ, cảm nhận bàn tay hắn thít chặt quanh cổ tay. Nhưng cô không nhúc nhích. Cô nắm chặt lưng áo hắn và nhắm nghiền đôi mắt.

Cuộc đụng độ, nhân từ thay, rất ngắn ngủi. Chỉ vài khoảnh khắc trôi qua trước khi cha cô cùng đoàn hộ tống được chỉ lối ra cổng. Ngay khi cánh cửa khép lại, Jason đặt tay lên vai Christopher.

“Trong sảnh đã sạch sẽ rồi, thưa lãnh chúa”, Jason nhẹ nhàng thông báo, nhẹ đến nỗi Gillian gần như không nghe rõ, và cô đứng đủ gần để cảm nhận hơi thở cậu ta lướt qua mái tóc.

Christopher không thoải mái khi dẫn Gillian đến ghế ngồi. Hắn đang nhìn cái ghế, nhưng rõ ràng quá tức giận đến độ hầu như đẩy cô ngã nhoài xuống sàn. May nhờ đôi tay lạnh lẽo của Jason giữ lại. Christopher mò mẫm cho mình chiếc ghế và ngồi xuống

cẩn thận, thăm chừng cánh tay như thể hẳn không chắc chúng vẫn còn gắn trên người.

Gillian ngồi đó, ngó sang chồng mình. Hẳn mò mẫm tìm mẩu bánh mì, lật ngược cốc rượu và gí tay mình trúng đầu lưỡi dao sắc bén mà hẳn bỏ quên trên bàn, mọi hành động cứ như hẳn chẳng nhìn thấy gì. Cô liếc nhanh gương mặt hẳn, chú ý vào đôi mắt đang không tuân theo chuyển động của đôi tay. Cô bắt đầu tự hỏi liệu hẳn có say thật không.

Trừ việc cô biết hẳn không hề chạm đến rượu.

Cô căng cứng toàn thân. Christopher chỉ vụng về thôi, phải không?

“Lãnh chúa, người của Warewick đã qua cổng”, Jason nói khẽ.

“Còn tên nào ở lại không?”

“Không, thưa ngài.”

“Ông ta đã đứng đó bao lâu trước khi bị ta quát vào mặt?”

“Đủ lâu, thưa ngài.”

Christopher nguyên rửa một tràng, nhưng vẫn nhẹ nhàng.

Gillian bắt gặp ánh mắt của Jason và tái mặt. Jason chỉ mỉm cười dứt khoát, sau đó vỗ vai chủ nhân mình trước khi xoay người bỏ đi.

Bữa tiệc lại tiếp tục diễn ra, bắt chặp các vệ binh của Christopher vắng mặt một cách bí ẩn. Người hát rong cất tiếng ca, nhạc công thổi sáo, thức ăn và rượu lần lượt được mang lên đến tận tối. Gillian nhìn mọi thứ trôi qua một cách vô vị.

Giống hệt chồng cô.

Cô nắm chặt tay vịn ghế, như thể đó là thứ chắc chắn duy nhất trên thế giới còn toàn vẹn mà cô chưa từng mong đợi.

Cô đã dự trù Christopher sẽ đánh mình. Cô mong đợi hắn sẽ lờ cô đi. Thậm chí cô còn chuẩn bị tinh thần để thấy cặp sừng nhô khỏi đỉnh đầu hắn cùng với đôi mắt rực lửa địa ngục khi hắn ra lệnh cô theo hắn về căn phòng trên tháp.

Nhưng, từ sâu thẳm trong tâm hồn, cô không mong tình huống này sẽ xảy đến với cô.

Hỡi bề trên nhân đức, hắn chẳng thể nhìn thấy cô. Chồng cô bị mù.

CHƯƠNG 6

Christopher đưa miệng mút lấy vết thương ở ngón tay bị dao cắt trúng. Thường thì việc như thế chẳng bao giờ xảy ra. Có lẽ trong hoàn cảnh này hắn có thể lơ đi cho mình vì đã quên mất nơi đặt con dao ăn.

Một bàn tay vỗ mạnh vào vai hắn, gần như muốn xô hắn khỏi ghế. Một người ngồi ngay bên phải, ợ hơi lớn tiếng.

“Chết tiệt, Colin”, Christopher cần nhận. “Để ta yên.”

“Đến giờ động phòng rồi”, Colin nói. “Giúp ta nào, các chàng trai...”

Ít nhất khả năng định hướng của Christopher không xáo trộn, hắn dễ dàng tóm lấy cổ Colin.

“Im đi”, Christopher gắt khế.

Colin thỏa mãn với phản ứng của hắn, rồi gạt tay hắn ra, cười lớn.

“Thánh thần ơi, Chris, đừng quá háo hức thế chứ! Jason, lên lầu làm ấm chăn cho chủ nhân người...”

“Đủ rồi”, Christopher rít lên.

“Và rượu nữa. Hắn cần rất nhiều để tăng cường hoạt động...”

Một âm thanh khẽ khàng đột ngột thoát ra, Christopher gần như đã bỏ sót, nhưng ít nhất đôi tai không làm hắn thất vọng, hắn nhận ra tiếng rên bị bóp nghẹt bởi nỗi sợ hãi phát ra từ cô

vợ mới cưới. Và chắc chắn, hắn không thể đổ lỗi cho cô. Lẽ ra, hắn nên sớm đưa cô thoát khỏi đám ngốc say xỉn, vợ hắn sẽ bớt khốn khổ hơn. Điều đó có thể giúp nàng rất nhiều.

“Đủ rồi”, hắn cảnh báo, đứng bật dậy. Hắn cúi xuống cố túm lấy vạt áo choàng của Gillian, nâng cô đứng lên và kéo ra sau lưng che chắn. “Tối nay không cần đứng gác, nên...”

“Bọn ta hiểu rồi”, Colin đáp, “phải không các chàng trai?”. Christopher xoay Gillian về lối mà hắn hy vọng đó là cầu thang.

“Nếu cô còn chút tỉnh táo, thì hãy chạy đi!”, hắn nói. “Ta sẽ theo ngay phía sau.”

Cô sững sờ kinh hoàng, nhưng Christopher chẳng thấy gì. Hắn chỉ đẩy cô.

“Đi mau, cô gái, trừ khi cô muốn ta hành xử tệ hơn cả việc lên giường cùng cô.”

Tiếng thở dốc của Gillian là thứ âm thanh còn nghe rõ hơn cả giọng Colin lè nhè say. Christopher thả cổ tay cô ra và lắng nghe những bước chân loạng choạng xa dần. Hắn lập tức bước theo sau, rút kiếm cầm tay. Gillian thút thít rồi một âm thanh tựa như vợ hắn vừa va vào chiếc ghế và ngã xuống sàn vang lên. Hắn sờ soạng nhưng chẳng phát hiện được gì mãi đến khi cô thét lên. Tiếng la khiếp hãi đâm thủng màng nhĩ hắn, nhưng hắn không làm gì được ngoài việc coi nó như một lợi thế. Hắn dò theo tiếng thỏ nhọc nhằn nọ cho tới khi tìm ra và kéo cô đứng lên. Hắn giữ cô bằng một tay, tay kia nắm chặt thanh kiếm.

Mặc dù không thấy gì, kiếm của hắn vẫn sắc bén tàn bạo, thậm chí đến Colin có ngốc cũng không bước vào vòng phong tỏa của

nó. Christopher đẩy Gillian lên cầu thang còn mình bảo vệ phía sau, vung kiếm ra hiệu cho gã từng là anh vợ mình và những vệ binh.

Vệ binh của hắn, dĩ nhiên, sẽ bật lại ngay khi có cơ hội trả đũa.

Khi đến nơi, Christopher nhanh chóng kéo Gillian vào phòng mình. Cô im lặng, sợ sệt. Ban nãy hắn cứ nghĩ cô sẽ ngắt tại bàn nếu không theo hắn.

Ôi, đó là do cô run sợ. Christopher nghiêng rằng khi cảm giác hối hận trào dâng trong lòng, nhưng không còn thời gian an ủi nỗi sợ của cô vợ tội nghiệp. Cô hắn sẽ khiếp hãi cho đến khi hắn hoàn thành nốt những trù định ban đầu, đó là minh chứng với đám chết giẫm ngoài kia rằng hắn đã chiếm trọn được cô.

Hắn gần như quên chốt cửa nếu những kẻ bên ngoài không nện thành thịch vào và la hét cổ vũ. “Im lặng!”, Christopher quát.

Tiếng cười giòn giã của Colin vang vọng. “Để Chris tập trung nào, các cậu. Đừng làm ngài phân tâm vào những chuyện vặt vãnh.”

Christopher kéo vợ đến bên giường. Thực tế, di chuyển Gillian khá dễ, cô cứng đờ như cây cột. Hắn để cô run bần bật cạnh đó trong khi mò mẫm ga trải giường cùng chăn bông và vút chúng ra sau. Hơi thở Gillian nghẹn lại trong cổ họng, nhưng Christopher không kịp để ý đến.

Hắn giật con dao khỏi thắt lưng và Gillian thét lên. “Tốt”, hắn nghiêng rằng nói. “Hết nữa đi.”

“Thưa lãnh chúa, làm ơn”, cô thì thào. “Chết tiệt, hét lên!”

Không chờ cô đáp ứng, hắn cửa lưỡi dao qua cánh tay mình thật nhanh, động tác dứt khoát.

Gillian rít lớn tới nỗi khiến hắn nao núng. Hắn dùng giấy lau cánh tay, cầu cho quang cảnh đủ sức thuyết phục.

“Hét lần nữa”, hắn nói khi giật tấm ga trải giường ra. Chẳng may, vợ của hắn không làm ồn nữa. Christopher cố xoay xở để tìm cô mà không phải mò mẫm quá nhiều, mấy đầu ngón tay thay cho đôi mắt. Toàn thân cô run rẩy. Thêm nhiều tiếng hét hơn có thể sẽ thuyết phục được đám ồn ào ngoài cửa, nhưng Christopher biết Gillian không còn khả năng. Và hắn chẳng thể ép cô. Hắn đã phát bệnh vì những tiếng la hét hoảng sợ.

Hắn bọc lại con dao trong thắt lưng và giật mạnh các tấm trải giường, sải bước ra cửa, mở then cài và đẩy cánh cửa về phía hành lang.

“Bằng chứng đây”, hắn lạnh lùng thốt. “Giờ thì, hãy để ta yên.”

“Thánh thần ơi, Chris”, Colin nói bằng giọng trầm lắng bất thường, “ngươi không cần làm tổn thương cô gái đó”.

Christopher đóng sập cửa, cài then và làm bầm rửa sả. Nguyên rửa thế nào cho đủ với việc kết hôn lần nữa dù trái ý hắn. Thế nào cho đủ với cảm giác thương tiếc chẳng mong muốn dành cho người phụ nữ mà hắn hoàn toàn có ý định lạnh nhạt trong suốt quãng đời còn lại của mình. Và càng không đủ cho đồng máu me mà hắn phải tự cắt tay mình, đau nhức như hàng tá sợi gai xuyên qua lưng. Giờ lại phải nghe Colin cáo buộc hắn độc ác và tội lỗi vì điều đó, mặc dù hắn không hề chạm đến một sợi tóc trên đầu Gillian!

Hắn nguyên rủa trong lúc bước tới lò sưởi, đốt lên nhúm lửa nhỏ. Giữa chừng, hắn quyết định nhóm một ngọn lửa lớn hơn. Hắn nghe thấy tiếng hàm răng Gillian va lập cập vào nhau từ chỗ mình đang quỳ gối.

“Đừng đứng trở mắt ra đó, cô gái”, hắn cộc lốc. “Tới sưởi ấm, hoặc đi ngủ đi.”

Không có âm thanh di chuyển, nhưng tiếng hàm răng va lập cập đột ngột dừng lại. Cô gái đó có lẽ quá sợ đến độ chẳng thể rùng mình được nữa.

“Ta sẽ không chạm vào cô, nếu cô đang phiền não vì chuyện đó”, hắn nói thêm. “Chẳng ai trong hai ta có bụng dạ làm gì đâu, ta đảm bảo.”

Vẫn không có âm thanh người di chuyển. Christopher chào thua. Cô ta có thể đứng đó suốt đêm chết giẫm này mà dè chừng hắn. Tất cả những gì hắn muốn là làm ấm cơ thể, sau đó đánh một giấc no say, hy vọng khi thức dậy, toàn bộ chuyện vợ vẫn hôm nay chỉ là giấc mơ. Đức Thánh nhân từ, đây đúng là sai lầm!

Thật đáng đời cái tội tự buộc mình vào trách nhiệm ngu ngốc. Chỉ cần nhẹ nhàng lờ đi bức thư của William. Thời gian qua đi, tội lỗi sẽ phai dần và hắn sẽ được bình an. Chắc chắn hắn cũng không phải chịu đựng vết cắt trên bắp tay mà cảm giác đau nhức còn tệ hơn mất đi niềm kiêu hãnh. Hắn xé rách ống tay áo và giữ một đầu bằng hai hàm răng trong lúc cổ quần phần còn lại quanh miệng vết thương.

Christopher ngạc nhiên khi những ngón tay lạnh ngắt đặt lên cổ tay hắn. Tiếng kêu cọt két vang lên, giống như chiếc ghế đầu bị đổ.

“Thánh thần ơi, cô gái, cô làm tôi giật mình”, hắn kêu. Âm thanh gõ cạ vào nhau tựa như chiếc ghế đã được dựng lại cẩn thận. Sau đó hắn nghe tiếng váy áo sột soạt.

“Tôi có... có thể buộc nó lại”, cô đề nghị. Giọng lí nhí đến nỗi hắn phải cố dỏng tai lên nghe.

Christopher ngập ngừng cân nhắc. Lời đề nghị thật tử tế, nhưng hắn không muốn nhận lòng tốt của cô. Tuy nhiên, hắn không nhìn thấy vết thương để băng bó cho ổn thỏa, hai tay cũng không rảnh để buộc đúng cách. Chẳng có gì bất hợp lý khi cho phép Gillian giúp đỡ.

Hắn giơ cánh tay và mảnh vải áo ra. “Làm nhanh đi.”

Christopher cẩn rắng chịu đựng khi những ngón tay lạnh lẽo của cô ngập ngừng lướt trên da thịt quanh vết thương của hắn. Gillian đứng bất động và có lẽ đang sợ. Lòng trắc ẩn như con sóng đe dọa nhấn chìm hắn, nhưng hắn thô bạo đẩy lùi nó. Ổn thôi, hắn không cần thêm điều gì phủ mờ phán xét của bản thân. Hắn cười cô vì đó là em gái William. Hắn giả mạo cảnh động phòng chỉ để được yên thân. Nhưng còn cô, không một chút lý do nào là vì cô chứ?

Không hề, nếu đó là điều cuối cùng hắn phải thực hiện. “Thưa n... ngài?”

“Sao”, hắn cộc cằn. “Có lẽ nên khâu lại...”

“Chỉ băng thôi!”, hắn quả quyết. “Và nếu cô không thể làm nhanh gọn, thì bỏ đó. Ta đã từng chịu đựng cơn đau còn tệ hơn thế mà vẫn sống sót.”

Chỉ còn âm thanh những nhánh củi khô gãy vụn nổ lách tách trong lò sưởi phá vỡ sự im lặng trong phòng. Cử động của Gillian chậm chạp và rụt rè, thậm chí vải cũng không phát ra tiếng động khi cô nhẹ nhàng buộc chúng lại với nhau.

“Chặt hơn đi, cô gái.”

“Nhưng, nó sẽ làm đau ngài...”

“Thề có Thánh George, cô gái à! Chỉ là vết cắt không đáng kể, chẳng phải một vết thương chí tử! Quý thần ơi, buộc chặt đi.”

Cô quá yếu ớt, hay cô không muốn làm hấn đau. Nghi ngờ lý do sau, hấn càu nhàu và tìm đầu dây còn lại.

“Tiểu thư, giữ chặt trong khi ta kéo.”

Hấn giật mạnh mẩu vải buộc quanh cánh tay mình và giữ yên cho cô thắt nút các đầu dây lại với nhau. Sau đó hấn thở dài ngồi xuống, chờ cô đứng dậy bỏ đi.

Gillian không di chuyển.

“Sao nào?”, hấn hỏi. “Không phải cô định ngồi đây cả đêm chứ? Đi đi!”

Cô cử động, nhưng dường như chỉ để đổi tư thế ngồi. Christopher kiềm chế để không đẩy cô đi. Điều cuối cùng hấn muốn, hơn tất cả những gì hấn không cần nơi cô, chính là cùng ngồi tán gẫu. Hấn đã biết quá nhiều về cô rồi. Biết thêm nữa chắc chắn sẽ làm hấn hối hận.

“Tại sao?”

Hấn chớp mắt. “Gì?”

“Tại sao ngài làm vậy? Tự cắt tay mình”, cô chậm rãi hỏi. “Dĩ nhiên là để họ đi khỏi đây.”

Cô lặng thinh một hồi, nhưng hẳn biết rất rõ chuyện này không thể kết thúc dễ dàng thế được. Tiếp theo sẽ là những câu hỏi đại loại như tại sao hẳn không ngủ với cô và hẳn đã dự tính gì cho cuộc hôn nhân của họ, dù đó chỉ là trò hề? Hẳn sẽ kể với cô chuyện gì đây? Rằng hẳn cưới cô chỉ vì lời thề với William sao? Rằng hẳn không chịu đựng nổi khi phải trò chuyện cùng cô, càng không muốn cho phép mình chạm vào cô? Hay là, ngay cả ý nghĩ cho phép cô bước vào hàng rào phòng vệ thô sơ kiểu cách mà hẳn xây dựng quanh mình cũng đang khủng bố hẳn tồi tệ hơn bất cứ cuộc chiến nào? Không, hẳn không thể nói bất cứ điều gì. Cô nghĩ sao tùy thích. Hẳn không biện hộ cho bản thân mình.

“Thưa ngài?”

“Hử?”, hẳn hỏi, thắc mắc liệu mình có bỏ lỡ gì không. “Tôi đã hỏi tại sao, thưa ngài. Nếu ngài sẵn lòng”, cô rụt rè nhắc lại.

“Tại sao ta cắt tay mình ư?”, hẳn lặp lại. “Ta đã nói lý do rồi.”

“Vâng.”

Sự im lặng kéo dài.

“Vậy, ngài phải tự tổn thương mình”, cô nói, giọng cực kỳ bối rối, “thì họ mới để chúng ta yên à?”.

“Phải”, hẳn bực bội. “Vì họ sẽ nghĩ ta đã lên giường với cô.”

“À, tôi hiểu.”

Chư thần hẳn sẽ tưởng thưởng điều đó. Giờ, nếu cô có thể tự lý giải theo cách của riêng mình và để mặc hẳn trầm tư... “Nhưng ngài đã không lên giường với tôi, thưa ngài?” Cơn nhói nơi cánh tay tăng lên mãnh liệt, tương đương với niềm nhức nhối trong đôi mắt.

“Gillian.”

“Thưa ngài?”

“Rót rượu.”

Lát sau, một chiếc cốc lạnh được áp vào tay hẳn. “Gillian.”

“Thưa ngài?”

“Đi ngủ đi.”

Cô há hốc ngạc nhiên. “Nhưng...”

“Một mình”, hẳn thốt. “Lên giường ngủ một mình và để ta yên! Thánh thần ơi, cô gái, cô còn phiền hơn cả Jason khi cứ hỏi mấy câu ngu ngốc. Giờ, hãy nghe lời ta, trong lúc tâm trạng ta hãy còn khá tốt. Ta đảm bảo với cô nó sẽ không kéo dài lâu hơn nữa đâu.”

Cô vâng lời không chút do dự, nếu giấc ngủ có thể giải đáp giúp cô mọi thắc mắc. Christopher đuổi người trước lò sưởi và thả rong những ý nghĩ đang nhảy nhót trong đầu. Cô gái này không thể chắc chắn hẳn đã lên giường với mình chưa, cô ta quá ngây thơ so với tưởng tượng của hẳn, và quá vô hại khi phải đối mặt cả đêm.

Cơn đau đầu cuối cùng cũng lắng xuống, nhưng nỗi nhức nhối chợt khuấy động trở lại khi không gian yên tĩnh thiêng liêng

của hắn bị phá vỡ.

“Thưa ngài?”

Hắn lằm rằm phản ứng, tiếng ồn duy nhất mà hắn có thể chịu đựng được.

“Ngài... ngài không đến...”, cô dang hắng vài cái, “... đến căn phòng kín trên tháp ạ?”

“Sao?”, hắn cúi kính. “Nói rõ xem, cô gái.”

“Căn phòng trên tháp của ngài”, cô buột miệng. “Đêm nay ngài không đến đó à?”

“Ta không đi đâu cả”, hắn rên rỉ khi rê mình về phía ngọn lửa, kéo chiếc áo lông phủ ấm đôi vai. “Ngủ đi, Gillian. Ta xin cô.”

Hắn nghe tiếng cô nằm trở lại giường, tiếng sợi chảo cốt kết khi cô chuyển mình. Cuối cùng, mọi cử động dừng hẳn. Christopher thư giãn, chờ đợi giấc ngủ kéo đến.

“Cảm ơn ngài, lãnh chúa.”

Hắn không đáp lại. Hắn không muốn cô tỏ lòng biết ơn. Hắn không muốn thấy cô trên giường mình. Hắn thậm chí không muốn cô tồn tại trong lâu đài này, nhưng chẳng ích gì nữa. Hắn đã thề sẽ bảo vệ cô. Lời thề là một trong những điều ít ỏi còn lại của hắn.

Nhưng cho phép cô ở lại không đồng nghĩa sẽ có bất cứ thay đổi gì. Hắn sẽ gửi trả cô vợ mới cưới về phòng riêng vào sáng mai. Ngủ cùng một trinh nữ đang khiếp hãi chẳng phải việc hắn thích thú. Có lẽ một hai năm tới hắn sẽ cân nhắc thêm, vì dẫu sao hắn cũng cần một người thừa kế. Nhưng không phải lúc này.

Tất cả những gì hắn có thể làm là giữ bản thân khỏi vỡ tan thành từng mảnh trong nỗi đau của chính mình. Một hoặc hai năm nữa họa may thị lực sẽ trở lại, và hắn có thể nhìn thấy nhiều thứ khác. Giờ đây, hắn chẳng cần gì hơn là tồn tại lay lắt qua ngày, không quan tâm đến ai ngoài bản thân mình.

Cảm ơn ngài, lãnh chúa.

Câu nói của Gillian vang lên trong đầu. Hắn mỉm cười chua chát. À, chắc hắn đã giải thoát cô khỏi địa ngục, đúng không nhỉ? Cứu cô khỏi một nhà tù không nhân tính chỉ để tống thẳng cô đến một nhà tù khác.

Hắn đúng là một điển hình tốt cho phẩm chất hào hiệp.

CHƯƠNG 7

Gillian thức giấc, tim đập thình thịch. Cô vẫn nằm bất động, cầu mong sao không đánh thức chồng mình.

Tuy nhiên, chẳng có tiếng ngáy đều đặn nào trong phòng. Cô hé một mắt và thấy rèm phủ giường đã vén lên, nắng đang cố len qua những khe hở trên những cánh cửa chớp. Cô rướn đầu lên từ tốn, nhìn trộm qua mép chăn.

Căn phòng vắng tanh. Gillian ngồi bật dậy, giữ chăn trên ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô đã an toàn.

Ít nhất, cho đến thời điểm này.

Theo bản năng, cô chột thấy căng thẳng trước ý nghĩ ấy, nhưng rồi cố ép mình thư giãn. Christopher không làm hại cô. Thực tế, hắn tuân thủ lời hứa tránh xa chiếc giường. Cô hẳn nhiên biết rõ vì bản thân đã không chợp mắt chút nào suốt đêm.

Và hắn cũng không mang cô tới căn phòng trên tháp để hiến tế. Cô biết ơn nhất là điều đó. Hy vọng rồi đây hắn sẽ chịu nghe cô trò chuyện nhiều như đêm qua.

Lý do hắn cắt tay, dẫu sao, cũng là một điều kỳ lạ đối với Gillian, bí ẩn như việc hắn ném tám chặn dính máu cho đám người Colin. Họ trông đợi hắn khắc dao lên người cô theo nghi lễ nào đó chẳng? Tử tế thay, hắn dùng cánh tay mình thay vì cô.

Cô tựa lưng vào đầu giường và nhìn khắp căn phòng, để mặc những câu hỏi và suy đoán vây quanh mình như lớp bụi phủ. Christopher rõ ràng không sẵn lòng giải đáp bất cứ câu hỏi nào

đêm qua, mặc dù cô đã hỏi. Hình ảnh một con chim cổ đỏ nhút nhát không dám đứng ra đòi câu trả lời từ con rồng lơ mờ hiện lên trong đầu Gillian. Cô biết vị trí của mình đã đủ tốt và không dám bước qua ranh giới đó. Ngay khi trót đại vượt qua, Christopher sẽ chú ý và cô chắc chắn sẽ đụng độ cơn thịnh nộ của hắn.

Vậy, phải làm gì? Cô nhón lấy chiếc chăn dày trùm lên người, cân nhắc vài tình huống.

Bỏ trốn. Đó hiển nhiên là lựa chọn của cô vào những buổi sáng trước. Giờ thì, dù sao đi nữa, việc trốn chạy không hoàn toàn hấp dẫn. Bên ngoài thành Blackmour là London, đúng, nhưng có thể cha cô cũng đang ẩn nấp đâu đó trong các vùng thôn dã, mượn các nông dân của ông làm công cụ xoa dịu cơn giận với Blackmour. Gillian không muốn phải giáp mặt với lão.

Cô có thể ở lại, nhưng vẫn còn quá sớm để tính đến. Cô cân nhắc các lựa chọn khác trong đầu mình và thấy kết quả của chúng khá tương đồng. Chắc hẳn vô lấy một bữa ăn nóng hổi rồi tìm nơi an toàn để ngủ là lựa chọn tối ưu lúc này. Jason dường như hơi mến cô, ít nhất cậu ta sẽ giúp cô tránh khỏi sự chú ý của Christopher.

Bật ngời thẳng dậy. Cứ như cô thực sự phải trốn khỏi chồng mình. Sự thật kinh khủng mà Gillian khám phá được đêm qua hiện lên trong đầu cô cũng đột ngột như lần đầu tiên cô phát hiện Christopher bị mù. Ngay cả khi không may làm hắn phật lòng, cô vẫn có thể lẩn trốn. Ít ra hắn không có khả năng nhìn thấy để đánh đập cô. Nhắm mắt lại, Gillian cảm ơn phước lành trời ban. Tình trạng mù lòa của hắn là ân đức mà cô sẽ luôn biết ơn.

Cô mỉm cười rời khỏi giường, lần đầu tiên trong nhiều năm qua, cô cảm thấy có chút hy vọng vào tương lai. Có lẽ Christopher thậm chí sẽ xem cô như đứa em gái và đối đãi tương tự những gì William từng làm. Tất nhiên, hẳn chẳng bao giờ tử tế được như người anh quá cố, nhưng cô có thể tập làm quen. Hoặc là, theo thời gian, Christopher sẽ quên khuấy đi ý nghĩ mang cô lên căn phòng trên tháp. Dù cảm giác khá rõ rằng hẳn không phải một pháp sư, nhưng rốt cuộc cô vẫn không muốn trở thành một phần nào đó trong bất cứ những gì hắn thực hiện mỗi đêm.

Tiếng gõ cửa vang lên lập tức làm Gillian giật mình. Cô cuống cuống nhìn quanh tìm thứ gì đó có thể khoác vào người nhưng rồi nhận ra bản thân vẫn mặc chiếc đầm của ngày hôm qua. Cô vô thức luồn tay chải qua những lọn tóc khô xơ của mình, thận trọng tiến về phía cửa ra vào.

“Vâng?”, cô đánh bạo hỏi.

“Phu nhân Gillian, là Jason đây. Lãnh chúa bảo có lẽ cô không muốn xuống nhà, vậy nên tôi mang đồ ăn lên. Cô dùng bữa chứ?”

Gillian mở cửa và để người cận vệ của chồng vào phòng, đặt mâm gỗ đầy ắp thức ăn xuống chiếc bàn gần lò sưởi. Jason quan sát cô tỉ mỉ đến khi chạm phải ánh mắt cô.

“Cô ổn chứ?”, cậu ta nghiêm túc hỏi. Cô im lặng gật đầu.

Jason lưỡng lự rồi chỉ ngậm miệng đứng đó, lặng im hệt như Gillian. Thời gian dần trôi qua, Gillian bắt đầu bồn chồn. Cô cảm giác không thoải mái với cậu thiếu niên này, chẳng hiểu vì sao cậu ta quá dè dặt.

“Jason, có gì không ổn à?” Cô tái mặt, tiếp tục suy đoán, “Ôi, Thánh nhân từ, có phải tôi chọc giận ngài ấy...”

“Không”, Jason nhanh nhẩu ngắt lời. Cậu hươ tay, như để ngăn cô nói thêm điều khác nữa. “Không có, thưa phu nhân. Sáng nay ngài ấy có vẻ rất cáu kỉnh...”

Cô thở hắt ra.

“... với ngài Colin bởi hành động đêm qua.”

“Ồ”, cô đáp, thở ra nhẹ nhõm. “Cậu chắc chứ?”

“Vâng, phu nhân”, chàng trai ngập ngừng nhìn xuống chân. “Nhưng, thưa phu nhân, cô ổn không?” Cậu ngẩng lên nheo mắt nhìn. “Không đau chứ ạ?”

“Tôi không phải người bị đau”, cô đáp nhanh. “Đó là Christopher. Cánh tay của ngài ấy, cậu biết đó.”

“Cánh tay?”

“Phải”, cô gật đầu, cảm giác biết ơn len lõi khắp người. “Ngài ấy tự cắt tay mình, tự nhỏ máu lên tấm chăn. Tôi nghĩ điều đó thay cho việc đưa tôi lên trên tháp. Tôi thật lòng cảm kích.”

“Trên tháp?”

Gillian nhìn cậu thiếu niên ngạc nhiên, tự hỏi nhiều năm sống ở Blackmour như vậy khiến cậu ta ngớ ngẩn rồi chẳng.

“Nơi ngài ấy thực hiện phép thuật hắc ám.” Jason ngây người nhìn cô chăm chăm.

“Tôi khá chắc Christopher không phải pháp sư, Jason, ngay cả khi cậu thừa nhận ngài ấy thực hiện những nghi thức ma quỷ trong tháp. Tôi từng nhìn thấy con Chó săn Địa ngục. Tôi cũng nghe âm thanh lưỡi dao hiến tế. Tôi không biết ngài ấy làm gì trên đó, nhưng cảm giác nó chẳng hề dễ chịu chút nào. Tôi chỉ đơn giản là biết ơn ngài ấy đã tha cho tôi đêm qua.”

Jason chăm chú nhìn Gillian đến nỗi cô bắt đầu nhận ra mình đã nói nhiều hơn những gì bản thân nên nói. Có lẽ Christopher không muốn ai biết về sự tử tế của hắn. Với danh tiếng hắn sẵn có, cô cho rằng điều đó khá hợp lý.

“Jason”, cô nói nhanh, “Làm ơn đừng nhắc tới bất cứ lời nào tôi đã nói. Tôi không nên tiết lộ những chuyện đó, cũng không biết tại sao mình lảm điều như vậy”. Cô dừng lại, nghiêng đầu quan sát vẻ tư lự của người cận vệ. “Hắn là vì tôi tin cậu. Vâng, chắc là vậy.”

Gillian mím môi, mỉm cười. Cô không muốn thêm bất cứ lời lẽ nào để ép Jason giữ bí mật giúp mình.

Chàng trai trẻ nắm tay cô và cúi người.

“Tôi lấy làm vinh dự”, cậu ta nói rồi đứng thẳng dậy, mặt hơi đỏ. “Nếu cô cần bất cứ điều gì, phu nhân, chỉ việc yêu cầu tôi.”

“Cậu thật tử tế, Jason. Nhưng giờ thì chưa.”

Chàng trai cúi chào lần nữa, sau đó rời khỏi phòng. Gillian chậm rãi thưởng thức bữa sáng tuyệt nhất mà cô từng biết đến trong hai mươi một năm qua. Hoặc là đầu bếp của Christopher có tay nghề vượt xa đầu bếp nhà cha cô, cũng có thể đây là lần đầu tiên cô được bình yên hưởng thụ bữa ăn.

Đó là niềm vui thú vị nhất.

Cô dành cả buổi chiều nghiên cứu đồ đạc trong phòng chồng mình, hy vọng tìm ra chút manh mối tiết lộ tính cách người đàn ông mà cô vừa kết hôn. Vật dụng của hắn nhìn chung giống hệt William tuy quần áo cất trong tủ được chăm chút tốt hơn. Vậy là một lần nữa, có lẽ Christopher không cần phải hứng chịu khả năng may vá nơi cô. William chưa bao giờ than phiền về kỹ năng kim chỉ của Gillian, dù cô biết anh trai nên làm thế.

Một cái rương nhỏ đặt gần cửa sổ, cô không tài nào mở được. Nó có thể chứa đầy hình cụ tra tấn hoặc đơn thuần chỉ là tư trang mà Christopher không muốn người hầu trộm cắp. Gillian lướt nhẹ ngón tay trên ổ khóa. Cô cảm giác trong đó chứa đựng những thứ có nguồn gốc từ lục địa, không phải dụng cụ tra tấn. William đã mang về cho cô nhiều món quà sau những lần chinh chiến cùng Christopher. Cha cô đã phá hỏng hết chúng, từng món một, ngay khi William qua đời.

Gillian đứng dậy và tránh xa cái rương thật nhanh. Cô không cho phép những ký ức về người cha phá hoại ngày yên bình của mình. Ông ta không còn khả năng tổn hại cô nữa. Christopher đã thể sẽ bảo đảm an toàn cho cô và cô tin hắn giữ lời. Hắn là một hiệp sĩ. Danh dự hiệp sĩ chẳng nghĩa lý gì với cha cô, người đã kéo lê gót giày dính trên sàn đá khi đi đi lại lại tuyển lựa những ngọn roi, nhưng cô khẳng định danh dự có nhiều ý nghĩa với Christopher.

Không còn bất cứ manh mối nào khác tiết lộ về con người Christopher. Có khá ít đồ trang trí, cô hiểu điều đó. Hắn sẽ không dùng đến nhiều món linh tinh để căn phòng thêm bừa bộn. Những tấm thảm dán tường rõ ràng chỉ để chống chọi với cái lạnh vì trông khá mòn và phai màu, như thể chúng đã quá cũ kỹ hoặc từ lâu thiếu hơi tay người chăm chút. Cô chạm lên một

tám thăm và quyết định phải làm gì đó với căn phòng này. Dù hẳn chẳng thể trông thấy, nhưng mắt cô vẫn tỏ và cô không thích lãnh chúa của mình sống giữa khung cảnh tồi tàn vây bủa. Tất cả mọi thứ nơi đại sảnh đều cực kỳ đẹp đẽ, phòng ngủ cũng nên như thế.

Được rồi, công tác dọn dẹp sẽ khởi sự vào đêm nay. Gillian bước tới cửa, ý tưởng bắt đầu hình thành.

Cô mở cửa, gọi một vệ binh đang đứng gác trên hành lang. Hẳn gã đang canh chừng cho cô, về phần mình, cô không biết nên ngợi khen Christopher bởi sự bảo vệ quá tốt này hay nên lo lắng vì hẳn đã cắt đặt lính gác để cô không trốn được.

Gã binh sĩ cúi chào với biểu hiện khá trịnh trọng. “Thưa phu nhân?”

“Tôi cần một vài thứ”, cô nói, vừa căn môi vừa ước lượng thân hình người đàn ông. Gã hoàn toàn phù hợp trong vai trò vệ binh hơn là tay khuân vác, nhưng cô không muốn mạo hiểm ra ngoài và tự lấy chúng.

“Là gì ạ, thưa phu nhân?”

Nếu gã sẵn lòng, cô cũng không từ chối.

“Tôi cần một tám thăm nhỏ, cỡ chừng chiều rộng sải tay của anh, một chai rượu vang đỏ ngon nhất của Lãnh chúa Blackmour, và có lẽ, một ít hoa thơm. Chúng nở chưa?”

“Hoa ạ?”, gã hỏi lại.

“Không có sao, tôi hiểu”, cô thở dài. “Tốt thôi, vậy, những món đồ khác thì sao, nếu không quá rắc rối.” Cô ngược nhìn gã chiến binh cao to. “Nếu chúng gây quá nhiều rắc rối, anh...”

“Robert, thưa phu nhân. Tôi sẽ mang đến ngay.”

“Cảm ơn, Robert. Anh thật tử tế.”

Gã gật đầu nhanh rồi quay người đi về phía cầu thang. Trong tích tắc Gillian cảm thấy lo lắng khi tự hỏi liệu gã có vội vàng đi báo với Christopher rằng vợ hắn đang thoả mái sử dụng đồ của hắn hay không.

Cô xua tan lo âu trước khi điều đó choáng ngợp suy nghĩ. Gã đã hỏi phải mang đến cho cô những gì, đúng không? Nếu không muốn đi, gã đã không nói vậy.

Gillian lang thang trong phòng Christopher và chờ đợi. Thật ngạc nhiên, cô hầu như cảm thấy bình yên, nếu điều đó thực sự tồn tại. Có lẽ trải qua một ngày trong phòng người chồng mới cưới khiến cô bình tĩnh. Rốt cuộc thì hắn chỉ là một người đàn ông, giống William. Tính khí anh trai cô khá mạnh, nhưng anh chưa nổi nóng với cô bao giờ. Christopher chắc cũng thế thôi, nếu cô đừng khiêu khích hắn.

Hai giờ sau, cô quỳ trên tấm thảm vừa trải trước lò sưởi để khảo sát công trình của mình.

Đốm lửa lập lòe nhảy múa, lẽ ra nó phải mừng như vậy đối với mọi phiền não mang đến cho cô ngay từ đầu. Vật dụng trong phòng Christopher khá nặng, nhưng cô gắng chuyển chúng về chỗ lò sưởi. Tấm thảm đã cũ nhưng trông vẫn ổn khi ngắm nhìn dưới ánh lửa. Một cốc rượu đặt ngay trên bệ đá lò sưởi, để có thể ấm dần trước khi Christopher cần dùng đến.

Nhìn tổng thể, đó là một sự sắp đặt khéo léo và Gillian khá hãnh diện khi tự mình nghĩ ra. Giờ thì, tất cả những gì cô phải làm là giấu mình vào góc phòng, tránh khỏi tầm nhìn trong lúc

Christopher hưởng thụ sự thoải mái sau ngày dài luyện tập và giải quyết công vụ của một lãnh chúa.

Cánh cửa bật mở khiến Gillian giật thót, xoay người lại và trông thấy chồng mình. Cô nép vào hốc tường, nhìn ra bằng ánh mắt đầy hy vọng khi hắn bước vào phòng.

Đó cũng là lúc cô nhận ra mình đã mắc sai lầm lớn đến nhường nào.

Christopher kêu lên kinh ngạc khi va phải chiếc ghế đầu, chỉ tích tắc sau hắn lại vấp ngã đập đầu vào cạnh ghế. Gillian nhích một bước về phía trước và tức thì cứng người khi thấy Christopher ngẩng dậy nhìn thẳng vào cô, máu rỉ ra từ đỉnh đầu nhỏ xuống trán và hoen vào mắt hắn. Cơ giận dữ bùng bùng hiện lên trên mặt hắn báo hiệu cơn thịnh nộ sẽ khủng khiếp hơn bất cứ từ ngữ nào có thể diễn tả.

Không cần phải nhắc nhở, Gillian ba chân bốn cẳng chạy về phía cửa, lách mình lẩn vào lối hành lang hướng đến căn phòng cô đã ngủ trước đó hằng đêm. Phía sau, tiếng bước chân nặng nề đuổi theo, đáng người mà cô khẳng định chính là chồng mình.

Vào được bên trong, cô đóng sầm cửa lại và cài then trước khi tấm gỗ rung lên bởi một cú va đập tựa trời giáng.

“Mở cửa!”

Lời lẽ được thốt ra với sự điềm tĩnh và trầm lặng hoàn toàn càng khiến Gillian thêm khủng hoảng. Đã bao lần cha cô tỏ vẻ điềm đạm khi cố gạt đứa con gái bé nhỏ của mình mở cửa, kết quả sau đó là những trận đòn roi được tiếp diễn cho đến khi cô không thở nổi?

“Gillian”, giọng nói trầm sâu vang lên lần nữa, bình tĩnh hơn ban này, “mở cửa nào, cô gái”.

Gillian chạy về phía chiếc rương đang để trong phòng, đôi bàn tay run rẩy dữ dội đến độ khó lòng mở nắp được. Nắp rương rơi xuống, đập vào ngón tay cô hai lần, mang theo đau đớn cùng nỗi thất vọng. Cô lôi thanh kiếm của mình ra với một tiếng rên khe khẽ.

Christopher gõ cửa.

Gillian bắt đầu khóc nức vì sợ hãi. Hắn có thể trừng phạt cô nặng nề hơn cả những trận đòn roi, hắn sẽ giết cô. Không cần nghi ngờ thêm nữa. Cô đã nhận thấy điều đó qua cơn tức giận biểu hiện trên gương mặt khi hắn ngẩng đầu lên.

Phải, hắn sẽ trả đũa cô vì sự ngu dốt và kết cục đó chính là cái chết. Chẳng phải hắn đã giết người vợ đầu tiên của mình và chôn cất bà ta mà không hề làm lễ xưng tội hay sao? Gillian không hoàn toàn tin Christopher sẽ mọc sừng, nhưng cô có thể hình dung được cảnh hắn lén lút chôn cô dâu của mình mà thậm chí còn không cho phép người đàn bà xấu số đó được hưởng quyền lợi tử tế cuối cùng từ sự ban phước nơi các linh mục, tất cả chỉ vì việc làm gì đó của bà ta đã khiến hắn nổi giận. Giờ đây, cô tin hắn sẽ đối xử với mình hết như vậy.

Cô quệt tay áo qua đôi mắt nhòe lệ và gắng kiểm soát bản thân. Cô rút kiếm giơ lên, đặt nó chắn giữa mình và cánh cửa.

“Gillian, ta muốn cô tới đây và mở cửa ra.”

“Không đời nào!”, cô cất giọng khàn đặc, run rẩy đến độ hầu như không giữ nổi lưỡi kiếm.

Tấm gỗ rung bần bật vì sức đập của Christopher, tuy nhiên khi lên tiếng, giọng hắn vẫn không khó chịu hơn ban nãy.

“Nào, Gillian, chúng ta cần nói chuyện và ta không muốn làm điều đó đằng sau cánh cửa. Đừng buộc ta phải phá vỡ nó.”

“Tôi... tôi sẽ không đi ra”, cô trả lời, lấy lại chút đỉnh can đảm nhờ cảm giác được hơi lạnh của thanh thép trong lòng bàn tay. “Và ngài không được phép vào. Tôi có kiếm, ngài biết mà.”

“Chết tiệt, cô gái, ta sẽ không nghe theo cô!”

“Tôi biết dùng kiếm!”, cô hét trả rồi cắn môi. Như thể việc quát nạt hắn thực sự khiến cô thấy khá hơn.

“Phá cửa”, Christopher gầm lên với ai đó bên ngoài. “Nhưng, thưa ngài...”, giọng một gã phản đối.

“Phá cửa ngay!”, Christopher la âm ỉ. “Và kẻ tiếp theo làm đầu ta đau nữa sẽ chịu phạt một trăm roi, đích thân ta ra tay. Giờ thì, phá cánh cửa chết tiệt này ra!”

Tấm cửa gỗ rung lên một lần, hai, ba lần, rồi then bung ra, khung gỗ vỡ tan và cánh cửa bật mở, đập vào tường. Christopher bước vô phòng, mặt hắn đỏ gay vì giận và vì vấy máu.

Thanh kiếm đột nhiên trở nên quá nặng. Gillian đấu tranh cật lực để giữ mũi thép trở về phía người đàn ông giờ đây có thể sẽ tước đoạt sinh mạng cô nhưng cô chợt phát hiện ra sức mạnh đã rời bỏ mình. Lưỡi kiếm rơi xuống nền gỗ cứng dưới chân, cô quỳ sụp trên hai đầu gối cùng tiếng nấc tuyệt vọng. Gillian giữ hai tay ở cổ và hét to hết lần này đến lần khác trong nỗi kinh hoàng. Suốt quãng đời mình, cô chưa bao giờ cảm thấy mất kiểm soát

với nỗi sợ như thế, thậm chí ngay cả đối với người cha tàn bạo. Dầu sao đi nữa cô đã từng ném trái qua cơn thịnh nộ cực điểm từ phía ông.

Nhưng với Christopher, có lẽ nó là vô tận.

Cô thét lên khi bị bàn tay túm lấy lôi dậy.

“Gillian”, Christopher quát, “Im nào! Ta sẽ không động đến cô! Quỷ thần làm chúng, ta thề đó!”.

Những lời sáo rỗng, cô biết thế. Cô muốn ngừng khóc vì hiểu rõ nó chỉ khiến hấn giận thêm, nhưng bản thân hoàn toàn bất lực.

Diễn biến kế tiếp cô ý thức được là cơ thể đã không còn theo sự điều khiển của mình. Mãi đến khi cảm giác được sự êm ái của chiếc giường bên dưới, cô mới nhận ra rằng Christopher đã bồng mình lên.

“Bọc thanh kiếm lại, Jason, rồi đưa nó đây”, Christopher ra lệnh.

Gillian cứng đờ vì khiếp hãi. Có phải trước tiên hấn sẽ đánh cô?

Kiếm đang được giữ trên người Gillian, Christopher mò mẫm tay phải rồi đến tay trái cô để chúng nắm lấy phần cán.

“Cô gái, kiếm của cô”, hấn nói, giọng vẫn rin rít giận dữ. “Đừng, tuyệt đối đừng bao giờ chốt cửa trước mặt ta lần nào nữa. Phải làm sao để cô hiểu ra rằng ta đang phật ý đến nhường nào mà không sử dụng vũ lực, điều mà ta chẳng thể làm, hay quát tháo đến ù cả tai cô cũng là việc ta không lòng dạ nào thực hiện. Vậy nên, hãy xem đây như lời cảnh cáo. Ta sẽ không kiên nhẫn thêm trong tương lai nữa đâu.” Hấn đứng thẳng dậy và bước qua cánh cửa bị phá vỡ, rồi quay lại trừng mắt với cô.

“Và đừng bao giờ di chuyển bất cứ gì trong phòng ta. Nếu cần dời chỗ đồ đạc, ta sẽ tự làm. Chúng hợp mắt ta theo cách riêng. Hiểu chưa?”

“Vâng”, cô rên rỉ.

Christopher xoay lưng. “Lại đây, Jason. Người phải dọn lại căn phòng cho ta về đúng nguyên trạng.”

“Nhưng Phu nhân Gillian...”

“Ngay bây giờ!”, Christopher gầm lên. “Ta không ngại ngần việc đánh người đâu, tên xác láo. Nhanh lên, nhóc, trước khi tay ta đặt gân đai lưng hơn.”

Cả hai rời khỏi phòng. Gillian úp mặt vào gối, để nó bóp nghẹn tiếng khóc nức nở. Tình trạng kéo dài quá lâu và trầm trọng đến độ cuối cùng cô phải tìm cái bô.

Cơn buồn nôn làm cô khóc nhiều hơn. Cô vẫn nằm trên sàn, ép làn da đỏ ửng của mình trên nền gỗ lạnh cứng.

Ôi. Blackmour còn khủng khiếp hơn Warewick. Sáng nay, cô đã hy vọng và mong mỏi rằng rốt cuộc bản thân cũng tìm thấy một chốn trú ẩn an toàn. Gillian hoàn toàn không định thu hút sự chú ý nơi Christopher, và nhờ vậy hẳn sẽ dần quên lãng sự hiện diện của cô. Cô thật ngốc khi muốn ở lại!

Nhưng giờ phải làm gì đây? Ít ra Christopher đã không đánh đập cô. Hẳn khủng bố cô bằng sự lãnh đạm, song đáng nói hơn cả là lần này hẳn đã không rút thắt lưng.

Lần này, đúng vậy. Không cách nào dự đoán được những gì hẳn có thể làm vào lần tới. Chắc chắn, nó sẽ tệ hơn bất cứ điều gì cha

cô từng thực hiện. Christopher to lớn hơn, trẻ trung hơn, và có lẽ khỏe mạnh hơn.

Xem ra việc đụng độ với cha cô ở một miền quê xa lạ vẫn an toàn hơn khi ở lại đây.

Ngày mai cô sẽ ra đi, sau khi nghỉ ngơi và lấy lại sức lực. Cô sẽ lần tránh tầm mắt của Christopher suốt cả ngày, sau đó chuồn trong êm đẹp trước khi cầu treo được kéo lên vào ban đêm, cố không quên hỏi Jason hướng nam ở đâu, phòng khi đêm xuống có quá nhiều mây che phủ các vì sao.

Đó là chi tiết hiển nhiên cô sẽ cần trong chuyến hành trình.

CHƯƠNG 8

Christopher lướt nhẹ ngón tay mình nơi cánh cửa gỗ vỡ toang ở phòng Gillian. Nó cần được sửa lại, nhưng hắn không muốn nghĩ về chuyện này. Đầu hắn đau tới mức tưởng chừng chỉ cần suy nghĩ thôi, cơn đau sẽ càng trầm trọng hơn qua từng giờ.

Trời dần về khuya, và Jason đã ngủ từ mấy tiếng trước, thậm chí Gillian cũng đã thôi rưng rức. Hắn không nghe thấy tiếng cô khi ở phòng kế bên, cô gái chết tiệt đó. Sẽ khôn ngoan hơn nếu nhốt cô ta trong tháp, nơi mà cô có thể thoải mái khóc, và để hắn được yên thân.

Lần đầu tiên trong đời, hắn nghe được thứ âm thanh hoảng loạn đến thế phát ra từ một con người, hơn cả tiếng hét của mấy gã đàn ông trên chiến trận, khi bước vào phòng cô. Đức Thánh nhân từ, hắn không muốn biết quá rõ về cuộc sống của cô khi còn ở Warewick.

Hắn gục đầu vào khung cửa và thở dài. Jason đã kể lể qua loa trong lúc chuyển đồ đạc về đúng chỗ. Cậu nhóc bảo tất cả các tấm thảm đều được đặt ở những nơi giúp hắn ngồi thoải mái, cốc rượu đã hâm nóng, chiếc gối đã vỗ cho tròn và đặt gần lò sưởi. Làm sao tự hắn biết được chứ? Chuyện sẽ khác đi nếu hắn có thể nhìn thấy chúng. Hắn gần như suýt chết khi vấp phải chiếc ghế đầu!

Hắn giận dữ vì cái đầu sưng tấy, giận điên người, nhưng suy cho cùng, hắn biết niềm kiêu hãnh của bản thân bị tổn thương hơn bất cứ thứ gì. Thật khó khăn để kìm nén nỗi sợ hãi và tiến về phía trước một cách tự tin khi biết chắc phía trước chẳng có gì

ngáng đường như cảnh tượng tồn tại trong đầu hắn từ bấy lâu nay. Sự bất ngờ không hợp với hắn.

Đời nào Gillian biết được những suy nghĩ đó chứ? Cô ta vẫn tưởng hắn thấy đường mà. Suy nghĩ đó khiến Christopher cảm thấy bớt áy náy đôi chút. Ít nhất, hắn đã thành công trong việc giữ khoảng cách với vợ mình. Cô sẽ nhớ kỹ cơn giận của hắn kinh khủng đến dường nào. Và cũng qua dịp này, cô sẽ biết rằng hắn không bao giờ muốn giơ tay đánh cô, nhưng lẽ ra cô phải tự hiểu lấy. Hắn không có dư thời gian để giảng giải những điều ấy.

Hắn tự hỏi cái quái gì đã khiến hắn đứng trước ngưỡng cửa phòng cô, căng tai nghe ngóng mọi hơi thở của cô. Hắn nhẹ bước vào phòng, chậm rãi tiến đến bên giường, cẩn trọng cúi xuống và vỗ khẽ vào tấm chăn, muốn chắc chắn rằng cô vẫn đang đắp nó. Tất cả nước mắt đã thấm hết vào áo và cô sẽ lạnh đến chết nếu không trùm chăn cẩn thận.

Nhưng ngạc nhiên làm sao, chiếc giường trống không. Cố giữ bình tĩnh, hắn chắc chắn đã nghe thấy tiếng hô hấp khe khẽ của vợ mình. Hắn mạo hiểm bước ra giữa phòng, ước chi mình cầm theo một cây gậy hay vật gì đó để thăm dò. Hắn nhăn mặt nghĩ. Việc chứng kiến cảnh tượng như thế có lẽ đã khiến cô ngất đi và chưa kịp tỉnh dậy.

Chân hắn chạm vào thứ gì đó mềm mại, đang thở hổn hển.

“Đừng”, Christopher nói nhanh. “Đừng hét lên nữa. Đầu ta không chịu được tiếng ồn.”

Cô nghe lời, nhưng hơi thở vẫn nặng nề.

“Đứng lên, cô gái, đưa tay đây.” Bản tính hiệp sĩ thôi thúc hắn phải đỡ cô dậy, nhưng hắn không chắc mình đang đứng ở đâu và

càng không muốn mò mẫm tìm, cô sẽ càng sợ hơn với hành động sờ soạng vụng về đó.

“Lãnh chúa, tôi van ngài”, Gillian nghẹn ngào, giọng khàn khàn. “Nếu ngài còn chút thương xót...”

Christopher ngồi xuống, chửi đồng, dò dẫm cho đến khi tìm thấy và nắm chặt đôi tay cô. Hắn lôi vợ mình đứng dậy. Gillian ghì lại nhưng hắn mặc kệ. Hắn không thể trách cứ cô vì điều đó. Cô nhìn trừng trừng vào đỉnh đầu hắn, chờ đợi chiếc sừng nhú ra trong tích tắc.

Hắn lôi cô tới giường, bỏ mặc những tiếng kêu lí nhí đầy tuyệt vọng mà cô thốt ra. Chúng đang thấm dần vào người hắn, khiến bụng hắn nhói lên hết như cơn đau ở đầu.

Khi cẳng chân vừa chạm vào cạnh giường, hắn nhắc Gillian trên cánh tay và đặt cô nằm xuống, cúi sát người kéo tấm chăn phủ kín ngang ngực cô.

Hắn ngồi ở mép giường, lần mò tìm đến gương mặt cô. Và - hành động ngu ngốc không kịp suy nghĩ - hắn vuốt tóc cô, nhẹ nhàng hết mức có thể. Thỉnh thoảng hắn hay làm vậy với Jason trong suốt những tháng đầu khi cậu nhóc đến Blackmour. Hắn an ủi cậu một phần vì cậu là con của Lãnh chúa Robin cũng như luôn coi cậu tựa em trai mình. Đó đơn thuần là hành động xoa dịu người yếu thế hơn.

Thật không may, cái đụng chạm ân cần này không hữu dụng với Gillian, Christopher nhắc tay ra, thất vọng với tình trạng run rẩy kịch liệt nơi cô. Cử chỉ dịu dàng ấy lẽ ra để trấn an cô, nhưng thay vì vậy, nó càng khiến cô sợ hãi hơn. Christopher lục lại ký ức của mình về những điều William đã làm khi lâm vào hoàn cảnh tương tự trong hai tuần hắn tá túc ở nhà bạn tại Warewick.

À. Christopher gật gù khi tìm đến bàn tay Gillian dưới tấm chăn. Hắn đặt tay vợ trong lòng bàn tay trái của mình, sau đó vuốt nhẹ chúng bằng tay phải. Các ngón tay cô giật giật vài lần, nhưng ít ra chúng không còn run rẩy nữa.

Hắn kéo dài hành động tử tế ấy, không nói tiếng nào. Tất cả những gì hắn biết là tay cô đã có dấu hiệu ấm lên và nhịp thở dần ổn định, thư thái hơn. Thậm chí cô hơi vịn mình rồi chìm vào giấc ngủ. Christopher cẩn thận kéo chăn phủ qua người cô đến tận cằm.

“Ngủ ngon, Gillian”, hắn thì thầm khe khẽ, “Giờ cô đã an toàn”.

Hắn muốn lưu lại, chỉ để đảm bảo cô có được giấc ngủ bình yên, nhưng mọi người trong lâu đài sẽ bàn tán. Sẽ không hay cho lắm nếu ai đó tình cờ phát hiện hắn nấn ná bên giường vợ mình, như thể chẳng còn chuyện gì thú vị hơn để làm hòng giết thời gian.

Hắn lặng lẽ bước ra hành lang, khép cửa từ từ, rồi dừng lại và khịt mũi.

“Người muốn gì, Colin?”, hắn hỏi.

“Thánh thần ơi, Chris, sao người luôn biết là ta?”

“Tâm nhãn, đồ ngốc. Còn sao nữa?”

Hắn hướng về phòng ngủ của mình và đi xuống cầu thang. Có lẽ Colin còn đang bận vận dụng chút đỉnh trí thông minh hiếm hoi của bản thân nên bị rớt lại phía sau. Christopher không muốn trình bày, đặc biệt là với gã anh vợ, mặc dù Colin đã xin lỗi vì hành động của gã trong đêm động phòng. Christopher tha thứ cho gã khá dễ dàng sau một cuộc ẩu đả, mũi Colin lãnh trọn những cú thúc nơi khuỷu tay hắn nhiều lần. Trong suy nghĩ của

Christopher, một cái mũi vẹo, vài vết thâm tím bên sườn và cú đá vào hông đã quá đủ rồi.

“Cô gái của chúng ta thế nào?”, Colin lịch sự hỏi. “Người ở trong đó khá lâu. Không có tiếng la hét, vì vậy ta nghĩ người đã không ngủ với cô ta.”

Christopher dừng bước, nhìn thẳng vào Colin.

“Ngày hôm qua ta đã nói rằng ta không muốn thảo luận với người, hay bất cứ kẻ nào khác về vợ ta, phải không?”

“Phải.”

“Vậy vì cái quái gì người cứ nhắc đến Gillian?”

“Ta thích cô ấy, Chris. Ta chẳng hiểu sao người lại không.”

“Dù người có thích hay không, chẳng can hệ đến ta”, Christopher hờ hững nói. “Gillian đã mang họ của ta và có một mái nhà an toàn. Những chuyện riêng tư khác xảy ra với cô ấy không phải vấn đề ta quan tâm.”

Colin dừng chân khi Christopher vẫn bước tiếp. Hắn về phòng mình, đóng cửa và chuẩn bị đi ngủ.

Vào trong, hắn quay người tiến về phía lò sưởi. Hắn từng nằm lì trên giường suốt ba tháng dưỡng thương. Phải mất một tháng để nhấc đầu dậy mà không buồn nôn và thêm một tháng để không khóc rống lên vì những gì đã mất.

Tháng cuối cùng gần như đã giết chết hắn. Không làm gì ngoài việc nằm trên giường và nhìn chăm chăm lên trần nhà, tự nói với bản thân rằng, ừ, phải biết chấp nhận. Hai tuần lừa dối bản thân. Hai tuần sống trong địa ngục.

Colin đã kéo hắn rời khỏi giường, thật thô bạo. Christopher không nề hà nguyên rửa gã anh vợ chết giẫm bằng lời lẽ thô lỗ và đáng ghét đến mức giờ hắn tự hỏi sao lúc ấy Colin không bỏ đi. Nhưng Colin đã không đi. Gã trêu chọc, gây phiền nhiễu và quấy rầy Christopher cho đến khi hắn phải vùng dậy mỗi ngày để cố hạ gã con hoang ngu ngốc trước mắt. Điều đó đã giúp hắn hoàn toàn thay đổi để được như hiện nay.

Christopher thở dài và thả mình vào chiếc ghế trước lò sưởi. Hắn gối đầu lên tay, nhắm mắt khi ngón tay chạm vào chỗ sưng. Hắn thận trọng vùi mặt vào giữa đôi bàn tay và thả lỏng hai vai.

Ai đó nên cảnh báo hắn rằng cuộc hôn nhân thứ hai sẽ luôn khó khăn hơn lần đầu. Có nhiều điều cần chú ý. Hoặc có lẽ, ai đó nên cảnh tỉnh hắn trước khi hắn kết hôn lần thứ nhất. Việc đó đã khởi sự cho mọi rắc rối về sau.

Hắn nhắm mắt và giả vờ mình có thể nhìn thấy ánh lửa nhảy múa phản chiếu trên tường. Hắn còn nhớ hình dạng ngọn lửa trông ra sao khi hắt bóng lên cạnh chiếc cốc bạc, cách mà nó chiếu sáng mái tóc nhạt màu của Lina, ve vuốt gương mặt không tì vết của nàng. Nàng mang hình dáng của thiên thần, xinh đẹp đến nỗi khiến hắn nghẹt thở. Thánh thần ơi, hắn đã bị nàng hấp hồn! Ngay lần đầu gặp mặt, hắn đã để mắt đến nàng.

Hắn phải đến Berkhamshire theo lời mời của Colin. Vừa nhắc trông thấy em gái gã, hắn đã mê đắm. Magdalina Berkhamshire là người phụ nữ xinh đẹp nhất hắn từng gặp. Mạnh mai và yếu đuối, như một giấc mơ không vươn tới được. Tuy nhiên, nàng đã trở nên dễ gần hơn chỉ vì hắn, hoặc vì nàng đã làm cho hắn tin là như thế. Nàng trêu đùa và tâng bốc hắn, nhưng giữ khoảng cách, như để kéo dài trò vui.

Lần đầu tiên trong quãng đời trai trẻ nghiêm túc của mình, Christopher đã hành động như một tên ngốc. Hắn hát cho nàng nghe, nhảy múa vì nàng, làm mặt ngố để chọc nàng cười. Trong sáu tháng đeo đuổi, hắn đã cười nhiều hơn cả cuộc đời hắn trước đây. Hắn nguyện ý cưới nàng. Còn nàng trở thành Lina xinh đẹp của hắn mà bản thân hắn không tiếc chi tiền để được nhìn thấy nàng ăn mặc lộng lẫy, trang điểm và vui chơi thỏa thích. Hắn đặt cả trái tim lẫn tài sản của mình dưới chân nàng và nghĩ rằng chúng đủ sức giữ được nàng.

Hắn xua đi những suy nghĩ ngu ngốc của mình. Không hay chút nào khi nhớ về Lina. Hắn biết rõ nàng đã khéo léo dùng vẻ đẹp để che giấu tâm hồn xấu xa. Hắn mỉm cười dứt khoát. Có lẽ hắn đã không nhìn thấy gì trong những ngày đó. Nếu mù, hắn sẽ lắng nghe kỹ càng hơn những gì nàng nói và không dành hết sự chú ý vào gương mặt nàng. Phải, hắn sẽ ổn hơn nếu không có đôi mắt chết tiệt dẫn lối.

Không đời nào lặp lại. Hắn đứng dậy, tức thì cơn đau đầu kéo đến đột ngột. Không một người phụ nữ nào khác được phép chạm vào tim hắn. Sẽ rất đau đớn khi cô ta khám phá ra sự thật.

Chẳng hạn như, Gillian sẽ sớm biết thôi. Hắn đã cẩn thận không để lộ bí mật của mình, nhưng không dám chắc giữ được nó trong bao lâu. Có thể dễ dàng hơn nếu hắn không bao giờ phải nói chuyện với cô. Hắn tự hứa sẽ suy nghĩ vào một buổi tối khác khi mà cơn đau đầu không hành hạ hắn quá mức.

Đúng, hắn sẽ tìm cách giữ Gillian tránh xa mình, sẽ không còn rắc rối nữa. Bụng hắn sẽ không quặn lên vì tiếng hét kinh hoàng của cô, cái đầu đáng thương của hắn sẽ không bị đày đọa vì những nỗ lực làm hắn hài lòng nơi cô, và tim hắn cũng thôi không yếu mềm khi cảm thấy bàn tay cô đang nằm yên trong tay mình một cách đầy tin tưởng. Hắn có thể quay lại đắm chìm

trong cuộc sống khốn khổ của hắn. Ít nhất hắn được tận hưởng nỗi đau. Các cảm xúc khác thật là khó chịu. Và tồi tệ nhất là nỗi lo sợ.

CHƯƠNG 9

Gillian vô thức chạm vào mái tóc và ước sao mình đã không ngu ngốc cắt cụt nó tám năm trước để chọc tức cha mình. Cô đã trả giá không chỉ một trận đòn, mà còn là sự bất tuân của mái tóc. Nhiều khi cô phải vật lộn vất vả mà nó vẫn không chịu ở yên trong tấm mạng. Chẳng may, chiếc mũ nỉ tồi tàn bao bọc mớ tóc ngổ ngượng vô tình khiến cô toát lên dáng vẻ tội nghiệp hiển hiện thường nhật nơi mấy ả hầu gái. Không cần thêm chuyện này vào mớ phiền muộn sẵn có cũng đủ làm cô chật vật để thuyết phục bọn họ vâng lời lắm rồi.

Hiện tại cô không phải đối mặt với đám gia nhân, nhưng vừa nãy Christopher đã yêu cầu cô rời khỏi phòng và xuất hiện trước mọi người. Thông báo được Jason đưa tới, cậu ta truyền đạt khá tử tế. Tuy nhiên, Gillian đã nghe Christopher hét âm lên và biết rõ lời lẽ ban đầu ra sao. Nhưng điều đó không làm cô thấy khó chịu. Tất cả những gì cô muốn là không đụng chạm đến tính khí của chồng mình. Suốt tuần qua cô đã chứng kiến quá đủ tính tình hằn để biết lúc nào nên tránh.

Sau đêm đầu tiên khi hằn phá tan cửa phòng, cô từng lên ý định bỏ trốn vào buổi tối kế tiếp, nhưng khi tia nắng cuối cùng tắt lịm, trốn chạy dường như không phải cách hay ho. Trời thì lạnh và đen kịt. Nào ai rõ có thứ gì lẩn quất trong bóng tối bên ngoài tường thành Blackmour? Ít nhất ở nơi này, cô biết mình phải đối mặt với điều gì. Thế là Gillian quyết định lên giường cùng nỗi lo lắng bất cứ lúc nào Christopher cũng có thể bước qua cánh cửa kia, đổi ý và quyết định rằng hành hạ cô mới là lựa chọn khôn ngoan.

Tuy nhiên, hẳn không ghé đến lần nào nữa. Bấy nhiêu thôi cũng đủ để cô không bỏ chạy. Hằng đêm, cô mang nỗi sợ hãi vào giấc ngủ, và mỗi sáng thức dậy chưa thấy ai chạm đến mình. Đó là sự bình yên mong manh, nhưng dường như nó hấp dẫn hơn việc liêu lĩnh vật lộn trong những vùng hoang dã của nước Anh.

Và dù Christopher không ghé thăm cô, Jason vẫn tới. Cậu ta đến thường xuyên, xem cô có yêu cầu gì không, mang bữa ăn đặt lên bàn và đem đi những món cô không đụng đến. Sau lần nghe được chuyện Christopher không hài lòng khi mình bỏ bữa, cô tự nhủ ăn uống mặc nhiên sẽ dễ chịu hơn nhiều so với việc chịu đựng một trận đòn roi, thế là cô ăn hết tất cả những gì được mang tới. Christopher không đến để biểu lộ ý kiến của hẳn về điều đó.

Cuối tuần, Gillian thực sự trở nên bồn chồn. Quang cảnh biển cả nhìn từ cửa sổ phòng cô khá dễ chịu, nhưng mong mỏi được ngắm nhìn nó từ trên đầu tường thành và khám phá nhiều thứ hơn nữa xung quanh bốn bức tường đang dần khiến cô nhàm chán. Đó cũng là lúc Christopher yêu cầu cô thực hiện nghĩa vụ Nữ chủ nhân của mình.

Lấy tay vuốt phẳng váy áo và bước khỏi phòng, Gillian đi xuống cầu thang tiến vào đại sảnh. Những chiếc bàn được kê sẵn và đám người hầu ngồi uể oải như thể chẳng còn gì cho họ quan tâm trong thế giới này. Cô hiểu mình nên làm gì đó, nhưng làm gì? Một ả hầu gái ngược lên nhìn cô chằm chằm với vẻ xác xược. Gillian nhanh chóng quay đi và quyết định sẽ gây ấn tượng vào một ngày khác. Còn hôm nay, cô cần thoát khỏi sự dòm ngó của họ.

Cô mau chân rời đại sảnh, nhẹ nhõm đóng cánh cửa nặng nề lại sau lưng. Bên ngoài lạnh, nhưng chưa đến mức chịu không nổi. Trong sân, đông đúc cư dân đang làm việc và trẻ con thì chơi

đùa. Tuy nhiên, nhộn nhịp hơn hẳn là một nhóm đàn ông đang quây quần chung quanh hò reo và vỗ tay cổ vũ rôm rả. Gillian mon men đến gần, tự hỏi họ đang xem gì.

Xuyên qua đám đông, cô trông thấy hai thanh niên đang đấu vật trong một vòng tròn. Thường thì cô chẳng mấy chú ý đến những trò này, nhưng hôm nay cô thề một trong hai đấu sĩ chính là Jason. Christopher sẽ không hài lòng nếu biết viên cận vệ của mình bị lãng mạ. Cô hiển nhiên không đủ can đảm đương đầu với tên nào ngược đãi cậu ta nhưng có thể ghi nhớ và chuyển tên tuổi kẻ đó tới chỗ Colin, người có khả năng thuật lại với Christopher.

Gillian thận trọng tiếp cận và đứng sau gã đàn ông to lớn, cố nhìn trộm qua vai. Vô tình đó là bờ vai rộng của Colin mà cô đang tìm. Gã chau mày. Cô ngược lên cố mỉm cười với gã. Cô biết nụ cười trông giống vẻ nhăn nhó hơn, nhưng Colin không để ý. Gã xoay người lại, tiếp tục xem đấu vật, gác khuỷu tay lên vai một trong mấy tên bằng hữu theo thói quen. Cử chỉ đó tạo thuận lợi cho Gillian vì cô có thể nhìn toàn cảnh trận đấu. Và bằng cách này, chẳng khác chi ngắm cổ vũ cô. Cảm thấy can đảm hơn, cô hơi cúi người về trước, nhìn vào vòng tròn.

Và rồi cô ước mình đã không trông thấy gì.

Đó là Christopher, đang vật lộn với tên cận vệ của hắn, cởi trần và ướt đầm mồ hôi. Jason có lẽ cũng đang ở trần giao đấu tuy nhiên Gillian không chú ý. Cô chỉ để mắt đến chồng mình.

Trước đây cô cũng từng thấy William cởi trần, nhưng không giống với Christopher. Thánh thần ơi, chồng cô trông như tượng tạc! Hoàn toàn không có chút mỡ thừa nào trên người. Các múi cơ được đẽo gọt hoàn chỉnh, cuộn cuộn dưới lớp da khi hắn di chuyển, khi tránh cú vỗ của Jason lúc cậu tiến đến quá gần.

Qua phút giây chớp nhoáng đó, Gillian nhận ra Christopher thực sự đang làm chủ trận đấu mà chẳng cần nhìn thấy bất cứ gì. Cô theo dõi kỹ càng hơn và phát hiện rằng, tuy tỏ vẻ như quan sát đối thủ, nhưng kỳ thực hắn chỉ tập trung lắng nghe. Và cố tiếp cận. Dù trông hắn như đang đùa bỡn với Jason, nhưng rõ ràng hắn chỉ tìm cách chạm vào đối phương để biết cậu ta ở đâu.

“Đừng như đàn bà thế, Artane”, Colin oang oang. “Hạ chủ nhân người xem!”

Jason cố gắng lao tới. Tuy cậu nhóc khá cao so với lứa tuổi, nhưng chẳng thể nào áp đảo được Christopher. Mọi người cười rộ lên còn mặt Jason thì phùng phùng. Đến Christopher cũng cười giễu pha trò. Hắn kẹp cứng viên hầu cận của mình cho đến khi cậu ta kêu lên xin hàng. Christopher buông chàng trai tội nghiệp ra và đi vòng quanh. Lúc Jason đột ngột phản đòn, Gillian suýt thét lên cảnh báo. Thật không cần thiết. Trong khoảnh khắc Jason nhảy bổ vào lưng Christopher, tức thì cậu nhóc đã nằm đo đất với thân hình cao lớn của Christopher ghì chặt bên trên.

Gillian đứng đó, ngạc nhiên và im lìm, khi đám đông tản ra. Colin không quên căn nhắc cô trước lúc bỏ đi, có lẽ đó là cách gã chúc cô một ngày tốt lành. Gillian thừa nhận, bọn đàn ông đã đặt lòng tin hoàn toàn vào bản lĩnh nơi chồng cô.

Hắn lật ngựa Jason và giúp cậu ta đứng dậy. Jason đứng đầu lưng với cô và chỉnh lại mái tóc rối.

“Màn trình diễn khá tốt”, Christopher nói, “dù đòn đánh khá hèn”.

Christopher mỉm cười với anh chàng. Gillian ngạc nhiên đến độ nín thở. Vẻ bảnh trai ma quỷ của hắn hiện lên sau mỗi cái chau

mày, nhưng tuyệt vời hơn cả là khi hắn cười. Lần đầu tiên cô phát hiện trên gương mặt hắn toát ra nét gì đó dịu dàng và ấn tượng ban đầu lưu lại trong cô về người đàn ông này hoàn toàn sụp đổ.

“Yếu tố bất ngờ là đồng minh duy nhất của tôi, thưa ngài”, Jason đáp, cúi người tránh né bàn tay của Christopher. “Người làm ta đắm mê hôn. Điều đó cũng đã khá hơn xưa rất nhiều, không phải sao? Cha người sẽ hài lòng, ta nghĩ thế.”

Jason hẩy bùn đất trên chân mình. “Thưa ngài, nếu cha tôi không đến đây, tôi sẽ rời đi trong tháng này.” Cậu đột ngột ngược lên nhìn Christopher. “Đến Artane đi, tôi van ngài. Mẹ tôi luôn than phiền rằng ngài chẳng bao giờ đi với tôi.”

Sự hài hước của Christopher bốc hơi ngay. “Ta không rồi.”

“Thưa ngài, chuyến đi rất dễ...”

“Chết tiệt, Jason, ta bảo là không!”

“Nhưng ngài biết Artane cũng đẹp như Black...” Christopher đặt tay lên vai Jason. “Jason”, hắn ngắt lời, “Có cần thiết phải thừa nhận rằng ta mong gặp gia đình người đến chừng nào chứ? Người nghĩ ta không muốn quay lại nơi mình đã sống cả quãng đời niên thiếu à? Nhưng cuối cùng liệu có ích gì? Được dắt tay đi loanh quanh, cho mọi người thấy bản thân ta yếu đuối và tàn tật sao?”

“Nhưng, thưa ngài, sẽ không như thế”, cậu nhóc phản đối. “Tôi thế...”

Christopher trều mển vò tóc Jason. “Thôi đủ rồi. Nào, hãy cùng tìm coi có gì ăn được xem như phần thưởng cho ta và người sau

cuộc vận động vất vả này không, rồi người có thể tự do sử dụng hết ngày hôm nay theo cách người muốn.”

Jason thở dài nặng nề, nhưng cậu ta sẵn lòng theo hẳn vào nhà. Gillian đứng lặng giữa sân nhìn họ đi khỏi. Cha cô chẳng bao giờ dành những lời tử tế cho những người hầu cận của ông. Bét nhất, gò má Jason sẽ hứng chịu vài cú nện. Vậy mà lời quở trách của Christopher chỉ vền vện vài từ cùng thái độ hết sức nhẹ nhàng. Bản chất thật sự của người đàn ông mang danh Christopher Blackmour này là gì?

Bước tới chỗ băng ghế đặt bên cạnh lầu đài và ngồi xuống, Gillian cảm thấy hoang mang. Kỳ thực, cuộc sống của cô đã trở thành một mớ lộn xộn. Bị giam cầm trong hang ổ của một con rồng, kẻ mang tiếng tàn bạo và gian ác, vậy mà đó lại là một nơi cô có thể yên giấc và chưa bao giờ bị đánh đập. Chồng cô tuy rất giận dữ phá cửa phòng, nhưng sau đó hẳn lại kiên nhẫn dỗ dành cô vào giấc ngủ bằng cách vuốt ve bàn tay cô như William vẫn làm mỗi khi em gái mình sợ hãi. Christopher là một lãnh chúa hà khắc, rõ ràng không chấp nhận bất cứ thái độ thiếu tôn kính nào, nhưng hẳn lại ôn hòa với một tên cận vệ đáng ra nên biết khôn ngoan kiềm chế chiếc lưỡi thô tự do trước mặt lãnh chúa của mình.

Tuy nhiên, khám phá đáng ngạc nhiên nhất chính là nụ cười của Christopher. Nhân danh chư thần, làm cách nào hẳn biến đổi gương mặt của mình như vậy được? Nụ cười bao hàm sự ân cần và triu mến. Đó là một nụ cười sẽ khiến kẻ khác đặt cả nước Anh dưới chân hẳn, nếu hẳn biết sử dụng nó như lợi thế riêng.

Cô tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, giấu hai bàn tay dưới cánh tay để làm ấm chúng. Chẳng hiểu sao sau khi nhìn thấy nụ cười ấy, chạy trốn khỏi con người sở hữu nó dường như còn ít thuyết phục hơn trước. Chắc hẳn đâu đó trong con người hẳn vẫn còn

tồn tại bản chất dịu dàng. Nếu hắn có thể biểu hiện với Jason, có lẽ, theo thời gian hắn cũng sẽ đối đãi với cô như vậy.

Và thậm chí nếu không được thế, tệ nhất cô cũng còn một chỗ ngủ an toàn. Cửa phòng không khóa được, nhưng Christopher chẳng màng bước vào và dường như tương lai sẽ không có gì thay đổi. Thiên đường an toàn, thức ăn nóng hổi, trang phục ấm áp: Cô còn muốn gì hơn nữa chứ?

Đột nhiên, một bóng đen che phủ và dừng lại trước mặt cô. Gillian sững người. Đó là con Chó săn Địa ngục. Gillian ép sát mình vào bức tường khi con sói khổng lồ tiến lại gần, đánh hơi hết đôi giày đến gấu váy cô. Nó chuyển hướng chú ý sang bàn tay, chiếc mũi lạnh ngắt khiến Gillian rùng mình. Cô gằn như tưởng tượng được hàm răng của nó phún chốt đây sẽ cắm phập vào da thịt mình.

Nhưng thay vào đó, chiếc lưỡi hồng hồng đang liếm láp ngón tay cô và cái đầu nặng trĩu dựa lên chân cô. Cô ngập ngừng đưa tay vỗ nhẹ vào con quái vật. Lúc cô dừng lại, nó dụi mũi vào tay cô như muốn nói này cô gái, vui lòng tiếp tục cử chỉ đó nhiều hơn.

Gillian do dự chìa tay rẽ bộ lông con vật, rồi gỡ gỡ sau đôi tai. Con chó thực sự đang hưởng thụ, nó ép mình vào chân cô chặt hơn, như muốn cô dễ dàng quan sát nó. Lấy hết can đảm, cô vỗ nhẹ lên người con sói bằng cả hai tay.

Và cô kêu thét lên khi nó nhảy dựng hai chân trước lên băng ghế. Tim cô đập dữ dội trong lồng ngực khi nó đưa mặt đến gần.

Cái lưỡi hồng thè ra tự do quét khắp mặt cô. Gillian không biết nên bật cười hay khóc thét vì sợ hãi. Cô chọn cách cười khúc

khích và nhẹ nhàng đẩy con chó sang bên, nhưng nó chỉ gừ gừ trong cổ họng và tiếp tục chọc ghẹo cô.

“Thôi”, cô thở hắt, cuối cùng túm một nắm lông trên mình nó và đẩy ra. “Để ta yên nào, anh bạn hung hăng.”

Kẻ bị gọi là chú chó săn hung hăng chỉ ngoan ngoãn ngồi xuống, vẫy đuôi vài cái và gắng cười đẹp nhất với chiếc lưỡi thè ra ngoài miệng. Gillian trù mến vỗ nhẹ lên đầu nó.

“Có phải chủ nhân mày dễ thuần hóa không?”

“Không hề”, một giọng trầm cất lên, “Wolf, lại đây”. Gillian ngược nhìn Christopher đã mặc đầy đủ quần áo và đang đứng ngay cửa lớn. Hai má cô đỏ bừng vì biết chắc hẳn đã nghe hết mấy lời ngốc nghếch của mình.

“Vào nhà đi, cô gái”, Christopher cộc cằn. “Ở ngoài mãi cô sẽ lạnh cóng đấy.”

Gillian bật dậy khi hắn xoay người bỏ đi. “Thưa ngài”, cô nói nhanh, “Tôi... tôi...”.

Christopher quay lại nhìn cô. Hay đúng hơn, đôi mắt khiếm thị của hắn như nhìn thẳng vào cô.

“Sao?”, hắn hỏi.

“Tôi... tôi nghĩ mình cần làm gì đó có ích”, cô thốt lên bằng tất cả can đảm. “Nếu ngài đồng ý, đó là...”

“Thế thì làm đi. Lau dọn lâu đài. Giáo huấn người hầu. Chỉ cần đừng ra ngoài và để ta được yên.”

“Nhưng...”

Hắn đã bước xuống bậc thêm trước khi cô kịp nói hết câu mà không hề dừng bước. Gillian ngẩn ngơ nhìn theo hắn, tự hỏi đến bao giờ những cuộc chạm trán của hai người sẽ trở nên dễ chịu hơn.

Christopher không có vẻ quá quan tâm đến vấn đề này, có chăng sự vội vàng của hắn không phải một dấu hiệu chứng tỏ điều đó. Hắn sải bước mau lẹ, với một vẻ tự tin cứ như có thể trông thấy từng cành cây, hòn đá trên đường. Wolf bám theo bên cạnh hắn, cái bóng đen dữ tợn đó chỉ có kẻ ngu mới dám dây vào.

Gillian xoay mặt nhìn về phía cửa sảnh rộng mở. Vậy là cô phải rời khỏi chỗ này và biến bản thân trở nên hữu dụng. Cô lau tay vào váy, ước mình biết ngậm miệng. Với ai đó, có vẻ rỗng vừa mới rời tổ. Song đối với cô, những con rỗng khác lại đang chờ bên trong, sẵn sàng buông sự khinh miệt và nhạo báng lên cô bởi dám cả gan ra lệnh cho họ làm việc.

Cô bước tới một bước và suýt nữa bị xô ngã bởi một tấm thân chạy như bay qua cửa. Jason vươn tay đón lấy cô, vừa thở hổn hển vừa xin lỗi.

“Tôi không nhìn thấy cô, thưa phu nhân”, cậu ta thốt lên rồi cười. “Hôm nay trông cô khá ổn. Tôi rất vui khi gặp cô ở ngoài này.”

“Cảm ơn”, cô đáp.

“Buổi sáng tốt lành.” Và khi dứt lời, Jason đã phóng thẳng xuống những bậc thêm rồi chạy vội về phía cổng thành, theo hướng lãnh chúa của cậu ta đang đi tới.

Đó chẳng phải một tên thiếu niên bị ngược đãi. Kỳ thực, cậu ta dường như rất yêu quý Christopher. Gillian nhận thấy lòng hiếu

kỳ đang gặm nhấm trong dạ mình, một cảm giác chưa từng trải qua trước đây; cô hầu như không biết làm cách nào định nghĩa nó. Cô nhìn Jason bắt kịp Christopher và thấy chồng mình choàng vòng tay quanh viên phụ tá, trao cho cậu nhóc cái ôm thô lỗ chớp nhoáng. Cơn khó chịu càng tăng lên khi chứng kiến cảnh ấy. Cô quay đi khi nhận ra mình đang chịu đựng cảm xúc gì.

Ghen tị.

Một khao khát bất ngờ về người bạn của William dâng trào trong cô. Cô nhớ lúc trẻ chọc anh trai, nhớ những cái ôm mạnh mẽ, sự quan tâm xuyên suốt mỗi khi anh về nhà. Ý nghĩ không bao giờ còn được tận hưởng những niềm vui đó thực quá nghiệt ngã.

Trừ khi Christopher có thể thay đổi và nghĩ về cô như một đứa em gái. Sẽ tốt hơn nhiều so với việc hắn xem cô như một mối phiền toái, đó chính xác là cách mà hiện tại hắn đang nhìn nhận.

Bước đầu tiên là phải làm gì đó khiến hắn hài lòng. Ít nhất cô khá giỏi trong việc ấy. William luôn đánh giá cao thiện ý của cô. Nếu đủ cố gắng, Christopher có thể cũng sẽ như thế. Hắn muốn cô trở nên hữu dụng, vậy thì cô sẽ hữu dụng. Gillian sóc lại can đảm trong nắm tay và sải bước vào đại sảnh, tiến thẳng đến nhà bếp.

Một nhóm nhỏ hầu gái đang túm tụm gần đồng lửa mãi miết buôn chuyện. Không khó để nghe thấy lời lẽ của họ bởi đám người tỏ ra khá thoải mái. Nó nhắc Gillian nhớ tới cuộc trao đổi mà cô vô tình nghe lỏm được vào chính ngày biết mình sẽ trở thành cô dâu của Christopher. Tức thì, cảm giác không hay chợt

khuấy động sự bình yên trong tâm trí cô. Cô do dự, bị giằng xé giữa tò mò và phẩm hạnh.

“Tôi đã bảo ngài ấy sẽ xa lánh cô ta mà.”

“Ồ, vâng, và cô biết thêm gì nữa chứ?”, giọng nói thứ hai chế giễu.

Gillian nhú mào, vẫn đứng yên chỗ cũ. Tự hỏi họ đang nói về ai?

“Ngài ấy vẫn chưa ngủ với cô ta, không như những gì được chứng tỏ qua tấm ga giường. Và nếu đúng vậy, có nghĩa là ngài ấy chẳng hề muốn điều đó.”

“Còn tôi thì nghĩ thật may mắn khi bị bỏ quên”, người thứ ba thêm vào bằng một giọng nhỏ nhỏ. “Nếu không, có thể cô ấy đã bị giết.”

“Tôi lại tin ngài ấy sẽ gửi trả cô ta về với ông bố. Lý do gì khiến ngài giữ cô ta ở đây chứ? Cô ta thật vô dụng.”

Gillian cảm thấy sàn nhà trở nên chông chênh. Cô quờ quạng tìm kiếm khung cửa để giúp mình đứng vững. Họ bàn tán về cô! Và những lời này, Thánh nhân từ ơi, có thể đó là sự thật?

“Ừ, thậm chí còn không phải để làm mẹ các con ngài”, giọng nói đầu tiên tán thành. “Nếu có thai, ngài ấy sẽ giữ cô ta lại.”

“Có lẽ sở thích của ngài đã thay đổi”, giọng nói thứ hai cười khúc khích. “Ngài chẳng còn muốn ngủ với bất kỳ ai, trừ tên hộ vệ...”

Hai ả khác bật cười, đưa ra những ý kiến của mình cứ như những điều ấy là sự thật. Gillian kinh hoàng bịt đôi tai lại, xoay

người bỏ chạy. Cô chạy qua các ngã hành lang về đến phòng ngủ, tự nhốt mình trong đó.

Cô tựa người vào cánh cửa và mặc bản thân run rẩy. Vậy là hẳn dự định gửi trả cô về. Không thể phủ nhận sự thật trong lời nói của mấy ả hầu gái. Christopher không ngủ với cô. Bọn họ đã bảo vậy. Cô biết thậm chí hẳn còn không đến gần giường cô, vậy, chẳng sớm thì muộn cô cũng sẽ bị tổng khứ khỏi nơi này.

Theo như những gì đang diễn ra, hẳn không lên giường với cô vì hẳn không muốn cô. Chẳng phải hẳn đã bảo cô tránh ra xa và để hẳn được yên sao? Phải, hẳn không muốn thấy cô hiện diện trong nhà hẳn, trong phòng ngủ của hẳn.

Nếu cô tỏ ra là mối phiền hà quá lớn, rất có thể hẳn sẽ thẳng tay gói ghém đồ đạc và ném cô trở lại Warewick. Quả thực, điều gì ngăn hẳn làm vậy ngay bây giờ chứ? Với những lời vừa nghe được, hẳn có thể đang lên kế hoạch cho chuyến đi của cô cũng nên.

Gillian sải bước quanh phòng rồi buông mình trên băng ghế dài kê ở hốc tường. “Lên giường” chính là chìa khóa giải quyết mọi vấn đề, quá hiển nhiên. Christopher hẳn không nhìn thấy để thực hiện bốn phận đó, dù hẳn đã cắt tay mình. Tuy vậy cô cũng không chắc mình muốn hẳn làm gì. Cô từng nhìn thấy các nàng hầu và những hiệp sĩ môi khóa môi, cô đã nhú mày phát ngượng bởi những tiếng rên rĩ mấy ả hầu gái thốt lên. Đó là kiến thức sơ sài mà Gillian có được, và chưa từng muốn mở mang thêm.

Nhưng để có một người thừa kế thì phải nghĩ tới nó. Không lý nào hẳn từ chối một đứa con trai. Phải, đó là điều duy nhất cô có thể mang lại cho hẳn, ngoài ra chẳng còn gì khác làm hẳn hài lòng. Phần hồi môn càng khiến cô bị ném khỏi cửa nhanh hơn.

Chút tổ chất của một nữ chủ nhân cũng chưa hề tồn tại trong cô, lại một lý do nữa để hấn sai Colin gửi trả cô về những bức tường nhỏ bé ở Warewick.

Gillian đứng dậy, không ngừng đi lại trong phòng. Con tuyệt vọng buộc cô liên tục di chuyển, như thế làm vậy sẽ giúp cô thoát khỏi những cảm xúc đang quấy rầy mình. Hấn sẽ đá cô đi! Hoàn toàn chẳng có lý do nào để giữ cô lại.

Trừ khi cô cho hấn một đứa con.

Cố bám víu ý tưởng đó bằng sự kiên định của một linh hồn khôn khổ đang nắm chặt hy vọng cứu rỗi nhạt nhòa. Có lẽ, cô sẽ chuốc hấn say mèm, sau đó đặt thân mình vào vòng tay hấn. Đó là tất cả những gì cần làm khi ngủ với đàn ông, phải không nhỉ? Chắc chắn không ai lại cự tuyệt một phụ nữ đang tình nguyện hiến dâng. Hấn sẽ chiếm lấy cô, làm bất cứ gì hấn phải làm để cô mang thai, và rồi cô sẽ có một chỗ trong ngôi nhà của hấn.

Nhưng nếu uống quá chén, làm thế nào hấn biết mình nên làm gì? Cô dừng bước và chau mày. Tệ hơn nữa, phải chăng hấn sẽ hành sự rất vụng về?

Không, phải có giải pháp cho vấn đề này, một điều nào đó cô có thể làm để đảm bảo mình sẽ chiếm được một vị trí trong cuộc đời của Christopher Blackmour.

Cô bước lại gần cửa sổ, mở toang màn chớp. Hỡi Thánh thần trên cao, chẳng có gì dưới chân cô ngoài biển cả không ngừng vỗ bờ. Gillian co rúm người mỗi lần con sóng đập vào ghềnh đá; phải mất một lúc sau cô mới dần cảm thấy mình đang thư giãn. Cô nhắm mắt chống chọi với luồng gió biển lạnh buốt. Biển rất đẹp và cũng thật kinh hoàng, hoành tráng hơn những gì

William từng cố miêu tả. Sức mạnh ấy quá choáng ngợp, khiến cô thấy bản thân nhỏ bé và run sợ.

Không, cô biết mình tuyệt đối không nên rời khỏi Blackmour, để tránh phải đối mặt với cha cô. Tất cả chỉ cần một cái nháy mắt và rồi có thể cô sẽ vĩnh viễn say đắm đại dương. Chẳng có gì đáng hổ thẹn khi phải làm mọi việc để được ở lại, cô sẽ không từ bỏ những thứ mình vừa tìm thấy.

Cô cần một kế hoạch, một mưu đồ để ràng buộc Christopher. Nếu cho hắn một đứa con, hắn sẽ không ném cô đi. Và nếu hắn vẫn cố làm vậy, cô sẽ ra sức van nài để mình được ở lại trong lâu đài, như một nàng hầu, một ả phục vụ, hay với bất cứ vai trò nào miễn sao hắn giữ cô lại. Hắn sẽ không đuổi mẹ của con hắn đi, phải vậy không?

Cô có thể học cách để trở nên ngọt ngào, hay thậm chí lẳng lơ như các ả hầu của cha cô. Nó nào đáng chi so với những chuyện cô đã phải chịu đựng lúc xưa? Hay những điều cô sẽ đánh mất trong tương lai nếu bị Christopher gạt sang bên? Phải, đau đớn mà Christopher tạo ra chẳng thể tệ hơn một trận đòn. Và nếu đúng, thì cứ vậy đi. Chỉ ít cô cũng chịu đựng dưới bàn tay một người khác thay vì cha mình. Christopher Blackmour sẽ tự biết cách khi cận kề cô, chiếm hữu cô và có lẽ tự hỏi điều gì đã xui khiến hắn làm thế. Nhưng dẫu sao thì chuyện cũng đã rồi. Suy nghĩ đó làm Gillian phát khiếp nhưng cô sẽ chịu được.

Cô rời phòng, với một ý chí kiên định.

CHƯƠNG 10

Christopher đập chiếc cốc xuống bàn và cảm thấy rượu loang trên những ngón tay. Hắn đã không chớp mắt chút nào suốt gần hai tuần nay bởi lo nghĩ về cô dâu của mình. Nỗi bận tâm quá nhiều sâu thẳm trong tâm trí hắn. Điển hình như việc Gillian khóc mỗi đêm mãi đến tận gần sáng.

Không, không hề. Hắn đi đi lại lại quanh phòng mình mỗi tối chỉ vì bữa ăn còn đang nhộn nhạo trong dạ dày và giấc ngủ dường như đang cố chơi trò trốn tìm cùng hắn. Chẳng liên quan gì đến vợ hắn cả.

Nhưng chuyện này. Chuyện này lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

“Cô ta đi đâu?”, hắn gào ầm ĩ, bước tới tóm lấy Jason.

“Đến chỗ bà đỡ, thưa lãnh chúa”, Jason rít lên the thé. “Có lẽ cô ấy không biết Alice gần như kiếm sống nhờ làm gái điếm.”

“Ồ, cô ấy biết”, Colin ngắt lời. “Cô ấy đã hỏi ta ai là người mà ta nghĩ có khả năng thảo luận về những vấn đề đại loại như vậy.” Gã cười khùng khục. “Con cừ non gốc nghé đã vắt hết can đảm để hỏi ta trong nhiều giờ liền. Cô ấy lắp bắp, ngập ngừng đủ một tá từ ‘gái điếm’, rồi thốt ra mấy lời như ‘người thừa kế’ và ‘vàng’. Ta đoán cô ấy đang cố tìm cách chiêu lòng cậu, Chris à, và sẵn sàng trả tiền để học hỏi.”

Cơn rùng mình bao trùm khắp người Christopher. Trả tiền để học? Cuối cùng là gì nữa?

“Thật vui khi biết cậu và nàng khờ đó đang tiến triển tốt. Ta vẫn nói cô ấy là kẻ nhút nhát, nhưng ít nhất cũng khá dễ bảo. Cậu không được tỏ ra quá thỏa mãn đâu đấy.”

“Im đi”, Christopher nạt ngang. Hắn đứng dậy, đẩy Jason ra. “Jason, tới đó lôi cô ấy về và mang lên lầu cho ta.” Rồi đại sảnh và bước lên cầu thang theo thói quen thay vì đếm chúng, hắn quá sốc để biết cần phải làm gì. Đột nhiên mọi thứ quá rõ ràng. Gillian muốn một đứa con. Và chết tiệt, chắc chắn chẳng phải xuất phát từ lòng tốt.

Không, cô ta đã phát hiện ra. Cô ta đã biết hắn mù lòa và quyết định không cần đến người chồng như hắn, giữ nòi giống của hắn. Thánh thần chết giẫm, sao hắn trở nên ngu ngốc không những một mà đến hai lần trong đời? Chưa bao giờ hắn nghi ngờ Gillian. Ôi, chẳng phải Lina đã từng cảnh báo rồi sao?

Blackmour, anh không phù hợp làm chồng nhưng có thể ngồi trong chuồng và van xin với sự rẻ rách của mình. Chẳng người phụ nữ nào cần anh. Cứng mạnh mẽ và khỏe mạnh, nhưng không có đôi mắt, anh chẳng đáng là gì. Nhớ lấy lời tôi, tình yêu à. Thời khắc một phụ nữ phát hiện ra anh vô dụng thế nào, cô ta sẽ lấy vàng bạc của anh và tìm một người đàn ông khác.

Lời chia tay của Lina như một cú đấm nện thẳng vào bụng. Hắn vấp vấp bước lên những bậc thang còn lại và loạng choạng đi về phòng mình. Lina đã bỏ rơi hắn để rồi chết trong tay bọn cướp. Gillian sẽ gặp phải kết cục như thế. Có chẳng khác biệt duy nhất giữa họ chính là hắn còn vô số lời cần nói trước khi Gillian rời khỏi.

Hắn đóng sầm cửa phòng ngay sau lưng và di chuyển nhanh dần, cơn giận hắn sâu theo mỗi bước chân. Đúng, Gillian thông minh hơn nhiều so với hắn tưởng. Vậy là cô ta đã lên kế hoạch

để có đứa con của mình rồi sau đó bỏ đi. Nó chắc chắn sẽ đảm bảo cuộc sống cho cô ta khi về già. Có lẽ cô ta sẽ chọn một trong những thái ấp của hắn để ở ẩn trong khi nuôi nấng đứa trẻ.

Đừng hòng điều đó xảy ra. Hắn sẽ tổng khứ cô đi trước khi cô kịp nhìn thấy kế hoạch của mình được thực hiện và xem như rảnh nợ. Nếu biết bản thân phải khổ sở trong nhiều tháng trời thế này, hắn đã mặc xác cô ở Warewick! Thật vô ích khi phải chịu đựng như hiện nay. Đáng tiếc William đã không đề cập nhiều hơn về đứa em gái khi còn sống.

Kể cũng phải, William không thường xuyên có mặt ở nhà đủ để biết sự tăm tối sâu thẳm trong tâm hồn cô. Christopher hiểu không thể trách bạn mình. Nhưng khi gặp lại William ở thiên đường, hắn sẽ nhìn thẳng vào mặt anh và tính sổ hợp lẽ. Lời thề đã thực hiện. Hắn sẽ được miễn trừ bất cứ tội lỗi nào, và vì Gillian đã ép hắn phải ra tay bởi hành động của cô.

“Thưa lãnh chúa, cô ấy đang ở trong phòng.” Christopher xoay lại khi nghe giọng của Jason, rồi đẩy cậu qua bên và tiến thẳng đến phòng Gillian.

“Ra ngoài”, hắn ra lệnh, trở tay về phía cửa khi đã bước vào trong, “Biến khỏi căn phòng này và rút khỏi ngôi nhà của ta. Ta không bao giờ muốn nhìn thấy cô trong lâu đài của mình một lần nào nữa”.

“Nhưng, thưa lãnh chúa”, Gillian thở gấp.

“Cút!”, hắn la âm lên. “Người thông đồng với gái điếm, người điên rồi! Ta thà chết còn hơn ban cho người một đứa con. Không được mang bất cứ đồ đạc gì của ta trừ những thứ người đang mặc. Cút về nhà với cha người và đem theo món hồi môn chết tiệt rẻ rách ngay. Ta chẳng muốn bất cứ gì từ người.”

“Ôi, lãnh chúa”, cô nài nỉ, “Tôi cầu xin ngài”. “Ta bảo đi!”

“Tôi sẽ làm bất cứ điều gì ngài muốn...”

“Đi ngay!” Hấn bước tới trước mặt cô, giơ nắm đấm lên. Gillian vùng chạy. Tiếng bước chân của cô vọng lại trong căn phòng cùng với tiếng than khóc. Thánh thần ơi, cô vẫn có thể tác động tới hấn bằng nước mắt! Như đã từng làm với anh trai mình. Thực may khi William không biết cô em gái ruột là loại người thế nào. Điều đó sẽ khiến tim anh tan nát, vì anh quá đổi yêu quý Gillian. Đó là một tình yêu hoàn toàn không xứng đáng. Christopher không có ý định trở thành kẻ ngốc như anh trai cô.

Chí ít, sự phản bội của cô đã bộc lộ ra khi trái tim hấn vẫn còn khép kín. Thánh thần ơi, hấn nên rút ra bài học từ mỗi tình đầu tiên chứ. Lần này hấn sẽ còn tồi tệ hơn, đau đớn hơn những gì hấn từng nghĩ. Hấn hầu như không ngờ cô gái đó và sự phản trắc của cô sẽ tổn thương hấn. Làm thế nào mà hấn yêu cô ta được?

Sải bước rời khỏi phòng trước khi cảm xúc nhấn chìm bản thân. Christopher tự nhủ đây sẽ là cuộc hôn nhân cuối cùng của hấn. Dòng họ Blackmour sẽ tuyệt tự. Có lẽ nên nhận nuôi Jason, điều đó chắc chắn sẽ giúp tên lãnh chúa đương thời này giải quyết được nhiều khổ não.

“Christopher, người vừa làm gì vậy?”, Colin hét lên từ đầu cầu thang. “Người đánh cô ấy hả?”

Christopher quay đầu lại. “Đừng nói thêm gì nữa, Colin. Canh chừng cô ta rời khỏi và không cho mang theo bất cứ món gì.”

“Đồ chết tiệt, sao người đuổi cô ấy đi?”

Christopher bước xuống hành lang và trở về phòng, sập cửa lại. Như để Colin không đoán được lý do!

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại.

“Thánh thần ơi, anh bạn, người mất trí rồi hả? Cô ấy làm gì còn nơi nào để đi. Người đã thề sẽ bảo vệ cô ấy an toàn!”

“Đó là lúc trước, khi cô ta còn chưa biết ta bị mù”, Christopher nói. Hắn bước thẳng tới góc tường, ép mình hít thở sâu. “Có vẻ như cô ta chỉ mới phát hiện gần đây”, hắn tiếp tục, cố tỏ giọng bình thản, “có khả năng là trước lúc đến hỏi người về Alice. Ta đoán cô ta có âm mưu trộm cắp”. Hắn cười cay đắng khi thốt lên. “Cô ta chẳng quan tâm gì khác ngoài vàng bạc, giống hệt cô vợ trước, một ả khốn. Xin lỗi. Vợ trước của ta, em gái người, là ả khốn nạn.”

Colin dẫn bước nặng nề hướng về góc tường thật nhanh. “Đồ ngu, cô ấy biết chuyện đó ngay sau lễ cưới.”

“Không”, Christopher phản bác. “Cô ta không thể.”

“Thằng khờ! Cô ấy không hề rời mắt khỏi người suốt cả ngày hôm đó.”

“Không, ta đã vô cùng cẩn thận...”

“Chư Thánh ơi, anh bạn, Warewick có thể đã nhìn ra!” Christopher lặng thinh, không đáp trả. Hắn luồn tay qua mái tóc, xoa xoa những ngón tay lên mặt. Rồi hắn quay lại, mở toang màn cửa chớp để những cơn gió thô ráp từ biển thổi vào phòng. Luồng khí lạnh buốt ngay lập tức làm hắn cóng người, mang theo chút tri giác trở lại cùng. Colin nói đúng, hắn đã thiếu thận trọng. Thậm chí nếu Gillian chẳng để ý trong ngày cưới, cô chắc

hắn cũng đã nghi ngờ khi thấy hắn giẫm vào chiếc ghế mà lẽ ra phải nhìn thấy rõ ràng từ khoảng cách chục bước chân, sau đó ngã đập đầu vào ghế mà ngay đến một tên cận thị cũng có thể tránh được.

Đúng, hắn thở dài thừa nhận, vợ hắn đã biết. Nhưng điều đó chẳng thể thay đổi thực tế là cô ta đến chỗ Alice để học cách quyến rũ đàn ông. Còn lý do nào khác ngoài việc cô muốn biến đứa con của hắn thành một khoản tiền chuộc, đòi hỏi giao dịch bằng vàng? Và nếu Gillian biết hắn mù vào thời khắc sau buổi tiệc, nó đồng nghĩa cô ta đã âm mưu chống lại hắn ngay từ đầu.

“Người nên tìm cô ấy và xin lỗi”, Colin nhắc.

“Để mặc ta”, Christopher đáp lại, vẫn hướng về phía cửa sổ. “Ta sẽ không nói thêm lời nào nữa.”

“Chris...”

“Ta bảo để ta yên!”

“Đồ con hoang bướng bỉnh khốn kiếp”, Colin lầm rầm mắng. Cánh cửa đóng sầm lại với âm thanh vang dội, cuối cùng Christopher nhận ra bản thân đang ở một mình với tâm trạng ngổn ngang trăm mối. Hắn nặng nề thả người trên băng ghế gỗ, để gió biển phả vào mặt, thổi tung mớ tóc. Thường thì mùi vị và cảm giác rất buốt từ sự tiếp xúc với làn gió khiến hắn hài lòng. Nhưng lúc này đây, hắn không ngạc nhiên khi chúng chẳng có tác dụng gì.

Vậy là ngay từ đầu cô đã biết. Những điệu bộ, những nỗ lực mạnh mẽ để tỏ ra bình thường, tất cả đều vô ích. Tại sao cô vẫn cố chịu mọi phiền hà để ở lại bên cạnh hắn lâu như vậy? Hắn thở

dài bất lực. Hấn sẽ hủy bỏ cuộc hôn nhân và trả cô về với cha mình. Chí ít hấn đã khôn ngoan khi không ngủ với cô.

Hấn cúi người về phía trước và vục mặt vào hai bàn tay. Vợ hấn có lẽ đang khóc lóc trong nhà nguyện, vậy nên chẳng cần phải vội vàng đến đón. Hấn thừa hiểu, Gillian không đủ can đảm để đi xa hơn thế. Hấn sẽ cử Jason đến an ủi cô một chốc, rồi Colin sẽ đưa cô về nhà.

Ta tin cậu, Chris, hãy đến gặp nó.

Christopher bỏ mặc giọng nói vang lên trong đầu, giọng của một gã đàn ông chẳng chút ý niệm mơ hồ nào về con người thật của em gái mình.

Thật tốt là William đã chết để không phải tận mắt chứng kiến. Điều đó có khả năng giết chết anh ta.

Gillian không dừng lại cho tới khi chạy ra khỏi lâu đài, băng qua khoảnh sân trong, sân ngoài, vượt đoạn cầu cheo leo, băng qua cây cầu kéo. Không một binh lính nào của Christopher buồn quan tâm tìm hiểu có chuyện gì xảy ra với cô chứng tỏ vị thế của cô nhỏ bé và kém quan trọng đến nhường nào trong cuộc sống hàng ngày ở Blackmour. Chẳng phải mỗi ngày đều có một phụ nữ bỏ chạy từ thành lũy tựa như cô ta đang bị ác quỷ bám đuổi hay sao. Không, cô sẽ chết trong vũng lầy này mà không ai hay biết, không ai muốn khuấy động cuộc sống của mình để quan tâm đến cô.

Mặc dù khao khát có thể rơi xuống hào và khóc cho tới khi phát bệnh của cô khá mãnh liệt, nhưng nỗi sợ hãi càng mạnh hơn. Christopher từng có ý định trả cô về Warewick. Lý do hấn cưới cô là điều mà cô không bao giờ hiểu được.

Chắc chắn một điều, cô sẽ chết trước khi bị trả về nhà. Nhất định cha sẽ giết cô nếu cô dám vác mặt vào lâu đài của ông.

Cô sẽ đến London. Có thể nó không quá xa. Phải, London là nơi ẩn náu an toàn duy nhất còn lại.

Gillian chạy mãi đến khi đôi chân loạng choạng và phổi nóng ran như lửa đốt. Cuối cùng, không còn khả năng chạy nữa, cô khụy xuống trên hai đầu gối, hỗn hển hít lấy không khí. Chỉ nghỉ một chút thôi, rồi đứng dậy. Cô tự nhủ. Với tốc độ hiện tại, sẽ không mất quá nhiều thời gian. Trước kia, hình như phải mất vài ngày để đi từ Warewick đến Blackmour, nhưng có khả năng là vì lúc đó cô đã quá sợ hãi.

Giờ thì khác, cô rất quyết tâm. Christopher sẽ chẳng thể hả hê ném cô đi, cha cô càng không còn khả năng được giải trí bằng đòn roi nữa. Cô sẽ cầu xin lòng nhân từ của Đức vua, ngăn cản cả cha cô và người chồng trên danh nghĩa.

Trong khi lấy lại hơi thở, sương mù từ biển cũng bắt đầu tràn vào. Đó là một làn sương kỳ lạ, rợp đầy những hình dạng ma quái. Cô bật dậy và chạy, cầu nguyện mình vẫn đang hướng về phía nam. Không nói chắc được, vì cô chẳng nhìn thấy cảnh vật gì trước mặt, và điều đó thật không ổn.

Chẳng còn chút ánh sáng mặt trời nào.

Gillian chạy, rồi đi chậm, rồi lại chạy nhanh hơn. Cô đã sớm không còn sức lực để khóc, chỉ đủ kéo lê thân mình trong cơn thở dốc. Chẳng mấy chốc, ngay cả chuyện đó cô cũng không còn sức lực để làm được nữa. Gillian loạng choạng những bước cuối cùng, rồi đột ngột trông thấy một bóng cây lơ mờ trước mặt, sau đó xuất hiện nhiều cây hơn. Rừng. Cô đã nhìn thấy khu rừng ở phía nam, nhưng có vẻ còn xa lắm.

Rõ ràng là sớm hơn mong đợi. Gillian ngã quy xuống đất, hôn hển cho đến khi hít lấy những hơi thở cuối cùng. Cô nằm dài, nắm trong tay vài nắm lá mục và nhắm mắt lại. Cô sẽ nghỉ ngơi một chút, sau đó đứng dậy rồi có lẽ sẽ cố kiếm thứ gì ăn được. Phải, một kế hoạch hợp lý. Chỉ nghỉ ngơi một chút, một chút để lấy lại sức khỏe thôi.

Cảm giác bình yên lan tỏa khắp thân thể Gillian khi nhịp tim đập chậm lại và hơi thở nhẹ nhàng hơn. Sớm thôi, giá lạnh sẽ không làm phiền cô nữa. Cô thư giãn hoàn toàn, chìm vào một giấc ngủ sâu.

Và cô mơ về con rồng đơn độc đang quây quần quanh tổ của nó nằm trên rìa đại dương.

CHƯƠNG 11

Christopher nhận biết mặt trời lặn nhờ âm thanh chuẩn bị bữa tối từ xa vọng lại. Hắn ngồi trên chiếc ghế giữa căn phòng lạnh tanh của Gillian, mặc cho cơn rét thấm vào xương tủy. Cái lạnh khắc nghiệt giữ đầu óc hắn tỉnh táo. Đến khi cơ thể tựa hồ sắp đóng băng, hắn đã hoàn toàn không còn đủ sức lực và tâm trí dành cho các cảm xúc đơn thuần khác như tội lỗi hay sợ hãi. Cả hai thứ ấy chực chờ áp đảo hắn.

Hắn miết tay trên bề mặt lưỡi thép đang đặt ngang gối. Đó là món vũ khí nhẹ, đặc biệt phù hợp với sức của cánh tay phải nữ. Thanh kiếm của Gillian. Hắn biết nó là mảnh hy vọng mỏng manh nhất mà cô bầu víu vào khi cánh cửa bị phá tung đêm sau lễ cưới.

Và giờ mảnh hy vọng ấy đang yên nghỉ trên gối hắn trong khi cô vẫn ở bên ngoài cổng thành, không hề được bảo vệ.

Hắn phải chờ khá lâu để biết được tin tức về Gillian. Hắn đoán cô sẽ chạy đến nhà nguyện. Cô đã không có ở đây khi Jason đến tìm, cũng chẳng xuất hiện ở bất cứ đâu trên tường thành. Thực tế là cô đã biến mất.

Thế rồi hắn thấy thanh kiếm. Hắn lục lọi khắp các hòm rương của cô y hệt một tên hầu táy máy, với hy vọng sẽ tìm ra túi vàng cô giấu đi hòng sử dụng cho tương lai.

Thay vào đó, một thanh kim loại dài và lạnh tanh được bọc trong vỏ kiếm là thứ duy nhất hắn thấy. Đặc biệt hơn cả chính là hai viên đá nạm ở chuôi.

William từng đề cập việc anh dự định làm một thanh kiếm cách điệu dành cho em gái mình. Chính vì thế Christopher đã tặng anh một viên ngọc lục bảo để sử dụng, ý định ban đầu chỉ đơn thuần là chế giễu người bạn chí thân. Nhưng sau đó hắn nhận ra William không bao giờ đùa bỡn trong những chuyện liên quan đến em gái mình. Hắn lúng túng lắng nghe William mô tả tỉ mỉ rằng cô bé ngây thơ thế nào và những nỗ lực anh đã bỏ ra để dạy cô cách bảo vệ bản thân. Dẫu thực tế thì Gillian không bao giờ cần học chiến đấu, vì nếu có chuyện xảy ra với anh, Christopher sẽ có mặt để trông chừng cô. Phải không?

Christopher rê những ngón tay lên viên đá quý khảm ở chuôi kiếm và tự hỏi phải chăng đó là món quà vô ý của hắn lúc trước. Lần đầu tiên trong nhiều năm, hắn cảm nhận được dòng lệ nóng nơi khóe mắt. Ngay cả khi biết mình sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nữa, hắn cũng không khóc. Nỗi thôi thúc của hắn bây giờ là phải làm tất cả mọi thứ cho con người ngây thơ không có trong tay chút gì bảo vệ bản thân đang lang thang bên ngoài những bức tường thành Blackmour bất khả xâm phạm. Thánh thần ơi, hắn là tên ngốc!

Ký ức về cơn khiếp hãi của cô đêm tân hôn tràn ngập lồng ngực khiến hắn tức thở. Khiếp hãi? Cô ấy sẽ ném trái hoàn toàn ý nghĩa từ đó khi ở một mình trong bóng tối.

Ít ra thì William đã chết và không thể đến mổ bụng hắn. Christopher biết mình xứng đáng với sự trừng phạt ấy bởi đã lơ là để Gillian lạc khỏi tầm mắt mình. Cô gái này hầu như chẳng thể phân biệt nổi đông tây và giờ hắn lại tin rằng cô đang lên kế hoạch tống tiền bằng đứa con của hắn sao?

Một gã có trái tim u ám như hắn hoàn toàn không đủ tư cách hay quyền hạn để nghĩ cô cũng giống mình.

Hắn ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ. “Thế nào?”

“Chẳng có gì, thưa lãnh chúa”, Jason tiến vào phòng và trả lời. “ Binh lính đã lùng sục khắp làng nhưng không tìm được. Tôi nghe một gã lính gác bảo hắn nghĩ hắn thấy ai đó vội vàng băng qua cầu nhưng không nhớ rõ người ấy là ai, trang phục thế nào hoặc mặt mũi trông ra sao.”

“Hắn không thể nhớ!”, Christopher la lên. “Có phải lính của ta toàn những tên ngốc đến độ không nhớ nổi người ra vào cổng thành? Thế còn những tên khác?”

“Tôi không rõ, thưa ngài. Tôi sẽ quay lại và xem có phát hiện gì mới không. Ngài có cần chuẩn bị gì thêm trước khi tôi rời đi không? Đốt lò sưởi, hay là, một chút rượu...”

“Ta không cần gì cả”, Christopher thẳng thừng. “Chỉ cần thông báo thôi.”

Khi Jason rời khỏi, Christopher bọc thanh kiếm của Gillian lại và đặt nó vào rương. Hắn sẽ tìm thấy cô còn sống và khỏe mạnh, rồi cô sẽ rất vui khi biết thanh kiếm của mình không bị ai phá phách. Điều đó sẽ dễ dàng hơn khi hắn mở rộng vòng tay đón cô.

“Christopher!” Giọng nói thì thào rõ dần khi đến gần. “Chris, người đang ở chỗ quái nào thế?”

“Trong này.”

“Thánh thần ơi, ta không nhìn thấy. Người ở đâu?”

“Đứng yên đó, Colin. Người tìm được gì?”

“Gillian chạy qua cổng vào buổi trưa hôm nay. Không tên lính gác nào ngăn cản, vì họ tưởng cô ấy sẽ quay lại. Nhưng không hề. Sương mù dày đặc, Chris, tuy nhiên chúng ta phải tìm kiếm. Ta sắp tổ chức một đội và rời đi trong đêm nay. Ta sẽ gửi tin về ngay khi có thể.”

Thông báo xong, tiếng giầy của Colin nhanh chóng lui khỏi phòng.

Christopher đứng giữa căn buồng, đấu tranh với chính mình. Hắn đã không bước qua cổng thành kể từ khi hắn được cáng về cách đây hơn ba năm. Bên trong, hắn an toàn. Hắn nắm rõ mười mười mỗi tấc đất trong lâu đài, sân bãi, tường thành của mình. Nhưng bên ngoài thì sao? Cảnh tượng đã thay đổi từ lúc hắn bị mù, địa hình nơi đó làm hắn khiếm hải hơn bất kỳ trận chiến nào.

Hắn quay về phía cửa. Colin sẽ lo liệu.

Colin luôn làm tốt. Gã rất giỏi truy tìm dấu vết với bản năng rất chuẩn.

Tuy nhiên, Christopher biết tự mình đi vẫn sẽ tốt hơn. Hắn có khả năng di chuyển trong sương mù như thể chúng chẳng đáng gì. Những ngày bôn ba hộ tống ở Artane đã rèn giữa kỹ năng đầu tiên mà hắn học được trên quê nhà. Hắn có thể theo dấu một con thỏ trong mưa và tìm thấy nó ngay trước lúc bắt đầu bữa tối. Nếu thực tại vẫn như xưa, hắn biết rõ khu vực quanh nhà mình. Hắn biết vị trí các hào rãnh và đầm lầy, biết đâu là đầu rừng, đâu là cuối rừng, nắm rõ những gì hiện diện bên trong.

Hắn có thể nhờ vào cặp mắt của Jason. Hơn thế nữa, hắn dễ dàng tận dụng bản năng của chính mình. Gillian bỏ chạy trong mù quáng. Còn ai theo dấu cô tốt hơn một gã mù?

Rời khỏi buồng cô và chậm chậm tiến về phòng mình. Christopher xỏ tất, mặc áo và đội mũ. Hắn cần giữ ấm, cũng như chuẩn bị vài thứ dành cho Gillian phòng trường hợp tìm thấy cô trong tình trạng rét cồng.

Những ngón tay tê cứng, bất hợp tác khi hắn cố cài đai kiểm quanh hông. Hết thấy những hồ nghi ngớ ngẩn ùa về ám ảnh hắn đầy cảm hờn. Ngay từ đầu Gillian đã biết hắn mù. Cô không định làm tổn thương hắn. Làm sao cô có thể âm mưu phản bội hắn, khi mà tất cả những gì cô muốn chỉ là một chốn an toàn để yên giấc?

Đó chẳng phải lý do đầu tiên khiến hắn cười cô sao?

Dù thâm tâm chưa hẳn tin tưởng Gillian hoàn toàn, nhưng không thể chỉ vì điều đó mà gây nên cái chết cho cô. Hắn phải mang cô về, giải thích những gì mình muốn và không muốn cô làm, rồi kết thúc câu chuyện. Cô sẽ ở lại, nhưng phải tránh xa cuộc sống của hắn. Cô được giải thoát khỏi những trận đòn từ cha mình và hắn có thể thoát khỏi kế hoạch quyến rũ ngu ngốc của cô.

Chộp lấy áo choàng và sải bước xuống cầu thang, hắn nghe hơi thở hổn hển của Colin ngay khi bàn chân chạm vào mặt sàn trong sảnh.

“Chết tiệt, cậu nghĩ cậu đang làm gì vậy?”

Christopher mỉm cười dứt khoát. “Cậu bắt đầu cảm râm giống mẹ ta rồi đó, Colin, nên ta đề nghị cậu thôi đi. Jason, lại đây, chúng ta bàn bạc chiến lược.”

Bả vai Jason đột ngột và vừa vịn chạm vào tay hắn. “Xin hãy hạ lệnh, thưa ngài, tôi sẵn lòng thi hành.” Christopher cảm giác

lồng ngực thất lại khi nghe âm điệu trong giọng nói của cậu nhóc. Đó là niềm kiêu hãnh mà hắn đã không được nghe trong nhiều năm qua. Ba năm, chính xác là thế.

Thật khó khăn để đi từ vị trí một cận vệ đến một chiến binh dũng mãnh nhất lãnh thổ, rồi trở thành bảo mẫu cho một chiến binh tương tự mình.

Christopher choàng tay qua vai Jason. “Theo người, Gillian có thể đi về phương nam không?”

“Nhiều khả năng là thế, thưa ngài. Tôi biết cô ấy sẽ không đến Warewick, nhưng tôi chẳng ngạc nhiên nếu cô ấy muốn đến chỗ nhà vua.”

“Phải”, Christopher tán đồng, “nhưng trong hôm nay cô ấy không thể đi quá xa. Chúng ta tản ra tìm kiếm phía nam, rồi vòng dần sang hướng tây. Và người, Jason”, hắn hạ thấp giọng nói tiếp, “người phải trở thành đôi mắt cho ta. Chiến mã cự phách của ta sẽ không thể đâm đầu vào cây, ngoài đó thì ta vô dụng rồi”.

“Thưa lãnh chúa, rất vinh dự khi được dẫn đường cho ngài. Tôi sẽ không thất bại.”

“Lẽ dĩ nhiên, anh bạn trẻ. Con trai nhà Artane không biết đến từ thất bại.”

Mười lăm phút sau họ cưỡi ngựa băng qua cầu. Colin theo phía sau, trông chừng đoàn người, Christopher thúc ngựa dẫn đầu với Jason bên cạnh. Cậu ta chỉ nói vừa đủ nghe giữa những tiếng vó lộc cộc, dù ngay lúc này trước mắt anh chàng chẳng có gì để miêu tả ngoài bóng tối mịt mù.

Tuy nhiên hiện tại Christopher có thể hình dung cảnh tượng đầy đủ mà không cần bất kỳ sự trợ giúp nào.

Gillian tỉnh giấc, cảm giác một bàn tay lạnh lẽo đặt trên trán mình cùng một giọng thì thầm dịu dàng.

“Yên nào, cô bé.”

“Berengaria, con bé còn sống không?”, một giọng khác hỏi vọng từ đằng xa.

“Ừ”, giọng nói thuộc về người có bàn tay lạnh nọ đáp lại, “con bé vẫn sống. Nó thật mạnh mẽ”.

Gillian muốn lên tiếng nhưng không thể vì quá mệt mỏi. Cô vẫn khép mắt và trôi dần trở lại vào cơn mộng. Cô mơ thấy Blackmour cùng một con rồng, thấy bản thân bắt đầu đi lại. Đó chỉ là hành động trong cơn mụ mị hay từng xảy ra ở hiện thực, cô không thể khẳng định. Sương mù bàng bạc, ngăn chặn tất cả ngoại trừ luồng sáng mờ nhạt. Cô có lẽ đã chạy bộ suốt một giờ, hoặc đi trong nhiều ngày. Tất cả những gì cô biết là mình hiện đang nằm đây, vẫn còn sống, xương cốt rã rời, rét cóng.

Và đôi lúc trong đêm dài vô tận, cô cảm thấy mình đang rơi. Rồi những bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy, đặt cô lên chiếc giường êm ái. Đó cũng là lần đầu tiên cô nghe thấy những giọng nói kia.

“Không phải, Magda, đồ ngu! Người cần một nhóm trí tuệ, không phải sự hiểu lầm!”

“Nhưng mấy cái lọ này, chúng giống nhau quá.”

“Ừ, chúng giống nhau, đối với kẻ học việc đáng thương như người. Chỉ một phù thủy chân chính mới phân biệt nổi. Giờ thì, lấy một nhóm trong lọ trí tuệ thêm vào vạc thuốc đi. Thằng

nhóc đó bướng bỉnh đến vô vọng và Gillian sẽ chẳng bao giờ thắng nổi hẳn nếu chúng ta không trợ giúp.”

“Dù sao thì, hẳn đẹp trai, phải không Nemain? Và con bé thì rất nữ tính. Những đứa trẻ sẽ xinh đẹp dường nào khi cả hai kết hợp cùng nhau nhỉ.”

“Tốt đẹp cái khi gió, Magda, tỉnh mộng đi! Tiếp tục khuấy, coi chừng người lại làm cháy lần nữa.”

“Im lặng nào, cả hai người”, giọng nói thứ ba cất lên, âm vực ôn hòa khiến Gillian cảm thấy dễ chịu. “Cô bé cần được nghỉ ngơi, chú không phải thuốc thang của các người.”

“Một lọ tình dược chả bao giờ là lãng phí”, giọng thứ hai rao giảng.

Gillian cuối cùng đã buộc được đôi mắt mình mở ra và rồi cô trông thấy người phụ nữ lớn tuổi đang cúi xuống nhìn, một bà lão với đôi mắt xanh mềm mại và mái tóc bạc phơ.

“Chào buổi sáng thưa bà”, Gillian thì thào.

Bà lão mỉm cười. “Chào con gái. Nghỉ ngơi đi. Lãnh chúa của con sẽ sớm đến đón thôi, con không muốn cậu ta bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu và sưng húp của mình đâu.”

“Nhưng ngài ấy không thể nhìn thấy con”, Gillian đáp, gắng sức giữ đôi mắt mở lên.

“Hiệp sĩ của con đang học cách để thấy những thứ mà đôi mắt không thể nhìn, con gái ạ. Hãy kiên nhẫn với hẳn.”

Gillian nhắm mắt, nén không bật khóc. Dù sao thì bà lão tóc bạc đã rất cố gắng giúp cô cảm thấy khá hơn; không khóc là điều ít

nhất cô có thể đáp trả ơn bà. Thật không may, cô biết bà đã sai. Chẳng có lý do gì cô phải kiên nhẫn với Christopher khi mà hẳn không hề muốn cô lai vãng trong nhà.

Gillian hiểu ý nghĩa đó sẽ nhấn chìm mình trong rắc rối, nhưng cô không còn đủ sức gắng chịu đau đớn được nữa. Cô khó lòng tỉnh táo.

“Tên bà là gì, thưa phu nhân?”, cô gắng hỏi bằng chút sức lực cuối cùng.

“Berengaria, con gái ạ.”

“Cô ấy không ở đây.”

Christopher luôn tay vuốt mớ tóc trên đầu và thất vọng thở hắt ra. Hẳn quay sang Colin. “Cậu đã tìm hết các nơi chưa?”

“Rồi. Chẳng có dấu hiệu nào.”

“Vậy chúng ta sang phía bắc. Có lẽ trong đêm cô ấy đã mất phương hướng.”

“Chris, binh sĩ mệt rồi. Ta nên để họ nghỉ ngơi ít phút...” Christopher vươn tay kéo Colin lại gần. “Vợ ta đang lang thang ngoài này, có lẽ sắp bị chết cồng, hoặc còn tệ hơn, vậy mà cậu nhắc đến chuyện mệt mỏi hả?”, hẳn rít lên. “Chết tiệt, Colin, ta không muốn cô ấy phải chịu thêm đau khổ vì sự ngu ngốc của ta!” Hẳn đẩy gã anh vợ ra. “Về đi, nếu người thích. Ta sẽ tự tìm.”

Hẳn nghe tiếng bước chân Colin đi xa, sau đó lại nghe gã truyền lệnh. Christopher tung mình lên yên và nhờ giọng nói của Jason dẫn đường. Hai ngày. Đã hai ngày dài tìm kiếm vô vọng. Gillian hẳn không đi về phương bắc. Chắc chắn thế, ngay cả nếu cô ấy biết Scotland nằm ở phương bắc.

Chỉ có một lý giải duy nhất là cô ấy bị lạc đường và lang thang vô định.

Hắn ép mình nghĩ đến những khả năng có thể xảy đến với vợ mình trong hai ngày qua. Chết phơi thây. Hay thậm chí là trở thành bữa ăn khuya cho lũ thú hoang. Mỗi giây đau đớn Gillian phải chịu đựng còn nhiều hơn máu chảy ra từ đôi tay hắn.

Christopher nguyên rửa bản thân khi thúc ngựa tiến lên. Cách hắn đối xử với cô thật đáng khinh và hắn xứng đáng nhận mọi khổ sở vì hành động đó. Hắn sẵn lòng sám hối chuộc tội nếu có phép lạ xảy ra, nếu hắn có thể tìm thấy cô vẫn sống và không bị chút tổn thương nào. Có lẽ là một cuộc hành hương đến Thánh Địa bằng hai gối. William, nếu còn sống, chắc chắn sẽ bắt hắn làm vậy.

Christopher cảm nhận cái chạm nhẹ của cơn mưa trên gương mặt mình. Tuyệt thật. Gillian lang thang ngoài trời hai ngày còn chưa đủ. Giờ cô ấy có khả năng sẽ chết rét trước khi hắn tìm thấy cô.

“Jason”, hắn trầm lặng. “Vâng, lãnh chúa?”

“Wolf có phát hiện dấu vết nào chưa?”

“Chẳng có gì ngoài vết móng ngựa của ngài, thưa lãnh chúa.”

Christopher rửa sả qua làn hơi thở. “Đồ chó săn vô dụng”, hắn lầm bầm. “Sao ta không nhận con chó mực còi cọc mà chú Miles của người tặng hồi hai năm trước chứ?”

“Tôi nghĩ là ngài sợ nó sẽ thành bữa ăn tối cho Wolf, thưa lãnh chúa.”

Christopher càu nhàu. “Có lẽ vậy...”

“Gượng đã, thưa ngài”, Jason ngắt lời. “Phía trước có ánh sáng. Ngay cả Wolf dường như cũng hứng thú với ánh sáng đó. Tôi sẽ theo nó.”

Christopher tức thời kiểm chế. “Khoan, để Colin đi trước. Ta không thể để người gặp nguy hiểm, Jason.” Chư thần ơi, cậu ta là tất cả những gì hấn cần, mất đứa con trai út yêu quý của Robin Artane cũng giống như hấn mất đi cánh tay mình vậy. “Colin, tiến lên trước”, Christopher gọi. “Lập tức báo tin về.”

Ngựa của Christopher bỗng bồn chồn dưới sự điều khiển của chủ nhân, hấn trở nên thiếu kiên nhẫn, siết dây cương. Đây là nơi cuối cùng hấn sắp sửa dự định bỏ qua. Ôi, hấn đúng là tên ngốc!

“Cô ấy ở đây!”, Colin hét lên.

Christopher tức khắc nhẩy khỏi lưng ngựa. Hấn cảm nhận bàn chân lúc này đang lún xuống bề mặt đất rừng gỗ ghe và do dự tiến lên một bước. Đầu mũi giày vướng vào một rễ cây khiến hấn đứng lặng. Điều hấn muốn là cấp tốc chạy ào về phía giọng nói Colin, nhưng trở trêu thay hấn buộc phải chôn chân ở đây. Thật vô lý khi đặt cái tôi lên trước việc giải cứu vợ mình.

“Lãnh chúa”, Jason nói, tóm lấy tay áo hấn. “Lối này, đi theo tôi.”

“Ừm”, Christopher đáp. Hấn đặt tay lên vai Jason và đẩy cậu nhóc ra phía trước mình.

“Những cành cây chĩa thấp”, Jason cảnh cáo.

Christopher cúi đầu theo hướng dẫn, rồi đứng thẳng lại khi cảm nhận hành động từ Jason. Mọi cử động diễn ra không nhanh

như hấn muốn, nhưng ít nhất Jason không lái hấn đâm đầu vào những thứ rắn chắc và bất động.

“Năm mươi bước nữa, thưa ngài”, Jason khe khẽ thốt. “Trước mặt có một túp lều.”

“Nhanh lên”, Christopher nói, đốc thúc người cận vệ. “Người có phát hiện dấu hiệu của ai khác nữa không?”

“Không, thưa ngài. Nhưng mưa và sương mù che khuất cây cối chung quanh. Nếu có những kẻ lạ mặt, Wolf sẽ cảnh báo. Và tôi trông thấy Đội trưởng Ranulf đang điều động binh lính trinh sát trong đêm.”

“Có lẽ cô ấy đã nghỉ ngơi ở đây và không bị quấy nhiễu”, Christopher nhận định, cầu nguyện đó là sự thật.

“Chúng ta sẽ sớm biết thôi. Mười bước nữa, thưa ngài.” Christopher gạt Jason sang bên và chạy thẳng đến chỗ có giọng Colin. Bao nhiêu lần bị vấp, hấn không rõ, nhưng cuối cùng tay hấn đã lần được bức tường và khung cửa. Hấn bước vào trong, giơ hai tay ra trước mặt, mò mẫm.

“Cô ấy ở đây, Chris. Còn sống, nhưng bị sốt.” Christopher tìm được bờ vai rộng của Colin, hấn khụy gối và vươn tay ra, vỗ nhẹ cho đến khi cảm nhận được cơ thể Gillian.

“Ôi, Gillian”, giọng hấn khàn khàn, bàn tay dịu dàng chạm vào cô. “Colin, người có thấy cô ấy bị thương chỗ nào không? Đúc Thánh rủ lòng thương, cô ấy nóng như sắp bốc cháy rồi.” Hấn cởi áo khoác của mình đắp cho cô, luồn tay dưới lưng và gối rồi nhắc cô lên. “Colin?”

“Theo ta thấy thì không bị thương. Nhưng có vẻ đói và lạnh. Người đang quản trí, không nên bế cô ấy. Để ta.”

“Không, chỉ cần giúp ta tìm con ngựa.”

“Người không thể vừa cưỡi ngựa vừa giữ cô ta.”

“Khốn kiếp, vậy ta sẽ đi bộ về lâu đài!” Colin thở dài nặng nhọc, rồi kẹp lấy cánh tay Christopher hướng hấn ra cửa. “Cửa hẹp, nhắc trước để người không làm cô ấy đụng đầu.”

Christopher nhận ra hai bên sườn mình được Colin và Jason hộ tống. Họ dẫn hấn mau chóng quay về chỗ con ngựa. Christopher rất biết ơn sự hỗ trợ này. Những gì hấn có thể làm là giữ lấy cơ thể mềm oặt của Gillian và không khuyu xuống xưng tội. Dù vậy, hấn vẫn sấm hối trong lúc sải bước.

Gillian không đáng phải chịu khổ vì sự ngu đần của hấn.

“Tới rồi”, Colin nói, “đưa cô ấy sang đây và lên ngựa đi”.

“Ta sẽ bồi...”

Colin thất vọng gầm gừ. “Ta chỉ giữ cô ta trong lúc người lên ngựa thôi. Giờ thì, chuyển qua cho ta!”

Christopher miễn cưỡng rời xa vợ mình, trèo lên yên rồi hạ đôi cánh tay xuống. Hấn nâng cô lên, chau mày khi thấy trọng lượng quá nhẹ. Phải cho cô ăn uống tốt hơn mới được.

Hấn đặt Gillian nép sát vào lòng, đỉnh đầu chạm vào cằm hấn, để tránh những giọt nước mưa hắt vào cô.

“Về nhà, các chàng trai”, Christopher khàn giọng nói. “Tăng tốc tối đa.” Nhưng đội quân không di chuyển cấp kỳ như mong

muốn. Hẳn hầu như chẳng còn cách nào đốc thúc đoàn người vì họ không phải đang chạy đua trên mặt đất trống trải. Làm sao Gillian có thể lang thang trong rừng những hai dặm về phía bắc, hẳn không thể hiểu nổi. Đây rõ ràng là do mất phương hướng. May thay cô đã tìm được nơi trú thân thay vì rơi vào tình thế nguy hiểm. Christopher xua đi những ý nghĩ về các mối họa mà vợ mình có khả năng đối mặt. Sẩy chân vào một túp lều bỏ hoang trong hoàn cảnh hiện tại thật là một điều đáng mừng.

Cô không cử động, mặc dù động đậy lúc này sẽ khiến hẳn gặp phiền phức. Cô không nhúc nhích ngay cả khi hẳn đối tư thế cho cô trong vòng tay mình. Mắt hẳn nhắm lại, áp má vào mái tóc cô.

“Gắng lên, Gillian”, hẳn thì thầm. “Sắp về nhà rồi.”

Mất vài giờ cho đến khi chiến mã phi nước kiệu qua cây cầu đá vào bên trong tường thành. Christopher để Colin đỡ Gillian trong khi hẳn xuống ngựa, rồi đòi lại ngay cô dâu của mình và mang lên phòng ngủ, Jason nổi gót theo sau và đóng cửa phòng.

“Ngươi, đốt lửa lên, trong khi ta đặt cô ấy vào giường.”

“Tất nhiên, thưa ngài. Tôi có nên gọi thầy thuốc không?”

“Không cần”, Christopher đáp, đặt Gillian xuống giường. “Tự ta có thể chữa cho cô ấy. Nếu cần trợ tá, ngươi hãy phụ ta.”

“Chí ít thì, tôi có nên tìm một phụ nữ trong làng?”

“Không, ta không tin tưởng giao cô ấy cho mấy mục lang băm.” Christopher cởi giày và đôi tất ướt sũng của Gillian.

Bàn chân cô lạnh như băng. Hẳn bọc chúng vào tấm chăn, sau đó nhanh chóng cởi quần áo trên người cô. Phần cơ thể còn lại

của cô cũng lạnh cóng. Nếu không bắt được mạch ở cổ họng, dù rất yếu, hẳn những tưởng cô đã chết.

“Rượu nóng, Jason, tìm nó và mang lại đây.” Christopher cọ xát bàn chân vợ mình. Mặc dù mang được chút hơi ấm cho những ngón chân, nhưng chẳng có ích gì với cả cơ thể. Cô tiếp tục co giật trong cơn sốt và buốt lạnh. Christopher hầu như gằm lên giục Jason khi nghe tiếng cậu nhóc chạy vào phòng.

“Rượu của ngài đây, thưa lãnh chúa”, Jason thở hỗn hển. Christopher vội lấy rời quỳ bên cạnh giường, lần tay dưới cổ Gillian, nhắc đầu cô lên và đặt cốc rượu vào miệng.

“Uống nào”, hẳn nói, dốc nghiêng chiếc cốc. Hàm răng Gillian nghiến chặt không cho rượu lọt qua. Christopher lấy cốc ra và nguyên rửa. “Thánh thần ơi, ta không thấy đường, ta phải làm gì đây.”

“Có lẽ ngài nên dùng cơ thể để ủ ấm cô ấy trước”, Jason đề nghị, đón lấy cốc rượu. “Tôi chưa bao giờ cần một thứ nào khác để làm việc này. Tôi luôn cho rằng mình đủ khả năng tự giữ ấm những tấm trải giường, ngài biết đấy, tất cả là nhờ vào nhiệt độ cơ thể của bản thân.”

Christopher mỉm cười khô khốc. “Có lẽ, rốt cuộc thì đó vẫn là điều cần thiết lúc này. Nào, hãy châm thêm lửa nơi lò sưởi, rồi mang ít súp đến cho cô ấy, cả món gì nóng nóng cho ta và người nữa.”

“Vâng, thưa ngài.”

Christopher cởi y phục của mình và trườn vào chăn nằm bên cạnh vợ. Cơ thể hẳn lúc này vẫn chưa có chút khái niệm nào về tình trạng đang diễn ra bên trong cô, nó được đánh thức vào

khoảnh khắc hắn áp da thịt lạnh ngắt của Gillian vào sát người. Hắn rùng mình theo cô, cắn răng khi ép đôi tay tê cóng nọ vào lồng ngực. Hắn xoa lòng bàn tay vào đôi chân cô rồi dần chuyển đến tấm lưng.

Đó cũng là lúc dòng nước chẳng hề mong đợi hay đón chào bất chợt châm chích đôi mắt hắn.

Những ngón tay nói với hắn điều mà đôi mắt không thể nào trông thấy. Tấm lưng cô chẳng chịt sọc từ những trận đòn. Thánh thần ơi! Cha cô có thể quật bằng gậy và không để lại dấu vết. Nhưng đây là dây roi! Christopher bị giằng xé giữa tiếng nấc và tiếng gầm gừ. Điều gì cho phép một gã đàn ông cái quyền quất roi vào lưng đứa con vô tội của lão? Vào khoảnh khắc đó, Christopher thề sẽ bắt cha cô phải trả đủ những gì lão đã đối xử với cô. Có Thánh mới biết bằng cách nào, nhưng hắn sẽ làm, dù phải tốn cả phần đời còn lại.

Hắn chợt nhận ra thật không hay nếu bây giờ nghĩ đến vấn đề này. Cơ giận sẽ chỉ hủy hoại sức lực hắn, tốt hơn nên dùng chúng vào việc chăm sóc vợ mình. Hắn ôm chặt Gillian bằng một tay, tay kia nhẹ nhàng xoa lên lưng cô. Chẳng mấy chốc hắn không còn run nữa và cả cô cũng thế.

Khi Jason quay lại cùng khay thức ăn, Christopher dùng bữa bằng một tay và giữ Gillian tựa vào mình bằng tay còn lại. Sự lo lắng đã lấn át cơn đói, nhưng hắn biết mình sẽ cần rất nhiều sức lực để chăm sóc cho vợ nên cố ép bản thân phải ăn. Khi kết thúc, hắn đuổi Jason ra ngoài và choàng tay quanh người Gillian. Dần dần, da thịt cô ấm lên, nỗi lo của Christopher cũng giảm bớt. Hắn giấu mặt cô vào cổ mình rồi nhắm nghiền đôi mắt.

Nhưng tức thì, bản năng tự vệ lông lên và gầm rú, ép hắn phải nhảy khỏi giường và nhanh chân bỏ chạy khi còn có thể. Nó

nhắc nhở hắn không cần một người phụ nữ làm phức tạp thêm cuộc đời mình, đặc biệt lại là một phụ nữ có quá nhiều rắc rối như Gillian.

Hắn đẩy tấm chăn ra và bắt đầu đứng dậy. “Đừng.”

Cơ thể hắn như đóng băng, hoàn toàn chờ đợi Gillian la toáng lên khi phát hiện cô và hắn đang khỏa thân.

Thay vì vậy, cô chỉ rúc người sát thêm vào bờ vai mà hắn đang cố dịch chuyển. Hơi thở đều nhẹ nhẹ như đòn chí mạng giáng vào lý trí của hắn.

Buông tiếng thở dài cam chịu, hắn lại nằm xuống, kéo tấm chăn phủ qua vai và choàng tay ôm lấy cô vợ của mình.

Hắn sẽ là một đêm rất dài.

CHƯƠNG 12

Gillian rúc sâu hơn vào tấm chăn ấm áp. “Berengaria?”, cô thì thào. “Bà đắp thêm chăn cho con nhé?”

“Berengaria là ai?”

Chất giọng âm trầm làm cô giật mình, rồi cô nhớ ra ở nơi đây không có ai khác ngoài ba người phụ nữ.

“Sao vậy, bà là người đã tìm thấy và giúp đỡ con. Bà đổi giọng để lừa con, phải không?” Cô mỉm cười, như đánh giá cao sự hài hước. “Cảm ơn bà đã đắp chăn cho con. Ấm áp như được sưởi gần đồng lửa vậy.”

“À”, giọng nói ập úng, rồi ho khan. “Ồ, ta vui khi biết cô thoải mái”, giọng nói, nghe rất khàn với tông cao.

“Sao vậy, con nghĩ bà bị cảm lạnh rồi, thưa bà”, Gillian nói. “Có lẽ bà nên nhờ những người khác nấu giúp cho mình một chén thuốc. Nhưng đừng nhờ Magda. Có thật bà ấy làm khét mọi thứ không ạ?”

“À... ừm... phải, cô gái.”

Gillian vùi mình sâu hơn vào sự ấm áp. “Con thấy thật an toàn”, cô thì thào. “Bà biết đó, đây là nơi an toàn nhất con từng cảm nhận được kể từ những đêm đầu tiên ở lâu đài của Lãnh chúa Christopher. Bà có biết, con chưa bao giờ thấy yên lành như vậy lúc trước không? Ở Warewick, cha cấm con chốt cửa phòng ngủ để ngăn ông vào. Nhiều lần con đã thử, nhưng ông ấy luôn phá cửa, giống Christopher đã làm. Chỉ là Christopher không đánh

con. Cha thì luôn đánh đập, đến nỗi con không thể cử động... Ô!", cô kêu lên. "Tắm chần đang làm con ngạt thở."

Tắm chần nói lỏng để Gillian thở hỗn hển. Thánh thần ơi, chúng nặng quá!

Cô gắng nhấc tay đẩy chần ra, nhưng chúng cuộn quá chặt. Điều khó hiểu hơn nữa là Berengaria đang nói chuyện với cô, hay tắm chần như choàng tay ôm cô đang nói? Cô biết nếu mình có thể mở mắt, cô sẽ phân biệt được, nhưng cô quá mệt mỏi.

"Bà biết đó", Gillian thở dài lên tiếng, "Con thật sự không muốn rời khỏi Blackmour. Con biết đây là thành trì hùng vĩ và oai nghiêm nhất, nhưng con dám chắc mình đã ngưỡng mộ nơi này từ cái nhìn đầu tiên khi Colin dừng lại cho con quan sát. Ngài ấy phàn nàn âm ỉ về chuyện trót nhờ cho phép con thoải mái, nhưng ít ra thì không đánh con. Dù vậy, ngài ấy đã dọa con phát khiếp".

"Gã sẽ bị chinh đốn lại", giọng Berengaria ồm ồm; rồi ho hắng. "Ý ta là gã sẽ được chỉ bảo." Giọng nói tiếp tục bằng tông cao và khàn khàn.

"Nếu con là bà, con sẽ không làm vậy", Gillian đáp. Cô thôi nỗ lực mở mắt. Sự ẩm áp bao bọc quanh cô quá tuyệt vời để phải bị gián đoạn vì nhìn thấy một túp lều rách nát. Berengaria có lẽ chẳng thể thay đổi được gì. "Bà thấy đó, con không sợ Colin. Jason nói Colin sợ độ cao, còn con thì không. Nếu ngài ấy quát mắng, con chỉ cần trốn lên đầu tường thành."

"Điều đó sẽ không xảy ra với cô", Berengaria hỏi với giọng điệu khó chịu, "lãnh chúa của cô có thể dạy dỗ gã ta mà?".

Gillian do dự, nhận ra bản chất vấn đề.

“Ngài ấy sẽ không bận tâm đâu. Như bà thấy đó, ngài ấy không cần con”, cô thừa nhận. “Con không thể trách ngài, vì con xấu xí và chẳng có chút can đảm nào. Con biết ngài ấy không muốn cưới con, nhưng con chẳng hiểu vì lý do gì ngài ấy làm vậy, trừ khi bị ép buộc.”

“Thôi nào, Gillian...”

“Đó là sự thật”, Gillian khẳng định. “Ngài ấy không thực lòng muốn có con. Với ngài ấy, con có hay không cũng chẳng quan trọng. Ngài ấy đã đuổi con đi.”

“Nhưng...”

“Mặc dù vậy, con cũng không trở lại Warewick. Cha sẽ giết con nếu con quay về.”

“Cô sẽ không đi đâu cả, cô gái à.”

“Ước chi đó là sự thật”, Gillian nói. “Bà biết rồi, mọi chuyện xảy ra chỉ vì con muốn làm Christopher cần mình. Con đã nghe các chiến binh nói Alice khiến họ vui vẻ thế nào và con biết cô ta có thể giúp con chiều lòng Christopher, để ngài giữ con lại.”

“Christopher là tên ngốc.”

“Ồ...”

“Hắn rất ngốc”, Berengaria lặp lại. “Hắn nên biết lắng nghe.” Gillian nghĩ cô nên bảo vệ chồng mình, nhưng cô không thể làm gì ngoài đồng ý với Berengaria. Tất cả đáng ra đã được giải thích rõ ràng nếu Christopher cho cô cơ hội.

Sự căng thẳng bắt đầu lướt qua người, chủ yếu vì tám chân đang dụi dàng vuốt ve lưng cô. Có lẽ Berengaria là một phù thủy. Các

phù thủy chắc chắn là những người duy nhất sở hữu loại chần mọc tay.

Lần đầu tiên trong nhiều ngày qua, cô bắt đầu cảm thấy bình yên thực sự. Điều này không phải cách giải thoát mà cô hằng mong mỏi, nhưng hiện tại nó cũng khá tốt rồi.

“Bà biết không”, cô mào muội nói, “con từng mơ được giải thoát?”.

“Thế à?”

Giọng Berengaria nghe khàn đục hơn. Gillian tự hứa với lòng cô sẽ đứng dậy và lấy chút gì đó cho người phụ nữ này uống ngay khi cô khỏe lại.

“Vâng”, Gillian đáp. “Đặc biệt khi cha hét vào mặt con.

Ông ấy thường như vậy. Nhiều lần con nghĩ đó là thú vui lớn của ông khi giận dữ, khoái trá nhìn con cuộn mình lại và hả hê khi dùng đòn roi. Con càng sợ hơn khi ông quát lên để gây chú ý, lúc ông la mắng, con thường hình dung những vết thương rồi sẽ tề ra sao”, cô ngập ngừng, “Nhưng dù trong hoàn cảnh nào, nỗi đau vẫn luôn tề hơn so với con tưởng tượng”.

“Chúa nguyên rửa linh hồn lão xuống địa ngục.” Gillian gật đầu, nghĩ rằng những lời lẽ đó hơi khắc nghiệt để một phụ nữ lớn tuổi thốt lên, nhưng cô đồng ý.

“Sau đó, con nằm mơ. Bà biết không, con nghĩ con có trí tưởng tượng rất tốt, nếu kể lại chuyện đó.”

“Ta khẳng định mình đồng ý với cô.”

“Con sẽ kể cho bà nghe về vị cứu tinh của con nhé?”

“Ồ, kể đi nào.”

Giọng điệu Berengaria nghe rất khô khan. Có lẽ bà đã nghe quá nhiều người hầu lảm nhảm về các giấc mơ của họ đến độ không nuốt nổi thêm nữa.

“Anh ấy cao, tóc vàng”, Gillian kể, “dịu dàng đến nỗi chỉ cần nghĩ tới lòng tốt của anh ấy cũng khiến con bật khóc. Anh ấy sẽ xuất hiện giữa lâu đài đúng lúc cha đang giơ tay định đánh con, và anh ấy sẽ buộc ông phải dừng lại. Rồi chàng hiệp sĩ đó sẽ nhẹ nhàng cầu hôn con. Anh ấy trầm lặng và kiên nhẫn, không bao giờ làm con giật mình, không bao giờ khiến con sợ hãi. Anh ấy sẽ hiểu rằng con cần sự nhẹ nhàng và thấu hiểu. Anh luôn hỏi và chiều theo theo ý con trong mọi chuyện, không bao giờ làm con tổn thương”.

“Và cô sẽ hà hiếp anh ta suốt nhiều đêm chứ gì”, Berengaria dấm dứ.

Lời lẽ của Berengaria như đang trêu đùa, cô bật cười. “Thỉnh thoảng thôi, con nghĩ vậy.”

“Thế Blackmour không hề phù hợp với hình mẫu của cô, phải không?”

Gillian do dự. Berengaria bắt đầu găm gù những âm điệu cộc cằn và khó chịu hết như Christopher.

“Cơ cảm lạnh đang khiến giọng bà tồi tệ hơn rất nhiều, phải không ạ?”, Gillian hỏi. “Con có nên lấy gì đó cho bà không?”

“Không”, Berengaria ngắt lời, “cô chưa trả lời câu hỏi của ta”.

“Con nghĩ bà thích Christopher”, Gillian vắn mình, hơi đau nhức.

“Những gì ta nghĩ không quan trọng.”

“Nhưng quan trọng với những gì con nghĩ?”

Berengaria nguyên rủa. Hoặc là cái chăn đang làm bầm mảng mủ. Gillian không chắc là ai, nhưng cô nghi ngờ cái chăn có lưỡi.

“Quan trọng, cô gái ạ, bởi vì ta bảo thế. Nào, nói ta nghe suy nghĩ của cô về tên đàn độn ấy xem.”

Giờ thì chắc chắn là cái chăn đang nói. Tuy Berengaria quý trọng Christopher nhưng rõ ràng cái chăn không hề ảo tưởng gì về con Rồng xú Blackmour đó.

“Ngài ấy không đàn, mặc dù ta đồng ý với người, Chăn ạ, ngài cứng đầu khủng khiếp. Ngài không hề giống hình mẫu ta mong đợi, hoặc mơ thấy.”

Bàn tay dịu dàng của cái chăn dừng chuyển động. “Ta có thể hình dung hẳn không hề giống ra sao.”

“Ồ, không phải vì ngài ấy mù đâu”, Gillian nói nhanh. “Dù rằng ta thấy buồn cho ngài ấy, ta chẳng vui chút nào. Nhưng ít ra ngài ấy sẽ không bao giờ trông thấy ta, những vết sẹo hay gương mặt xấu xí của ta. Không giống là bởi Christopher khắc nghiệt và thô lỗ. Ngài ấy khinh thường ta. Khi phát hiện được ngài có khả năng sẽ gửi ta về nếu hôn nhân không trọn vẹn, ta biết chắc việc ấy sẽ sớm xảy ra.”

“Và cô nghe điều đó ở đâu?”

“Từ miệng những cô hầu bếp.”

“Không nên nghe hầu gái tán chuyện”, cái chặn quả quyết. “Ừ, ta biết chứ, nhưng lần này đó là sự thật. Và người hiểu tại sao ta không chịu nổi ý nghĩ phải quay về bên cha rồi đấy.”

“Ừm, cô gái, ta hiểu.”

“Ông sẽ giết chết ta nếu thấy ta trở về.”

“Ta biết, Gillian”, cái chặn khẽ khàng đáp lại.

“Vì vậy”, Gillian tiếp tục câu chuyện, “Ta nghĩ nếu mình có thể sinh cho Christopher một người thừa kế, ngài ấy sẽ không đuổi ta đi. Chỉ hy vọng ngài sẽ giữ ta bên cạnh như một ả đầy tớ hay gì cũng được. Ta hiểu mình rất độc ác khi muốn ép buộc ngài, nhưng ta không giỏi thu hút sự chú ý. Ta không nghĩ ngài ấy sẽ bực bội khi phải gọi thứ phế thải nhỏ nhoi như ta đến để có một đứa con”.

“Không, Gillian, hẳn không làm vậy.”

“Ta không rõ mình đã gom được bao nhiêu can đảm để bước qua cửa nhà Alice. Christopher ném ta khỏi lâu đài trước khi ta kịp giải thích.”

Cái chặn gọi lãnh chúa của cô bằng vài danh từ rất không thiện cảm.

“Ta thực sự không thể trách ngài ấy”, cô nói. “Ta nghĩ ngài ấy bị tổn thương sâu sắc và ta hiểu cảm giác đó là thế nào. Ta chưa từng tin bất kỳ ai bên cạnh mình ngoài William, người biết không? Có lẽ Christopher đã bị lừa dối. Chẳng dễ dàng tin ai một khi từng bị phản bội.”

Cái chặn im lặng một lúc lâu, rồi hắng giọng.

“Nhưng”, nó nói cộc lốc, như thể không sẵn sàng chia sẻ suy nghĩ, “có lẽ cô nên tin Christopher”.

Gillian cân nhắc vài lần, sau đó lắc đầu. “Không, ngài ấy sẽ trả ta về với cha. Tốt nhất ta nên tiếp tục tới London. Nhân tiện, London cách đây bao xa?”

Cái chặn thở dài. “Với cô thì rất xa, cô gái à.”

“Vậy ta phải làm gì?”, cô hỏi, nhưng không thực sự bận tâm đến đáp án. Cô đang được ủ ấm, trong khoảnh khắc mong manh này, cô được an toàn. Phần còn lại của thế giới có thể đều là ác quỷ.

“Cô sẽ lưu lại nơi cô đang ở”, cái chặn chỉ dẫn, “và cô với Christopher sẽ trò chuyện trong vài ngày để thấu hiểu lẫn nhau”.

Gillian rên rỉ. “Ta không muốn trò chuyện. William hứa chàng hiệp sĩ của ta sẽ đến vào một ngày nào đó và yêu ta chân thành. London là nơi duy nhất hiệp sĩ có thể tìm thấy ta. Chàng chắc chắn sẽ can đảm đối đầu với cơn giận của Christopher để lấy ta.”

“Sẽ không có ai lấy cô đâu, cô gái. Cô phải ở lại đây, nơi cô và lãnh chúa của mình sẽ hiểu nhau. Ta quả quyết điều đó.”

Gillian đã quá mệt mỏi để tiếp tục tranh luận, dù sao cô vẫn không quan tâm cái chặn nói gì. “Đáng tiếc là Christopher sẽ không yêu ta”, cô nói qua cái ngáp dài.

Cái chặn lấp bắp.

Gillian mỉm cười, ý nghĩ đến với cô hoàn toàn đột ngột. “Ngài ấy thực sự rất đẹp trai, đặc biệt khi mỉm cười. Ta không thấy phiền mấy về tiếng gầm của ngài, nhưng ta cố tránh chọc giận ngài. Người có cho rằng ngài ấy sẽ hôn ta một ngày nào đó không?”

Cái chăn cứng họng.

Gillian thở dài. “Ta cho là không. Người biết đấy, ta đã gặp ngài cách đây vài năm, ta vẫn còn nhớ ngài không bị mù. Ta nghĩ ngài biết ta xấu xí thế nào. Và tất nhiên, lại càng thiếu can đảm. Ngài có lẽ sẽ chẳng chịu nổi một người vợ kém hơn mình về mọi mặt, phải không nhỉ? Không, Phu nhân Blackmour nên mạnh mẽ và kiên định như thành trì Blackmour. Ta sẽ khiến ngài ấy cảm thấy xấu hổ.”

Càng trò chuyện nhiều, càng nghĩ nhiều, cô càng bị tổn thương. “À, Chăn, thật ngại quá.” Cô chớp mắt ngăn dòng lệ. “Người biết không, ta nghĩ Berengaria thực sự là một phù thủy. Ta ước bà ấy có thể biến ta trở nên xinh đẹp, và rồi Christopher sẽ muốn có ta. Hoặc có lẽ bà ấy sẽ ban cho ta sự can đảm. Người nghĩ điều nào khó thực hiện hơn nhỉ?”

Cô ngáp trong nước mắt và áp sát gương mặt mình vào cần cổ của cái chăn. Suy nghĩ về điều đó thêm nữa thật quá mệt mỏi.

“Ôm ta trong khi ngủ”, cô thì thào. “Nhé!” Cái chăn làm theo yêu cầu của cô.

CHƯƠNG 13

Christopher luồn tay vuốt tóc mình và bước vào nhà bếp. Gió lạnh từ đại sảnh quạt thẳng vào mặt nhắc hẳn nhớ lại sự lạnh lẽo Gillian phải chịu đựng trong hai ngày qua, khi hẳn còn đang cố gắng tìm kiếm cô. Mỗi giờ trôi qua càng xuất hiện thêm nhiều thắc mắc về việc làm sao cô sống sót được. Colin cho biết không thấy ai khác trong túp lều, chỉ có dấu vết của một đám lửa vừa tàn. Có lẽ Gillian đã tự đốt lên.

Nhưng Berengaria bí ẩn mà cô nhắc đến trong những cơn sốt mê man là thế nào? Christopher lắc đầu, không thể giải đáp những câu hỏi của mình. Người phụ nữ đó là ai cũng được, dù hồn ma hay bằng xác thịt, hẳn biết ơn vì bà ta đã giữ Gillian còn sống đủ lâu để hẳn tìm thấy.

Hắn cũng hoảng hốt. Cố gắng giả vờ khác đi chẳng ích gì. Gillian biết hẳn mù, nhưng cô muốn ở lại. Liệu những câu nói trong lúc mơ ngủ có thật sự như suy nghĩ của cô hay cô làm vậy vì có chủ đích, âm mưu làm hẳn mềm lòng?

Hắn lẩm bẩm. Thánh thần ơi, hẳn là thằng khốn đa nghi! Đầu cô nóng ran và không ngừng luyện thuyên trong những giấc mơ vậy mà hẳn lại nghi ngờ cô xảo trá sao? Chỉ những vết sẹo trên lưng cô thôi cũng đủ thuyết phục hẳn rằng cô chẳng chứa đựng lòng dạ hay tâm tư của một kẻ phản trắc.

Sao có thể, khi sự phản bội là điều làm cô ấy tổn thương nhất? Thay vì phải trở thành một linh hồn để cô có thể tin tưởng thì cha cô lại lạm dụng lòng tin ấy.

Một cảm giác thất vọng khác lạ dần gột rửa Christopher. Hắn muốn Gillian tin hắn, trông đợi hắn mang đến cho cô một nơi để nương tựa và đem lại tinh thần thư thái.

Hoặc là với hắn? Phải chăng hắn muốn mở rộng trái tim mình, để cô khuấy động rồi xé hắn thành từng mảnh?

Những gì hắn muốn lúc này là ngồi xuống và nghỉ ngơi cho đến khi cái đầu đáng thương của mình ngừng quay cuồng. Thánh thần ơi, hắn chưa bao giờ rời bờ đến thế trong đời.

Một tiếng hét xé toạc không gian sảnh làm Christopher nhảy dựng lên. Hắn chạy đến cầu thang, phóng nhanh lên lầu, lao vào hành lang và hướng thẳng đến phòng ngủ của mình.

“Đừng chạm vào tôi!”

Gillian hét bằng chút hơi còn sót lại trong phổi. Christopher xông vào phòng và lướt tới bên giường.

“Lãnh chúa, cơn sốt”, Jason hỗn hển. “Gillian quờ quạng lung tung nên tôi phải ngăn lại trước khi cô ấy tự làm đau mình. Tôi thề là mình giữ cô ấy rất nhẹ!”

Christopher đẩy Jason qua và tìm đôi vai của Gillian.

Hắn ghì cô vào giường, ép đầu gối mình lên chân cô.

“Gillian, dừng lại”, hắn ra lệnh. “Cô đang nằm mơ. Ở đây không có ai làm hại cô cả.”

“Tránh xa tôi ra”, cô khóc thét, vùng vẫy tay chân. “Không đâu, cha. Cha không thể đánh con nữa đâu!”

“Gillian...”

Đầu gối cô thúc mạnh vào giữa hai chân Christopher làm hấn bật ra tiếng nấc.

“Dừng ngay!”, hấn găm lên.

Một cơn nhói bùng nổ sau gáy kéo theo cảm giác ướt lạnh của thứ chất lỏng đang nhỏ xuống ngực và cánh tay hấn.

“Lãnh chúa, cô ấy giệt bình nước trước khi tôi kịp ngăn lại”, Jason nói nhanh.

Christopher nghiêng rặng, bỏ qua những tiếng la hét không ngớt của Gillian. “Ta có chảy máu không?”

“Không, thưa ngài, nhưng ngài đang ướt sũng.”

“Cảm ơn người, Jason”, Christopher nói qua kẽ răng. “Ta chắc rằng mình không thể tự phán đoán.”

“Không được”, Gillian nức nở. “Cha không thể chạm vào con lần nữa.”

“Gillian, bình tĩnh nào”, Christopher nói, cố tạo âm thanh thật nhẹ nhàng. Hấn lần tìm cánh tay cô và ép chúng xuống giường. “Bình tĩnh đi!”

“Con có một thanh... thanh kiếm”, cô nói, áp úng ngắt quãng. Christopher cảm thấy tinh thần chiến đấu của cô đang bộc lộ. “Con biết làm... làm sao dùng nó”, cô nấc lên. “Chết... chết tiệt, con có một thanh kiếm.”

Ý chí của cô hòa tan vào tiếng nức nở khản đặc. Christopher buông lỏng vai và cô lăn mình tránh khỏi hấn. Hấn ngồi ở cạnh giường lần mò, cảm thấy cô đang ôm lấy đầu mình, như thể chuẩn bị tránh một trận đòn.

“Lãnh chúa, tha lỗi cho tôi”, Jason lên tiếng bằng giọng lạc hẳn. “Tôi không đời nào muốn khơi lại ám ảnh của cô ấy.”

Christopher thở dài. “Không phải lỗi của người, chàng trai à, người rõ rồi mà. Người từng bảo sẽ tốn thời gian để có được lòng tin của cô ấy, và giờ ta có thể thấy đó là sự thật. Chúng ta sẽ từ từ chứng minh rằng cô ấy chẳng có lý do gì phải sợ chúng ta.”

“Vậy, ngài vẫn muốn giữ cô ấy ở lại đây?”

“Dĩ nhiên ta muốn. Cô ấy cần ta”, hẳn nói thêm, ngạc nhiên với giọng điệu khoe khoang của mình. “Gillian cần ta đến độ tuyệt vọng và ta không thể đuổi cô ấy đi.”

Phải, đó là sự thật. Hẳn đã không nói thêm rằng hẳn hài lòng thế nào với quyết định của mình. Lần đầu tiên trong suốt ba năm qua, có ai đó cần đến hẳn. Hẳn đã trải qua khoảng thời gian dài dựa dẫm vào người khác, ban đầu là Colin và Jason trông nom hẳn cho đến khi lành các chấn thương, rồi cần bọn họ dẫn đường cho hẳn trong thế giới tăm tối. Hẳn dựa dẫm Jason làm đôi mắt cho mình, dựa dẫm đôi tai và cánh tay khỏe khoắn của Colin, thậm chí dựa vào đội trưởng đồn trú và từng binh lính khác để trông chừng đội gác luân phiên mà không làm lộ bí mật của hẳn. Chưa bao giờ có ai cần ở hẳn điều gì khác ngoài những mẩu bánh mì và một chỗ thoải mái để ngủ.

Nhưng bây giờ khác rồi. Gillian cần danh tặc của hẳn để ẩn náu, cần tấm thân khỏe mạnh của hẳn để nấp đằng sau. Cô cần hẳn bảo vệ cô và hẳn không muốn làm cô thất vọng. Hẳn sẽ im lặng và chờ đợi cô đến với hẳn. Rồi hẳn cầu mong rằng cô có thể chịu đựng được tính khí cáu bẳn hay những cơn nổi nóng bất chợt, hẳn e mình khó lòng sửa đổi.

“Bây giờ ta sẽ trông nom cô ấy, Jason”, Christopher nói. “Và ta sẽ mang cho cô ấy ít đồ ăn trong bếp lên sau.”

“Tôi nên đợi ở đây chứ, lãnh chúa? Phòng khi ngài cần gì?”

“Không, chàng trai. Người tới thao trường và bảo Colin rằng ta sai người đến để làm bề mặt hần. Giờ ta không cần người.”

“Ồ”, Jason đáp. “Thật tốt, thưa ngài. Nhưng tôi sẽ quay lại sớm thôi?”

“Sau bữa ăn khuya nhé, chàng trai. Ta có thể tự chăm sóc mình và Gillian đến khi người quay lại.”

“Xin nghe theo ngài, lãnh chúa.”

Christopher chốt cửa phòng khi Jason đi khỏi, rồi quay lại giường. Hần cởi chiếc áo dầm nước, đuổi mình trong chăn và choàng tay quanh người vợ. Cô vẫn còn sốt, nhưng chắc chắn sẽ khỏi.

“Chăn à?”, Gillian ngái ngủ.

“Không, Gillian, là Christopher, không phải chăn của cô. Chăn không có hai cánh tay.”

“Của tôi thì có”, cô khăng khăng.

Hần mỉm cười. Đây chính là Gillian mà William từng kể với hần, một cô gái nhiệt tình thích đùa và bắt bẻ từng chữ trong lời nói của người khác rồi công kích với ngôn từ sắc bén. Đáng tiếc cô chưa thể tỉnh lại vì cơn sốt nên vẫn thiếu tính phòng vệ vốn có. Một lần nữa, có lẽ đó là một phần của thử thách, để xem hần có khả năng dạy cô tin tưởng vào hần không, để hần thấy thêm

một bản chất nội tại mà cô thường không bộc lộ với ai ngoài anh trai mình.

“Lại gần hơn, Chăn à”, cô ra lệnh. “Ở đây lạnh đến chết ấy.”

“Ta phải cởi bỏ quần áo mới chui vào chăn với cô được, nếu cô muốn ấm hơn.”

“Đừng ngốc thế. Chăn làm gì có quần áo.”

“Tất nhiên không có.” Hấn ngồi dậy, cởi bỏ quần áo còn vương trên người, trườn xuống dưới tấm chăn phủ. Cô tức thì xoay mình lại và rúc vào người hấn, nép sát hết mức có thể.

Cô đã rất ấm và Christopher ngay lập tức phản ứng mạnh. Hấn rên thầm. Ba năm độc thân là khoảng thời gian quá dài và giờ đây cơ thể hấn đang minh chứng cho điều đó.

“Người rất không thoải mái”, Gillian than phiền, tìm một nơi gối đầu vào vai hấn. “Cứng quá.”

Dạy cô tin hấn có lẽ không phải ý tưởng hay. Hấn có cảm giác rõ rệt rằng Gillian Warewick hiện đang nằm đây và chôn mình dưới tất cả những lớp vỏ bọc của cuộc sống chính là một Gillian rất bộc trực.

“Nhưng dù người không thoải mái, người vẫn rất hợp ý ta”, cô thì thào. “Christopher cho phép ta giữ người, phải không?”

“Ừ”, hấn thì thào đáp lại, áp đôi môi lên mái tóc cô. “Ta khẳng định hấn sẽ đồng ý.”

Hấn xua đi nỗi khiếp đảm đang day nghiêng linh hồn mình. Gillian là một cô gái thuần khiết, không thể làm gì hại đến hấn. Dạy cô tin tưởng hấn khác xa chuyện trao trái tim cho cô. Ngay

lúc này, hắn muốn ngủ với cô, nhưng đó chỉ là đòi hỏi của cơ thể. Hắn có thể nhất cảm xúc của mình, không để cô đến đủ gần mà làm tổn hại hắn. Hắn giữ cho cô an toàn và sẽ cố tử tế. Hắn đã đối đãi tốt với Jason và Wolf, ít nhất hắn cũng sẽ đối với cô như vậy. Cô sẽ không khơi gợi nhục cảm của hắn. Phòng tuyến hắn dựng nên vẫn vẹn nguyên.

Thậm chí nếu Gillian muốn xuyên qua đó.

Gillian thức giấc, ướt đẫm mồ hôi. Cô mở mắt trông vào bóng tối. Đó là lúc nhận thức về môi trường chung quanh ùa vào tâm trí. Cô đang nằm trên giường. Đầu gối lên bờ vai rắn chắc, bàn tay đặt trên lồng ngực rộng và êm ái, trán ép vào quai hàm nhám ria. Một cánh tay mạnh mẽ vòng qua lưng đặt ngang eo cô.

Và cô đang khỏa thân.

Hơi thở Gillian trở nên gấp gáp. Nỗi sợ hãi lớn nhất của cô kéo đến. Cô đã bị bắt làm tù binh và kẻ giam giữ đang chờ cô thức dậy để tra tấn.

Giật mạnh, cô cuộn tròn và tiếp tục lăn. “Quái quỷ...”, gã đàn ông kêu lên.

Cô hét toáng và bò bằng chân. Cô thấy mình đột nhiên bị quấn vào đồng ga phủ giường, lăn tròn trên sàn nhà, trong tiếng vải xé liên hồi và tiếng tim đập thành thịch.

“Đừng cử động!”

Nếu có khả năng bất tuân, thì cô đã làm, nhưng cô bị mắc kẹt trong lớp lớp vải và chẳng biết làm cách nào thoát khỏi chúng

để hít thở. Nghe tiếng bước chân tiến đến gần, cô hoảng loạn đá chân ra ngoài.

“Gillian, chết tiệt, dừng ngay! Là ta, Christopher! Cô không nhận ra chồng mình sao?”

Christopher? Gillian bất động. Christopher đã đến vì cô, giống như Berengaria đã đoán. Nhưng cô làm gì trên giường hần? Và còn quấn lấy hần như một ả điếm, tệ quá!

Giật mình nhớ lại giấc mơ, cô đã trút hết lòng mình với người phụ nữ tóc bạc, cầu mong Christopher đừng đuổi cô về với cha, trò chuyện với cái chăn ấm áp lạ thường.

Gillian nhảy dựng lên khi cảm thấy có bàn tay đang mò mẫm đóng chần mền.

“Chết thật, nhưng cô tự trói mình tốt quá đó.” Christopher hỏi, “Cô cử động được không?”

Cô thử, nhưng thất bại. “Tôi e là mình đang ngồi trên đồng vải bất tận.”

“Đưa tay đây, ta kéo cô đứng dậy. Rồi sẽ tháo chúng ra.”

“Ôi, không, làm ơn”, Gillian đáp nhanh. “Tôi không mặc gì hết!”

“Đừng bận tâm, ta chẳng nhìn đâu.”

Tất nhiên không, vì hần không thể trông thấy cô. “Ôi, lãnh chúa”, Gillian nói khẽ, “thứ lỗi cho tôi”. Christopher cắn nần. “Ta sẽ cân nhắc, tùy thuộc cô có nhanh chóng nghe lời không. Giờ thì, đưa tay cho ta, để ta giúp cô đứng lên. Ta không lột hết vỏ bọc của cô đâu.”

Gillian chìa tay ra và nhận thấy Christopher nắm lấy chúng. Điều tiếp theo cô biết là bản thân đã đứng trên đôi chân mình rồi lại vấp ngã vào người hắn. Hắn vòng tay giúp cô đứng vững. Sau đó, một tay tiếp tục ôm, giúp đầu cô thoát khỏi tấm trải giường. Hắn chạm được mái tóc cô, nhẹ nhàng vuốt lấy.

“Giờ cô thở được chưa, cô gái của ta?”

Thở? Khi đang đứng trong vòng tay một người đàn ông luôn dọa cô khiếp vía lúc cô tỉnh giấc và săn đuổi cô lúc ngủ à? Không, hít thở là hành động quá sức.

“Gillian?”

“Được”, cô gắng trả lời.

Hắn áp tay lên trán vợ. “Có vẻ hạ sốt rồi. Hắn cô đói lắm. Ta sẽ khoác áo choàng cho cô và dẫn cô đến trước lò sưởi rồi mang ít đồ ăn lên. Cô thích món gì?”

Gillian lắc đầu. “Không có”, cô đáp.

“Đứng được chứ, hay chân vẫn bị quấn trong chăn?”

“Tôi đứng được, thưa lãnh chúa.”

Hắn xoay người đi qua bên kia phòng. Gillian không làm gì được ngoài chôn chân tại chỗ, bị quấn trong đám vải dày nặng và nhìn chăm chăm chông mình. Chưa bao giờ trong đời cô thấy một người đàn ông khỏa thân. Cô lơ đãng tự hỏi rằng mình đang trông đợi điều gì, mọi thứ cô từng hình dung chắc chắn không như những gì cô đang nhìn thấy bây giờ.

Tấm lưng rộng viền xuống chiếc eo thon và vòng hông gọn gàng không chút mỡ. Bờ mông săn chắc hòa cùng cặp đùi rắn rỏi,

đường cơ kéo dài đến tận bắp chân. Mỗi bước đi của hắn đều mạnh mẽ và phong nhã. Các múi cơ gợn sóng khi hắn nhào người lấy tấm áo choàng trên bàn rồi quay lại.

Gillian nín thở. Cô biết mình chỉ nên nhìn ngang qua bờ vai rộng, hoặc là các bắp chân mịn màng của hắn, nhưng cô lại nhìn chăm chăm vào giữa hai chân.

“Đừng nhìn chăm chặp thế”, Christopher gầm gừ.

Ánh mắt của cô lướt qua mặt hắn. Hắn cũng nhìn lại. Cô bối rối đỏ mặt và cảm giác hắn thực sự có thể nhìn thấy mình.

“Tôi không nhìn”, Gillian nói dối.

“Ừ, không nhìn.” Hắn vắt áo choàng vào cánh tay, để trước mặt rồi tiến về phía cô. “Ta cảm nhận được má cô đang nóng.” Hắn áp tay vào và gật đầu, như thể đang chứng minh khả năng phán đoán tuyệt vời của mình. “Ừm, mặt cô đang đỏ.”

“Và ngài... ngài đang khỏa thân”, cô áp úng.

Hắn lẩm bẩm khi choàng áo cho cô. “Thị lực chắc chắn không vô ích đâu, cô gái. Giờ thì, lại đây ngồi trước lò sưởi, ta sẽ mang thức ăn cho cô. Rồi sau đó cô phải trở lại giường nghỉ ngơi. Cô đã chống chọi với cơn sốt suốt ba ngày kể từ lúc ta mang cô về nhà, giờ ta chắc rằng cô phải chiến đấu với nó thêm một hoặc hai ngày nữa.”

Cô mơ màng nhìn ngắm khi hắn xỏ tất và giầy, tiếp tục theo dõi khi hắn đốt lò sưởi. Hắn nhanh chóng rời khỏi phòng, để ngực trần. Lúc hắn rời đi, cô thoát khỏi đống chăn ga và khép áo choàng khít hơn quanh mình, mỉm cười nghĩ đến thái độ thân thiện khi hắn đưa nó cho cô.

Dẫu vậy cô vẫn kiên quyết cắt đứt cảm xúc của mình. Hấn có lẽ đã từng ban ân huệ tương tự với bất cứ ai khác. Cử chỉ ấy chẳng nói lên được điều gì. Cô ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi và bất động, thậm chí còn không dám dịch chuyển cái ghế. Không dám, cô đã rút ra được bài học cho mình. Christopher không thích những bất ngờ.

Giật mình khi cánh cửa mở ra. Cô đứng dậy, vội vàng đóng lại giúp chồng. Cô tần ngần áp bàn tay trên tấm gỗ và tinh nghịch với ý tưởng trốn ra ngoài hành lang. Nhưng chạy trốn có thực sự là điều cô muốn? Trước đó cô đã bỏ trốn, không, bị đuổi đi, và nó thật không hợp với cô.

Gillian đóng hẳn cánh cửa lại. Bàn tay Christopher đặt lên vai làm cô giật mình. Hấn vươn tay ra chốt cửa, rồi trượt những ngón tay mình xuống cánh tay cô cho đến khi nắm trọn cả bàn.

“Lại đây. Bữa tối đang chờ.”

“Máy giờ rồi?”

“Ta chắc là đã giữa đêm.”

“Xin lỗi”, cô lẳng lặng. “Thật là một câu hỏi ngu ngốc.” Hấn siết chặt tay khi dẫn cô đến bên lò sưởi. “Đó là câu hỏi hợp lý với bất cứ ai trừ một người mù. Nhưng ta sẽ không viện cớ trách cô.” Hấn huơ tay tìm ghế, đẩy Gillian ra trước mặt và nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống, kéo cái bàn nhỏ tới, dọn bữa ăn tối lên.

“Ta không rõ sở thích của cô, nên ta mang tới tất cả những gì tìm được. Đầu bếp đã ngủ như chết và không chịu thức giấc khi ta gọi.”

Gillian bẻ một mẩu bánh mì, nhai ngấu nghiến. Nó thực sự khó nuốt. Cô nhìn Christopher ngồi đối diện, quan sát sắc diện biểu cảm đang dần trở nên nghiêm nghị của hắn và hiểu hắn đã sẵn sàng gửi trả cô về nhà. Hắn bẻ khớp ngón tay mình, như thể đang chuẩn bị chiến đấu. Rồi hắn chột chồm người về trước, nhìn thẳng vào cô.

“Ôi, làm ơn”, cô thốt ra. “Đừng nói chuyện. Tôi xin ngài.” Hắn có chút bối rối và nhún vai, ngồi ngay lại. “Như cô muốn, cô gái ạ.”

Gillian biết khoảnh khắc này rất ngắn ngủi, thế nên cô rất thích thú và cố tận hưởng. Cô co hai chân lên ghế, ôm đầu gối vào lồng ngực khi ăn những thứ Christopher mang đến.

Cô tự rót rượu cho mình và từ tốn thưởng thức, dẫu biết rằng sẽ sớm thôi, mình sẽ phải uống thứ nước bẩn thủ mà cha ban phát, đó là nếu như cô còn sống.

Cô nhìn chăm chặp chồng mình, ghi nhớ mái tóc đen dài chấm mi; cách hắn nghiêng đầu khi lắng nghe; gương mặt lạnh lùng, cứng cõi, nghiêm nghị. Cô ghi nhớ lồng ngực vuông rộng và đôi cánh tay đầy sức lực. Lặng nhìn bàn tay hắn, ghi nhớ cách hắn vuốt ve mái tóc cô, chạm vào gò má cô.

Cô sẽ không bao giờ quên được vẻ đẹp khi hắn bước đi, vững chắc và phong độ. Mọi thứ về hắn đều mạnh mẽ, u ám và kiên định. Giống hệt quê hương của hắn. Blackmour hay Lãnh chúa Blackmour không bao giờ khuất phục bất cứ kẻ nào kém sức và kém uy hơn mình.

Đột nhiên cô nhận ra mình hoàn toàn không đủ tư cách làm vợ hắn. Ý nghĩ đó vang vọng trong đầu, cứ như đó là điều mà cô mơ ước. Phải, hắn xứng đáng với người tốt hơn. Cô ngồi trên ghế và thở dài khe khẽ.

“Xong chưa?”

Cô gật đầu. Sau đó mới nhớ ra. “Rồi.”

Christopher đứng dậy đi về phía giường ngủ. Tim Gillian thất lại khi hắn nhặt chăn lên và bắt đầu dọn giường. Rõ ràng đó là chuyện hiếm hoi vì hắn tuyệt đối chẳng chút thành thạo. Cô không thể đến giúp. Hắn sẽ xong sớm thôi, rồi bắt đầu nói chuyện và cô sẽ sớm được đi đường của mình.

Chớp mắt, hắn đã ném tấm chăn phủ lên đồng ga trải giường, dồn thành cục. Cô quan sát khi hắn quay lại, dừng bước trước mặt cô. Hắn chìa tay xuống.

Cô đứng dậy không cần trợ giúp. “Tôi có thể tự đi, thưa lãnh chúa. Cảm ơn bữa ăn và sự hiếu khách của ngài. Tôi sẽ đền đáp nếu có thể, nhưng tôi tin chắc ngài không hề muốn ghé Warwick.”

“Cô đang làm nhằm gì vậy, cô gái?” Hắn vươn tay ra cho đến khi đụng phải chóp mũi vợ và đặt tay lên trán cô. “Có phải cô sốt trở lại không?”

“Không, thưa ngài”, cô đáp trả, cảm thấy khốn khổ y như lúc trước. Không, còn tệ hơn. Cô đã ở một mình với Christopher Blackmour trong phòng ngủ và chứng kiến hắn dụ dỗ, hào hiệp thế nào. Có nằm mơ thì tương lai cũng không thể tốt hơn tối nay.

“Cô mệt rồi”, hắn nói, thái độ không mấy hài lòng. “Lên giường đi, Gillian, đừng luyên thuyên nữa.”

“Lãnh chúa, tôi biết ngài sẽ đuổi tôi đi”, cô thốt, “vậy nên tôi van ngài đừng giả vờ như không phải. Tôi thà bỏ đi bây giờ, nếu ngài

cứ như vậy”.

Hắn ngửa đầu lên trần nhà, rồi vòng cánh tay qua vai cô. Hắn hướng cô đi về phía giường, mò mẫm tấm chăn và nhấc nó lên.

“Vào đi, cô gái. Trước khi cô bị cồng. Ta hình dung được mấy đầu ngón chân của cô tái mét cả rồi.”

“Nhưng...”

“Vào ngay”, hắn ra lệnh.

“Thưa ngài...”

“Gillian, trèo lên giường, rồi chúng ta nói chuyện.”

Tim Gillian nặng trĩu trong lồng ngực. Sao hắn không cứ nói ra và thực hiện? Cô muốn phản đối lần nữa, nhưng Christopher đang đứng đó chờ và cô chẳng thể làm gì ngoài vâng lời. Cô bò lên giường, giữ áo choàng quấn quanh mình. Cô nghe tiếng hắn thêm củi vào lò, chuyển bàn về đúng nơi, kiểm tra cửa nẻo. Âm thanh quần áo rơi trên sàn, tiếp theo là tiếng giường ọp ẹp tựa như hắn đang luồn dưới tấm chăn. Hắn im lặng. Sự căng thẳng cuối cùng đang gặm nhấm cô cho đến khi cô nghĩ mình sẽ hét lên.

“Lãnh chúa, tôi van ngài...”

“Lúc trước ta nói năng bừa bãi”, hắn lên tiếng, biểu cảm cộc cằn.

“Cô vẫn ghi nhớ à?”

Cô không nhớ. Hắn đã nói năng tùy tiện rất nhiều lần, cô chẳng biết hắn đang đề cập đến lần nào.

“Thưa ngài ...”

“Thánh thần ơi, Gillian, ta phải quỳ xuống để xin sự tha thứ sao?” Hấn chuyển từ thô lỗ sang giận dữ nhanh hơn cô tưởng. “Ta không có ý nhắc đến cuộc gặp với Alice. Ta hối hận khi không đuổi theo cô ngay lập tức để giải thích. Chắc do mọi chuyện đến quá đột ngột, nhưng ta không đủ kiên nhẫn và có chút bướng bỉnh. Ta hối tiếc về những gì đã gây ra cho cô. Đó. Ta nói xong rồi. Giờ có thể đi ngủ được chưa?”

Gillian không thốt nên lời. Hấn đang xin lỗi sao? Và giờ hấn muốn ngủ? Đó không phải là những điều cô muốn nghe, không phải toàn bộ. Cô muốn biết chính xác khi nào hấn sẽ gửi trả cô về. Sáng sớm chẳng? Sau bữa điểm tâm? Sau bữa tối?

“Chết tiệt”, Christopher chửi thề. Hấn xoay người trên giường và cô nhận ra hấn đang nắm tay mình bằng cả hai tay. “Cô định làm ta bực à, phu nhân, hay lời xin lỗi của ta chưa đủ? Ta thề sẽ kiên nhẫn với cô, nhưng có lẽ ta không đủ khả năng. Ta yêu cầu được biết cô có tha thứ cho ta hay không? Có hay không, vậy thôi.”

Mặc dù lời lẽ nghiêm khắc, ngón tay hấn vẫn hết sức dịu dàng. Gillian hầu như không biết phải làm gì. Nhưng sự động chạm đó rốt cuộc đã làm cô tỉnh trí.

“Có”, cô nuốt nghẹn, cố gắng nói. “Tôi tha thứ cho ngài.” Hấn thì thào dịu ngọt. “Lỗi tai ta cho hay rằng phản hồi của cô không nhiệt tình, nhưng có lẽ chưa thể hy vọng nhiều hơn. Bây giờ, chúng ta đi ngủ được chưa?”

“Vâng.”

“Những ngón tay cô, chúng lạnh quá. Đưa bàn tay kia đây. Và cô cũng có thể đặt chân lên người ta. Ta đã quen chịu đựng những

ngón chân lạnh ngắt của cô nhiều đêm rồi, ta tin mình sẽ phải chịu đựng thêm mấy đêm nữa.”

Gillian không còn khả năng bắt tay chân cử động, nhưng cô cũng không cần phải thế. Christopher đã xoay người cô lại. Hắn bao bọc đôi chân cô bằng chân hắn, chắp đôi tay cô đặt nơi ngực trần của mình.

“Cô cần ta sưởi ấm”, hắn nói, giọng ồm ồm tức thì vang trong đầu cô.

Cô chỉ có thể gật đầu.

“Ngủ thôi, Gillian. Đêm nay sẽ không có gì tổn thương đến cô.”

Đêm nay. Lời hắn vang vọng trong tai cô thật lâu sau tiếng thở sâu và đều đặn, đôi tay ban đầu nắm chặt giờ đã nới lỏng dần.

Nhưng còn những đêm tiếp theo thì sao?

CHƯƠNG 14

Gillian quỳ trước bàn thờ và cầu nguyện, như cô vẫn làm vào mỗi buổi sáng. Cô thức dậy thấy Christopher bên cạnh, đang sờ trán mình. Hắn bảo rằng cô đã hạ sốt, nhưng không được rời khỏi giường, sau đó hắn đi mất, bỏ cô lại với sự khó chịu y hệt đêm hôm qua. Điều khác biệt duy nhất là tay và chân cô đã rất ấm.

Khi tới nhà nguyện, cô chẳng cầu nguyện cho ai ngoài bản thân, không một lời cho cha hay Christopher. Cô ước mình sẽ được ở lại Blackmour, sẽ được an toàn và không bao giờ bị Christopher đánh đập. Bàn tay hắn to và mạnh nên cô biết hắn sẽ gây ra những vết thương không bao giờ có thể lành lại.

“Gillian!”

Giọng nói vọng đến đột ngột làm cô giật nảy mình sợ hãi. Liếc nhìn ra sau, cô thấy Christopher đang đứng ở ngay lối đi trong nhà nguyện lặng ngắt, mặt mày cau có.

“Vâng?”, cô đáp, giọng hầu như không đến được chính tai mình. Cô đứng lên run rẩy. “Lãnh chúa?”

“Ta nhớ đã bảo cô nằm yên trên giường mà”, hắn thấp giọng, cộc cằn nói.

“Lại đây”, hắn hạ lệnh và chìa tay ra.

Gillian muốn quỳ sụp xuống. Có lẽ ở lại Blackmour sẽ tệ hơn việc bị trả về nhà. Cô căng người chờ đợi những điều tệ hại nhất

khi bước về phía chồng mình, đứng trước mặt hắn. Ôi, Chúa ơi, xin đừng để hắn đánh con.

“Xin ngài, lãnh chúa”, cô buột miệng, “Tôi van ngài tha thứ”. “Nếu cô vâng lời”, hắn hằn học, vươn tay kéo cô lại.

Vòng tay hắn siết lấy hơi thở của cô.

“Nghĩ thử xem ta có hài lòng không khi quay lại phòng ngủ của mình, định ninh sẽ thấy cô vợ đang nằm ngoan ngoãn trên giường như lời dặn, nhưng đổi lại chỉ là căn phòng trống không? Thánh thần ơi, cô gái, ta tưởng cô lại bỏ đi!”

Gillian kinh ngạc đến nỗi không thể đáp lại. Sao hắn phải quan tâm tới điều đó khi chỉ muốn cô vâng lời? Đứng trong vòng tay chồng, cô giụi mặt vào ngực hắn và trầm ngâm.

“Có vài điều cô cần phải chiều ý ta”, hắn xoay cô lại, cởi áo choàng khoác lên người vợ mình. “Có lẽ cô không nhớ, nhưng để chăm sóc bệnh nhân ta đã thức mấy đêm liền và sự lo lắng khiến ta thực sự thấy khó chịu.”

Gillian liếc trộm khi chồng mò mẫm cài nút cổ áo cho mình. Sao tay hắn run quá vậy? Hắn thật sự giận dữ rồi à?

Nút đã cài xong. Christopher miết ngón tay cái dọc theo quai hàm cô như đang nhẹ nhàng vuốt ve. Gillian đứng yên trong chiếc áo choàng của hắn và chẳng thể làm gì hơn ngoài kinh ngạc nhìn chăm chăm bàn tay đang khép vạt áo cho mình.

“Gillian? Cô sắp xoa dịu ta bằng một lời nhận lỗi chân thành à?”

Cô lắp bắp, “Tôi xin lỗi, thưa ngài”.

“Chuyện khác cơ”, hắn vừa chau mày vừa nói, “Hoặc cô quên tên ta, hoặc là không thích nó. Tốt hơn hết nên vì trí nhớ kém, lý do sau không hợp ý ta. Cô biết rồi đó, nó đủ làm cho những cái sừng nhô lên từ đỉnh đầu ta”.

Gillian nhìn chông hoang mang. Hắn đang trêu cô sao? William cũng luôn như thế, giả vờ thô lỗ, nhưng cô biết anh trai yêu mình. Tuy nhiên cô chẳng hiểu gì về Christopher.

“Có phải cái lạnh làm tê liệt đầu óc và lưỡi của cô không, quý cô, hoặc chỉ làm đông cứng lưỡi thôi?” Christopher nhấc tay lần mò khắp gương mặt Gillian, chạm vào miệng cô. “Hơi thở gấp gáp, vậy ra gió lạnh đã đóng băng trí óc cô rồi nhỉ.” Hắn trượt tay xuống vai vợ. “Để ta đưa cô về phòng và nhóm lửa. Cô cũng chưa ăn gì, phải không? Gillian, ta thề sẽ xích cô bằng dây xích nếu cô không nghiêm túc nghe lời ta.”

Gillian lặng thinh không đáp, tim cô đập mạnh và cổ họng như bị bóp nghẹt bởi những từ ngữ. Christopher Blackmour, nói giống quỷ dữ, vừa khoác áo cho cô, cộc cằn trêu chọc cô, và giờ đang chăm cô như gà mẹ với sự tỉ mỉ thậm chí đến Jason cũng phải ngưỡng mộ.

Tất nhiên, theo cách thô lỗ. Rốt cuộc thì hắn vẫn là rồng. Đã rất lâu cô chưa được bất cứ ai đối đãi dịu dàng đến nỗi cô chỉ biết theo hắn băng qua sân, lên bậc tam cấp, xuyên qua đại sảnh và tiến về phòng ngủ mà không chút kháng cự. Cô ngồi xuống khi được hắn ấn vào ghế, nhìn hắn đốt lò sưởi.

Gillian hít thở sâu khi Chris quay về phía cô, khụy gối, chạm vào tay cô khẽ khàng và do dự. Rồi hắn nắm lấy đôi tay cô đặt lên môi, thổi hơi để sưởi ấm.

Mắt cô trào lệ. Sao hẳn có thể quá tử tế đến vậy khi sắp đuổi cô đi chứ?

Cô rụt tay lại trước khi chúng có cảm giác được chăm chút. “Làm ơn, đừng”, cô cầu xin.

“Gillian...”

“Lãnh chúa, xin đừng”, cô tránh khỏi bàn tay đang tìm kiếm của hẳn. “Ngài chỉ làm tôi đau hơn!”

“Ta đang cố giúp cô...”

Cô rời khỏi chiếc ghế và băng ra cửa, ước chi mình đừng khóc. Có rất ít thứ thuộc về bản thân, nhân phẩm có lẽ là chút gì đó cô còn giữ được.

“Chết tiệt, Gillian, chờ đã!”

Cô chạy đến nơi duy nhất mà cô biết Christopher không thể đuổi theo: tường thành. Đôi chân loạng choạng trèo lên những bậc thang, nhưng cô ép chúng phải bước đi bằng bất cứ giá nào. Có lẽ nếu ở ngoài trời, cái lạnh sẽ làm tê liệt tâm trí và trái tim cô.

Thoáng chốc, cô đã đứng trên tường thành hướng ra biển. Bất chấp bản thân, cô bật khóc. Lính gác lờ cô đi, những con hải âu cũng phớt lờ. Ôi, Đức Mẹ đồng trinh, cuộc đời cô còn có thể tệ hơn thế nào nữa? Cô thật lòng ước rằng cô chưa bao giờ bước chân ra khỏi những vách tường nhỏ bé ở Warewick, chưa bao giờ thấy Blackmour, chưa bao giờ chứng kiến sự hào hiệp của Christopher dành cho Jason.

Và rằng cô chưa từng thấy sự dịu dàng đó chuyển về phía mình.

Không chút cảnh báo, một tấm thân cứng cáp tựa vào lưng cô. Đôi cánh tay vòng qua eo cô, bàn tay vỗ bờ tường với một âm thanh sắc nét làm cô giật mình.

“Sao cô cứ chạy trốn ta?”, giọng trầm vang lên. “Gillian, ta sẽ không van nài! Ta đã dành ba năm trong cuộc đời mình để xin xỏ và ta sẽ không lặp lại nữa.”

Gillian thở sâu và kéo tay áo lau nước mắt để che giấu bằng chứng của nỗi đau.

“Ngài vẫn đuổi tôi đi.”

“Một lần!”, hấn gào lên. “Ta đã làm thế một lần và ta đã sai!”

Hấn nắm bả vai xoay cô lại đối diện với mình. Vẻ mặt hết sức nghiêm nghị. Gillian tựa vào tường. Christopher nghiêng người theo, không cho phép vợ mình có cơ hội bỏ chạy.

“Nhưng ngài vẫn giữ ý định đuổi tôi đi”, cô thốt lên khốn khổ.

“Vẫn đuổi cô ư?”, hấn hỏi lại. “Tại sao ta phải đuổi cô?”

“Nếu ai biết được lý do, thì đó chính là ngài.”

“Có lẽ cô nên giải thích cho ta”, hấn nói với thái độ bị kích động mãnh liệt, “vì cô có vẻ biết rõ hơn”.

“Ngài chưa bao giờ muốn cuộc hôn nhân này”, cô buột miệng, cúi gằm đến độ chiếc cằm ép vào ngực như muốn khoan thủng nó. “Cha tôi không thể ép buộc ngài, tôi càng không. Vì sao ngài cưới tôi, tôi không biết, bởi tôi chẳng mang lại ích lợi gì cho ngài. Và bây giờ, ngài nhận ra mình đã sai. Có phải vậy không, lãnh chúa?”

Hắn nhắm mắt, ngửa mặt lên trời và buông tiếng thở dài. “William chưa bao giờ cảnh báo rằng nghĩ quá nhiều không tốt cho cô sao?”

“Có”, cô đáp, câu trả lời nghẹn trong cổ họng, “anh ấy đã nói”.

Christopher tiến tới sát hơn và đặt cằm mình lên đỉnh đầu vợ. “Anh ta nói đúng.” Hắn ôm cô một lúc rồi buông ra, kéo áo khoác cẩn thận che kín hai bên tai. “Ngoài này lạnh, ta không muốn cô bị lạnh. Chúng ta vào nhà đi.”

“Lãnh chúa, tôi cầu xin ngài. Làm ơn đuổi tôi đi ngay bây giờ. Nếu chẳng phải kẻ hèn nhất, tôi có thể chịu đựng thêm vài ngày, nhưng tôi không đủ can đảm...”

“Cô sẽ không đi đâu cả, Gillian, trừ phi cô tiếp tục từ chối gọi tên ta”, hắn ngắt lời. “Bây giờ vào trong thôi.”

Hắn nắm chặt tay cô và kéo đi. Gillian chỉ còn cách bước theo. Hắn chắc hẳn không chủ tâm như đã nói và cô sẽ biết được sự thật sớm thôi. Cô theo chồng đi dọc tường thành, bàn tay hắn nhẹ nhàng lướt trên bờ tường, tay kia vẫn nắm tay cô rất chặt. Hắn tiếp tục giữ như vậy cho đến khi bước xuống bậc thang; rồi nắm lại khi họ băng qua dãy hành lang.

“Chỉ ta cửa nào, Gill”, hắn nói nhỏ.

Thậm chí William cũng không gọi cô bằng cái tên đó. Nó nghe có vẻ vô cùng thân quen khi được thoát ra từ miệng Christopher đến nỗi cô bắt đầu muốn khóc lúc chạm vào cánh cửa. Nếu hắn thật sự muốn giữ cô ở lại!

“Đây”, cô khổ sở nói.

Christopher đặt tay lên vai và đẩy cô đi trước.

“Sao ta có thể khiến cô đau lòng khi chẳng nói gì cả nhỉ? Cô lại sốt rồi phải không? Đáng ra ta không nên để cô chạy lên tường thành. Sắp tới ta sẽ cẩn thận hơn.”

Hắn mở cửa và nhẹ nhàng đẩy vợ vào phòng. Hắn không cho cô cơ hội làm gì tiếp theo, cúi người ôm cô vào lòng và đưa cô đến giường ngủ.

“Nghỉ ngơi đi”, hắn ra lệnh, đặt cô nằm xuống rồi kéo chăn đắp lên. “Cô vẫn còn yếu vì sự bướng bỉnh của mình nên cần phải ngủ. Ta tin khi mình quay lại trong vài giờ tới vẫn sẽ thấy cô ở đây, cô nên nghe lời ta như một người vợ ngoan chứ?”

“Vâng”, cô thì thào.

Kìm nén nước mắt cho đến khi Christopher rời khỏi, Gillian vùi mặt vào chiếc gối của chồng. Cô khóc mãi tới lúc không còn thở nổi nữa rồi lại bắt đầu tự hỏi nước mắt mình bao giờ sẽ ngừng rơi. Một nhòai vì khóc lóc, cô chưa khi nào đủ can đảm đối mặt với những thứ khiến bản thân khiếp hãi, chưa bao giờ cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu.

Christopher chẳng hề thẳng thắn nói rằng hắn sẽ giữ cô lại. Và cho đến lúc đó, cô biết mình sẽ khó có thể cảm thấy an toàn.

Ôi chao, cô muốn cảm thấy được an toàn làm sao.

Vài giờ sau, Christopher vào tư viện của mình, chờ Colin lê gót qua rồi mới đóng cửa. Gã xoay người nhìn chăm chặp. Colin lười nhác không dự định ở đây cả ngày.

“Chúng ta được riêng tư rồi. Người muốn cái quái gì nào?” Colin hăng giọng. “Ta muốn biết người đang làm gì?”

“Ta đang làm gì?”, Christopher bực bội lặp lại. “Ta đang sống. Còn có thể làm cái gì khác?”

“Đừng giả ngây ngô, Chris. Người định làm gì với Gillian? Ta đi ngang qua phòng người một giờ trước và nghe thấy tiếng cô ấy thút thít. Không phải người lạ quan hệ với cô ấy chứ?”

“Dĩ nhiên không! Cô ấy đã kiệt sức vì cơn sốt. Và ta thật ngu ngốc khi cho phép vợ mình rời khỏi giường.”

Colin bắt đầu đi tới đi lui. Gã thở dài mấy lượt, chắc chắn bộ óc khô khan đang làm việc quá sức chịu đựng của nó. Rồi gã dừng bước.

“Người có thể ngăn cô ấy lại không, người biết rồi mà”, gã nói.

“Ta không muốn. Miệng lưỡi Gillian thật sắc bén khi đầu cô ấy bớt sốt và ta dám cá rồi cô ấy sẽ học được cách sử dụng nó với ta.”

Colin cần nhần, “Người có thể dạy cô ta biết vâng lời, ta ví dụ vậy. Thậm chí dọa đánh nếu được”.

Buông lời nguyên rủa, Christopher lao vào Colin. Mặc dù chưa rõ có chuẩn hay không, nhưng hấn vẫn cố tìm để dùng tay mình bóp họng gã khi cả hai lao vào nhau. Hấn tung một cú đấm hết sức vừa ý vào mặt Colin trước khi nắm đấm của Colin đánh trúng cằm khiến hấn ngã nhào.

Christopher cố tóm áo ông anh vợ, giật gã lại gần, hy vọng biểu cảm của mình dữ dần đúng như mong muốn.

“Tuyệt đối, tuyệt đối không được nhắc đến lần nữa, hoặc ta sẽ chính tay ta sẽ tấn người”, hấn lạnh lùng nói. “Không bao giờ được dọa Gillian, dù chỉ là nói đùa.”

Colin gỡ ngón tay Christopher khỏi áo mình, đẩy hắn tránh ra. “Khỉ thật, Chris, người biết ta không nghiêm túc mà. Ta cực kỳ mến cô gái đó.”

“Vậy người đừng bao giờ nói đùa kiểu đó. Ta đã mất trắng bốn đêm nằm cùng giường và nghe cô ấy khóc thét trong mơ vì sợ cha. Người biết lão ta và dễ dàng hình dung lão đang khủng bố cô ấy thế nào mà. Ta sẽ không để vợ mình khiếp sợ thêm nữa.”

Colin thở dài. “Ta sẽ không làm vậy với cô ta nữa.”

“Tốt.” Christopher đứng thẳng dậy và bước ra góc tường. Bức màn đã được kéo lên, hắn trầm ngâm cho đến khi ngửi được hương hoa hồng lãng đãng. Ngay lập tức hắn liền nhận ra có người đang trốn trong phòng. Hắn đã dặn vợ nằm ngoan ngoan trên giường, nhưng rõ ràng cô nàng chẳng hề biết nghe lời.

“Chris, ta nghĩ người đang yêu Gillian, những gì người đang thể hiện nói lên điều đó.”

Christopher quay cuồng, tự hỏi không biết làm cách nào buộc Colin đừng nói quá nhiều. Gã bằng hữu này cực kỳ khéo léo trên chiến trường nhưng ngớ ngẩn kinh khủng khi cần phải hiểu những điều tinh tế.

“Nhiệm vụ của ta là bảo vệ cô ấy”, Christopher kiểm chế, đưa ngón tay lên miệng.

“Ta nên nói chuyện nhẹ nhàng hơn à?”, Colin thì thầm. “Tại sao? Có phải Gillian đang réo gọi người không?”

“Colin, khốn kiếp!”

“Người biết đấy, cô ấy không xấu xí như lời đồn”, Colin tiếp tục.
“Có thể không xinh đẹp như Lina, nhưng tử tế hơn.”

“Ta không có tâm trí nghe chuyện về Lina”, Christopher rên khẽ.
Tất cả những gì Gillian không phải nghe là một danh sách dài về tính tình người vợ đầu tiên của hắn để mang ra so sánh.

Colin đột nhiên bật cười. “Ta nhớ mùa hè năm đó khi người trở về từ Warewick. Người bảo Gillian có đủ mắt mũi tay chân.”

“Trí nhớ cậu hỏng rồi. Ta nói cô ấy quyến rũ.”

“Không, anh bạn, người bảo cô ta non nớt.”

“Chúa ơi, Colin, khi đó cô ấy mới mười lăm! Ta phải nói gì nữa chứ?”

“Đáng tiếc cô ta không được nghe người thề thốt sẽ bảo vệ cô ta một cách triu mến. Ta chắc chắn cô nàng sẽ rất vui mừng.”

Christopher than vãn thành tiếng.

“Người có định kể về lời thề giữa người và William, rằng sẽ chăm sóc cô ta sau khi hắn chết không? Biết đâu cô ta sẽ thấy người hào hiệp và thích người thêm một chút. Cô nàng nhìn người suốt ngày.”

“Colin, đồ chết tiệt, im giùm đi!”

Và Colin, đúng như tên gốc mà Christopher biết, lại đang cười hả hê. “Chư thần ơi, Chris, ta không nhớ lần cuối cùng người đỏ mặt là khi nào. Ta nghĩ Gillian thật hợp với người. Người nên giữ cô ta bên cạnh, đúng không anh bạn?”

“Ta đã nói sẽ giữ rồi”, Christopher nghiêng răng.

“Khi nào người định có con với cô ta? Ta nghĩ nên có một hoặc hai đứa để quấy nhiễu người.”

“Cút”, Christopher quát, trở ra cửa. “Nhưng ta chưa nói xong...”

“Không, người xong chuyện rồi.”

“Vậy, người không đi với ta hả?”

Christopher phải ở lại, hẳn chẳng có lựa chọn nào khác.

Colin khoác vai cậu em rể và kéo lại gần lối ra.

“Ta biết cô ấy ở đây”, Colin cười khùng khục, thì thầm. “Muốn cô ấy nghe thêm gì nữa không, trước khi ta đi?”

“Người là đồ con hoang thối tha.”

Colin cười hô hố trong lúc khép cửa. Christopher xoay lưng, dựa người vào đó, miết lòng bàn tay trên đùi. Giờ hẳn phải làm gì? Rời khỏi và giả vờ không biết vợ mình đang ở đây? Hay là nên bắt đầu bài học về lòng tin?

Hắn bước tới góc tường, kéo màn lên và lắng nghe hơi thở gần như tĩnh lặng. Gần như yên ắng. Hắn áp bàn tay lên tường rồi tựa vào, định bụng chặn đứng mọi lối thoát mà cô đã chuẩn bị. Hắn lắc đầu và tặc lưỡi.

“Vợ ta”, hắn thở dài lên tiếng. “Rất dễ dạy, luôn ở yên trên giường khi ta bảo cô ấy như thế, không bao giờ làm những gì ta không cho phép. Phải, ta thực sự may mắn. Ta có thể lấy một người vợ khóc cả xô nước mắt khi ta quay lưng đi, rồi trốn trong tư viện của ta, giấu bản thân mình ở hốc tường để nghe lén cuộc trò chuyện không được phép nghe.”

Có tiếng thở dốc êm ái, tiếng váy sột soạt. Christopher tóm lấy eo Gillian và kéo cô vào vòng tay hắn.

“Và cô định đi đâu, thưa quý cô?”

“Tôi không biết ngài tới đây, thưa lãnh chúa.” Christopher chau mày. “Ai?”

“Lãnh chúa... Christopher.”

Hắn choàng tay quanh vai và kéo cô lại chỗ băng ghế, không cho cô lựa chọn nào khác ngoài phải ngồi với hắn. “Ta đã đốt lò sưởi. Sao cô bỏ đi?”

Gillian không đáp, nhưng hắn thấy vai cô chùng xuống. “Gillian?” Hắn dò dẫm trên cánh tay cô cho tới lúc tóm được chiếc cằm, nâng mặt cô lên, miết ngón tay nhẹ nhàng lên gò má. Hắn lau khô khi thấy ngón tay mình ẩm ướt, nhưng sự ẩm ướt lại được thay thế bằng nhiều nước mắt hơn. Hắn rên rỉ trong thâm tâm và đặt vợ vào lòng, nắm tay cô vòng quanh cổ mình, choàng cánh tay qua vai cô. Rồi chẳng làm gì nhiều hơn một cái vỗ về nhẹ nhàng trên lưng, lặng im nghe cô thổn thức trong vòng tay hắn.

“Gillian”, hắn thì thào, hơi lúng túng. Lina không bao giờ khóc, trừ khi cô ả đang cố ép buộc hắn tặng vài món trang sức. Những giọt nước mắt giả dối, chẳng gì khác ngoài công cụ làm hắn mềm lòng. Nước mắt Gillian xuất phát từ tâm hồn. Christopher thấu cảm rõ rệt cô không chỉ khóc vì chuyện xảy ra mấy tuần nay, mà khóc cho cả cuộc đời mình.

Và thế là hắn để cô khóc. Hắn ngồi đó ôm sát cơ thể đang run rẩy của cô và dỗ dành nhiều hơn, thậm chí hắn không phân nản về chiếc cổ và cái áo bị ướt đẫm của mình. Hắn có thể hình dung

nỗi đau đang vắt kiệt cô. Những giọt nước mắt làm tim hấn vỡ vụn. Thề với Chúa, hấn ước chi mình có khả năng òa khóc như thế để giải thoát bản thân khỏi nỗi đau ẩn sâu trong tâm khảm.

Trận khóc cuối cùng đã chuyển sang nức nở, sau đó là sụt sùi. Christopher tiếp tục dỗ, vỗ về dịu dàng trên lưng cô.

“Bây giờ”, hấn khe khẽ nói. “Không gì có thể tổn thương cô nữa, rồi cô sẽ thấy. Nào, nói ta biết tại sao cô rời khỏi căn phòng ấm áp do chính tay ta đã vì cô mà chuẩn bị. Cô không hài lòng sao?”

“Tôi không thể hưởng thụ nó.”

“Và tại sao không?”

Cô đẩy hấn ra thật nhanh, gần như suýt té ngay dưới chân hấn.

“Ngài không muốn cuộc hôn nhân này! Ngài thực hiện lời thề nào đó với anh tôi.”

Hấn siết chặt tay quanh lưng cô, ôm cô vào lòng mình. “Thế cô có muốn lấy ta không?”, hấn hỏi thẳng thừng.

“Khi nghe rằng ta sẽ cưới cô, chẳng phải cô vút bỏ tự trọng để quỳ dưới chân cha mình van xin được giải thoát à?” Cô sững lại. Im lặng rất lâu.

“Đó là lúc trước.”

“Trước khi cô thấy rằng ta không có sừng”, hấn cộc cằn, “hay trước khi cô thấy mắt ta không hề đỏ rực?”.

“Tôi chưa bao giờ thực sự tin những chuyện đó. Về cái sừng, hay đại loại thế.”

“Ta không nghi ngờ điều ấy.” Hấn với tay vuốt ve lọn tóc đang rủ xuống mặt cô. “Gillian, nếu ta không hứa với William, ta sẽ không cưới cô, nhưng lý do của ta không phải như những gì cô nghĩ.”

Cô im lặng một lúc.

“Không nghi ngờ gì, thưa ngài”, cuối cùng cô đáp. Christopher thở dài. “Không phải vì cô, Gillian.”

“Như lời ngài, thưa ngài”, Gillian nói rất nhẹ nhàng.

“Ta tưởng sẽ không cưới bất cứ ai nữa”, hấn miễn cưỡng nói. Thánh thần hồi, hấn không muốn nói ra điều này!

Vì vậy hấn không nhắc nữa. Để cô nghĩ rằng vì hấn yêu người vợ đầu tiên. Để cô nghĩ chẳng có gì ngoài nguyên nhân thật sự, niềm kiêu hãnh của hấn bị tổn thương bởi những lời cuối cùng Lina ném vào mặt hấn. Phải, Gillian không được phép biết người vợ đầu tiên đã khiến hấn thay đổi thế nào.

“Tôi có nên ra ngoài không?”

Christopher nhận ra biểu hiện khó coi trên khuôn mặt mình. “Không, cô gái”, hấn đáp cộc lốc, kéo cô vào lòng. Hấn ép bản thân giữ bỏ cơn giận đang trào dâng trong tâm trí khi nghĩ về Lina. “Chỉ là những ý nghĩ vu vơ. Vòng tay ôm lấy ta và nhắc xem ta tên gì, ta sẽ hài lòng.”

Chỉ có một cánh tay của cô mạo muội chạm vào eo hấn, khác xa với cách cô đeo lấy hấn khi ngủ trong mấy đêm liền mê man sốt, nhưng đây là một sự khởi đầu. Christopher lẳng lặng, không muốn dọa cô.

“Và tên ta?”

Gillian ngậm ngừng. “Christopher”, cô nói.

“À, đó đúng là tên ta. Ta có nên cố gắng thêu nó vào tay áo cô, hay cô sẽ tự ghi nhớ lấy?”

“Tôi sẽ nhớ, thưa lãnh chúa.”

“Ai?”

“Christopher.”

Hắn mỉm cười, tựa đầu vào tường. “Nhẹ lòng chưa, tiểu thư?”

“Rồi, thưa lãnh chúa.”

“Ai?”

Cô nấc lên tựa như cười khẽ. Christopher trượt bàn tay lên cánh tay cô, lướt nhẹ ngang đôi môi và giả vờ vén tóc, nhưng thực tế hắn muốn xác định có phải cô đang cười hay không. Cô đã cười. HÀi lòng, hắn ôm cô chặt hơn và nhắm mắt lại.

“Ngài là một quý ngài cáu bẳn”, cô mạo muội.

“Mong muốn trù mến nhất của ta là khơi dậy người phụ nữ đánh đá trong con người cô”, hắn HÀi hước.

“Ngài bị ngớ ngẩn sao, lãnh chúa?”

“Ai...”

“Christopher”, cô nhanh chóng sửa lại.

“Nếu thế, Gillian, ta sẽ đổ trách nhiệm lên một mình cô.” Nhưng trở thành ngớ ngẩn có khả năng là một chuyện tốt, hắn không

thể hạnh phúc hơn khi bộ não khổ sở của mình chuyển sang trạng thái mục mị. Ai mà đoán được cuộc hôn nhân này sẽ mang đến cho hắn niềm vui tĩnh tại như thế?

Hoặc đưa hắn trở lại cuộc sống có mục tiêu? Không còn những ngày chờ đợi Jason trợ giúp hay Colin đến làm trò tiêu khiển bằng những câu chuyện từ đám binh lính. Không, ai đó đã cần hắn. Lần đầu tiên trong nhiều tháng trời, hắn có lý do để thức dậy mỗi ngày. Và lý do đó hiện giờ đang phát ra tiếng ngáy nhỏ nhỏ khi cô yên giấc trong vòng tay hắn.

CHƯƠNG 15

“**C**hu thần ơi”, Gillian hét lên, giật ngón tay khỏi đầu kim. Cô ngậm chỗ bị đâm vào miệng để làm dịu nó. Hoặc là cô càng lúc càng vụng về, hoặc cô đang nghĩ quá nhiều đến đêm qua trong lúc may vá.

Một điều chắc chắn là cô không muốn ngồi may vá. Cô thích được ra vườn, muốn ngắm nhìn cây cỏ hoặc luyện kiếm nhân lúc nhàn rỗi. Không may, Christopher tin rằng cơn sốt vẫn chưa hết hẳn nên ra lệnh cô không được làm gì ngoài khâu thừa cho đến khi hoàn toàn khỏe mạnh. Cô đã một hai lần lén trốn lên tường thành để thoát khỏi cảnh bị giam hãm trong phòng ngủ của Christopher, nhưng điều đó chỉ thực hiện được khi hắn tới thao trường. Cô không đủ can đảm trốn đi nhiều hơn.

Hoặc đủ quyết tâm, nếu cô thực sự có quyết tâm. Những đêm vừa rồi là thời gian bình yên nhất mà cô nhớ. Không ai làm phiền cô, không ai ép cô làm chuyện mình không muốn. Jason đến thường xuyên, mang tới bữa ăn và tin tức về các sự kiện diễn ra trong thành. Christopher cũng ghé qua thường xuyên như Jason chỉ để biết chắc cô vẫn đang nghỉ ngơi. Thoạt đầu, những cuộc viếng thăm không báo trước làm tim cô đập loạn khi găng lên tiếng. Dần dà, cô phát hiện dường như mình bắt đầu trông đợi hắn tới. Thật vậy, có một sự nối kết mong manh giữa họ, nhưng cô đã miễn cưỡng cắt đứt nó.

“Gillian?”

Gillian dừng may vá, giật mình ngẩng lên. Christopher đang đứng ở ngưỡng cửa căn phòng. Gillian quan sát nét mặt hắn thật nhanh, cố phán đoán tâm trạng.

“Gillian, em có đây không?”

“Có, thưa ngài”, cô nói, đặt mọi thứ sang bên. Hắn hơi sững lại, cau mày. “Giọng em nghe không khỏe.” Cô bật khỏi ghế. “Không, thưa ngài”, cô đáp, gắng làm cho giọng mình càng khỏe càng tốt. “Em thấy hoàn toàn khỏe mạnh.”

Hắn dụi dàng nói, “Ta nghĩ có lẽ em muốn ra ngoài một lúc. Ta chắc là em chưa tham quan hết lãnh địa này”.

“Sẵn lòng”, cô đáp, nhanh chóng vơ lấy áo khoác, choàng nó qua vai rồi chạy về phía cửa.

Và điều tiếp theo mà cô biết là mình vấp phải vạt áo rồi ngã vào chông. Sao chuyện đó lại xảy ra chứ, cô không nhớ nổi, nhưng sau cú ngã, cô đã được ôm lấy an toàn trong khuôn ngực rộng của Christopher. Hắn vỗ nhẹ vào lưng cô, giúp cô đứng lên ngay ngắn.

“Chắc hẳn em rất hào hứng với chuyện này”, hắn nói, nét mặt sáng lên.

“Ồ, vâng”, cô đáp, nhìn thấy nét biểu cảm của hắn, khiến Gillian quên khuấy cả niềm vui được tự do lúc này. Đó là một nụ cười khẽ, nhưng nó khiến cô phấn khởi.

“Vậy chúng ta đi thôi”, hắn nói, lần dọc xuống nắm lấy bàn tay cô, siết nhẹ và dẫn đi dọc hành lang.

Gillian ngạc nhiên theo sau. Hắn đang làm mọi thứ để chiêu lòng cô. Chắc chắn đây là dấu hiệu tốt. Và chẳng phải hắn nói với Colin rằng hắn muốn giữ cô ở lại à? Tại cô rất thính, chắc chắn đó là những gì cô nghe thấy.

Nhưng được bao lâu? Và để làm gì?

Hai ý nghĩ đó quán lầy Gillian suốt những đêm rồi. Đoạn hội thoại mấy ả hầu gái trong bếp xì xào mà cô nghe lỏm được ám ảnh tâm trí cô. Christopher vẫn có khả năng hủy hôn. Cô khá chắc cuộc hôn nhân của mình chưa thật trọn vẹn. Mặc dù mỗi đêm cả hai đều ngủ chung giường, nhưng hắn không làm gì ngoài sưởi ấm chân tay cho cô. Và việc đó hắn sẽ chẳng mang đến cho cô người thừa kế nào.

“Chào buổi sáng, lãnh chúa”, một hiệp sĩ chào Christopher khi họ băng ngang qua đại sảnh.

Gillian ngược nhìn người đàn ông vừa khuất dạng và đỏ mặt. Cô không biết tên gã, nhưng đó là kẻ hôm trước lúc cô lén lút trốn lên tường thành đã vô tình bắt gặp gã đang ấn một ả hầu vào tường, bất cứ ai ngang qua lối đi cũng có thể nhìn thấy hết. Gillian lẩn vào hốc tường, bị giằng xé giữa cảm giác hổ thẹn và đam mê. ả hầu rên rỉ bằng tất cả xúc cảm còn gã đàn ông đó cũng nhiệt tình hợp xướng. Gillian nấp trong bóng tối quan sát, được một lúc, gã hiệp sĩ bỏ đi. ả hầu bám theo, tán thưởng kỹ năng thành thực của gã và gợi ý gã có thể đến bất cứ khi nào gã thích. Gillian không hiểu. Chắc là ả hầu vẫn chưa thấy đủ, phải không nhỉ?

Gillian đoán tiếng rên đó sẽ cho ra kết quả sau cùng là những đứa trẻ, nhưng cô không chắc mình có muốn trải nghiệm nó cùng Christopher hay không. Có lẽ rất đau đớn và ngộ nhờ Christopher trong một khoảnh khắc vô ý sẽ nghiền nát cô luôn thì làm sao.

Nhưng nếu không sinh một đứa con, hắn có thể sẽ đuổi cô về với cha bất cứ lúc nào. Với Gillian, đó là ý nghĩ khủng khiếp nhất, đủ khiến cô muốn trao cho hắn lời đề nghị táo bạo hơn.

Hoặc gần như thế.

Chỉ cần một người thừa kế, những lời lẽ “Phải, Gillian, ta sẽ giữ em bên cạnh mãi mãi, vì đơn giản ta không thể sống thiếu em” chắc chắn sẽ khiến cô thỏa mãn. Tuy nhiên, Christopher chưa bao giờ muốn thốt ra; cô đã nhanh chóng rút kinh nghiệm rằng Christopher sẽ chẳng đời nào nói thế.

Nếu hấn thề sẽ mắng cô vì chưa chịu ngủ trưa cho đến khi hấn quay lại, hấn nhất định sẽ mắng. Dù chỉ làm vậy một lần và ngay sau đó hấn lại xin lỗi chân thành.

“Đi gần bên ta”, Christopher đột ngột nhắc nhở, khi hấn mở toang cửa. “Blackmour rất lớn, rộng hơn Warewick nhiều, ta không cho em đi lang thang rồi lạc mất đâu.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài.” Cô nắm lấy vai hấn. “Lãnh chúa, cẩn thận!”

Hấn suýt trượt khi bước chân đầu tiên rời khỏi đại sảnh, nhưng ngay lập tức kịp điều chỉnh lại. Hấn chau mày.

“Ta biết rồi.”

“Tất nhiên, thưa ngài”, cô ngoan ngoãn nói.

“Chúa ơi, cô gái, em đang trở nên phiền toái hết Jason. Đừng trêu chọc ta.”

“Nhưng, em không trêu ngài ...”

Hấn khoanh tay trước ngực, nhướng mày. “Không, em đang đùa. Và để chuộc lỗi, ta yêu cầu em hai điều.”

Gillian sửng sốt. “Nhưng em chẳng có gì cho ngài cả”, cô thì thầm.

“À, em có đấy. Điều đầu tiên, ta muốn nghe em bắt bẻ danh đá hơn câu ‘em không trêu ngài’. Em có thể làm tốt hơn mà, phải không?”

Gillian thở phào với yêu cầu của hắn. Rồi cô nhận ra hắn đang đòi hỏi mình. Trở nên danh đá với anh trai đã đành; cho phép bản thân khua môi múa mép với Rong xứ Blackmour lại là chuyện hoàn toàn khác.

“Em không dám”, cô lẩm bẩm.

“Dám chứ, tiểu thư.”

Gillian ngẩng đầu nhìn. Hắn dường như rất nghiêm túc và đang kiên nhẫn chờ đợi. Tựa bản thân chuyện đó đã là việc đáng lưu tâm.

Nhưng hắn vẫn là hắn, cao tay hơn anh trai cô, và chắc chắn dữ dằn hơn nữa. Cô tin tưởng William bằng cả tâm hồn; cô không thể đối xử với Christopher theo cách đó. Không, chế nhạo hắn không phải việc cô nên làm.

“Em quên mất ta đang nói chuyện gì rồi”, cô lảng tránh. Hắn mím môi, như thể hiểu chính xác cô đang muốn gì.

“Ta không tin, nhưng bây giờ tạm gác chuyện đó lại. Điều thứ hai ta cần là cử chỉ em phải hết sức tình tứ khi dạo bước trong vườn. Trong đời mình, ta luôn muốn đưa một cô gái danh đá vào hoa viên. Vòng tay ôm ta. Ta muốn em có cảm giác được bảo vệ ngay cả khi chúng ta ra ngoài.”

Không chờ đợi lời chấp nhận, hắn kéo cánh tay cô vòng qua eo mình và dùng một tay giữ nguyên vị trí. Rồi hắn cẩn thận quàng cánh tay kia qua vai cô. Gillian cảm giác hai má đỏ bừng. Nhưng cô không rụt tay lại.

Christopher im lặng khi họ đi dạo, cứ như hắn đang hết sức tập trung, hoặc lắng nghe. Hoặc cả hai. Gillian nghĩ hắn đang cố gắng tập trung vào nơi họ sắp đi tới, nên không muốn bước nhầm.

“Ngài nhớ rất tường tận lãnh địa của mình phải không?”, cô hỏi khẽ.

“Phải”, hắn đáp, buông một tiếng thở dài. “Ta không có lựa chọn nào khác.”

Gillian không biết đáp lại thế nào. Cô chẳng tài nào đoán chắc Christopher liệu có đánh giá cao sự cảm thông từ mình hay không và hiển nhiên cô càng không thể bảo ban hắn phải sống ra sao.

“Em rất tiếc”, cô cảm thấy cần phải nói gì đó.

Hắn dừng ở lối vào khu vườn. “Em cảm thấy tiếc sao? Cho bản thân á?”

“Em hả? Không”, cô lắc đầu nói. “Em rất hài lòng.”

“Ta chắc muôn đời không cảm thấu.”

Nỗi đắng cay lộ rõ trong giọng nói. Có lẽ hắn đang suy nghĩ về những gì mình đã bỏ lỡ. Mất mát đó thật lớn, như khả năng chiến đấu, luyện tập, hay ngay cả thú vui đơn giản là ngắm khung cảnh khu vườn nở hoa. Hắn cũng đã từ bỏ mọi hy vọng về một cô vợ xinh đẹp, dù tại sao không người cha nào sẵn đón

một chàng rể như vậy luôn là bí ẩn với cô. Tuy bị mù, hắn vẫn là một lãnh chúa.

Christopher dẫn cô băng qua một nơi đầy cây nhỏ che phủ. Hắn đỡ cô ngồi xuống, rồi nhào người về phía cô. Trước khi Gillian hiểu ra ý định, hắn đã duỗi chân và ngả đầu trên đùi cô.

“Tay”, hắn ra lệnh, giơ tay lên cho cô nắm lấy.

Gillian đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, tiếp tục ngắm gương mặt đẹp của hắn. Chúa ơi, ở quá gần hắn khiến cô thật thiếu tự tin! Đầu hắn đặt trên chân và đôi vai tựa vào đùi cô như một hòn đá mềm mại.

“Em lạnh không?”

“Không”, cô gượng đáp.

“Em đang run rẩy. Chắc không phải em sợ ta chứ?”

“Không”, cô nói dối.

“Nếu phải e sợ, đó hẳn là cậu cận vệ ghê gớm của ta. Em chưa thấy cậu ta co rúm trước mặt ta phải không?”

“Chưa”, cô đáp.

“Và em nghĩ vì sao cậu nhóc lại như thế?”

Gillian cân nhắc. “Em nghĩ”, cô mào muội, “là vì ngài quý cậu ấy”.

“Thánh thần ơi”, Christopher líu lười, bật dậy, “thế quái nào mà em có suy nghĩ ngờ ngẩn đó vậy? Cậu ta là cận vệ của ta. Ta đã thề sẽ trông nom, huấn luyện, dạy cậu ta trở thành một hiệp sĩ”.

Gillian muốn chỉ ra cho hắn thấy hắn đã đối đãi với Jason hệt như một đứa con trai bảo bối, nhưng cô kiềm chế. Christopher đang cau có và chẳng cần mất quá nhiều công sức để hiểu tình cảm là thứ hắn không dễ dàng nói ra.

Diềm báo đó thực sự khiến tâm trí cô bình yên. Christopher chau mày, gối đầu lại trên đùi vợ.

“Đó là bởi vì ta tốt bụng”, hắn cục cằn nói. “Ta quan tâm đến các thứ mình sở hữu.”

Gillian không thể đáp trả, cô lẳng lặng tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo và để hắn nắm tay mình. Cố kiềm chế lời nói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Sức ép của đôi vai Christopher dần thấm vào chân Gillian và lan khắp cơ thể. Cô ý thức được bàn tay mình đặt trong tay chồng và chắc chắn hắn không nhẹ nhàng vuốt ve như thói quen. Cô gắng nới lỏng những ngón tay khỏi hắn, nhưng hắn lại nắm chặt hơn.

“Em là vợ ta”, hắn thô lỗ nói. “Em nghĩ ta sẽ đối xử với em ít nâng niu à?”

Cô thực lòng không dám trả lời. “Gillian?”

“Không, thưa ngài”, cô thì thào.

“Em có khi nào thấy ta nắm tay Jason chưa?”

“Chưa.”

“Buộc thắt lưng cho nó?”

“Không, thưa ngài.”

“La mắng nó?”

Gillian cảm giác càng lúc càng lúng túng. La mắng? Đúng thế, hẳn làm vậy thường xuyên.

“Thường xuyên, thưa ngài”, cô đánh bạo.

Nụ cười phớt qua của Christopher làm cô ngạc nhiên. “Phải, đó là sự thật, ta thừa nhận. Và ta có lẽ cũng sẽ la mắng em. Sự khác biệt là, em có thể mắng lại. Hãy nghĩ về chuyện đó trong lúc ta ngủ. Ta chờ đợi một vài lời gắt gỏng từ miệng em khi tỉnh giấc.”

Thế là hẳn nhắm mắt rồi bắt đầu ngáy. Gillian lắc đầu.

Người đàn ông này chuyển từ cương nghị sang ương bướng quá nhanh đến nỗi cô không thể bắt kịp, nhưng miễn sao bảo tố đi qua, cô không bận tâm.

Cô lại dựa lưng vào tường, quan sát vùng đất của Christopher. Chúng thực sự rộng lớn và tươi tốt hơn Warewick nhiều đến độ cô khó tin giờ mình đã thành nữ chủ nhân của nó, ít nhất là trên danh nghĩa.

Mặt trời lấp ló sau tán mây, Gillian tự cười mình, như thể cô đã không được thấy thiên thể ban phúc ấy bao ngày rồi. Bởi nguyên nhân nào đó, cảnh tượng ấy như đang cổ vũ cô. Nó chắc hẳn đang tỏa chiếu những tia nắng ấm áp hơn vào môi trường chung quanh, dù Gillian phải tránh né hàng tá tia nắng mặt trời không chiếu lên nền đá sẫm đen mà chỉ chực rọi thẳng vào mình. Blackmour là một nơi khủng khiếp, bất chấp thời tiết.

“Trường thành của ta trong ánh nắng mặt trời như thế nào?” Gillian bắt đầu nhận ra chồng mình thực sự rất tỉnh táo và chỉ

giả vờ ngây. Chúa ơi, có phải cô đã làm nhảm thốt ra những suy nghĩ ban nãy?

“À... ừm... nó có vẻ ít ảm đạm hơn khi trời mưa, thưa ngài”, cô buột miệng.

“Chấn chấn rồi, tiểu thư của ta”, hắn đáp, sau đó xoay mặt hướng về phía cô và mỉm cười.

Nụ cười đánh gục sự cảnh giác của Gillian. Quá nhiều dịu dàng trên gương mặt lạnh lùng này. Hồi Thánh thần, nét mặt của hắn đã chuyển thành một thứ gì đó thật đẹp đẽ. Lần đầu tiên, cô nhìn vào hắn và thấy điều William từng thấy: Một người đàn ông nghiêm nghị nhưng đáng yêu mà anh trai cô hoàn toàn tin tưởng.

Gillian nhìn chăm chăm vào khuôn miệng hắn, tự hỏi đôi môi ấy có mềm mại như vẻ ngoài không. Cô vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào môi dưới của chồng bằng ngón tay mình. Phải, nó thật sự mềm mại.

Bỗng cô ý thức được hành động của mình và giật tay lại, má nóng bừng. Cơ hồ cô thực sự chạm vào hắn như một người yêu!

Christopher tóm lấy cổ tay cô, dễ dàng và chính xác như thể mắt hắn chẳng hề mù.

“Ta lệnh cho em không được dừng lại.”

“Lãnh chúa...”

Hắn thở dài với sự kiên nhẫn cực lớn. “Lấy cho ta kim chỉ đi cô gái. Ta thấy cần phải khâu tên mình vào cánh tay em để em dễ nhớ hơn.” Hắn ngồi dậy. “Hãy mau đi và lấy nó. Sẽ rất đau,

nhưng ít nhất em không quên ta là ai.” Hấn quay mặt sang cô.
“Sao? Ta không nghe tiếng em di chuyển.”

Gillian nhìn hấn một lúc lâu, cố lấy can đảm.

“Em nghĩ ngài đang trêu đùa em, thưa ngài”, cuối cùng cô nói.

Biểu cảm Christopher dịu lại. “Thực vậy, quý cô.”

Và cứ thế, hấn nhắm mắt ngả lưng lần nữa. Gillian không dám chạm vào môi chồng, nhưng vẫn để hấn nắm tay mình. Thời gian trôi qua, cô cảm thấy hấn hoàn toàn thư giãn, có lẽ chồng cô đã ngủ thật, vì cứ mỗi tiếng ồn đều khiến hấn hơi trở mình.

Tựa đầu vào tường đá và để cảm giác bình yên lan tỏa khắp thân thể. Ít nhất, lúc này cô đã thấy an toàn. Và cô muốn tin rằng Christopher quan tâm mình, như đứa em gái, tất nhiên rồi. Chồng cô không phải Ác quỷ của nước Anh như người ta vẫn nghĩ. Không, hấn chỉ là một người đàn ông mang trong mình một khoảng trống tâm hồn mà không muốn ai biết. Có lẽ phần trống đó đã giữ hấn xa cách với cô.

Cô đủ xấu hổ để biết mình bắt đầu đỏ mặt. Christopher sẽ chẳng bao giờ xem cô như người phù hợp với hấn. Một ý nghĩ thật không tưởng. Không, hấn đang lịch thiệp và có khả năng còn tiếp tục tử tế cho đến khi cô cố làm điều gì đó chứng tỏ với hấn, chẳng hạn một ít điệu bộ trong phòng ngủ mà có thể kết quả sẽ cho ra đời vài đứa trẻ.

Gillian chăm chú nhìn chồng khá lâu. Khi chắc chắn hấn đã thật sự ngủ, cô cúi xuống và hôn nhẹ vào trán hấn.

Mặt cô đỏ đến tận mang tai và cầu mong sao không ai nhìn thấy sự ngớ ngẩn của mình. Cứ như Christopher Blackmour sẽ thật

lòng yêu cô vậy!

Christopher chậm chậm rửa mặt, hướng về người đang ngồi bên lò sưởi chăm chú làm ấm cơ thể trước khi đi ngủ. Ngày luôn dài lê thê và đầy rẫy vấn đề hấn không muốn nghĩ tới. Một điểm sáng duy nhất trong màn sương ảm đạm chính là khoảng thời gian ở cạnh Gillian trong khu vườn. Hấn vui vẻ với cách mà mọi việc đang tiến triển. Cô đã gọi tên hấn hai lần theo như hấn nhớ, và còn hôn lên trán hấn nữa. Nếu đó chẳng phải một dấu hiệu của lòng tin được khơi mở, hấn sẽ không biết gọi nó là gì. Đáng tiếc, tất cả mong muốn hấn có thể nghĩ bây giờ là ước sao ban nãy Gillian hôn hấn ở vị trí gần cảm hơn.

Như trên môi chẳng hạn.

Hấn nhúng tay vào nước lạnh rồi vẩy lên mặt mình. Đồ mất trí. Toàn bộ ý tưởng cưới cô đã quá phi lý và hậu quả chỉ có thể ngày càng tồi tệ hơn thôi. Hấn chẳng thể cho cô điều gì. Đúng, hấn có danh tước và sự che chở, nhưng đó chẳng là gì.

Thử cân nhắc xem nếu đem chính mình trao cho cô.

Bản thân hấn.

Lần này hấn nhúng đầu vào chậu và giữ nguyên cho đến khi nước lạnh và không khí buộc hấn phải ngẩng lên.

“Lãnh chúa, ngài đang làm gì vậy?”, Gillian kêu toáng. Christopher nhận ra một miếng vải đặt vào tay mình. “Ngài sẽ lạnh cóng mất, lãnh chúa. Đến gần ngọn lửa sưởi ấm lại đi.”

Hấn đã đủ ấm, thậm chí dư dả để san sẻ. Nhưng cô chẳng bao giờ biết điều đó. Cô chỉ mới bắt đầu tin hấn. Muốn ngủ với cô sẽ phải chờ thêm vài tháng nữa. Hoặc vài năm. Hoặc không bao

giờ, nếu lý trí chiến thắng trong cuộc so găng cùng bản năng sinh lý. Cứ như hấn có khả năng chăm sóc đứa trẻ mà họ tạo ra vậy! Tự lo cho bản thân đã là quá khó với hấn mà!

“Lãnh chúa, tới giúp em xử lý chỗ rượu này được không? Em sợ mình không biết cách hâm nóng nó.”

Christopher vò khô tóc bằng tấm khăn lạnh, rồi bước sang bên kia phòng, khuyu gối ngồi cạnh vợ.

“Việc này khá dễ”, hấn nói, bày ly ra và rót rượu. Hấn rắc vào một ít gia vị, sau đó vươn tay lấy que cời lửa bằng sắt và nhúng vào mỗi cốc. Đặt que sắt sang bên, hấn đưa cho Gillian một chiếc cốc, mỉm cười. “Đấy?”

“Cảm ơn ngài.”

Hấn nốc cạn cốc của mình, cố nghĩ đến một lý do gì đó để giữ đầu óc khỏi nghĩ đến vợ.

“Ồ, nhưng mái tóc em lại rối bù khủng khiếp rồi”, Gillian lẩm bẩm qua hơi thở.

“Để ta xem”, Christopher nói, bỏ qua bản năng tự vệ của mình. Hấn mân mê những lọn tóc mềm mại của cô, trong phút chốc quên cả bản thân và chỉ ngồi đó chạm vào chúng. Nó tỏa hương hoa hồng. Hấn mãi miết ngửi cho đến khi đột ngột nhận ra chóp mũi mình đang gí thẳng vào đầu mũi vợ.

“Lãnh chúa?”

Hấn khao khát hôn cô. Chỉ là một nụ hôn. Có thể gây ra tổn thương gì chứ?

“Christopher?”

Cô run rẩy. Hấn phun ra một tiếng chửi thật nhỏ. Quá sớm. Vẫn còn quá sớm, hấn sẽ dọa cô sợ mất.

“Đi ngủ thôi, Gillian”, hấn nói bằng giọng khàn khàn. “Em thức đủ khuya rồi. Ta không muốn em mệt mỗi thêm nữa.”

“Em hoàn toàn khỏe, thưa ngài.”

Cô nàng này dám trơ tráo làm hấn khó chịu. Christopher muốn hôn cô điên cuồng và chỉ cho cô biết hấn bực mình thế nào kể từ khi đưa ra cái quyết định khốn kiếp là dành thời gian để cô tin tưởng hấn. Quý thần ơi, hấn nên ngủ với cô ngay từ tuần trước. Hấn sẽ hành sự thật cẩn thận và mang đến cho cô niềm khoái lạc lớn lao.

Không. Hấn đứng dậy, quay lưng về phía Gillian. Cẩn trọng là không đủ. Có đàn hay không, hấn muốn cô cần hấn. Nhưng, trên hết, hấn muốn cô nhận ra cuộc sống mình phải tự mình ký thác. Nếu cô vẫn còn là một trinh nữ, hấn có thể giải phóng cô để cô được tự do đến với bất kỳ ai mà bản thân lựa chọn. Một người nào khác lành lặn.

Ý nghĩ đó làm hấn nghiến răng cam chịu.

Mùi hoa hồng thoang thoảng phía sau hấn. Hấn giật nảy khi cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo thanh mảnh chạm vào cánh tay mình.

“Lãnh chúa, em đã làm gì chọc giận ngài sao?” Nỗi sợ hãi đã quay lại trong giọng nói của cô. Christopher trầm ngâm.

“Không, Gillian. Không phải em.”

“Em có nên nói gì đó chua ngoa một chút để chiều lòng ngài không?”

“Có”, hắn đáp, gượng cười uể oải.

Cô lặng lẽ. “Em e là mình chẳng thể nghĩ ra điều gì ngay lúc này.”

“Vậy mình lên giường nằm và em có thể suy nghĩ trong khi ngủ. Ta trông đợi câu nào đó hay ho em sẽ thốt lên đầu tiên vào sáng mai.”

“Rất tốt, thưa ngài.”

“Gillian”, hắn bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Hắn muốn hỏi cô có sợ hắn không, nhưng e khó lòng chịu đựng nổi nếu phải nghe câu trả lời bất hợp ý. Hắn chỉnh lại vẻ mặt cộc cằn của mình để che giấu nỗi hoang mang. “Nếu em trộm gối của ta như đêm trước, ta buộc phải có biện pháp quyết liệt.”

“Em sẽ cẩn thận hơn.”

“Không, em sẽ trộm. Thật vậy, ta khẳng định chúng ta sẽ bị buộc nằm gần nhau hơn vào mỗi đêm.” Chư thần hãy cứu rỗi hắn, hắn đang tự đặt mình vào một đêm đau khổ tuyệt vọng! “Tất nhiên chỉ để ta với lấy tấm chăn của mình dễ dàng hơn. Không có ý gì khác.”

“Dĩ nhiên rồi”, cô khe khẽ đáp.

Christopher không chắc cô có tiếc vì hắn bảo không còn lý do nào khác khi đòi nằm gần cô, hoặc buồn bã khi bị buộc phải chịu đựng sự hiện diện gần kề của hắn không. Ngờ vực đó quẩn trong đầu khiến hắn muốn uống say.

Bị cảm dỗ trong giây lát, nhưng rồi hắn nhớ ra rằng dạo này, vào mỗi buổi sáng lúc thức dậy, hắn đều nhức đầu vì uống quá

nhiều rượu để không nghĩ đến Gillian Warewick, gần đây đã đổi họ thành Blackmour, và hẳn biết mình không thể lại uống chỉ để quên cô.

Xin Đức Thánh rủ lòng thương, hẳn đã bị chôn sâu vào địa ngục bởi chính quyết định của mình.

CHƯƠNG 16

“**K**hông, Jason, bữa ăn của Gillian cứ để đó. Ta tự làm.”

Gillian chứng kiến chồng mình xua người cận vệ, quan sát vẻ mặt thất vọng của Jason. Hai vai Jason chùng xuống, anh chàng lui về đứng sau bàn của lãnh chúa. Gillian thấy thương cảm cho cậu ta. Đêm trước, Christopher đã kể rằng Jason chẳng đòi hỏi gì ở hắn. Thực vậy, Gillian bắt đầu hiểu làm thế nào Christopher có thể giữ được bí mật chuyện mù lòa đối với mọi người trong lâu đài. Hắn lựa chọn thức ăn cho cô khéo léo và cẩn thận, rồi tỏ dáng vẻ như đang quan sát cô thưởng thức chúng tựa hồ hắn thật sự nhìn thấy cả việc cô đang lén tuồn thức ăn cho con chó nấp dưới bàn.

Nhưng khi Christopher rời lâu đài cùng Colin và bỏ Jason lại, Gillian ngừng suy ngẫm về chồng và bắt đầu chuyển sang nghĩ về người cận vệ. Cậu nhóc đáng thương. Rõ ràng cậu ta nhận ra vị trí của mình đang mất dần, đó thực sự là điều cuối cùng cô muốn nhìn thấy.

“Jason?”

“Vâng, thưa phu nhân?”, cậu đáp một cách uể oải, mệt mỏi đúng chất một chàng trai chỉ mới mười sáu tuổi.

“Cậu sẽ đi dạo với tôi chứ? Xem như một phần trong bài huấn luyện để trở thành hiệp sĩ của cậu?”

Anh chàng mỉm cười gượng gạo. “Đó là hân hạnh của tôi.”

“Lên trên cao nhé, nơi ngài Colin không thể làm khó chúng ta.”

“Đương nhiên, thưa phu nhân.”

Một lát sau, họ đã đi dạo trên tường thành. Jason thường không im lặng. Gillian biết cách tốt nhất để cậu ta phấn chấn là khơi gợi về người mà cậu yêu quý. Và thật thuận tiện khi người mà Jason tôn thờ cũng là hình bóng nổi bật trong những giấc mơ của cô.

“Hãy kể với tôi về những lần cậu tháp tùng Lãnh chúa Blackmour đi”, cô nói, gắng giữ âm vực sao cho chỉ tỏ vẻ quan tâm vừa đúng mực.

“Đó là cuộc sống của một người cận vệ”, Jason nhún vai nói.

Câu trả lời không như cô mong đợi và hơi khó nếu muốn dồn ép cậu ta khi mà cô đang đi phía trước.

“Tôi lạnh quá”, cô thông báo, hy vọng giọng mình nghe có phần giống một mệnh phụ. Jason có vẻ thường đáp ứng những kiểu mệnh lệnh như vậy, nó sẽ khiến cậu thoải mái. “Chúng ta hãy đến tư viện của lãnh chúa. Tôi cần một ít rượu để làm ấm mình.”

“Theo lệnh cô, thưa phu nhân.”

Thoáng chốc, Gillian đã đang sưởi ấm những ngón chân mình trước lò sưởi. Cô cầm chai rượu và rót thêm vào cốc của Jason. Cậu ta nốc cạn nó nhanh chóng hết như bốn cốc trước đó.

“Có phải cậu luôn hiểu ngài ấy?”, cô hỏi, lại rót đầy cho cậu.

“Vâng”, Jason gật đầu, dốc ráo chiếc cốc. “Ngài ấy làm nhiệm vụ hộ vệ tại lãnh địa của cha tôi và tôi quan sát ngài từ dạo bắt đầu nhận thức được những điều hay lẽ phải chung quanh mình.

Ngài là một chiến binh mạnh mẽ và khốc liệt với sự can đảm vượt xa mọi người xung quanh.”

Rượu đã làm mềm lưỡi Jason và Gillian không thể cảm thấy hài lòng hơn. Đây là những câu chuyện cô luôn sẵn sàng để nghe.

“Cha tôi rất quý mến ngài ấy, đối đãi với ngài như thể ông có thêm một đứa con trai vậy. Ông chẳng do dự gửi tôi cho Lãnh chúa Christopher để làm chân sai việc. Cô thấy đấy”, Jason mỉm cười nói tiếp, “tôi luôn đi cùng ngài như một cánh tay của lãnh chúa. Cha tôi tặng ngài ấy một con ngựa tốt, áo giáp và một tiểu đồng. Lãnh chúa Christopher thậm chí không chuyển tôi sang phục vụ mẹ ngài, theo tục lệ. Ngài chỉ muốn tôi ở bên cạnh, để dễ trông chừng”. Nụ cười của Jason nở toe toét. “Cô sẽ cho rằng tôi là thằng bé rất hư hỏng.”

“Có lẽ ban đầu cậu như thế”, Gillian mỉm cười đáp lại, “tôi chắc rằng khi trưởng thành cậu đã thay đổi. Giờ, hãy kể thêm cho tôi nghe nào. Cậu và Christopher thường làm gì?”

“Những điều tuyệt vời”, Jason tươi tắn kể tiếp. “Chu du, chiến đấu, vào triều. Ngài ấy dẫn tôi đi khắp những nơi ngài ghé chân và mắng mỏ bất cứ ai tìm cách ngăn tôi vào cùng. Ngài quả quyết rằng tôi nên tìm hiểu thế giới nhiều nhất có thể trong khi ngài vẫn còn ở đó bảo vệ tôi khỏi mọi hiểm họa. Và ngài huấn luyện tôi, Chúa ơi, làm sao đào tạo nổi tôi cơ chứ! Lãnh chúa Christopher là một trong những chiến binh giỏi nhất tôi từng gặp, bao gồm cả cha và các anh trai tôi. Ngài hiếm khi gục ngã trong các cuộc đấu thương trên lưng ngựa và chẳng bao giờ thua trong một trận đấu kiếm.”

“Ước gì cô có thể nhìn thấy ngài chu du qua các lục địa. Ngài là một kỳ quan ấn tượng, trong bộ cánh đen đỏ. Và ngài kiếm được rất nhiều vàng bạc từ việc chế ngự các chiến binh khác trong

những giải đấu! Tôi là tùy tùng may mắn nhất khi có được ngài làm chủ nhân. Tôi có thể làm bất cứ việc gì cho ngài.”

“Ngài ấy biết điều đó, Jason”, Gillian dịu dàng.

Nụ cười của Jason mờ đi, như thể chợt nhớ ra vì sao mình đã quá lảm lì.

“Phải, tôi biết”, Jason đáp lại thật nhỏ.

“Trước đây ngài ấy luôn cần cậu và nay vẫn thế. Tôi có lẽ chẳng thể nào thay thế nổi vị trí của cậu.”

“Tôi không ganh tị với tình cảm của ngài dành cho cô, phu nhân.”

Gillian khẽ cười. “Chẳng có gì phải ghen tị cả, Jason. Christopher yêu quý cậu nhiều như cậu biết mà.”

Jason thở dài và vuốt tay khắp mặt. “Ước vọng duy nhất của tôi là có thể san sẻ với ngài thử thách mà ngài đang đối mặt ở hiện tại.”

“Hãy kể tôi nghe xem nào”, cô yêu cầu, cố không tỏ ra quá tò mò.

“Đó là một năm bất hạnh đã cướp đi của ngài ánh sáng. Lẽ ra tôi nên cầu xin ngài đừng cưới người đàn bà đó, nhưng tôi đã quá mù quáng bởi vẻ đẹp của ả.”

Gillian cứng lưỡi. “Một phụ nữ đã khiến ngài ấy mù sao?”

“Không phải, nhưng cưới cô ta là khởi nguồn cho mọi rắc rối về sau.”

“Kể tôi nghe về cô ấy.”

“Tên ả là Magdalena Berkhamshire.”

Gillian thở gấp. “Cô ấy là người thân của Colin?”

“Là em gái. Ngài Colin xấu xí bao nhiêu thì ả ta đẹp bấy nhiêu. Mái tóc và đôi mắt màu xám nhạt, cùng gương mặt có khả năng nghiền nát luận lý của một người đàn ông trong nháy mắt. Lãnh chúa bị hạ gục ngay giây phút ngài trông thấy ả, ả ta cũng phải lòng ngài. Hay ít ra chúng tôi đã tưởng vậy.”

Trong mắt lãnh chúa lúc ấy chẳng còn ai khác ngoài ả. Chỉ vài tháng sau đám cưới, ngài rời khỏi thành trì rồi bị tập kích và thọ thương. Bản tính quý tộc của ả ta quá điên cuồng, quần trí đến độ không thèm trò chuyện với ngài, hoặc ở gần ngài...”

Gillian phải dừng lại lắng nghe. Vậy là người vợ đầu tiên của Christopher rất xinh đẹp. Và hẳn có thể chẳng để ai lọt vào mắt ngoài cô ta. Không nghi ngờ gì nữa. Người đàn ông đó xứng đáng với một phụ nữ xinh đẹp.

Điều mà Gillian biết cô chẳng bao giờ đạt được.

Hay có khả năng? Có cách nào khác giúp cô làm bản thân mình đẹp hơn không? Có thể Christopher chẳng nhìn thấy nữa, nhưng người khác sẽ kể với hắn và khiến hắn vui lòng.

Và rồi hắn sẽ yêu cô nhiều như từng yêu người vợ đầu tiên. Gillian đứng dậy rời khỏi tư viện, để lại Jason vẫn đang bô bô phía sau. Cô bước xuống hành lang, dừng chân khi nghe giọng phụ nữ vọng đến từ một trong những căn phòng. “Tôi đã mua một lọ thuốc và cô biết nó hiệu quả thế nào không.” Tiếp theo là tiếng cười. “Tôi đã không thể ngủ yên suốt cả đêm!”

“Tôi cũng mua một lọ, dù vị quá gớm. Nhưng nó đủ hiệu quả. Cô không để ý rằng chẳng một tên đàn ông nào không muốn dừng lại để ngắm tôi à?”

“Vậy họ kiếm sống dưới vỏ bọc của những bà mẹ à!”

“Phải”, giọng nói lúc đầu lại khúc khích. “Ai mà nghĩ một lọ tình dược có hiệu quả tốt như vậy?”

“Ồ, nói tôi nghe xem họ ở đâu”, giọng thứ ba van nài.

“Tôi sẽ gửi cô một đồng nếu cô muốn.”

Có nhiều lời ngã giá, rồi cũng đến thông tin Gillian muốn nghe.

“Đi xuống khu vực bản cùng nhất trong làng, túp lều thứ ba bằng qua tên ăn xin và con chó què. Khói không ngừng bốc lên từ lỗ hồng trên mái. Nó rất dễ tìm.”

Gillian không cần phải nghe thêm nữa. Cô nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Số phận đã đến với cô.

“Ôi chao, kinh doanh phát đạt!”, Magda reo lên. “Magda, chúng ta sẽ chẳng còn việc kinh doanh nào nữa nếu người khăng khăng đốt cháy mọi thứ người đặt vào cái vạc chết tiệt đó! Quỷ thần hai vai, người là một ả nữ tu vô dụng!”

“Đừng gọi ta như thế, Nemain”, Magda phật ý. “Ta sẽ cho người thấy, thuốc của ta vẫn hiệu quả cho tới lúc này. Chẳng cần người giúp!”

Nemain càu nhàu trong họng khi bà nhúng ngón tay vào vạc rồi ném thử. “Một nhúm duyên đáng nữa. Không, không phải lọ đó!”

Đó là bụi mận cóc, người thật là một ả học việc đáng thương! Một nhóm này sẽ biến những cô gái mua thuốc của người thành cóc hết. Cóc thì không thể kiếm tiền bằng cách chà sàn nhà và người biết điều đó có nghĩa gì rồi.”

“Biết, nghĩa là không kiếm được tiền nữa. Cũng không còn ai để giúp”, Magda thêm vào. Bà khuấy thứ hỗn hợp trong các vạc đun màu đen một cách cẩn thận. “Berengaria, người lại nhìn chăm chăm qua cửa sổ à. Người thấy gì?”

Berengaria đang quan sát cô vợ của Rong vượt khỏi cổng thành và tìm đường xuyên qua khu làng bên ngoài những bức tường. Cô gạt sang bên một hoặc hai kẻ cục mịch hôi hám với những ý nghĩ đen tối đang dõi mắt theo quý cô Blackmour non trẻ. Rồi bà xoay mũi chân Gillian về đúng hướng, dẫn cô chầm chậm đến túp lều kín đáo lọt thỏm giữa những túp lều kín đáo khác.

Tiếng gõ cửa vang lên. Berengaria mỉm cười và cất tiếng trả lời.

“Gillian.”

Đôi mắt xanh của Gillian mở to. “Phu nhân Berengaria? Bà không phải một giấc mơ sao?”

“Vào đi, con gái”, Berengaria lại cười, kéo Gillian vào trong. Bà dẫn cô đến ghế ngồi, xua Nemain và Magda đang cuống cuồng tranh nhau lấy thứ gì ngon lành cho Gillian uống. “Phải phép nào, cả hai người”, Berengaria mắng. “Magda, tình được, trông chừng vạc thuốc kia. Món thuốc của người sắp cháy nữa rồi.”

Gillian mỉm cười. “Con biết bà ấy cũng không phải giấc mơ.”

“Không đâu, con ạ, con không mơ. Bây giờ kể ta nghe xem. Cuộc sống con đang tiến triển thế nào với con Rong đó?”

Ta nghe rằng tính tình hắn dễ nổi giận.”

“Và ngoại hình thì đẹp tuyệt vời”, Magda thở dài mơ mộng.

“Magda, im lặng nào”, Nemain căn nhắc. Berengaria chỉ bình thản cười. “Gillian?”

Gillian hơi chú người về trước, như thể cô sợ những bức vách có tai.

“Con cần bà giúp, thưa bà.”

“Sao vậy, con của ta? Con có đủ khả năng chiến thắng lãnh chúa của mình mà.”

“Không ạ”, Gillian đáp, khốn khổ lắc đầu. “Người vợ đầu tiên của ngài rất đẹp và con biết xinh đẹp là cách duy nhất chiếm được ngài. Bà không thể chế cho con một lọ thuốc hay thảo dược nào làm con xinh đẹp sao? Nếu được thì thêm vào can đảm nữa ạ. Điều đó sẽ giúp ích cho con.” Cô khẩn khoản nhìn Berengaria. “Hiện giờ con không có vàng, nhưng sau này con sẽ trả bà bất kể bao nhiêu bà muốn, nếu trong khả năng con có.”

Berengaria nhìn Gillian đầy trầm tư. “Nhan sắc và can đảm là tất cả những gì con cần à?”

“Con cũng muốn một lọ tình dược, nhưng lãnh chúa sẽ không bị nó ảnh hưởng. Ngài ấy vô cùng ngoan cường”, Gillian miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng nếu con đẹp và dũng cảm, ngài sẽ thích con hơn. Và nếu ngài ấy thích con, ngài sẽ muốn có một đứa bé với con. Nếu con là mẹ của con ngài, thì ngài sẽ học cách yêu con”, cô ngập ngừng, “Bà có nghĩ vậy không?”

Berengaria có rất nhiều suy nghĩ, một trong số đó là tìm ra cách nào thích hợp để phối duyên Christopher và Gillian. Hai linh

hồn quá bận tâm đến những khiếm khuyết của bản thân mà không thể nhìn thấy tình yêu đang chờ đợi sẵn sàng ngay trước mắt họ.

Mù quáng có rất nhiều dạng.

“Tất nhiên, ta sẽ giúp con”, Berengaria từ tốn đáp. “Nhan sắc và can đảm sẽ thuộc về con, con của ta. Và yêu cầu duy nhất của ta là con hãy báo tin cho ta khi thành công. Chỉ cần vậy thôi đã đủ rồi.”

Berengaria đứng dậy bước tới bàn chế thuốc riêng của mình. Bà kéo ra một hộp đựng thảo dược, nhón lấy một hoặc hai nhúm vài vị, trộn chung với nhau và gói vào hai túi da nhỏ. Bà trao chúng tận tay Gillian rồi nhận được nụ hôn của lòng biết ơn, sau đó nhìn Gillian chạy như bay về thành trì, nỗi lo âu của cô đã được giải quyết.

“Người đưa cái gì cho con bé vậy?”, Nemain ngờ vực hỏi. “Người không lấy thuốc từ lọ nhan sắc và can đảm thông thường. Ta nhớ mà. Ta tự tay dán nhãn cho chúng.”

“Ta cho con bé thứ đặc biệt”, Berengaria đáp, tự cười với mình.

“Hừm”, Nemain ra vẻ không phục.

“Đừng chất vấn cấp trên”, Magda nói với Nemain, nhại lại câu châm ngôn yêu thích của Nemain.

Berengaria thở dài khi trận cãi vã lại bắt đầu. Dĩ nhiên bà chỉ dùng một ít bột cánh hoa hồng, nhưng Gillian sẽ chẳng bao giờ khôn ngoan hơn để hiểu. Vẻ đẹp tự nhiên cô sở hữu và lòng can đảm dồi dào ẩn sâu bên trong sẽ bộc phát, nở rộ nhờ niềm tin của cô.

Đó là thứ phép thuật mạnh hơn bất cứ mẩu xương đốt tay của pháp sư nào mà họ có thể mang lại cho cô.

CHƯƠNG 17

Colin Berkhamshire không phải một người dễ bị cợt nhả. Gã biết điều đó, và luôn làm những người khác phải nhớ rõ. Nó giúp gã đỡ được rất nhiều bực dọc trong khi cố thu thập tin tức. Một cái nhú mày đơn giản là tất cả những gì cần làm để khiến kẻ bị thẩm vấn vanh vách kể mọi bí mật thâm kín nhất để gắng thoát hình phạt. Không, gã không phải một thằng đàn ông dễ tính.

Không may, Gillian Blackmour dường như không biết chuyện ấy.

Gã theo gót cô về đến thành, quắc mắt với đám nông dân và hiệp sĩ, giúp cô thoát khỏi mấy vụ chạm chán ghê tởm. Gillian vẫn chẳng biết gì. Nếu cô quay đầu lại và nhìn thấy cái chau mày, cô chắc chắn sẽ hiểu mình đã sai lầm thế nào khi lơ là sự chú ý của gã.

Và cô đang lừa nhằm con rồng.

Cơ giận của Colin tăng dần sau mỗi bước chân bám theo cô. Cô ta nghịch ngợm gì trong cái làng này? Cô tìm đến căn lều phù thủy dễ như đã từng đến đó suốt. Colin không tin vào phù thủy hay bùa mê, nhưng gã đã nghe những tin đồn. Bất kể Gillian đang trù tính chuyện chi, nó chắc chắn báo trước điềm gở. Và nếu cô gái này làm tổn hại Christopher... Nếu bảo Colin sẵn lòng hướng về Christopher thì đó chỉ là một cách nói giảm. Christopher không những là em rể gã, mà còn là một người anh em. Họ từng bôn ba cùng nhau, chiến đấu cạnh nhau. Christopher đã cứu mạng Colin và gã đang đền trả ân huệ. Tiếc

thay Colin không thể giữ được đôi mắt cho Christopher. Điều đó làm gã đau lòng hơn những gì gã thừa nhận.

Gã không ở lại Blackmour để chuộc lỗi. Gã có thái ấp riêng nên thỉnh thoảng vẫn ghé thăm khi có dịp. Chính xác hơn, gã ở lại bên Christopher vì hẳn vẫn là gia đình duy nhất mà gã muốn chia ngọt sẻ bùi. Và vì Christopher cần gã. Colin rất sẵn lòng thọc mũi vào bất cứ góc ngách tan hoang, hôi hám nào chỉ để đảm bảo không một ai nhen nhóm bất cứ âm mưu gì gây hại đến Rừng xứ Blackmour. Gã đóng vai trò làm người đưa tin của Christopher, gieo rắc khiếp hãi vào tâm can của những kẻ muốn giao dịch với Blackmour.

Đôi mắt Colin sa sầm lại khi bám theo Gillian băng qua đại sảnh. Gã không bao giờ nghi cô là một kẻ phản bội. Cô quá nhút nhát. Một cô gái bé nhỏ kém quyến rũ và thiếu tự tin. Cô thậm chí có thể xinh đẹp nếu không dành quá nhiều thời gian thu mình lại. Không phải gã ghen tị với cô. Sau khi nhìn thấy chiếc đầm rách của cô ở Warewick, gã ngạc nhiên là cô vẫn còn sống.

Mặc dù vậy, nếu Gillian làm hại Christopher, cô sẽ biết ngay cuộc sống quá khứ ở Warewick thực sự dễ chịu nhường nào nếu so với tương lai.

Gã theo cô xuyên qua hành lang vào đến phòng Christopher, sau đó đứng đợi ngoài cửa một lúc, gã muốn chắc chắn bắt tận tay day tận trán hành vi phạm tội của cô.

Gã hé mở cánh cửa, lén vào phòng. Gillian đang đứng bên bàn, bỏ cái gì đó vào cốc.

“Đừng cử động”, Colin quát.

Gillian giật thót tim làm chất bột bắn tung tóe vào không khí. Colin sải bước tới và trông thấy các loại thảo mộc rải rác trong tay cô. Gã trừng mắt.

“Định đầu độc lãnh chúa à?”, gã truy vấn.

Gillian hét lên khi cô ngã khụy trên gối và cố thu nhặt lại số thảo dược rơi vãi từ trên bàn xuống dưới sàn.

“Ta bảo ngừng ngay, ả sát nhân!”

“Chúng không dành cho ngài ấy”, Gillian rên rỉ. “Chúng là của tôi!”

Colin rất hiếm khi sai lầm và gã nhận ra cảm giác đó khá bối rối.

“Của cô sao? Cô gái, tại sao cô muốn tự kết thúc mạng sống của mình?”

Gillian lờ gã và tiếp tục tìm kiếm các mẫu thảo dược rải rác. Colin khụy xuống tóm lấy chiếc cằm cô, nâng mặt cô lên. “Ta hỏi tại sao cô muốn kết liễu sinh mạng mình.”

“Tôi không có”, cô thì thầm, đôi mắt xanh nhòe lệ. “Đây là thảo mộc giúp tôi xinh đẹp và có lòng can đảm. Như thế Christopher sẽ yêu tôi.”

Mắt Colin cay xè như thể chúng vừa thoát khỏi căn phòng đầy khói. Hỡi Thánh nhân từ, gã nghĩ mình sắp khóc mất!

“Ta hiểu”, gã cộc cằn, gắng che giấu sự kinh ngạc của mình. “Can đảm và xinh đẹp sao?”

“Và ngài đã làm chúng vung vãi hết rồi.”

Chưa lời buộc tội nào tổn thương gã nhiều như vậy. Gã bắt đầu phụ cô tìm kiếm, nhặt từng chút một thứ bột nhìn từ xa thấy chúng có vẻ như món gì ăn được. Rồi gã giúp cô thu gom những vật rơi trên bàn. Khi xong việc, gã cùng cô gói tất cả trở lại túi da.

“Ta thực sự không thể nghĩ cô đang cố đầu độc Christopher”, gã nói với hàng chân mày nhíu chặt.

Gillian nhìn vào gã, hai bên má ướm đẫm nước mắt. “Tôi tha lỗi cho ngài, mặc dù ngài đã hủy hoại cơ hội để tôi có được Christopher. Phu nhân Berengaria đã tặng tôi phương thuốc nhan sắc và can đảm bí mật mà bà tích trữ, tôi tin chúng là số thuốc cuối cùng.”

Colin hoài nghi, chủ yếu về chuyện Berengaria là một phu nhân và những thứ thảo mộc này thực sự có thể làm con người ta xinh đẹp và dũng cảm. Nhưng hẳn chọn cách không nói quá nhiều. Gillian đang quẫn trí cùng cực, cô nghĩ thứ thuốc đó không còn giúp ích cho mình nữa. Lần đầu tiên trong nhiều năm, Colin nhận ra bản thân bị tác động bởi hương vị ngọt ngào của nữ nhân. Phải, Christopher đã không chọn nhầm cô gái này.

Và nếu cô ta muốn tin rằng những thứ thuốc đó làm mình đẹp hơn, gã hoàn toàn sẵn lòng giúp đỡ. Nhưng, chết tiệt, gã phải chắc chắn là cô không tự đầu độc bản thân bởi chúng. Christopher đã yêu mến cô gái này. Mất cô ta hiển nhiên gã sẽ gặp rắc rối.

“Ta nghĩ cô muốn chia sẻ chút ít”, Colin hỏi, cố ra vẻ vô tư để Gillian không nghi ngờ. “Chỉ thuốc làm đẹp thôi nhé. Ta đã có đủ sự dũng cảm rồi.”

Nụ cười e then của Gillian hiện lên mê hoặc. Colin thể sẽ bảo Christopher rằng hắn đã tìm được cho mình một cô gái quyến rũ nếu có dịp.

“Chỉ một chút thôi. Tôi cần chúng cho bản thân mình.” Colin gật đầu trang trọng, như thể gã thực sự cho rằng thứ vớ vẩn này sẽ có hiệu quả.

“Tôi tin cái này là thuốc xinh đẹp. Đây.”

Colin nhận lấy cốc rượu có rắc một ít bột làm đẹp bên trên. Khi uống, gã tự hỏi bản thân thứ này có thực sự làm gã đẹp trai không. Dù điều đó chẳng hề làm gã bận tâm, dĩ nhiên rồi. Đẹp mã chả bao giờ có ích cho một người đàn ông trên chiến trường.

Gã chờ đợi, đến khi không cảm thấy muốn nôn mửa, gã mới chắc chắn Gillian không tự đầu độc mình. “Trông ta thế nào?”, gã hỏi.

“Ờ, không có nhiều thay đổi cho lắm.”

Colin nhìn vẻ tiu nghỉu trên gương mặt cô bèn vội hắng giọng.

“Cô biết không, ta từng nghe những thứ này phải mất ít nhất một tuần mới có hiệu quả. Có lẽ đó là trong trường hợp đối với đàn ông. Thử đợi vài ngày xem, quý cô, hãy kiên nhẫn. Ta dám chắc chúng sẽ phát huy công dụng với cô tốt hơn.”

Gillian gật đầu và nhắc cốc rượu của mình lên. Cô nhắm mắt uống cạn, như thể đang cầu nguyện mọi thứ sẽ thành công.

“Gillian? Chúa ơi, Colin, ta ngửi thấy mùi của cậu”, Christopher gầm gừ nơi ngưỡng cửa. “Người đang chọc gheo gì phu nhân của ta vậy?”

“À”, Colin đánh trống lảng, “bọn ta đang thảo luận về các cây thuốc”.

“Ta chắc rằng người thảo luận đủ rồi. Ra ngoài đi, Colin. Ta muốn gặp Gillian bây giờ.”

Colin vỗ vào lưng Christopher khi gã rời khỏi phòng đi thẳng xuống hầm rượu, gã cảm thấy bản thân cần thứ gì đó thật mạnh để chuốc say mình.

Christopher nằm im trên giường, chờ đến khi Gillian ngủ thiếp đi. Hắn đứng dậy, xỏ tất và đi giày, sau đó xách kiếm rời khỏi phòng. Đã nhiều đêm liền hắn không luyện tập, hắn có thể nhận ra mình đang kém dần. Đấu kiếm với kẻ thù vô hình không chỉ tôi rèn cơ bắp, mà còn giúp hắn cân bằng tâm trí.

Những kỹ năng đã ghi nhớ vẫn cần thời gian gợi lại, ngay cả khi đó là những điều Christopher từng thành thạo lúc còn trông thấy. Mất đi đôi mắt là điều đương nhiên! Ngay đến chuyện đơn giản như cách vung kiếm cũng phải học từ con số không. Ban đầu, hắn học cách di chuyển lưỡi kiếm của mình từ bên này sang bên kia mà vẫn vững đôi chân. Hắn ngã dập mặt xuống đất vào lần đầu bằng cú đẩy lực ra phía trước. Đó, dĩ nhiên, chỉ là trò mạo hiểm sau việc hắn học động tác đỡ gạt mà không làm tiêu tòn hết cả bữa ăn của mình. Thánh thần ơi, thậm chí bây giờ, nhớ tới cơn chóng mặt ấy cũng khiến hắn buồn nôn.

Hắn lắc đầu xua vội ký ức và sỏi bước tiến tới. Bây giờ hắn có thể đỡ kiếm dễ dàng và tạo ra những cú đâm vững chắc sau mỗi lần vung kiếm.

Hắn đi chưa được năm bước thì nghe tiếng ai đó bước theo mình.

“Colin?”

“Khốn kiếp. Christopher, người tinh ý quá đó.” Christopher hẳn học trong khi sải bước về phía trước.

“Ta chẳng có gì để nói với người. Không thể moi được một đáp án nào từ Gillian về câu chuyện hai người đã nói trong phòng ta. Vậy nên, ta sẽ giết người, nếu người thậm chí đã hôn cô ấy khi mà ta không dám.”

“Ta à? Đòi nào. Không phải vì cô ấy không duyên dáng. Theo ta thấy, mỗi giờ trôi qua, vẻ đẹp của cô ấy càng lúc càng tăng.” Christopher không đáp lại. Nhan sắc hoặc những khiếm khuyết của Gillian là điều cuối cùng tồn tại trong đầu óc hắn.

Với hắn, được ngủ cùng cô mới là ý nghĩ đầu tiên và quan trọng nhất. Chúng liên tục xuất hiện. Cả ngày lẫn đêm. Cả trong mơ và lúc tỉnh táo. Hắn không thể dập tắt mùi hương tinh tế tỏa ra từ người cô cứ chực chờ choán lấy mũi hắn, cũng không thể xóa đi những ký ức về mỗi buổi sáng thức dậy bên cạnh và thấy cô ôm hắn như ôm một cái chăn ấm ướt. Nhưng tất nhiên, cô sẽ không muốn hắn. Tại sao chứ, khi mà hắn có quá ít thứ để trao cho cô?

Christopher lần từng bước hướng lên căn phòng trên tháp, rồi chờ ở đó cho đến khi hắn nghe tiếng chân Colin dừng lại phía sau.

“Chúng ta thả nện được không?”, Colin hỏi. “Được, nhưng người tự lấy đi.”

Christopher làm động tác giãn cơ rồi bắt đầu thao tác với lưỡi kiếm. Đánh và đỡ, đỡ và đánh. Đâm bên phải, cắt vào tay cầm kiếm, sau đó đâm vào tim, luôn luôn là trái tim. Thời trai trẻ, Christopher theo đuổi một trường phái đấu kiếm hào hiệp hơn,

trì hoãn hạ sát vì phép lịch sự. Giờ thì giết phải nhanh, hoặc bị giết. Hắn biết nếu mình đối mặt với một đấu thủ thực sự, hắn sẽ may mắn đến kì quặc nếu rời trận đấu với tay chân toàn vẹn, chưa nói tới sống chết. Hắn phải công kích trực tiếp vào tim và không được bỏ lỡ mục tiêu của mình. Đó là cách duy nhất để sống sót.

Christopher dừng lại khi nghe tiếng Colin bước trên những bậc thang, rồi chờ đợi lần nữa trong lúc gã anh vợ bắt đầu cẩn thận.

“Hay ta kể cho người nghe về việc ta đã làm gì trong phòng người hôm nay nhé?”, Colin hỏi.

Christopher đâm kiếm tới và rút lại. “Tùy ý người.” Hắn tập trung lực cho một đòn khác.

“Vợ người đã tới gặp một mục phù thủy tên Berengaria vào sáng nay.”

Christopher sững lại giữa chừng, hầu như suýt ngã sóng soài. “Cô ấy làm gì?”

“Ta theo dõi cô ấy vào làng, rồi quay về lâu đài. Ta sợ cô ấy định giết người.”

Christopher chỉ có thể đứng chống nạnh và thở hỗn hển. Berengaria? Người phụ nữ mà Gillian luôn gọi trong những cơn mê sảng à?

“Người đang đùa”, hắn gắng nói.

“Ta không đùa. Cô ấy vào lều của họ một lúc lâu; sau đó quay về nhà. Và rồi, vì lo lắng cho mạng sống quý giá của người, ta đã theo Gillian vào phòng người, cáo buộc cô ấy là kẻ sát nhân.”

“Và?”

Colin khịt mũi. “Người sẽ không tin điều ta sắp kể đâu.”

“Cứ kể đi.”

“Cô ấy mua thảo dược để biến mình trở nên xinh đẹp và can đảm. Như thế cô ấy mới có thể chiếm được người, nếu người hiểu điều đó.”

Christopher tựa vào bức tường ngay sau lưng mình, rồi trượt dài xuống sàn nhà. Hắn ngồi duỗi chân, cố gắng tiếp nhận những thông tin này.

“Cô ấy muốn chiếm lấy ta.” Hắn ngạc nhiên.

“Phải. Và cô ấy nghĩ mình không làm được nếu không xinh đẹp. Tại sao việc đó lại quan trọng đến vậy, ta không biết.”

“Cô ấy hẳn đã nghe chuyện về Lina.”

“Không phải từ miệng ta.”

“Có vẻ từ cái miệng oang oang của thằng nhóc Jason”, Christopher bực bội. “Nó đang tự hát tự nghe trong tư viện khi ta tìm nó vào buổi trưa. Gillian bỏ nó lại với bốn vỏ rượu rỗng. Ta nghĩ nó đã kể vài chuyện không nên. Giờ thì, hãy kể thêm về chuyện liên quan đến phu nhân của ta nào.”

“Cô ấy bỏ mấy loại thảo dược bùa chú vào cốc rượu rồi uống cạn thứ hỗn hợp quái quỷ đó. Ta không nghĩ chúng gây hại.” Colin nói thêm, “vì ta đã tự thân kiểm nghiệm”. Gã dừng một chút. “Ta khẳng định phu nhân của người rất không hài lòng khi không thấy hiệu quả tức khắc trên gương mặt khốn khổ của ta.”

“Phải cần nhiều thảo dược hơn, bạn ta à.”

“Ừ”, Colin kiêu cách, “người có thể sở hữu tất cả nhan sắc, nhưng hãy nhớ rằng ta có toàn bộ sức mạnh và trí tuệ. Cứ thoải mái giữ lấy cái mặt đẹp dễ của người”.

“Và người nên gắng giữ cái đầu trên cổ”, Christopher đề nghị, “bằng cách để ta yên. Ta có nhiều chuyện phải suy nghĩ”.

Hắn nghe Colin lau bầu nguyên rửa, cầm lấy nến và rời khỏi căn phòng. Christopher ngồi nguyên đấy ngẫm nghĩ. Vậy là Gillian muốn chinh phục hắn. Tại sao, nhân danh mọi phước lành của đấng trên cao, sao cô ấy lại muốn một người chồng mù lòa? Bởi vì cô không có ai khác? Hay vì cô không còn lựa chọn nào?

Không, nếu cô ấy không quan tâm đến hắn, chỉ cần đơn giản chịu đựng sự chăm sóc của hắn rồi kiếm một người tình. Đó là chuyện xảy ra hầu như thường ngày trên toàn cõi nước Anh.

Cô muốn chiếm được hắn. Tại sao?

Không phải vì vàng bạc. Cô đã có rồi. Và chắc sẽ không dùng vàng để chống lại hắn. Qua kinh nghiệm đau buồn, hắn biết rằng Gillian không có khả năng là kẻ phản bội. Và càng không thể vì cô muốn tổn thương hắn. Không phải cô đã nói trong cơn mê sảng rằng cô yêu hắn? Đó hoàn toàn có khả năng là sự thật, phải không?

Cứ nghĩ về việc cô tìm đến một phù thủy làng xin thuốc biến mình thành xinh đẹp để có thể chiều lòng hắn là biết.

Hắn đứng dậy rời căn phòng trên tháp, xuống cầu thang mà không cần nghĩ ngợi, đi một mạch về phòng mình. Hắn vào trong và cài chốt cửa, lẳng lặng bước đến gần giường và cởi quần

áo. Gillian không cựa mình cho tới lúc hắn trườn vào tấm chăn nằm cạnh cô.

“Christopher?”

“Ừm”, hắn đáp, vươn tay kéo cô lại gần. “Đến đây, để ta sưởi ấm giúp em.”

“Ngài vừa đi đâu vậy? Em tưởng ngài rơi khỏi giường.” Christopher mỉm cười. Gillian chẳng bao giờ ý thức rõ về những gì mình nói trong khi ngủ.

“Không, cô gái, ta ra ngoài dạo một vòng.”

“Hmmm”, cô thì thầm. “Giờ ngài sẽ ở lại, đúng không?” Hắn cúi đầu đặt môi lên trán cô. “Phải, ta sẽ ở lại.”

“Em thấy rất an tâm”, cô lẩm bẩm, rồi ngủ thiếp. Ồ, đơn giản là không có lời khen nào tốt hơn. Christopher vòng tay ôm lấy cô và nhắm mắt. Ngọt ngào, khiêm nhường, ôn tồn, Gillian cảm thấy an tâm vì hắn. Ai mà nghĩ tới chứ? Chỉ mình Gillian có thể bước thẳng vào hang rồng và thuần hóa triết để một con quái thú, điều mà không thiếu nữ nào khác trong nước Anh có khả năng làm được.

Kể cả Lina. Ừ thì, cô ta đã tổn thương hắn đủ sâu bằng những lời cay độc sau khi hắn bị thương, nhưng có những chỗ trong lòng hắn ả không bao giờ có thể đến gần và chạm vào được.

Những chỗ mà Gillian đã tuyên bố chủ quyền. Christopher cảm thấy những bức tường bao quanh tim mình đổ sụp hoàn toàn, nổi hoang mang cuộn cuộn trong lồng ngực. Ôi, cô có khả năng hủy hoại hắn dễ biết chừng nào nếu quay lưng với hắn ngay lúc này!

Gillian cự mình. Christopher vẫn nằm yên lúc cô đặt tay lên ngực hắn, vuốt ve hắn như cô vẫn làm với Wolf mỗi khi nó cáu.

“Suyt”, cô khe khẽ xoa dịu. “Christopher, ngài đang nằm mơ. Chỉ là cơn ác mộng thôi. Hãy yên tâm.”

Trong một tích tắc, Christopher không nói được ai đang mơ và ai đang tỉnh. Những cử động của Gillian chậm dần và ngừng hẳn. Christopher thở ra chậm chậm, cảm nhận sự căng thẳng tiêu tan khỏi mình. Gillian sẽ không rời xa hắn. Cô cần hắn.

Và, Thánh thần cứu rỗi, hắn cần cô, cần sự dịu dàng, tâm hồn ngọt ngào của cô. Trái tim cô ngây thơ và thuần khiết, như một sự đối lập với hắn. Kỳ lạ, nhưng lần đầu tiên hắn nhận ra mình cần học cách tin tưởng hết như cô đã từng. Hắn đặt một nụ hôn lên tóc cô.

“Đừng rời bỏ ta”, hắn lầm bầm, không lấy làm ngạc nhiên khi lời lẽ ấy thoát ra từ miệng.

Và, như thế Gillian nghe được, cô ôm hắn chặt hơn. Christopher muốn khóc.

CHƯƠNG 18

Gillian uống cạn cốc rượu, thận trọng đặt nó lên chiếc bàn trong phòng ngủ của Christopher.

“Mình có can đảm”, cô nhắc đi nhắc lại với bản thân. “Một sự dũng cảm vô cùng lớn. Mấy ả hầu gái không thể dọa mình. Vì sao, nếu bất cứ ai trong bọn ra tay cản trở, mình sẽ hướng lưỡi kiếm vào họ.”

Cứ thế, Gillian căng vai lên và rời khỏi phòng. Thuốc đã có hiệu quả. Thật vậy, cô cảm thấy dường như gan mình đã to thêm, nếu thuốc có công dụng sau vài ngày. Cô bước dọc hành lang với khí thế tự tin, hoàn toàn hài lòng về bản thân.

Và nói chung là không hài lòng với tình trạng bữa bọn trong đại sảnh. Một mớ hỗn độn bầy nhầy, cô mong muốn nhìn thấy sàn nhà phải được thay thảm ngay hôm nay cũng như thường xuyên về sau. Cô xuống thẳng nhà bếp, đưa ánh mắt phê phán quan sát những người hầu đang ngồi ưỡ oải.

Trong quá khứ, cô từng cảm giác mình chỉ hơn một đũa tở chút đỉnh, vậy nên cô có thể thông cảm với hoàn cảnh của họ, nhưng mỗi thành viên trong nhà phải có trách nhiệm, kể cả cô. Christopher đã không trốn tránh nghĩa vụ bảo vệ thân dân an toàn. Cô không trốn trách nhiệm của mình để cố giúp Christopher khuây khỏa mọi lúc. Người hầu của Christopher cũng phải ngừng trốn việc. Đó là tất cả những gì cần truyền đạt.

Gillian hắng giọng. Tất cả mọi người, trừ đầu bếp, đều quay về phía cô. Người đầu bếp vẫn còn dọa dẫm được cô, nhưng chỉ với một ít thuốc nữa, ngay đến ông ta cũng sẽ phải tới quỳ dưới gót

giày mỗi khi cô gọi. Cô quét mắt qua bọn người hầu với một cái nhìn kiên quyết.

“Sự bừa bộn này sẽ phải thay đổi ngay hôm nay.” Không một ai động đậy chân tay. Một phụ nữ ngáp dài, sau đó đột ngột nuốt nghẹn. Gillian để ý ánh mắt đổ sang bên cạnh cô và rồi cô thấy Colin đứng ở cửa, cái nhíu mày hung dữ tỏ vẻ không hài lòng xuất hiện trên mặt gã. Cô hát cảm.

“Tôi không cần giúp.”

Colin lầm bầm, sau đó quay lưng rời nhà bếp. Gillian trở lại với đám người hầu của mình.

“Một đồng lộn xộn mới cái đang chờ trong đại sảnh. Hãy bắt tay ngay bây giờ.”

Một vài cái ngáp nồng nhiệt hơn chào đón cô. Gillian rất thận trọng khoanh tay trước ngực. Đó là điều Christopher làm mỗi khi hắn chuẩn bị dọa nạt bất cứ ai phật ý mình.

“Ai thích dọn hầm chứa phân hơn thì hoan nghênh sự tình nguyện”, Gillian thêm vào, giữ cao tông.

“Tôi sẽ không làm gì cả”, một phụ nữ tóc đen chắc người kéo dài giọng.

Gillian dồn sự chú ý về phía người phụ nữ với cái chau mày nghiêm khắc nhất. “Người đầu tiên. Còn ai muốn tham gia cùng cô ấy?”

“Ai làm gì được chúng tôi?”, một phụ nữ khác chế giễu. Gillian cảm giác lòng bàn tay mình dần đổ nhiều mồ hôi. Thánh thần ơi, làm cách nào cô ép được họ thực hiện mệnh lệnh của mình

đây? Bằng cách đâm lưỡi kiếm rồi rút ra khỏi người những ả hầu à? Hai gối cô bắt đầu run lấy bầy dưới váy đầm.

“Bất kỳ binh lính nào của chồng cô ấy”, Colin đột ngột xuất hiện lần nữa ở ngưỡng cửa và cộc lốc nói.

Gillian nhìn sang bên phải mình và thấy khoảng sáu binh sĩ với gương mặt hung tợn bước đều bước ngang qua Colin và dàn hàng hộ vệ cô. Họ, im lặng, chờ mệnh lệnh. Gillian chỉnh vai, ra lệnh cho hai phụ nữ kia.

“Có hai cách đi tới hầm chứa phân. Những kẻ khác sẽ sẵn lòng đảm nhận nhiệm vụ của hai người.”

Hai phụ nữ nọ được áp giải rời khỏi nhà bếp, mấy ả hầu còn lại xắn xắn thực hiện mệnh lệnh của Gillian. Cô chỉ định một người đáng tin cậy đảm trách việc kiểm tra thành quả rồi cùng họ vào đại sảnh, đứng trên bục theo dõi để đảm bảo nhiệm vụ được thi hành khi cô ban xuống. Colin đứng bên cạnh Gillian, lặng lẽ nhìn cô. Cuối cùng gã cũng háng giọng lên tiếng.

“Màn thể hiện khá tốt”, gã thô lỗ.

Gillian nhìn gã, cảm giác nhẹ nhõm vô cùng. “Tôi rất biết ơn về sự giúp đỡ.”

“Giúp? Cô không cần ta giúp. Bên cạnh đó, ta cũng không làm chuyện gì cả. Christopher cử mấy chàng trai tới, vì sợ cô bộc phát tính khí sẽ biến đại sảnh của hắn thành đồng đổ nát.”

“Không”, Gillian thở mạnh. “Chắc ngài đang đùa.” Colin lắc đầu. “Ta không đùa. Hắn đã nghe lỏm. Một thói quen tệ hại của hắn, ta phải nhắc như vậy. Và hắn bảo ta, ‘Colin, ta thề vợ của ta đã

biến thành một cô nàng dữ tợn nhất. Ta bắt đầu sợ tính khí cô ấy rồi.”

“Ngài ấy không nói vậy”, Gillian đáp, cảm giác nóng bừng hai má.

“Ta không bao giờ nói dối.” Cửa trước mở toang rồi đóng sầm một tiếng. Christopher đâm vào một người hầu suýt ngã sóng soài.

“Lạy Thánh George, cái gì đang diễn ra vậy?”, hắn quát lên. Colin quanh co. “À, ta hầu như chưa từng nói dối”, hắn làu bàu.

Gillian mâu thuẫn giữa việc biết ơn sự chu đáo của Colin, mặc dù có chút lấu cá, và phản ứng lo lắng thái quá của Christopher. Cô nhìn chồng đi xuyên qua đại sảnh, cầu mong có thể giữ vững sự gai góc của mình. Christopher dừng lại, đối diện với cô, chau mày.

“Phá đại sảnh của ta đến đâu rồi?”, hắn cau kỉnh.

“Em đang thu xếp sự bừa bộn”, Gillian đáp lại. Christopher tiếp tục quắc mắt và lòng can đảm của Gillian chùn xuống. “Nếu ngài vừa ý”, cô nói thêm.

“Ai đã trách phạt những người hầu, Colin?”, Christopher hỏi. “Tiểu thư Gillian”, Colin trả lời không nao núng. “Cô ấy thậm chí làm ta run bắn từ đầu đến chân. Ta ngạc nhiên khi người không nghe thấy tiếng la mắng của vợ người.”

Christopher ngập ngừng, xoa cằm suy nghĩ. “Vậy là cô ấy quát.”

“Vô cùng mãnh liệt”, Colin xác nhận.

“VẬY là cô ấy can đảm hơn ta nghĩ. Lại đây, Colin, chúng ta đừng can dự vào công việc của nàng rồng cái dữ tợn này. Ta không có tâm trí chịu đựng cái ngoạm bén ngót của cô ấy găm vào mình vì đã làm gián đoạn công tác dọn dẹp đâu.” Christopher nghiêng đầu sang cô. “Phu nhân của ta.”

“Lãnh chúa”, cô thì thào, hai má đỏ bừng.

Christopher chồm người qua bàn, áp tay lên má cô mỉm cười. “Ta dám nói về ngưỡng ngùng rất hợp với em, người có thấy vậy không?”, hấn hỏi Colin.

“Rất hợp”, Colin tán thành. “Một gã khéo mồm khéo miệng hơn ta có lẽ gọi đó là xinh đẹp.”

“Thật vậy. Và sau này ta sẽ nhìn kỹ hơn hai má ửng hồng của cô ấy. Tránh xa cô gái của ta ra, Colin, e là người sẽ thẹn chết vì vẻ xấu xí của mình. Ngày tốt lành nhé, vợ ta.”

Gillian nhìn không chớp mắt, há hốc đôi theo khi chồng và người anh vợ băng qua đóng cửa bện rồi rời khỏi cửa. Cô phải ngồi xuống để tĩnh trí. Ngưỡng ngùng? Xinh đẹp? Không, điều đó là không thể. Cô biết Christopher đã ăn uống những gì qua hơi thở của hấn.

Mặc dù cô phải thừa nhận ngoại hình Colin chắc chắn đã cải thiện. Gã chưa bao giờ đẹp trai, nhưng hôm nay trông gã dễ chấp nhận hơn. Gillian nhìn lại đại sảnh để đảm bảo tất cả đang tiến hành theo đúng kế hoạch, sau đó cô bước lên cầu thang với tất cả phong thái cao quý cô gom góp được.

Rồi cô chạy một mạch vào phòng Christopher, nhốt mình trong chốn bình yên để ngắm nhìn bản thân.

Cô lúi ra chiếc gương bóng loáng của Christopher và chậm chậm bước tới cửa sổ, mở toang cửa chớp, hít một hoặc hai hơi thở thật sâu để củng cố lòng cam đảm. Có hiệu quả, bàn tay cô hầu như không run bần bật khi giơ gương lên tự ngắm mình.

Xinh đẹp, cô không bao giờ đạt được, nhưng duyên dáng? Khó mà công tâm khi có quá nhiều khuyết điểm trên gương mặt to của cô, nhưng mà, ừ, đó không phải một gương mặt quá xấu, đúng không nhỉ? Cô sờ ngón tay qua hàng chân mày. Chúng cong vút, phải, coi như cũng đẹp. Đôi mắt cô sáng và xanh hơn hẳn. Không phải màu sắc tệ hại. Những nốt tàn nhang quấy quả bấy lâu giờ đã mờ dần, có thể do thiếu ánh sáng. Thực tế mà nói, làn da cô dường như đã láng hơn, mịn như da trẻ con.

Cảm thấy được khuyến khích, cô quan sát tới mái tóc, nổi bật vọng to lớn nhất của cô. Ngạc nhiên sao, nó không còn bù nhùi như cái ổ rơm nữa. Những lọn tóc mềm bao lấy khuôn mặt và rủ trên vai. Gillian nhón lấy một lọn tóc và kinh ngạc. Là nhờ thức ăn? Hay là không khí biển? Không, chắc chắn là nhờ thảo dược. Tất cả nét đặc trưng dưới ánh mắt bình phẩm của cô bao năm qua đã dịu đi theo cách nào đó. Dĩ nhiên, cô chẳng thể làm tan biến chỗ gấp trên sống mũi, hoặc những vết sẹo khắp người, nhưng giờ đây chúng dường như mờ nhạt đi nhiều rồi. Cô đã sở hữu vài đường nét khá vẹn toàn. Vượt ngoài khả năng mong đợi.

Cô đặt chiếc gương xuống, mỉm cười, cảm giác mọi thứ đến khá dễ dàng. Nó đã xảy ra. Sớm thôi, cô sẽ trở nên xinh đẹp và Christopher sẽ muốn cô. Hắn sẽ có con với cô, sau đó, ít nhất, hắn sẽ chăm sóc cô vì cô là mẹ của con hắn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô trông chờ vào tương lai.

Christopher xuống ngựa và vịn lấy yên cho tới lúc lấy lại phong thái của mình. Việc quái gì khiến hắn nghĩ thuần hóa một con ngựa mới là môn thể thao tốt chứ? Con ngựa lồng lên hoang dại và chỉ nhờ may mắn lẫn tính bướng bỉnh hắn mới bám nổi trên lưng nó. Giờ thì hắn chóng mặt tới mức sắp trào hết bữa ăn ra ngoài.

“Lãnh chúa”, Jason nói khẽ, “đưa tôi dây cương”.

“Ơn Thánh”, Christopher thều thào. “Sự giúp đỡ đã tới. Hãy chỉ ta đến chỗ vật nào đó không thể di chuyển ấy, chàng trai.”

Jason đặt tay trên lưng hắn một cánh kín đáo và chắc chắn. “Mười bước nữa sẽ tới băng ghế kê sát tường”, Jason thì thầm qua hơi thở.

Christopher nhắm đếm, đến khi ống quyển đùng nhẹ vào cái ghế, hắn xoay người ngồi xuống, tiếp nhận những lời chào nồng nhiệt từ thần dân của mình và dễ dàng nhận ra tiếng khịt mũi đáng ghét của kẻ vừa ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Đồ ngu”, kẻ đó lại khịt mũi. “Im đi, Colin.”

“Mặt người xanh lét như đôi mắt cô dâu của người đấy, Chris. Thứ khỉ gió gì khiến cậu...”

“Một tâm hồn bướng bỉnh tên là Gillian. Ta phải làm cái gì đó để đánh lạc hướng bản thân.”

“Ta thà chọn một cô nàng khác còn hơn cưới một con ngựa ma quỷ, nhưng người thu phục nó khá tốt. Một món quà cho ta, ta đoán vậy? Hoặc có lẽ người nên tặng nó cho Gillian. Hy vọng cô ấy sẽ chế ngự được nó như lúc thuần hóa đám người hầu. Và tất nhiên là cả người nữa.”

“Người không khiêu khích được ta đâu, cứ cố đi”, Christopher nói. “Ta đã quá mệt người để đấu khẩu ngay lúc này.”

“Vậy thì hãy chuẩn bị mà đi đối phó với phu nhân của người đi, vì cô ấy đang tới và chau mày kìa. Thánh thần ơi, Chris, mấy thứ thảo dược đó phát huy tác dụng với cô ấy. Tại sao ta chưa thấy bất kỳ thay đổi nào trên gương mặt đáng yêu của ta vậy?”

“Với Gillian, ngay từ đầu đã rất hiệu quả. Tuy nhiên, với người đã hoàn toàn vô vọng.”

Colin thúc vào sườn hắn thật mạnh, sau đó đứng dậy. “Phu nhân, lãnh chúa của cô khiến ta phát bệnh khi nhìn hắn. Ta để cô lại với trọng trách bất khả thi này. Thánh thần cứu rỗi cô.”

Christopher ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ Gillian khi cô ngồi cạnh hắn. Những ngón tay lạnh ngắt của cô đặt trên trán hắn.

“Ngài bệnh sao?”, cô hỏi.

“Ta vừa thu phục một con ngựa hôm nay”, Christopher mỉm cười trả lời, cảm thấy tự mãn với thành tích của mình. Đó là chiến công đáng tự hào với bất kỳ người đàn ông nào. “Nó làm ta chẳng còn chút khái niệm về phương hướng.”

“Christopher!”, Gillian không hài lòng lên tiếng. “Bây giờ ngài hãy theo em đến khu vườn. Ngài sẽ nằm gối đầu trên đùi em và nghỉ ngơi một lúc. Em không muốn nghe một tiếng phản đối nào.”

Phản đối? Christopher không hề có ý định đó. Hắn để vợ nắm lấy tay kéo mình đứng dậy, ngoan ngoãn theo sau khi cô bước đi dứt khoát và chân thành cầu mong sẽ đúng hướng.

Hắn ngạc nhiên với thái độ của bản thân. Có lẽ trước đây hắn chưa bao giờ thực sự thấy Gillian cả gan đến thế và không muốn làm cô nản lòng.

Hắn ngoan ngoãn nằm xuống, để mặc bàn tay cô chạm vào tóc khiến hắn thư giãn hoàn toàn. Và sau đó, hắn đã thực hiện một việc chưa từng làm trong suốt ba năm qua.

Hắn ngủ thiếp đi trong khu vườn của chính mình.

Christopher thức giấc khi cảm giác đôi môi đang hứng chịu một cái ấn vụng về. Phải mất hầu hết sức mạnh lý trí để khiến hắn không đông cứng trong ngạc nhiên, ngạc nhiên vui mừng. Đôi môi mềm mại rời khỏi môi hắn và cô vợ cất cao giọng ngâm nga điệu hát ru. Có thể hắn nghĩ cô hát cho mình nghe, nhưng sau đó một ý niệm đáng kinh ngạc hơn choán lấy tâm trí hắn. Một bài hát ru ư?

Cô ấy muốn một đứa trẻ.

Thật vui làm sao khi hắn chính là người cha của đứa trẻ cô mang.

Hắn cơ hồ mỉm cười. Thực vậy, hắn suýt cười nhưng Gillian lại hôn hắn lần nữa, một nụ hôn nhẹ nhàng, dẫn đo đến mức hắn gần như mất hết cảm giác.

Hắn chờ tới lúc cô ngồi thẳng lại trước khi cựa mình đầy mưu mô.

“Ta đã ngủ à?”, hắn vừa ngáp vừa hỏi. “Vâng, thưa ngài.”

“Và nhỏ dải dây hết váy của em, có thể lắm.”

Nụ cười bẽn lễn của Gillian không gì mê hoặc hơn.

Christopher đưa tay mơn nhẹ gò má cô bằng các đốt ngón. Làn da cô ấm lên do ánh nắng hoặc vì xấu hổ. Với bản tính tự mãn sẵn có, hẳn thích nghĩ do nguyên nhân thứ hai hơn.

“Vậy”, hẳn bắt đầu lý sự, “hôm nay em không phải dọa đám người hầu run sợ nữa à?”

“Chắc chẳng có gì ngoài tiếng cười nhạo”, cô lặng lẽ nói. “Ta cam đoan rằng không phải vậy. Em biết không, ta đã định bảo em làm vậy trong suốt hai tuần qua, nhưng cứ quên khuấy đi. Ta khá hài lòng với cách em kiểm soát mọi việc. Dũng cảm và can đảm, thực đó”, hẳn nói thêm. “Thậm chí Colin cũng phải e dè khi đi ngang qua em.”

“Còn ngài?” Giọng cô nhỏ hơn cả một tiếng thì thầm. “Ta cũng thế.” Hẳn lật mình rồi đứng dậy, sau đó xoay người đưa tay về phía cô. “Ta không nhớ nổi có phụ nữ nào đã buộc được ta phải lui về khu vườn của mình. Em là người đầu tiên có vinh dự đáng kinh ngạc ấy. Và”, hẳn chau mày bổ sung, “em biết ta không dễ bị dắt mũi mà”.

“Em có nhận thấy, thưa ngài.”

“Ngay khi miệng lưỡi em đã được mài bén. William sẽ lấy làm hài lòng.”

Ngón tay cô giật nhẹ trong bàn tay hẳn. “Còn ngài, thưa lãnh chúa? Ngài thế nào?”

Hẳn có hài lòng không? Hẳn có nên vui mừng khôn tả khi cô lấy hết can đảm hôn hẳn? Hẳn có kích động không khi cô đủ tin tưởng đưa tay cho hẳn nắm? Hẳn có biết ơn vì mỗi sáng tinh mơ khi thức giấc, trong suốt hai tuần qua, đều có một cô nàng dịu ngọt nằm ườn trên người hẳn với sự buông thả vô tư?

“Có”, hắn đáp, mỉm cười với cô. “Ta khá vui vì em. Dĩ nhiên”, hắn nói thêm, choàng tay qua vai cô, “em có thể cứ gan dạ như vậy. Và đánh đá hơn. Ta đủ dày dặn để chịu đựng chiếc lưỡi sắc sảo của em”.

“Ngài không phiền chứ?”

Hắn cùng cô trên đường quay lại lâu đài. “Phiền hả? Không đâu phu nhân. Ta thích nó.” Và điều hắn chưa nói là cô phải dạn dĩ hơn, dành nhiều lòng tin vào hắn hơn. Cô không đủ tin hắn sẽ khiến hắn phiền não.

Không nói thêm gì, Gillian dừng lại bên hắn. Christopher cảm nhận bàn tay cô đặt trên ngực mình, xoay đầu hắn hướng vào cô, cố gắng lắng nghe chuyển động của cô. Hắn hoàn toàn không chuẩn bị khi môi cô rụt rè đặt lên gò má hắn.

“Cảm ơn ngài, lãnh chúa.”

Hắn nghe thấy nước mắt rơi trong giọng nói của vợ và cảm giác rằng hắn vừa cho cô một món quà mà hầu như cô không có được từ bất cứ ai ngoài anh trai. Vậy nên hắn bao bọc cô trong vòng tay mình trước khi cô kịp lùi lại, vùi mặt hắn vào mái tóc ngọt ngào ấm áp của cô.

“Không”, hắn thì thào. “Cảm ơn em.”

“Vì lẽ gì, thưa ngài?”

Christopher dường như không biết bắt đầu từ đâu. Hắn đáp lại cô bằng cái ôm siết dịu dàng.

“Vì đã chịu đựng một con rồng già nua cái bản, kẻ có đủ lý trí để cưới em và tự tìm được cho mình một báu vật trong lời thề ước.”

“Báu vật? Lãnh chúa, chắc ngài nói đùa. Hồi môn của em...”

Christopher cười nắc, ngẩng đầu lên. “Ta nói về em, không phải của hồi môn.”

Gillian lặng thinh khá lâu tới nỗi hấn sợ mình đã nói gì sai. Hấn đưa tay ân cần tìm hiểu trạng thái cảm xúc của vợ. Hai bên má cô ẩm ướt.

“Em sao?”, cô thì thào.

Thánh thần ơi, giờ hấn sắp phát khóc thật rồi. “Phải, là em”, hấn nói kể bên tai, ôm sát cô vào người và đặt cằm mình lên đỉnh đầu cô, nơi cô sẽ không thể trông thấy những giọt nước mắt của hấn. “Cô gái gốc ghêch”, hấn khe khẽ, gắng không ra vẻ cộc cằn. “Hãy cùng vào bên trong và để ta ngửi mùi vị lâu đài sạch sẽ nào. Sự ủy mị khiến ta không thoải mái.”

Hấn giữ cô trong vòng tay mình trong suốt thời gian còn lại của buổi tối, nhận ra rằng có vợ ngay cạnh thật sự dễ chịu. Hấn cảm giác mình muốn hôn cô và lần này cô sẽ không chạy trốn.

Sự dè dặt khiến hấn lắc đầu hoài nghi. Chưa bao giờ trong đời hấn nghi ngờ khả năng chặn gối của mình, hoặc dẫn đo về xúc cảm thăng hoa mình nhận được. Vậy mà giờ đây, hấn lại dấn bước rất nhẹ nhàng để tránh làm một cô gái hai mươi tuổi phải lo sợ, người có khả năng chẳng biết chút kiến thức nào về những hành động yêu đương. Thật đáng kinh ngạc.

Gillian xin cáo lui ngay sau bữa ăn và Christopher đồng ý, bất ngờ hơn là cô dường như muốn lui về phòng ngủ của họ. Vợ hấn định thưởng thức một ít rượu vang chẳng? Hoặc là cái gì đó hoàn toàn khác? Những khả năng thật kích thích trí tò mò, hấp

dẫn đến nỗi hấn nhận ra chính mình gần như đang dõng theo mỗi bước chân cô.

Tuy nhiên cô không nằm chờ trên giường hấn, mà đang gặp người dưới sàn gần lò sưởi.

“Gillian, Thánh thần ơi, em bị ốm sao?”, hấn la lên. “Không”, cô thở hỏn hỏn. “Em xin ngài cứ mặc em.”

“Ta không làm vậy được. Hôm nay em đã ăn gì?”

“Không phải thế”, cô rên rĩ.

“Nhưng em đang đau đớn!”

Tiếng rên tiếp theo của cô có vẻ giống bối rỏi hơn là đau đớn. “Lãnh chúa, em đến thảng. Làm ơn, chúng ta đừng bàn về chuyện này nữa nhé.”

“Ồ”, Christopher nhỏ giọng. “À, vậy, ta biết rỏi. Ừm, em có cần... giúp gì không?”

Cô chậm chạp trả lời. “Ngài có thể đặt em lên giường không?”

Christopher nhướng một bên mày. Một yêu cầu mới mẻ. Gillian luôn luôn trì hoãn, lảng xảng trong phòng để kéo dài thời gian bị buộc bò lên giường với người chồng khóa thân. Có lẽ lời nguyện hằng thảng là một cái cố hữu ích.

“Tất nhiên”, hấn ôn tồn đáp, nâng cô lên và chỉnh lại tư thế. Hấn tự tin mang cô tới giường, giữ cô dễ dàng bằng một tay trong khi lật tung chăn mền bằng tay kia. Hấn đặt cô nằm xuống, tháo giầy. Bỏ mặc tiếng thở gấp của vợ mình, hấn giúp cô cởi váy áo. Để lại chiếc đằm ngủ, hấn kéo chăn phủ qua người Gillian và cẩn

thận sờ mặt cô, đặt tay lên trán cô và thấy thật mát lạnh khi chạm vào.

“Ta lấy ít rượu cho em nhé?”, hắn hỏi. “Không, thưa ngài. Cảm ơn.”

Hắn nhắc bàn tay vợ lên và hôn nó. “Ngủ ngon, phu nhân của ta.” Hắn thả rèm ngủ và đi ra cửa.

“Christopher?”

Hắn dừng lại, “Hả?”.

Im lặng một lúc. “Ngài không ngủ ở đây sao?” Một linh hồn tối dạ hẳn sẽ nghĩ cô thất vọng. Christopher chạm then cài cửa.

“Em thích ta không đi hơn à?”

“Ồ, không”, cô đáp nhanh. “Ý em là... em...” Christopher mỉm cười. “Ta sẽ quay lại, Gill. Đêm nay ngón chân em sẽ không bị lạnh đâu.”

Hắn ước gì mình có thể nhìn thấy vẻ mặt cô, để biết cô đang mỉm cười hay cau mày “Vâng”, cô nói, “sẽ không đi lâu chú?”. Christopher háng giọng, nén cười, “Không lâu”.

Hắn lách qua cửa và tựa lưng vào nó. Một mặt hắn cực kỳ thất vọng khi cơ thể cô chọn ngay lúc này làm thời điểm thích hợp để tra tấn hằng tháng. Một mặt khác, hắn không hẳn không vui. Bảy ngày ư? Được, nhiều chuyện có thể xảy ra trong khoảng thời gian đó.

CHƯƠNG 19

Gillian trở mình nhìn vào khoảng trống bên cạnh. Đã là đêm thứ ba kể từ lúc Christopher đặt cô lên giường hết sức ngọt ngào và khi thức giấc cô không còn thấy hắn ở đó nữa. Hắn đã một mình đi đâu, đến phòng trên đỉnh tháp chăng? Cô nhớ tới đêm mình lên và trông thấy Wolf canh gác trước cửa. Christopher đang làm trò quỷ gì trong ấy?

Gillian tung chân xuống sàn và đứng dậy, tròng váy đầm qua người. Cô cần phải sử dụng nhà vệ sinh, hiển nhiên rồi. Cái duy nhất thuận tiện để cô dùng nằm gần chân cầu thang dẫn lên tháp. Sẽ không tai hại gì khi đến đấy chứ, phải không?

Cô đã tìm được nơi mình cần đến, sau đó dùng bước ở nấc thang cuối cùng dẫn lên đỉnh tháp. Wolf chạy xuống và liếm tay cô. Ít ra thì nó có vẻ vui mừng khi bắt gặp nữ chủ nhân của nó. Cô vuốt ve đầu Wolf, rồi lặng lẽ bước lên những bậc thang, đứng vững trên sàn, đẩy cửa nhẹ nhàng và nhìn thấy những cái bóng đang chập chờn trên tường.

Vòng thép đập vào đá làm cô giật thót và nhảy dựng lên trước khi kịp ngăn bản thân mình. Lời nguyện rửa vang vọng của Christopher khỏa lấp tiếng thốt kinh ngạc của cô. Cô lén nhìn vào bên trong lần nữa, thấy chồng mình cúi người nhặt thanh gươm. Hắn đứng lặng một lúc, như thể đang lấy lại thăng bằng, sau đó chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Gillian cứ thế đứng nhìn, há hốc ngạc nhiên, hắn đang luyện tập. Chưa bao giờ cô trông thấy khía cạnh chiến binh của hắn. Chắc chắn không ai trong số binh lính dưới quyền cha cô có kiếm thuật tốt như vậy. Christopher đỡ gạt, chống lại một kẻ thù

vô hình với sự mạnh mẽ lẫn nhanh nhẹn. Ánh nến mờ trốn thân trần của hắn, tấm lưng lấp lánh, cơ bắp trên tay và vai nổi bật sắc nét khi hắn tấn công đối thủ vô hình với đường kiếm tuyệt kỹ. Hắn chỉ xỏ vớ dài và giày, không có gì bao bọc đôi chân mạnh mẽ. Chẳng ngạc nhiên khi cha Jason gửi con trai ông ấy tới học việc cùng người đàn ông này. Thậm chí nếu Jason không làm gì ngoài quan sát Christopher, cậu ta cũng sẽ tích góp được nhiều kinh nghiệm hơn so với những chàng trai khác học từ chủ nhân của họ.

Đòn thế của Christopher càng trở nên hiểm hóc và Gillian xem đến mê mẩn khi hắn dường như chém trúng một kẻ thù thấp người nhưng có lẽ to con hơn hắn. Ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, một suy tưởng chớp nhoáng đến kinh ngạc, rằng hắn đang chiến đấu với cha cô. Hắn đâm lưỡi kiếm vào tim kẻ thù, rồi buông thõng cánh tay. Gillian mỉm cười, cảm giác như chiến thắng cũng có một chút phần của cô. “Em nghĩ kẻ đó đã chết”, cô đồng tình.

Christopher xoay lại với tiếng thở hổn hển, “Gillian!”. “Vâng, thưa lãnh chúa?”

“Em làm ta sợ phát khiếp, cô nàng ạ! Không ai bảo em đừng bao giờ nhìn lên một người đàn ông đang cầm vũ khí sao?”

“Em vẫn nấp sau cánh cửa.”

Christopher làu bàu, không mấy nguôi giận. “Lần sau hãy lên tiếng thông báo sự hiện diện.”

Gillian mỉm cười và đi ngang qua hắn, thoải mái ngồi xuống chiếc ghế ở góc tường. “Đến đây, Wolf”, cô gọi. “Giúp ta giữ ấm chân trong khi cùng xem lãnh chúa của chúng ta hạ đo ván cha ta lần nữa.”

Christopher mím môi. “Làm sao em biết?”

“Em vẫn làm chuyện này thường xuyên. Em nhận ra độ rộng của mục tiêu.”

Christopher bật cười, quệt mồ hôi trên trán. “Đúng vậy. Lần sau em hãy mang kiếm của mình tới đây để ta có thể xem xét kỹ thuật của em. Ý ta là”, hấn áp úng, “em sẽ diễn tả lại cho ta nghe”.

“Chẳng có gì để xem hết”, cô nhẹ nhàng đáp. “Em là một kiếm sĩ tồi.”

“Ta sẽ thẩm định. Giờ thì, em đang làm cái gì ngoài giường ngủ vào giờ này? Ta nhớ em đã rên rỉ than đau.”

“Em xin lỗi đã quấy rầy ngài”, cô lúng túng. “Lẽ ra ngài nên đánh thức em.”

Christopher lắc đầu. “Ta cần phải luyện tập.” Hấn bọc lại thanh kiếm rồi nhặt chiếc áo lên lau mặt và ngực. “Cùng về phòng ngủ nào, cô gái.”

“Ngài có biết”, cô nói lúc hấn tiến lại gần, “mọi người đồn đoán ngài làm gì hằng đêm trong căn phòng trên đỉnh tháp này không?”.

“Nó khiến ta rùng mình khi nghĩ tới.”

“Những nghi thức ma quỷ, thừa lãnh chúa”, cô long trọng đáp.

Christopher khuyu gối trước mặt cô và cười khan. “Nghi thức tín ngưỡng mà em không bao giờ tin thờ, tất nhiên.”

“À...”

“Lần tới em hãy kể ta nghe về chuyện thay hình đổi dạng của ta xem. Ta sẽ biến thành thứ gì, một con sói à? Xé toạc cổ họng những kẻ ngu ngốc dám đặt chân vào lãnh địa của ta chẳng?”

“Christopher!”, cô nở nụ cười ngượng ngùng, hỏi lại. “Làm thế nào ngài biết?”

Hắn ngoác miệng. “Em nghĩ ai là nguồn phát tán những tin đồn?”

“Ngài thật quỷ quyệt.” Cô chạm tay vào đỉnh đầu hắn. “Vâng, em nghĩ mình cảm thấy một hoặc hai cái sừng đang nhú lên ở đây. Có lẽ còn sót lại vài sự thật từ những câu chuyện kinh dị đó.”

“Câu chuyện kinh dị duy nhất sẽ sớm được tiết lộ chính là những lời trách cứ em sẽ nghe từ ta nếu không cấp tốc quay về phòng và đi ngủ ngay.” Hắn nắm tay kéo cô đứng dậy.

“Ngài không về sao?”

Hắn dẫn đi rồi mỉm cười. “Tốt thôi, nếu em thích.” Gillian giữ yên bàn tay mình trong tay hắn lúc cả hai xuống cầu thang quay lại phòng ngủ. Cô thấp sáng ngọn nến bên trên chiếc bàn cạnh giường, cuộn tròn dưới tấm chăn. Cô nằm lặng im, lắng nghe chồng mình rửa mặt, uống rượu và cởi quần áo rồi trườn vào nằm cạnh cô, đưa tay chạm vào vai cô.

“Em thế nào rồi?”, hắn khe khẽ hỏi. “Khá hơn, cảm ơn ngài.” Hắn lần ngón tay dọc theo cánh tay cô. Gillian rùng mình. “Đau à?”

“Không”, cô thì thào. Hắn trượt bàn tay lên mái tóc cô, bắt đầu mát xa nhẹ nhàng sau gáy. Cô rên rỉ, mặt nóng bừng. Hắn cười khanh khách.

“Vậy là em thích thế này, phải không?”

“Chấp nhận được.”

Hắn cần nhần. “Năm gần hơn nào, nếu không chẳng hiệu quả mấy đâu, ta có thể chiều lòng em đôi chút. Nếu em hứa sẽ đền đáp”, hắn nói thêm.

“Ồ, nhưng em không biết phải làm gì”, cô áp úng khi bị hắn kéo lại gần.

“Ta sẽ chỉ em. Đây, xoay người lại để ta có thể dạy em thực hiện đúng cách.”

Gillian khá chắc mình sắp chết trong cảm giác vui thích khi bàn tay rắn chắc của Christopher xoa bóp các cơ thịt trên lưng cô. Hắn không bàn luận về các vết sẹo nhưng chạm vào đó nhẹ nhàng hơn khi lướt qua. Điều này làm cô vô cùng xấu hổ.

“Đừng”, Christopher thì thầm bên tai vợ. “Đừng lẩn tránh ta, Gill. Em không có lý gì phải che giấu chúng.”

“Chúng cực kỳ xấu xí.”

“VẬY ta cũng phải chia sẻ với em. Đưa tay em đây. Chỗ này, sờ thấy dấu ấn dài và khủng khiếp bên xương sườn ta không? Ngay trên bả vai nữa? Một vết đâm suýt trúng tim này? Đó là dấu ấn từ những kẻ thù gan dạ của ta. Ở trên lưng, em sẽ nhìn thấy dấu tích của những kẻ hèn nhát, hèn như cha em vậy.” Hắn nắm tay cô đặt lên môi, hôn sâu. “Chỉ có kẻ hèn hạ mới đánh phụ nữ hay trẻ con, Gill à. Em chẳng làm gì để đáng bị tổn thương như vậy, nhưng ta tự hào vì em đã dũng cảm chịu đựng chúng.”

“Em không can đảm.”

“Em đã sống sót. Như thế là can đảm rồi.”

“Không phải...”

Christopher gối đầu bên cạnh cô. Hắn nằm sát đến độ mũi họ chạm vào nhau.

“Em can đảm”, hắn thì thầm. “Em không cần phải sợ ông ta nữa, Gill.” Hắn nghiêng đầu và hôn cô. “Không còn nữa. Ta sẽ bảo vệ em.”

Gillian không chắc mình ngạc nhiên vì lời hứa hay về nụ hôn của hắn. Và cô không thể khẳng định cái nào đã khiến cô muốn khóc, vì cả hai đều chạm vào trái tim cô.

Christopher bắt đầu đan ngón tay mình trên mái tóc cô. “Em đã rất dũng cảm trong khu vườn hôm nay”, hắn nói, cứ như đang thảo luận một vấn đề nghiêm trọng. “Cả táo tợn nữa.”

“Khi nào chứ?”, cô hỏi. “Khi em hôn ta.” Gillian nheo mắt nhìn hắn. “Ngài đã không ngủ”, cô tố cáo. “Ta đã ngủ cho đến khi em hôn. Và, đáng chết thật, nhưng đó là cách tốt để đánh thức ta.”

Gillian không thể ngăn được tiếng cười đầy kích động. Cô đang nằm trên giường của Ròng xú Blackmour, thảo luận chuyện cô đã hôn hắn một cách bình tĩnh như thể đang tán chuyện về chất lượng của những lưỡi kiếm thép cùng anh trai mình!

“Điều đó làm em tức cười sao?”, hắn gừ gừ.

“Không”, cô đáp nhanh, nén lại tiếng cười của mình. “Không phải vậy.”

“Thế thì là gì?”, hắn hỏi.

“Là chuyện này”, cô trả lời, huơ bàn tay vòng quanh nơi họ đang nằm.

“Nằm chung giường với ta khiến em buồn cười sao?”

“Thảo luận về nộ hôn với Tai họa nước Anh trong lúc đang nằm cùng giường với ngài làm em thấy mắc cười. Sẽ không một ai dám tin khi em thú nhận với họ.”

“Tai họa nước Anh, vậy hả? Một cái tên tán tụng khác em đặt cho ta sao?”

“Ồ, nhiều lắm, thưa ngài. Em không biết mình có khả năng khuấy động trí nhớ để gọi lại tất cả chúng không nữa.”

“Thật là một cô nàng thiếu tôn trọng, em không biết rằng ta có thể chiếm đoạt năm hoặc sáu thiếu nữ nhỏ bé như em vào mỗi bình minh trước khi dùng điểm tâm à? Sao em dám chế nhạo ta triệt để đến vậy. Nếu được yêu cầu một danh sách, chắc em sẽ đưa ra cho ta rất nhanh nhả.”

Gillian phì cười với thái độ thô lỗ của gã chồng bảnh bao đang nằm cạnh mình. Ai mà nghĩ được cô đang gần gũi với một người đàn ông mà chẳng hề sợ hãi như thế? Cô vươn tay ôm lấy một bên má Christopher, sống mũi cong, hàng mi dài xòe rộng. Thánh thần ơi, hãnh thật đẹp trai. Cô nhích đầu tới và hôn lên má hắn, như cô thường làm với William. Có khác chẳng lúc này cô đang đùa giỡn mà không tồn tại chút cảm giác anh em nào với Christopher cả.

“Theo cách nào đó, thưa ngài”, cô mềm mỏng, “những cái tên như kẻ cướp bóc, tai ương, thảm họa, không hợp với ngài. Nếu nước Anh có thể nhìn thấy ngài giống như em bây giờ, họ sẽ không tin vào các câu chuyện được kể”.

“Vậy em nhìn thấy gì, Gillian Blackmour?”, hắn mở mắt và hỏi.

“Một người đàn ông tốt, người đã vô cùng tử tế với em”, cô thì thầm, cảm giác mặt đỏ bừng. “Và cũng là một người đàn ông rất hòa nhã”, cô nói thêm.

“Còn em thì xinh đẹp.”

Cô cúi mặt. “Không hề...”

Hắn đặt ngón tay chặn đôi môi cô. “Em xinh đẹp.” Hắn phác họa hình dáng gương mặt cô bằng tay. “Ta không tìm thấy khuyết điểm nào ở đây. Cả đây nữa.” Hắn bổ sung, nhấc tay lên và vuốt qua mái tóc cô. “Em rất quyến rũ vào lần cuối cùng ta nhìn thấy em, Gillian.”

“Ngài bảo em non nớt.” Hắn cười toe toét. “Ta có thiên hướng với phụ nữ non nớt.”

“Em càng lớn càng xấu xí.”

“Suyt!”, hắn nhấn mạnh, nhưng bằng giọng dịu dàng. “Không ai được nói vợ ta như thế, kể cả em. Colin bảo với ta rằng, quả thật là điều tai hại nếu em cứ đẹp thêm ra, tin này sẽ lan rộng khắp nơi và ta sẽ không ngừng bận bịu chiến đấu với những gã trai cứ lăm le rình mò. Lúc ấy ta chẳng còn thời gian nằm đây trò chuyện về... chúng ta đang thảo luận chuyện gì vậy, Gillian?”

Cô biết hắn đang trêu chọc nhan sắc của mình, nhưng chẳng hiểu sao điều đó không làm cô tổn thương nhiều. Ít nhất hắn đang vui đùa với cô. Nghĩa là hắn quan tâm cô, ngay cả khi chỉ là chút đỉnh.

“Gillian?”

“Vâng, thưa ngài?”

“Chúng ta đang bàn chuyện gì?”

“Em thế là em quên khuấy rồi.”

“À, nhưng ta không quên. Chúng ta đang nói về hành động táo tợn của em trong khu vườn hồi trưa và ta thích thú biết chừng nào khi em hôn ta. Nếu ta giả vờ ngủ, em có hôn ta lần nữa không?”

“Ngài thật nhẫn tâm, cứ trêu chọc em.”

Hắn ngửa người ra giường, nhắm mắt và bắt đầu ngáy.
“Christopher!”

“Suyt, ta đang ngủ. Mạnh dạn lên, Phu nhân Blackmour.”

“Christopher”, cô rên rỉ.

“Ta đang chờ”, hắn nói khẽ.

“Ngài đang đùa em sao?”, cô hỏi, đột nhiên phát hiện ra trò đùa này thật khốn khổ.

Hắn mở mắt. “Không, Gillian, ta không hề trêu em.” Và hắn nói thật, giọng điệu hay biểu cảm của hắn chẳng thể hiện bất cứ trạng thái nào. “Nhưng sẽ ổn thôi nếu em không muốn hôn ta. Thật ra, ta nghĩ mình sẽ ngủ ngay đây, trước khi niềm kiêu hãnh bị tổn thương nhiều hơn.” Hắn ngay lập tức nhắm mắt lại.

Gillian nhìn chồng, cân nhắc lựa chọn. Cô đơn giản chỉ cần nằm lăn ra ngủ thiếp đi, hoặc cũng có thể nghe lời Christopher mà hôn hắn. Cô biết hắn không thích nói năng bừa bãi, và dường như hiện tại chẳng có ý đùa giỡn với cô.

Cô dẫn đo ván đề cho đến lúc cảm thấy căng thẳng, hơi thở hẳn trở nên sâu và đều đặn. Một khi chắc chắn hẳn đã ngủ say, cô cẩn thận cử động từng chút, sau đó cúi thấp đầu và nhẹ nhàng ấn môi mình lên môi hẳn. Cô thấy hành động này thật ngỡ ngàng, nhưng Christopher chẳng bao giờ chịu sáng suốt.

Cô thử lại lần nữa, và lần này cố làm cho môi của hai người chạm vào nhau khớp hơn. Đó là một nỗ lực đáng kể. Cô hôn hẳn đến ba lần, cảm giác môi hẳn hoàn toàn quyến lấy mình. Cô ngẩng đầu lên và mỉm cười, hài lòng với thành công đó.

“Lại nào.”

Cô giật mình thở mạnh. Cánh tay Christopher ngay lập tức choàng qua eo, giữ cô lại.

“Em tính đi đâu?”, hẳn hỏi. “Em tưởng ngài đã ngủ rồi!”

“Ta đã ngủ. Ta mơ thấy cô vợ táo bạo, đánh đá đang hôn ta. Bây giờ, lại đây nào”, hẳn dỗ dành. “Hãy hôn ta một lần nữa, Gill, rồi ta sẽ thả em ra”.

“Tại sao?”, cô khỏ sở hỏi.

“Bởi vì ta thích thế. Em không thích sao?” Cô cúi gằm. “Vâng”, cô đáp thật khẽ.

“Vậy thì hãy hôn theo yêu cầu của con rồng này một lần nữa, hẳn sẽ có những giấc mơ dễ chịu.”

Gillian cúi đầu và làm nghĩa vụ. Hẳn hoàn toàn ngoan ngoãn đến khi cô nhấc đầu lên. Rồi hẳn cười.

“Em rất có kỹ năng.”

Cô nhận ra mình đang đỏ mặt. “Không phải vậy.”

“Đúng mà, em giỏi thật. Có lẽ em nên để tâm thực hành với ta nhiều hơn một chút vào ngày mai.”

Gillian cho phép niềm tin xa xỉ của mình hiểu rằng hẳn chỉ nửa đùa nửa thật. Cô xoay người nằm xuống, quay lưng về phía hẳn, thổi tắt nến, đặt đầu mình lên gối và cười thầm với bản thân.

“Còn tùy”, cô thanh thoi đáp. “Tùy vào điều gì?”

“Tùy thuộc ngài có mát xa lưng cho em lần tới tốt như đêm nay không.”

Christopher thở hắt ra. “Tại sao chứ, em hơi hám lợi đó! Vậy ra giờ ta phải đền trả những nợ hôn mà em mang đến cho ta sao?”

“Hình như là vậy đó, thưa ngài.”

Hắn lẩm bẩm khi lăn mình sang phía Gillian và vươn tay ôm lấy eo cô. “Vậy mà họ gọi ta là Tai họa nước Anh. Ta chắc chắn sẽ cảnh báo Đức vua trong lần gặp mặt tới, rằng ngài ấy nên thắt chặt hầu bao, vì e em sắp cướp bóc hết kho bạc của Người.”

Gillian mỉm cười vì lời nói đùa của hẳn, thấy chúng thật đáng yêu. Cô đã dần quen với sức nặng mà cánh tay Christopher đặt lên hông mình cùng với lồng ngực ấm áp của hẳn áp vào tấm lưng, như xuyên qua lớp áo mỏng thiêu đốt cô. Đêm đầu tiên cô ngủ thiếp đi trong vòng tay hẳn, và nhận ra mình thực sự thích thú. “Gill?”

“Vâng”, cô nói nhỏ.

“Lời nguyện trong thánh của em”, hẳn chậm rãi hỏi. “Khi nào nó kết thúc?”

Gillian cảm giác một cú hích mạnh xuyên qua mình, cô không xác định nổi là phấn khích hay khiếp hoảng.

“Hai ngày tới, có lẽ vậy”, cô gắng trả lời mà nghẹn trong cổ họng.

Christopher không nói gì, nắm lấy bàn tay cô và đan những ngón tay vào nhau. Hắn hẳn phải cảm nhận được sự run rẩy của cô, vì thế hắn kéo cô nằm rất gần mình và thì thầm dịu dàng bên tai.

Dường như chỉ trong tích tắc sau đó, lời thì thầm đã biến thành tiếng ngáy nhẹ. Gillian ước chi mình có thể nghỉ ngơi dễ dàng trong khi mãi ngẫm nghĩ về cách hắn kết thúc các bài học cho cô. Cô trông đợi gì từ người chồng này? Hắn sẽ mong mọi gì ở cô? Đáng tiếc là chuyện viếng thăm Alice bị cấm đoán; ít ra thì cô ta có khả năng cung cấp chút ít lời khuyên giữa phụ nữ với nhau.

Gillian hít sâu khi một ý tưởng chợt đến. Christopher đột ngột chuyển mình khiến cô sượng cả người, hắn lau bàu qua làn hơi thở, sau đó lại chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Gillian thở ra chậm chậm, cảm giác khuây khỏa tràn khắp cơ thể. Phải, cô có một chốn để nhờ vả, cô sẽ tới đó. Chuyện đầu tiên cần làm khi trời sáng.

Cô thu người lại trong vòng tay chồng và để mặc sức nóng của hắn đưa mình vào giấc ngủ yên lành.

CHƯƠNG 20

Colin Berkhamshire không phải một gã đàn ông hay ngờ vực. Đó là những gì gã sẽ thừa nhận nếu bị buộc phải miêu tả tính cách của mình. Tuy nhiên, trong thực tế, gã cực kỳ cứng nhắc, chỉ một dấu hiệu khác lạ nào đó cũng luôn khiến phần kiên nhẫn to nhất và chịu đựng dai dẳng nhất mà gã có như bị cưỡng bách cắt vắn, quả thực gã sở hữu rất nhiều những phẩm chất đó. Nhất là khi liên quan đến những kẻ thực hiện phép thuật hắc ám, gã không thể tránh khỏi cho phép mình có chút hoài nghi.

Khi gã đang tựa lưng vào tường, thưởng thức khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi trong ánh bình minh, cũng là lúc gã nhắc thấy một nhân dáng mỏng manh lén lút rời khỏi đại sảnh. Gã nhận ra ai ngay tức thời, và không cần sự sáng dạ phi thường cũng hiểu người này định đi đâu. Cái bóng nhìn ngó xung quanh. Điều đó càng đẩy lên sự nghi ngờ trong lòng gã.

Vì thế, giờ đây gã thấy mình đang bám theo cô đi vào cái nơi nom như một ngã đường đông đúc bất thường xuyên qua khu vắng vẻ nhất trong làng. Vậy là, những kẻ này đang tìm kiếm các loại bùa thuốc khác nhau. Gã xoa mặt tư lự. Có lẽ thảo dược Gillian đã chia sẻ hôm đó tạm phát huy hiệu quả tốt trên gương mặt gã.

Chắc chắn, vì gần đây gã hay bắt gặp vài cô nàng nhìn chằm chằm vào mình với vẻ thích thú mới lạ.

Nhưng chỉ có Thánh mới biết lần này mấy mụ đàn bà đó sẽ nhờ cho Gillian loại thuốc kỳ lạ nào nữa. Không cần biết nó công dụng ra sao, hẳn sẽ tự tìm hiểu. Riêng về Gillian, cô lại là vấn đề

hoàn toàn khác. Christopher sẽ ngập ngựa trong nỗi thương tiếc nếu có chuyện gì xảy ra với vợ hắn.

Colin sải bước thật dài, băng qua đám nông dân và gia súc đang hối hả chung quanh. Một vài bước nữa là gã sẽ trực tiếp đứng ngay sau quý phu nhân của lãnh chúa nhà gã.

“Phu nhân Gillian?”

Cô giật thót dừng bước, xoay người lại đối mặt với Colin rồi ôm chặt cổ họng mình khiến âm thanh nghẹn lại. Mặt cô đỏ ửng đến mức gã cảm giác như nỗi sợ đó xuyên cả qua người gã.

“Cô bị bệnh à?”, gã thắc mắc, nắm đôi vai cô và bắt đầu lay. “Có phải cô đã nuốt nhầm chế phẩm hồng của họ không?”

Thánh thần ơi, ta phải treo lỗ mũi chúng lên mới được!”

“Đ... đừng”, Gillian lập cập thốt. “Tôi không... uống...g... gì cả!”

Colin nhíu mày quan sát. Mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn có thể thở, dấu hiệu cho thấy chắc chắn không bị trúng độc. Có lẽ gã đã nhầm, cô chỉ ra đây để hít thở chút không khí. Gã thấy tự ái khi phải thừa nhận mình nhầm, nhưng với Gillian Blackmour, ai mà biết được chứ.

Gã ngừng hỏi han. Ngay cả nếu rời lâu đài vì mục đích trong sáng hơn, chắc hẳn cô đã lầm đường. Chẳng hợp lý chút nào khi cho phép người phụ nữ này tiến xa hơn trên con đường thiếu khôn ngoan mà cô đang dấn bước, bất chấp cô nghĩ mình đang đi đâu, gã biết rõ kết quả. Colin khoanh tay trước ngực và trưng ra tư thế mà gã cho rằng đáng sợ nhất.

“Ta tin là cô đi lạc rồi”, gã tuyên bố, ngoảnh đầu nhìn về phía lâu đài. “Sân lâu đài hướng này.”

Bàn tay Gillian thấy nhẹ, như thể gã là một con ruồi và cô muốn xua đi.

Colin nhướn một bên chân mày, “Vậy là sao, phu nhân?”. “Về đi”, cô thì thầm, phẩy gã một lần nữa. “Colin, làm ơn. Tôi có việc mới tới đây.”

“Lần này cô cần gì ở họ?”, gã tò mò. “Chắc chắn gói thảo dược cuối cùng đã giúp cô...”

“Suýt!” Gillian căng thẳng cảnh báo, ném cái nhìn cảnh giác ra chung quanh. “Chúng ta không được tiết lộ bí mật của họ.”

“Tại sao không? Đâu phải ai cũng thực sự tin... à...”

Gã đang nói thì dừng giữa chừng khi nhìn thấy nét mặt Gillian.

Gillian ngoảnh đi. “Tôi tin”, cô đáp, rất khẽ.

“Ờ... ừm...” Colin áp úng, khua khua bàn chân mình. Thánh thần ơi, ai nghĩ rằng hôn nhân của Christopher sẽ tàn phá cuộc sống đáng thương của gã đến vậy chứ? Ngay lúc này đây, gã đang trên bờ vực thừa nhận niềm tin vào phù thủy chỉ đơn thuần để tránh sút mẻ cảm xúc nơi cô gái này.

Thật vậy, gã phải mê mông! “À...”, gã hăng giọng nói, “ờ... phải, ta cũng tin, thưa phu nhân”.

“Ngài thực sự tin?”, Gillian hỏi lại, đột ngột ngoảnh đầu nhìn gã.

Colin hít sâu. Không lý nào làm tổn thương một cô gái. “Phải”, gã miễn cưỡng. “Ta chắc hẳn không thể phủ nhận những thứ thảo mộc đó đã phát huy tác dụng với cô khá tốt.” Ít ra, đó là sự thật.

“Thực tế, Christopher khó có thể nói chuyện gì khác ngoài cô, hẳn liên tục tán thưởng lòng dũng cảm và nhan sắc của vợ hẳn.”

Cô hồi hộp. “Thật không?”

“Thật”, Colin nhấn giọng. “Đạo này hẳn hoàn toàn phá hỏng mọi khuôn phép của mình.”

“Tôi khó mà tin ngài ấy nói vậy về tôi”, cô thì thào. Niềm vui bắt đầu hiển hiện trên gương mặt Gillian đã choáng ngợp lồng ngực gã. Gã chớp mắt nhoang nhoáng. Lối đi bụi bặm chết tiệt. Con người không bao giờ phải dụi mắt khi bước đi trên con đường rải đá sỏi.

“Vô tư mà tin đi”, gã thô lỗ đáp lại. “Ta dám cá những thứ thuốc ấy thực sự đã giúp cô đúng như dự định. Bây giờ, thưa phu nhân, chắc chắn là cô không cần đến nơi đó nữa, vậy chúng ta cùng quay lại lâu đài.”

Cô lắc đầu.

Colin cũng lắc đầu, không thể tin cô ấy chẳng ngần ngại trả giá với gã. Có lẽ phụ nữ dùng quá nhiều thuốc can đảm không phải chuyện hay.

“Chúng ta về đi”, gã lặp lại. “Ngay bây giờ.”

“Tôi có chuyện khác cần nhờ họ”, cô nói, mặt lại đỏ lên. “Cô còn mong muốn loại thảo dược nào nữa chứ?”, Colin hỏi. “Không phải mẽ thuốc đầu tiên đã đủ rồi sao?”

“Tôi không tới xin thuốc. Tôi tới xin lời khuyên.” Gã chau mày. “Lời khuyên về điều gì?”

Cô cúi đầu lăm bắm gì đó qua làn hơi thở.

“Cái gì?”, gã hỏi. “Loại lời khuyên nào cô có thể tìm thấy ở chỗ như vậy chứ?”

Cô hết sức lúng túng nhìn đi nơi khác để tránh gã. “Quý thần ơi, phu nhân, nói xem!”

“Vấn đề của phụ nữ”, cô đột ngột thốt ra. Rồi cô mím chặt môi mình, má đỏ phùng phùng.

“Phụ nữ...”, Colin thình lình ngậm miệng.

Gã phát hiện mình không thể nói gì thêm. Ai mà biết loại vấn đề phụ nữ nào thực sự được gọi ra? Tất cả những gì gã biết là mình không muốn hiểu nhiều hơn điều đang nghe hiện tại.

Gã thô lỗ chửi đổng vài câu để che đậy sự khó chịu của mình, rồi đột nhiên ra hiệu về hướng Gillian muốn đến.

“Đi thôi”, gã nói, chỉ sang đó lần nữa. “Ta sẽ đợi cô bên ngoài.” Mặt cô đã bớt đỏ. “Ngài sẽ không nghe chuyện chúng tôi trao đổi, phải không?”

Colin khục khặc, “Chúa ơi, dĩ nhiên không!”.

Gã nhận thấy cô dường như đã nhẹ nhõm hơn. Không nói thêm gì, Gillian quay gót và chạy những bước cuối cùng đến túp lều. Colin theo sau nhưng chậm rãi hơn. Gã thấy một phụ nữ nhỏ thó, tóc bạc đang mở cửa, nhận ra gương mặt bà ta sáng lên khi gặp Gillian, tiếp theo bà kéo Gillian vào trong. Cánh cửa đóng lại nhẹ nhàng.

Colin ném về phía lều một cái nhú mào thiếu thiện cảm. Thánh mới biết Gillian học hỏi được gì từ một đám phù thủy. Chắc chắn không phải điều hay ho với cô nàng. Vâng, có vẻ như chẳng còn biện pháp nào khác. Gã phải mạo hiểm linh hồn mình để

đến nghe trộm một chút. Ít ra thì gã sẽ biết phải thanh tẩy những ý nghĩ ngu ngốc gì khỏi đầu cô.

Với quyết tâm không gì lay chuyển, gã chọn một cây cột bên ngoài cửa lều. Kín đáo hết mức có thể, gã áp đầu vào vách tường. Có tiếng khúc khích, réo rắt quen thuộc, “Ôi, quý thần ơi, Magda, khuấy mẻ thuốc chết tiệt đó đi!”. Colin cau mày. Gã phải khôn khéo điều tra kỹ lưỡng bất cứ thứ gì Gillian tính mang về nhà.

Gã dừng lại và nghĩ ngợi miên man. Có lẽ Gillian đến xin một ít thuốc làm đẹp cho gã chăng.

Vậy nên gã đã quyết định, sẽ chớp lấy cơ hội đầu tiên của gã. Thật vô lý khi Gillian đang đặt mình vào vòng nguy hiểm trong lúc gã sắp phải cứu cô khỏi làm hại bản thân.

Thời gian dần trôi.

Gã cơ hồ không hiểu được những gì họ đang nói. Thật vậy, tiếng rì rầm gần như đủ nhẹ nhàng để ru gã vào một giấc ngủ không mấy dễ chịu, thậm chí gã phải dựa người vào tường. Gã có thể đã gục ngủ say sưa nếu không bị giật mình bởi những tiếng nguyên rủa nhân danh phù thủy cứ thỉnh thoảng quăng quật trong lều.

Đây quả là cái giá quá đắt phải trả để được làm người ném thứ đầu tiên những thứ Gillian mang về.

Không một dấu hiệu báo trước, cánh cửa mở ra và Gillian xuất hiện bên ngoài. Colin ngấm cô cẩn thận, nhưng không thấy mối hiểm họa nào. Tuy nhiên đáng lo ngại là, tay cô, nó trống không.

“Không có thuốc à?”, gã hỏi.

Gillian vô cùng đỏ mặt, dường như cô đã mất khả năng lên tiếng. Colin ném cái nhìn dữ tợn về phía cánh cửa đang mở, chỉ

thấy mình đối diện với ba người phụ nữ tóc bạc trắng và gương mặt duyên dáng hơn so với độ tuổi.

“Colin Berkhamshire”, giọng nói là của người lúc đầu đã chào đón Gillian. Bà ta trao cho gã nụ cười như một bà mẹ hiền từ.

“Bà biết đó, Berengaria”, Gillian lên tiếng, “ngài ấy đã dùng một chút thảo dược làm đẹp của con”.

Colin ném về phía cô một ánh mắt cảnh báo. Cứ như gã muốn mấy mụ phù thủy biết gã đã làm gì!

“Con nghĩ chúng có tác dụng khá tốt với ngài ấy”, Gillian bổ sung.

“Thế thì có lẽ hẳn nên tìm thứ khác ngon hơn để uống!”, phù thủy cầm muống khuấy lên tiếng, vén mái tóc phát phơ khỏi mắt mình bằng một bàn tay đầy đặn. Bà vẫy cái công cụ ma thuật đó về phía gã. “Ta sẽ chuẩn bị món gì đó ngay thôi.”

Colin muốn lùi lại nhưng người phụ nữ lớn tuổi thứ ba đã tóm cổ tay gã bằng một cái nắm mạnh hơn kềm thép.

“Tốt nhất nên đưa hẳn vào trong”, bà cầu nhàu. “Cần món gì đó của ta để cải thiện rõ rệt. Magda, tránh khỏi vạc của ta! Khốn kiếp, quý thần ơi, thật là một kỳ công nếu ta cố pha chế bất cứ thứ gì trong khi người cứ lảng xãng bên cạnh!”

Cửa mở toang đón chào gã như cổng Địa ngục. Colin kinh hoàng nhìn sang Gillian, nhưng gã chỉ thấy bóng áo choàng của cô biến mất trên lối đi. Chẳng có sự giúp đỡ nào từ phía đó.

“Nhanh lên nào”, người phụ nữ hay cầu nhàu nói. “Đừng có chôn gót ở đấy chứ, chàng trai. Thuốc Nhan sắc không có tác

dụng.” Bà ta hần học liếc gã. “Ta tin ngươi sẽ cần cả một nhúm to xương ngón tay cái.”

“Thánh thân bảo vệ ta!”, Colin thốt lên.

“Nemain, đừng dọa chàng trai đó nữa”, phù thủy ban đầu nói. Bà ta gỡ cổ tay Colin khỏi cái nắm của Nemain. “Ta là Berengaria, thưa ngài. Ngài không vào trong à? Ta sẽ pha cho ngài một ấm trà để giúp ngài cảm thấy dễ chịu.”

“Trà”, Colin lặp lại đầy hoài nghi. Tốt thôi, trà nghe có vẻ không phải thứ gì đó quá bất chính.

“Cùng một ít thảo mộc đặc biệt của ta”, Berengaria nói, nhẹ nhàng kéo gã vào lều.

Colin cân nhắc. Rõ ràng Gillian không mang ra thứ gì. Và gã chắc mình không phải một kẻ dễ bỏ qua cơ hội ngay khi thấy nó.

“Một tách nhỏ”, gã thốt. “Thoải mái rắc bất cứ gì vào.”

“Và cậu có thể ném thử thuốc chế đặc biệt của ta trong lúc chờ đợi”, người đàn bà mập mạp nói, gần như chĩa cái muỗng thẳng vào gã.

Colin cúi đầu chui vào rồi dừng lại ở ngưỡng cửa. “Quái quỷ, xương ngón cái chết tiệt để ở chỗ nào ta!”, đó là lời chào đón đập vào tai gã.

Colin hít một hơi thật sâu, niệm một câu Thánh sau cùng, rồi tiến vào bên trong.

Cửa đóng kín sau lưng gã.

Gillian đi bộ trở về lâu đài, hoang mang và choáng váng. Cô đủ biết thứ cảm giác này đến từ đâu. Christopher nói với mọi người về vẻ đẹp và sự can đảm của cô.

Đó hầu như còn hơn cả điều cô có thể đạt được.

Cô có khả năng sẽ cảm nhận được nhiều cảm giác thành công hơn nếu không quá sững sốt về những gì vừa học được trong túp lều của Berengaria. Cô không chắc liệu mình vừa được an ủi hay đã đi nhầm đường. Berengaria biết nhiều vấn đề liên quan đến sinh nở nhưng không sẵn lòng tiết lộ nhiều về cách những đứa bé được thụ thai. Magda chẳng giúp được gì. Người phụ nữ già đó, với tấm thân béo lùn được ban phước, chẳng làm gì khác ngoài việc cười khúc khích liên tục. Còn Nemain, người mà Gillian không chắc liệu có tồn tại, ngồi tít trong góc, bàng quan. Khả năng bà ấy có kiến thức nhất, vì bà ám chỉ nhiều kinh nghiệm đa dạng trong lúc lục lọi mấy thứ thuốc pha chế của mình. Nhưng bà không tiết lộ điều gì, chỉ gật gù một cách rất am tường.

Berengaria nói với cô rằng một đứa trẻ được thụ thai khi cả hai bên, thông thường, mặc rất ít quần áo (chi tiết này đã nhận được một tiếng thở dài thườn thượt từ Magda), đó là một hành động khá dễ chấp nhận. Gillian nghĩ nó liên quan đến những nụ hôn, dĩ nhiên còn cả những tiếng rên rỉ, nhưng Berengaria không nói gì thêm. Nemain đã bĩu môi vài lần, ngầm xác nhận thông tin, hoặc chẳng vì lẽ gì cả.

Cuối cùng, Gillian được khuyên bảo hãy táo bạo và tin tưởng vào lòng can đảm cùng vẻ đẹp mới mẻ của mình. Berengaria bảo cô hãy nói lên mong muốn và Christopher sẽ lo liệu phần còn lại. Magda suýt ngất vì cười và cái gật gù đầy kinh nghiệm của Nemain đã thuyết phục Gillian tin đó là sự thật.

Cô sẽ nghe theo họ. Gói thảo được cuối cùng được giấu trong áo choàng sẽ giúp cô củng cố lòng can đảm. Có thể, trong một hoặc hai ngày tới, cô sẽ báo với Christopher rằng cô đã sẵn sàng hoàn thiện cuộc hôn nhân của họ.

Và cô nguyện cầu hẳn không ngất xỉu hay lảo đảo dù với bất kỳ lý do nào.

Không, hẳn sẽ không như thế. Cô uốn ngực và sải bước vào sân trong lâu đài. Chẳng phải Colin bảo Christopher thường xuyên nhắc đến cô sao? Khi ở cạnh cô, hẳn có vẻ thích thú. Hẳn đã yêu cầu cô hôn hẳn vào đêm qua đấy thôi?

Đúng, lý do đó đủ để gan dạ thêm chút nữa. Cô sẽ có được nhiều can đảm hơn. Và rồi, kỳ vọng sẽ sớm được hiện thực hóa.

CHƯƠNG 21

Christopher nhún vai không thoả mái, háo hức cởi giáp sau ngày dài mặc nó. Một ngày khá thành công mãi đến tận chiều muộn. Lần đầu tiên trong suốt hai tuần qua hắn trở lại đấu thương và không bị hất ngã. Dĩ nhiên, chẳng có kẻ nào khác ngoài các binh sĩ ở đó, họ sẽ cảm thấy quái lạ khi Jason và Colin cứ liên tục la hét chuyện hắn cười ngượng, nhưng kỳ thực cả hai đang ra hiệu cảnh báo hắn chú ý đối thủ của mình. Đã đôi lúc lời cảnh báo không mấy hiệu quả và Christopher phải tiếp đất bằng lưng hết lần này đến lần khác. Nhưng hôm nay quá thành công. Hắn không bị vết bầm tím nào và cảm thấy khá tự hào.

“Đi gọi phu nhân của ta”, hắn giục Jason.

Jason lon ton chạy đi khi Christopher tiếp tục bước tới bên chiếc bàn cao. Hắn ngồi xuống, chịu đựng cái vỗ thô bạo của Colin vào lưng mình khi gã anh vợ chọn lấy chỗ ngồi bên cạnh.

“Một màn trình diễn tốt”, Colin lầu bàu. “Người gần như gây ấn tượng với ta.”

“May cho người là ta bị mù. Đây là lý do duy nhất người còn thấy mình được ngồi vững trên lưng ngựa.”

“Đúng là gã khốn tự mãn.”

Christopher cười ngoác miệng. “Sự thật làm người tổn thương à, bạn ta?”

“Điều khiến ta khốn khổ chính là chuyện người làm bẽ mặt ta trong các chuyến du hành trước đây, Blackmour. Ta sẽ bắt người

trả giá.”

“Do người thách thức ta trước. Ta còn biết làm sao hơn? Để người ung dung thắng, rồi sau đó ta vác mặt về đối diện với cơn thịnh nộ của Lãnh chúa Robin ư? Ngài ấy huấn luyện ta để giành chiến thắng, không phải thua đến tàn phế, thứ đàn độn vụng...”

Colin gầm gừ và Christopher nhanh chóng cảm thấy bị vật ngựa xuống sàn cùng hơi thở bị Colin bóp nghẹt.

“Các ngài!”, Jason hét lên. “Xin hãy cư xử đúng mực!”

“Sao phải thế, đồ xác láo, tên vô lại đáng khinh”, Colin đứng dậy hằn học.

Christopher nắm lấy cổ chân Colin và giật mạnh ra sau. Colin ngã dập mặt, phun ra tiếng chửi rủa. Christopher lật mình lại, hướng tới chỗ Jason đang thở hổn hển.

“Gillian đâu?”

“Cô ấy đang chờ trong phòng, thưa ngài.”

Christopher sửng sờ. Cô đang chờ hắn sao? Hắn không cần phải đếm ngón tay để nhận ra đã tới ngày đó, nhưng hắn không ngờ Gillian vẫn nhớ. Cô rõ ràng vẫn nhớ. Nếu hành động đó là dấu hiệu, cô có vẻ giống với bất cứ phụ nữ nào trên thế giới, đang lên kế hoạch chờ đón chồng lên giường với mình đêm nay.

“Sao vậy, Chris”, Colin tức tặc như gà, “người đỏ mặt hả, cậu bé”.

Christopher vung nắm đấm, không quan tâm trúng ai. Thú vị thay nó đã trúng ngay giữa mặt Colin.

Colin chỉ dám dăng, “Người sẽ phải nếm mùi sau, chỉ bởi hôm nay ta không muốn phá vỡ thời điểm quan trọng. Jason, lấy cho chủ nhân người thứ gì đó giúp hắn mạnh mẽ hơn. Hắn sẽ cần để lao động ngay bây giờ đó”.

“Colin, im đi”, Christopher ngắt lời.

“Và tắm rửa cho hắn nữa. Nếu không muốn Gill bé nhỏ chết ngất vì tên bốc mùi này.”

“Colin, chết tiệt, người im ngay được không!” Colin bật cười.

“À, Chris, có một điều người nên biết.” Rồi gã đột ngột ngưng cười. “Tất nhiên, chỉ là vô tình”, gã nói, giọng điệu nghe khá đề phòng. “Ta không có thói quen nghe lén, đặc biệt là những thứ liên quan đến phụ nữ...”, hắn ho khục khặc. “Ờ, ta đi theo để xem... ừm... thôi, ta về. Chúc người may mắn.”

Và cứ như thế, tiếng giấy của Colin đã bay nhanh ra cửa.

294 295 “Tôi sẽ đem chậu nước đến cho ngài, thưa lãnh chúa”, Jason nói, giọng nghe không mấy bình thường.

Christopher cau có, “Dừng ngay kiểu cười nhếch mép ấy đi, cậu nhóc!”.

“Tôi sao?”, Jason ngây ngô hỏi. “Nhếch mép à? Thưa ngài, không bao giờ. Ngài không bao giờ cười khẩy và tôi đã học được tất cả thói quen tốt từ ngài.”

Christopher tính tóm tên cận vệ nhưng chàng thiếu niên quá lanh lẹ. Christopher buông người xuống ghế và lấy lại vẻ mặt cáu kỉnh thường xuyên của mình. Không ai làm phiền hắn, vì hắn cần nhiều thời gian để suy nghĩ. Hắn có nên nghĩ ngợi

nhiều về hành động của Gillian không? Còn điều gì có thể khiến cô ấy làm vậy? Cô ấy đang rất nghiêm túc.

Hắn giật mình khi một bàn tay đột ngột vỗ vào vai hắn. “Nước của ngài đã sẵn sàng, thưa lãnh chúa.” Christopher kéo Jason quỳ xuống và phát một cú thật mạnh vào gáy. Hắn đè cậu nhóc xuống dưới chân và đứng lên nhìn cậu trừng trừng.

“Để trêu chọc ta hả?”

“Cũng đáng mà”, Jason nói, ý cười đùa hiện rõ trong giọng nói.

“Người chờ đó, nhóc con. Ta sẽ có mặt trong hôn lễ của người và rồi người sẽ ước mình đã không trêu ta khi người còn trẻ.” Hắn xách tai Jason lôi vào bếp. “Và để đền tội, người phải dành cả đêm để kiểm tra bộ giáp cho ta.”

“Trong phòng của ngài sao, thưa lãnh chúa?”

Christopher kéo mạnh hơn làm Jason la oai oái. “Trong sảnh”, Jason hỗn hển. “Tôi xin thề.”

Christopher lăm bắm mắng mỏ rồi cho phép Jason giúp hắn cởi giáp. Hắn lau rửa, sai Jason đặt thức ăn và một chai rượu vào mâm gỗ mang đi, sau đó tiến thẳng tới cầu thang. Hắn biết mặt mình đang đỏ và cảm giác như mọi người trong thành đều rõ ràng rành rành rằng hắn đang lên lầu, mà chí ít sẽ là hôn vợ. Ngủ với cô có lẽ phải chờ một hoặc hai đêm nữa, và cả thành dường như đều biết chuyện.

Hắn đứng ngoài cửa, hít sâu, sau đó quay sang Jason. “Không nói gì à, tiểu yêu tinh.”

“Tôi sẽ không lên tiếng, thưa ngài. Không thể làm vậy trước mặt Phu nhân Gillian.”

Christopher cảm thấy khoe miệng mình đang vẽ ra nụ cười. “Có lẽ ta sẽ giữ người thêm vài năm nữa thay vì xích lại rồi gửi về chỗ cha người.”

“Hết sức biết ơn, thưa lãnh chúa.”

Christopher gõ cửa nhẹ nhàng, rồi thò đầu vào phòng. “Gillian?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Em có phiền để ta vào không?”, hắn gằn giọng hỏi. Hắn cảm thấy cô đang mở cửa. “Vào đi, Christopher.”

“Jason”, Christopher quát, “đặt bữa ăn xuống rồi biến đi. Đêm nay bọn ta không cần người phục vụ”.

“Tất nhiên, thưa lãnh chúa”, Jason trịnh trọng. Cậu nhóc đặt khay xuống rồi vỗ nhẹ lên vai Christopher trên đường quay ra.

Christopher tựa lưng vào cánh cửa và chốt lại càng kín càng tốt. Hắn cảm thấy hồi hộp hết như một chàng thiếu niên sắp lên giường với cô nàng đầu tiên trong đời. Không, còn hơn cả hồi hộp. Đó là Gillian, không phải một ả phục vụ nào đó. Và hắn chẳng nhìn thấy gì. Cô có thể sẽ lặng lẽ khóc và hắn thì không biết để trở nên khéo léo hơn.

“Em có đói không?”, hắn đột ngột hỏi thăm. “Một chút”, cô trả lời.

“Hãy lại đây uống ít rượu. Chúng ta sẽ ăn tối bên cạnh lò sưởi.”

Bằng cách nào hắn đặt được mâm thức ăn xuống bàn trước lò sưởi hắn cũng không biết. Hắn thích thú thưởng thức cứ như người đang tận hưởng bữa ăn cuối cùng của mình.

“Em dùng tất cả chỗ thức ăn này chứ?”, hắn khua tay quanh ổ bánh mì và hỏi.

“Em xin một ít nhé.”

Christopher nhận thấy mình thật màu mè, “Bỏ qua cho ta. Hôm nay ta luyện tập hơi căng thẳng”.

“Em biết.”

“Làm sao em biết?”

“Em đã quan sát ngài.”

Christopher hơi ngay người một chút. “Thật hả?”

“Vâng”, cô đáp. “Ngài cực kỳ thiện chiến, thưa ngài.”

“Đối với một kẻ mù.”

“Đối với một người đàn ông bình thường”, cô chỉnh lại. Christopher thở phập phồng. “Đúng.”

“Christopher, ngài làm em ngạc nhiên”, cô dịu dàng nói. Hắn cảm nhận bàn tay cô đặt trên tay hắn. “Mọi lời William từng kể về kỹ năng của ngài đều là sự thật. Nó vẫn luôn đúng, dù ngài có mất đi đôi mắt. Ngài là một chiến binh giỏi, không, thậm chí hiện tại còn giỏi hơn so với thời gian ngài đến lâu đài của cha em sáu năm trước. Em biết không người nào có thể chống lại ngài.”

Christopher không nhớ nổi lần cuối cùng mình nhận lời tán dương đặc sắc như vậy là khi nào. Hắn thốt ra mấy tiếng cộc cằn, nhưng kỳ thực cơ hồ lồng ngực mình sắp nổ tung vì niềm tự hào. Lời nói đơn giản từ Gillian làm hắn vui hơn bất cứ lời

nịnh hót nào của Lina. Hấn nâng bàn tay cô lên và đặt vào đây những nụ hôn.

“Cảm ơn em, phu nhân của ta. Lời khen của em khiến ta rất vui, ta nghĩ mình sẽ để em thoải mái thưởng thức bữa ăn trong chốc lát. Hãy ăn no vào.”

Christopher hoàn toàn thư giãn đến khi bữa tối kết thúc. Tuy nhận ra thời khắc thực sự đã đến nhưng hấn chẳng biết phải tiến hành thế nào. Nếu nhìn thấy, hấn có thể đoán ra suy nghĩ của cô từ nét mặt. Giờ hấn chỉ dò dẫm trong bóng tối.

Thời điểm lên giường với vợ hấn thật sự đến chưa? Hấn đã có được vài nụ hôn trong sáng của cô trong những đêm qua, chỉ sau khi nỗ lực dỗ dành. Hấn muốn cô hoàn toàn tin tưởng hấn và khả năng là điều đó sẽ đòi hỏi nhiều hơn một đêm với những nụ hôn âu yếm, thân mật.

Hấn đặt chỗ thức ăn còn lại lên bàn, đứng lên đi lại. Trước khi kịp ý thức, hấn đã đắm sâu vào cô dâu của mình. Bả vai hấn hát trúng cô nên phải kéo cô đứng dậy.

“Em đang làm gì vậy?”

“Đi bộ”, cô trả lời.

Christopher chau mày, tiếp tục bước, gắng không đắm sâu vào Gillian khi ngang qua cô giữa căn phòng. Nghe thấy tiếng bước chân vợ mình ngừng lại, hấn xoay người đối diện cô.

“Gillian...”

“Christopher...”

Hấn ngập ngừng. “Em nói tiếp đi.”

“Không, ngài trước.”

“Ta yêu cầu em nói trước.”

“Em không dám.”

Hắn khoanh tay trước ngực. “Nói đi, cô gái.”

Gillian im lặng hồi lâu. Rồi cô hắng giọng không mấy thoải mái.

“Về... về cuộc hôn nhân của chúng ta”, cô bắt đầu. Lồng ngực Christopher thắt lại đau đớn. Ôi, Chúa ơi, xin đừng... “Em nghĩ... nó, ngài có cho rằng... Ý em muốn nói, có lẽ đây là lúc để chúng ta...”

Christopher chờ đợi. Sau đó lại chờ thêm một lúc nữa. Hắn cảm giác tim mình văng khỏi lồng ngực, rơi xuống sàn.

“Thế nào?”, hắn khàn giọng hỏi. Gillian lẩm bẩm điều gì đó.

“Nói đi!”

“Hoàn thiện!”, cô kêu lên.

Christopher thở phào nhẹ nhõm. “Ta sợ là em muốn nói bãi bỏ”, hắn đáp trả.

“Bãi bỏ”, cô gấp gáp. “Ý ngài là... ngài muốn hôn nhân...”

“... trọn vẹn”, hắn kết thúc.

Vậy, thế đó. Chính ngay lúc này. Nói ra hết. Những ý tứ không còn giữ lại nổi nữa.

Gillian không đáp tiếng nào. Christopher hắng giọng. “Gillian?”

“Vâng, thưa ngài?” Giọng cô nghe như bị bóp nghẹt. “Em có ý như vậy phải không?”, hắn hỏi một cách thô lỗ. Đáp án của cô, nếu có, đã lạc hẳn trong tiếng sấm chết tiệt nổ âm âm bên tai. Hắn bước qua chỗ vợ, dang tay, mò thấy cô và đặt tay lên đôi vai. “Gillian? Em nói gì?”

Cô run rẩy tới nỗi khiến hắn nghĩ cô sắp khụy hẳn xuống sàn.

“Vâng”, cô thỏ thẻ đáp.

Christopher vòng cánh tay ôm cô vào lòng.

“Quý cô dịu dàng của ta”, hắn thì thầm, khở sở. “Đừng run chứ. Ta sẽ không làm em đau.”

“N... ngài k... không...?” Hàm răng Gillian đánh lập cập. “Ta hứa”, hắn nói, hy vọng cô không phiền nếu hắn thừa nhận sự thật sau kinh nghiệm thực tế.

“Nhưng em từng ng... nghe những người h... hầu”, cô run run. “Em nghĩ họ đ... đau.”

Christopher mỉm cười hôn mái tóc cô. “Tình yêu à, đó là tiếng rên rỉ hân hoan.”

“Ồ, em thật lòng không ngh... nghĩ vậy.”

“Tin ta đi.”

Hắn tiếp tục ôm vợ cho đến khi cánh tay cô ngập ngừng vòng quanh thắt lưng hắn. Hắn chầm chậm đưa, nhẹ nhàng, vuốt dọc mái tóc dài rủ dày trên lưng cô. Hắn mỉm cười dùng ngón tay cuộn tròn một lọn.

“Ta yêu mái tóc của em”, hắn thì thào. “Nó thật mềm mượt.”

“Nó rất bướng bỉnh. Không bao giờ chịu ở yên trong tấm mạng.”

“Vậy thì đừng buộc nó vào mạng nữa. Để nó được tự do.”

“Nếu ngài thích như thế.”

Hắn khựng lại. “Em biết ta thích điều gì không?”

“Gì vậy, lãnh chúa?”

“Được nhìn thấy em”, hắn nói khẽ.

Cô ghen ngào. “Ngài cứ việc, lãnh chúa.”

Hắn nắm tay dẫn cô đến bên lò sưởi, ngồi xuống chiếc ghế và đặt cô vào lòng mình.

“Có thoải mái không?”

Hắn biết cô gật đầu bởi vì tay hắn đang đặt lên những lọn tóc sau gáy cô.

“Hãy xoay về phía ta một chút”, hắn khẽ nhắc. “Ta cần dùng cả hai tay.”

Cô vâng lời, áp một bàn tay trên ngực hắn. Christopher nhắc đôi tay, nhẹ nhàng khám phá gương mặt cô. Hắn cảm nhận vầng trán mịn màng và đôi chân mày mềm như lụa. Hắn trượt dọc sống mũi thanh mảnh và mỉm cười khi phát hiện một nếp gấp nhỏ ở đó. Lòng mi của cô như mạng nhện mắc vào ngón tay hắn, hầu như rất khó phân biệt. Hắn vuốt đầu ngón tay trên gò má, hàm và cằm của cô, ghi nhớ hình dạng chóp mũi và đường cong tinh tế trên đôi môi. Hắn trượt bàn tay ra sau, bắt đầu từ vành tai, biết được cảm giác khi chôn bàn tay trong mớ tóc dày và nhận thấy chúng đan trong những ngón tay mình.

“Gillian”, hấn thốt lên, lắc đầu kinh ngạc, “làm sao em có thể nói mình không xinh đẹp vậy?”. Hấn hơi chúi người áp má vào cô. “Làn da em không tí vết.” Hấn chuyển nụ hôn lên rèm mi, trên chân mày, xuống chiếc mũi. “Hình dáng của em hoàn hảo. Chiếc mũi ngộ nghĩnh, giống như đang nhìn vào ta.

Gò má đỏ hồng, chân mày mượt mà. Ta biết màu mắt của em, một sắc lá cây xanh thắm với đốm nâu vàng. Và mái tóc em”, hấn nắm trong lòng tay rồi chôn mặt vào đó. “Tuyệt diệu. Ta sẽ chẳng bao giờ chán nó.”

Gillian bất động. Christopher hơi lui lại và cẩn thận chạm vào mặt vợ mình, gắng tìm hiểu cảm xúc của cô. Đầu ngón tay hấn cảm giác được sự ẩm ướt của nước mắt.

“Sao em khóc?”, hấn hỏi với vẻ khó nhọc. “Nàng Gill thuần khiết, ta đã nói gì làm em buồn sao?”

“Không phải”, cô nghẹn ngào.

Christopher bất ngờ khi cô choàng tay qua cổ mình, nhưng hấn sớm lấy lại thần trí. Hấn ôm cô sát vào lòng và vuốt ve sau lưng, cố xoa dịu.

“Tình yêu của ta”, hấn dịu dàng, “đừng khóc, ta xin em. Tim ta vỡ mất mỗi khi em như thế”.

“Em cảm giác mình như đang nằm mơ”, cô khốn khổ thú nhận. “Và em chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy.”

Hấn cười buồn. “Không phải em cảm thấy ta chưa đủ tốt với em à?”

Khá lâu cô mới đáp lại. “Ngài sẽ thay đổi.”

“Cái gì, chăm sóc em nhiều hơn ta đã làm bây giờ hả?” Christopher sững sờ ý thức những gì mình vừa nói.

Gillian cố né ra nhưng hắn siết vòng tay khá chặt quanh người cô.

“Thấy chưa?”, cô thở thển. “Ngài đã hối tiếc rồi đó.” Hắn lắc đầu. “Ta chẳng hối tiếc điều gì.”

Cô chậm chạp lảng người đi và hắn dần buông lỏng cái ôm, giờ tay kiểm tra biểu cảm của cô. “Cười với ta nào”, hắn ra lệnh.

Một nỗ lực yếu ớt, đôi môi cô run rẩy khi chúng cố gắng hết sức để nở một nụ cười.

“Em có hối tiếc vì đã trở thành vợ ta không? Giờ em biết ta không có sừng rồi chứ?”

Cô cười, một nụ cười đúng nghĩa. “Em không hối hận, thậm chí nếu ngài có mọc sừng.”

“VẬY LÀ EM HÀI LÒNG.”

“Vâng.”

“Bởi vì em đã thuần hóa được Rồng xứ Blackmour chẳng?” Cô lắc đầu. “Bởi vì em yêu Rồng xứ Blackmour.”

“Tất nhiên em đã yêu hắn”, Christopher khô khan đáp lại, mặc dù, lời thú nhận của cô làm tim hắn thắt lại. Hối Đức Thánh bề trên, ngôn từ của người phụ nữ này có thể làm hắn mất trí.

“Vâng”, cô nhấn mạnh.

“Em yêu ta ở điểm nào, cô nàng bé nhỏ, là tính khí khùng bố hay đôi mắt xanh quyến rũ của ta.”

“Christopher, không phải thế!”

Hắn chớp mắt. “Vậy ra em không yêu đôi mắt ta? Tính khí ta? Hay vài khuyết điểm khác sao?”

Cô thì thào, choàng cánh tay quanh người hắn. “Em yêu tất cả khuyết điểm của ngài.”

“Không, chẳng gì khác ngoài nụ hôn của ta đã chiếm được trái tim em.”

Hắn vui thú lắng nghe tiếng cười rộ của cô vì những lời nói đùa trao nhau đã trở nên nghiêm túc hơn. Hắn sợ ý nghĩ yêu thương người phụ nữ đang ngồi trong vòng tay mình. Thậm chí lúc này đây cô cũng có khả năng tổn thương hắn rất nhiều nếu đột nhiên cô lẩn tránh hắn.

Không, cô sẽ không làm vậy. Hắn chỉ việc giữ cô ở gần mình, trói chặt cô với hắn nếu điều đó là cần thiết. Phải, đây là nơi Gillian sẽ ở lại. Và theo thời gian cô sẽ cho phép hắn yêu cô, hắn sẽ cố gắng hết sức để chiều lòng người phụ nữ bé nhỏ này. Hắn nhào tới hôn cô nhưng chợt dừng lại khi cảm thấy những ngón tay chạm vào mặt mình. Hắn kiềm chế một cách hoàn hảo khi cô tả lại dung mạo hắn, khám phá đường nét cảm xúc của hắn đầy đủ hết như cách hắn phiêu du trên mặt cô ban nãy.

“Em đang nhắm mắt à?”, hắn hỏi. “Vâng.”

Hắn để cô cảm nhận đầy đủ và mỉm cười khi cô viền ngón tay quanh vành môi hắn.

“Ngài đã thay đổi”, cô thì thầm. “Thay đổi như thế nào?”

“Ngài dịu dàng hơn so với trước đây.”

“Ta phải trách em đấy.”

“Đó là thay đổi tốt, Christopher”, cô dịu dàng đáp.

“Ngài đã dọa em chết khiếp vào lần gặp đầu tiên.”

“Còn giờ thế nào, Gill?”

“Em chẳng thấy nơi nào an toàn ngoài vòng tay ngài.” Bây giờ, đó là điều khiến hắn không thể không đòi tưởng thưởng. Hắn vét nốt chút dịu dàng cuối cùng trong tâm hồn để trút vào nụ hôn, ôm chặt cô bằng vòng tay mình và mặc cho đôi môi nói lên những điều không thể bày tỏ bằng ngôn ngữ. Hắn hôn cô thật ngọt ngào, cầu mong Gillian biết lời nói của cô đã tác động đến hắn sâu sắc như thế nào, phải, cả niềm hạnh phúc cô tạo ra cho hắn. Thật bất ngờ, niềm vui cô mang lại cho hắn khiến mọi thứ càng quý báu hơn.

“Hãy tin ta”, hắn thì thầm ngay trên miệng cô.

Cô gật đầu. Christopher dời vợ khỏi đùi mình, giật tấm thảm lông khỏi ghế, ném ra sàn. Hắn kéo cô xuống với mình, đặt cô nằm trên đó và nhoài người theo, nằm bên cạnh cô.

Hắn nhâm nhi đôi môi cô, thoát đầu chẳng làm gì ngoài nếm trọn vẹn nó, sau đó nhẹ nhàng tách ra để hôn sâu hơn. Cô không kháng cự, không lảng tránh. Được khuyến khích, hắn bao lấy miệng cô và từ tốn chạm vào khước môi bằng lưỡi hắn. Cô giật lại, bật cười.

“Ngài làm gì vậy?”, cô thở dốc. “Nhột quá.”

“Nhột? Nó nhột sao? Cô gái, chuyện đó sẽ khiến em ngất đi đấy, đừng có cười!”

“Em biết rồi”, cô nói. “Vậy thì tốt, thưa ngài, em sẽ cố gắng ngất lần này để chiều ý ngài.”

“Cô nàng láu lỉnh”, hắn lầm bầm, thề sẽ làm cô kích động thật sự. Hắn hoàn toàn bỏ qua đôi môi và nhanh chóng khám phá ra phần cổ của Gillian rất nhạy cảm, hay khi chạm vào tai sẽ làm cô vận vẹo. Hắn hôn đôi mắt đang nhắm, sau đó dần lướt tới khắp những vùng ít mẫn cảm trên gương mặt cô. Cô thở ra nhẹ nhàng khi hắn chuyển đến xương quai hàm và khi nghiêng đầu chạm vào vùng miệng, phát hiện đôi môi mềm đang hé mở. Hắn hoàn toàn chẳng có ý định làm gì ngoài việc khiến cô bật cười lần nữa.

Hắn để cảm giác từ đôi bàn tay cô đặt trên vai hướng dẫn mình. Ban đầu hắn tóm lấy miệng cô và hôn ngấu nghiến, khi tay cô đẩy vai hắn ra, hắn dịu dàng lại. Hắn liên tục trêu người vợ mãi đến lúc cô oằn người vô thức phản ứng, những ngón tay bấu vào vai hắn và ghì sát hơn. Hắn hôn đôi môi mềm hé mở cho đến khi cô bắt đầu phát ra những âm thanh nho nhỏ nghe như tiếng rên. Hắn sẽ ghi nhớ để trêu cô về sau lúc họ không bận rộn với những vấn đề quan trọng. Và tới thời điểm hắn nghĩ cô đã tiếp nhận hoàn toàn, hắn hôn sâu hơn.

Gillian bị nghẹn tới nỗi hắn phải dựng cô ngồi lên và vỗ vào lưng để giúp cô ngừng ho.

“Đức Thánh nhân từ!”, cô thở gấp. “Đừng gấp quá!” Christopher xoa lưng vợ mong lấy lại nhịp thở đều đặn; hắn chiến đấu với ham muốn quần quai trong đầu và cười trong nỗi thất vọng. Tựa trán trên vai cô, hắn tự cười bản thân. Khi Gillian đã trở lại bình thường, hắn ngẩng đầu hôn lên má cô. “Giờ ổn hơn chưa?”

“Rồi”, cô gượng nói.

“Sẵn sàng thử lần nữa nhé?”

Cô rùng mình. “Vâng.”

Giọng Gillian khản đặc. Christopher đặt cô nằm xuống và chồm lên người vợ. Hắn nhoẻn miệng cười đặt ngón tay trên gương mặt cô để chắc rằng cô không phải đang khóc.

“Ta không làm em sợ chứ?”

“Christopher”, cô rên rỉ, quay mặt hướng vào cánh tay hắn, rõ ràng đang cố che giấu.

Christopher nhẹ nhàng xoay cô lại đối diện. Gillian cứng người trong tay hắn, hắn biết cô đang đợi chờ lần xâm nhập tiếp theo.

“Tin ta”, hắn nói. “Phần còn lại sẽ dễ dàng, Gill. Ta sẽ không làm đau em.”

“Làm sao em biết trước khi ngài thực hiện lần nữa?”

“Em sẽ biết thôi”, hắn hứa.

Như đã hứa. Hắn hôn nhẹ nhàng hơn, rồi từ từ nồng nhiệt dần tới khi cô đáp trả. Và sau đó rất chậm chạp, rất cố ý, hắn hôn thật sâu, cảm giác nổi hân hoan lan tỏa đến tận ngón chân. Gillian rên khẽ, nhưng cô không chống cự. Ngon lành hơn, cô bắt đầu run rẩy. Christopher dò tìm tẩm chỗ trên chiếc ghế sau lưng, tung lên trùm kín cả hai bằng một tay trong khi tay kia kéo cô ghì sát mình hơn.

“Em không lạnh”, cô thở gấp. “Em đang sợ.”

“Cũng không.”

Christopher cười. “Ta biết rồi.”

“Không, em không nghĩ ngài biết ...”

Hắn nuốt lấy môi cô, chặn ngang lời nói. Gillian không nghĩ hắn hiểu, nhưng thực sự hắn hiểu. Hắn thể hiện tình yêu với Gillian bằng đôi môi, đặt thật nhiều đam mê vào những nụ hôn. Hắn ngạc nhiên nhận lại sự đền đáp. Gillian nồng nhiệt hưởng ứng mọi đòi hỏi nơi đầu lưỡi cuồng si của chồng. Lúc Christopher ngẩng đầu lên để thở, cô giữ chặt tay níu hắn trở lại. Hắn cười với cách cô túm lấy mớ tóc dài của hắn. Christopher cảm giác mình giống một gã trai mới lớn, bị cuốn vào dự vọng trong nỗi e ngại bản thân không kiểm soát nổi. Nhưng đó là sự vui thích. Hắn bật cười khi dời miệng ra hơi lấy không khí, và lại cười khi Gillian phàn nàn.

“Em thật tham lam. Làm sao ta còn chút sức lực nào để luyện kiếm khi em hoàn toàn rút cạn nó?”

“Ngài chẳng thể đổ lỗi cho ai ngoài bản thân ngài”, cô nói. “Vậy là em thích.”

Một cơn rùng mình chạy xuyên qua người Gillian, cô choàng cả hai tay vào cổ hắn.

“Liệu em có nên hổ thẹn nếu thừa nhận không?”

Hắn lắc đầu. “Không, Gill. Ta rất tán thưởng sự thành thật của em.”

“Vậy thì, em rất thích.”

Hắn vùi mặt vào cổ cô thư giãn, siết chặt vòng tay quanh eo cô, rên khe khẽ lúc cô bắt đầu mân mê lưng hắn. Ý nghĩ chợt đến, hắn ngồi dậy, xé toạc áo, sau đó lại nằm sát vào người phụ nữ của mình. Bàn tay cô ngập ngừng đặt trên lớp da trần rần rỏ, những tiếng rên khẽ như khuyến khích cô.

Gillian im lặng rất lâu, Christopher gần như suýt hỏi vợ hắn có điều chi bất ổn. Rồi cô lên tiếng.

“Bây giờ chúng ta sẽ có một đứa trẻ phải không?” Hắn cười. “Chẳng lâu nữa, ta bảo đảm.”

Cô gật đầu và tiếp tục xoa. “Em lấy làm ngạc nhiên, dù chúng ta còn mặc tất cả quần áo.”

Christopher sửng sốt, hắn ngẩng đầu dậy. “Gì?”

“Chuyện gì?”, cô hỏi lại.

Christopher nuốt nước bọt, thận trọng nói, “Gillian...”, hắn ho hắng và cố nói lần nữa, “Gill, hôn thì vô ích”.

“Lãnh chúa?”

Thánh nhân từ ơi, cô gái này thật ngây ngô. “Gillian, phải làm nhiều thứ hơn là hôn nhau.”

“Vâng, em biết.”

Hắn nghi ngờ.

“Em biết chuyện gì?”

Cô rúc rích một tiếng nhỏ, nhưng hắn kiên nhẫn chờ nghe. Điều tốt nhất hắn biết lúc này là lấp đầy kiến thức thiếu hụt của cô.

“Để bắt đầu”, cô nói, giọng nghe có vẻ rất xấu hổ, “em tin chúng ta phải mặc rất ít quần áo”.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi”, cô chậm rãi, “nhiều tiếng rên rỉ hơn phát ra từ cả hai”.

“Đúng vậy.”

“Phải. Chắc chắn chúng ta đã hôn rất nhiều rồi, nhưng em khẳng định còn thiếu điều gì đó, một điều tối quan trọng.”

“Ta phải nói đồng ý.” Hấn gắng gượng ngăn tiếng cười của mình. “Vậy giờ, nói ta nghe xem em học được những điều này ở đâu.”

“Từ chỗ bà Berengaria.” Christopher rên khẽ.

“Bà Magda chẳng biết gì. Em nghĩ bà Nemain tỏ tường nhiều hơn bất cứ ai, nhưng bà ấy khá kín tiếng trong mọi chuyện.”

“Ta dám nói bà ấy là thế.”

“Họ bảo em cứ mạnh dạn và ngài sẽ lo liệu phần còn lại. Và ngài phải... tinh tế nữa.”

Thánh thần ơi, từ nay làm sao hấn chịu đựng nổi cuộc sống thiếu vắng người phụ nữ này? Hấn mỉm cười, cúi xuống hôn cô nhẹ nhàng.

“Tình yêu của ta”, hấn thì thào, “một đứa trẻ được hình thành khi hạt giống của người đàn ông tìm đường gieo vào bên trong một người phụ nữ”.

“Ồ.”

“Và chuyện đó được thực hiện theo một cách khác.”

“À, em hiểu.”

Cô chẳng hiểu chuyện gì; hẳn rõ thực tế là vậy. Để chắc rằng cô biết, hẳn cầm tay vợ áp vào cơ thể mình. Cái chạm nhẹ như không, nhưng rồi những ngón tay cô dần tìm thấy nơi mà hẳn muốn chúng chạm tới. Trong nỗi bất ngờ, chúng dè dặt giữ lấy thứ vừa khám phá được. Christopher nhăn mặt. Có lẽ một minh chứng bằng xúc giác thật không khôn ngoan.

Gillian im lặng khá lâu, hẳn nghĩ cô hẳn phải e thẹn lắm. Mãi lúc sau cô hắng giọng.

“À, em thấy rồi”, cô nói bằng giọng nắc nọc. Christopher nghi ngờ điều đó, nhưng vợ hẳn sẽ sớm hiểu thôi. Hẳn mỉm cười quẩn lầy người phụ nữ nhỏ bé trước mặt. Cô đã sẵn sàng, chỉ hơi chững lại khi hông mình chạm vào hẳn. Hẳn xoa bàn tay nhẹ nhàng trên lưng cô.

“Gillian?”

“Vâng?”, câu trả lời nghẹn lại trong cổ họng. “Nụ hôn vừa rồi có làm em hài lòng không?”

“Có.”

“Vậy thì hãy tin ta. Niềm vui lớn hơn sẽ đến từ hành động thực tế. Ta sẽ dịu dàng và chậm rãi. Em tin ta, phải không?”

Cô gật đầu.

“Trong vài ngày tới ta sẽ chiều lòng em và cho phép em chiếm hữu ta. Nhưng chỉ sau khi em mù quáng với ham muốn và thúc ta vào phòng ngủ bằng đầu lưỡi bén ngọt của em.”

Tiếng cười của cô gióng thẳng vào ngực hắn.

“Ngài là kẻ ngốc kém hào hiệp.”

Hắn nằm ngửa ra, kéo cô vào lòng.

“Kẻ ngốc kém hào hiệp? Đối với sự xúc phạm đó, ta yêu cầu vài nụ hôn để khôi phục lại tâm trạng vui vẻ của mình.” Hắn giữ tay quanh eo cô. “Hãy thực hiện bốn phận đi cô gái, trước khi ta nổi giận. Em biết tính khí đáng sợ của ta sẽ gieo rắc tai họa này mà.”

Gillian chiều ý hắn, y như hắn đã dự đoán. Hắn thỏa mãn với nụ hôn của cô và chịu vắng mặt nhiều giờ liền ở thao trường trong những ngày tới để giải tỏa ham muốn đang chạy rần rần trong huyết quản bởi cái chạm môi nhút nhát của vợ.

Bất chấp bản thân, giờ đây ý nghĩ duy nhất của Christopher là không muốn chờ đợi.

CHƯƠNG 22

Gillian ngồi ở hốc tường trong căn phòng trên đỉnh tháp, nhìn chồng luyện tập. Cô đùa giỡn với lọn tóc của mình và cố ngăn cản ham muốn ngắm nghía Christopher đang khuấy động bản thân. Cô không thể nhìn vào tấm lưng trần mà ngưng liên tưởng chính xác tới xúc cảm đắm chìm lúc đầu ngón tay chạy trên các múi cơ. Trông sang cánh tay thì mơ màng cảm giác được chúng ôm ghì và ép sát vào lồng ngực. Khi hấn đâm kiếm tới, ánh mắt cô chuyển xuống chân, đôi chân rắn chắc vững chãi đó sẽ đè chặt lên người khi hấn hôn cô.

Chỉ ký ức thôi đã làm hai má Gillian nóng bừng và khiến cô bút rút nới rộng cổ áo. Dù cô vô cùng mong muốn chạy vội tới lều của Berengaria một lần cuối, cô vẫn gắng kiềm chế. Thay vào đó, cô giải quyết hết chai rượu pha đầy thuốc làm đẹp và can đảm, cầu nguyện mình đủ khả năng làm tròn bổn phận khi tới lúc. Nỗi khuây khỏa duy nhất cô thấy trước mắt là khi Christopher muốn có cô, cô sẽ mặc rất ít quần áo, và chắc chắn sẽ giảm bớt sức nóng đang tăng dần chỉ vì nhìn hấn chăm chăm.

Gillian đổi tư thế ngồi, nhận thấy Christopher đã ngưng luyện tập. Hấn dựa vào bức tường đối diện, nhìn chăm chăm vào cô.

“Gì vậy?”, cô đề phòng hỏi.

“Chỉ lắng nghe em đang ngắm ta”, hấn cười. “Em không hề ngắm ngài”, cô chối biến.

Christopher cười rộ, băng qua phòng tới bên vợ. Hấn chiếm lấy miệng cô trước khi cô kịp lấy hơi, sau đó dìu cô đặt lưng xuống

bằng ghế. Hắn chồm lên người cô, nâng cơ thể mình bằng một tay và đầu gối, hôn tới lúc cô thở hổn hển.

“Giờ thì em nhìn ta chưa?”, hắn nhắc đầu lên hỏi. “Vâng”, cô hít thở. “Cả hai. Hoặc, có lẽ cả ba. Em bị ngập tới mức không nói nổi.”

Christopher lắc đầu, lại phá lên cười. “Em chẳng thể trách ai ngoài bản thân mình vì đã khuấy động bản năng của ta, Gill à.” Hắn đứng thẳng dậy và kéo cô đứng lên theo. “Để ta nhóm lò sưởi giúp em trước khi đi lau mình.”

Và ta sẽ tới chỗ em. Những từ đó không được nói ra, nhưng Gillian chẳng cần thiết phải nghe. Cô đã mất vài ngày để quen với tình trạng hôn nhân toàn vẹn, cô biết đã tới thời điểm thích hợp.

Christopher không ép buộc. Thực tế, hắn hầu như miễn cưỡng chạm vào cô. Mấy đêm rồi hắn chẳng làm gì khác ngoài hôn, hôn và hôn khiến Gillian cảm thấy mình mong đợi nhiều hơn. Tuy “hơn” ấy chính xác là điều gì thì cô không rõ. Nhưng Christopher lại biết, hắn sẽ cho cô hay nếu cô yêu cầu hắn, một sáng kiến mà Gillian chẳng thấy hấp dẫn chút nào.

Sau cùng thì, cô đã trở thành một con rỗng cái.

Cô ngồi bên lò sưởi trong phòng ngủ, chờ Christopher vào. Jason mang lên bữa ăn khuya, chào hỏi vài câu, rồi hét toáng khi bàn tay to lớn của Christopher vỗ vào sau lưng cậu ta trên đường đi ra ngoài. Gillian nhìn chồng mình chốt cửa phòng ngủ rồi tới ngồi bên cạnh cô. Hắn mỉm cười nắm lấy tay cô.

“Quý cô của ta khát khao gì ở ta?”

“Đêm nay, em nên có quý ngài rỗng bụng của mình ngồi bên đống lửa và thưởng thức bữa ăn mà người cận vệ ham vui đã phục vụ.”

“Và sau đó em sẽ chiếm hữu ta chứ?”, hắn hỏi, kèm theo nụ cười trêu ghẹo.

Cô ước chi hắn có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, vì nói gì cũng không cần thiết. Thay vào đó, cô nắm lấy tay hắn, hôn lên từng ngón tay một rồi áp lòng bàn tay bên gò má mình.

“Không”, cô nói khẽ. “Nhưng ngài sẽ sở hữu em.” Christopher gần như ngã vào mâm thức ăn khi câu nói vừa kết thúc. Gillian bật cười, giúp hắn ngồi ngay lại, dúm vào tay hắn cốc rượu. Hắn nốc cạn bằng một ngụm duy nhất.

“Hãy thư giãn”, cô mỉm cười. “Đừng xúc động.”

“Giúp ta nào”, hắn khản giọng. “Tay ta run tới nỗi không cắt được miếng thịt.”

Gillian chuyển bàn đi để hắn có thể ngồi gần lò sưởi; cô phục vụ hắn. Tay hắn đang run. Hắn kết thúc bữa ăn thật vội vàng, gạt chiếc bàn vào góc. Hắn tìm thấy tay cô và đặt chúng lên miệng mình.

“Gillian”, hắn nói, “chúng ta có thể chờ. Ta không muốn em khiếp sợ ta”.

“Nếu em sợ ngài, em đã không nói những lời ấy.”

“Tay em đang run.”

“Ngài cũng vậy.”

Nụ cười quý quýet của hần thật gợi cảm. “Vây có lẽ cần phải gọi Jason vào giúp chúng ta bước tới giường nhỉ?”

Cô lắc đầu. “Chúng ta sẽ dìu nhau.”

Hần luồn tay vào mái tóc mình. “Chúa ơi, ta mất bình tĩnh rồi.”

“Vây ngài muốn chờ...”

Ngay lập tức vòng tay hần trói quanh cô, nhắc bổng cô ngồi vào đùi mình. “Đừng quá vội vàng.”

Gillian cười. “Có lẽ ngài sẽ thích nếu em đề nghị ngài dành ít thời gian để làm vài thứ.”

Christopher cười đáp lại. “Tốt thôi. Phu nhân của ta muốn ta làm gì?”

“Cởi áo của ngài ra, chắc chắn rồi.” Đó hần là bước đầu tiên.

Christopher tức thì thực thi mệnh lệnh. Gillian rời khỏi vòng tay hần, ngồi bên cạnh, nhìn hần từ góc nghiêng. Cô vuốt ngón tay lên mái tóc ẩm ướt, ngắm hần nhắm mắt và mỉm cười với sự hài lòng. Khi nhìn ngắm như thế, cô ngạc nhiên trước sự thay đổi của cả hai. Tất nhiên, Christopher vẫn thô lỗ và khắc nghiệt như từ trước tới giờ. Bên ngoài phòng ngủ, hần là thế.

Nhưng lúc chỉ còn mình họ, phần gai góc nơi hần dịu lại. Hần trêu chọc cô, cười với cô, dành nhiều giờ chải tóc hoặc xoa lưng cho cô. Cô không còn e dè người đàn ông cao to và đáng sợ này như rụt rè trước một linh mục. Cô đùa giỡn với những biệt danh khủng khiếp thiên hạ gán cho hần, biết rõ ẩn giấu sau nó là một người đàn ông dịu dàng và đáng yêu nhất.

Cô cũng ngạc nhiên với sự thay đổi của chính mình. Không còn ngại nếu muốn bày tỏ suy nghĩ cá nhân với Christopher hay bất cứ người nào khác. À thì, người đầu bếp vẫn dọa được cô, nhưng hầu như không nhiều như mấy ngày đầu. Cô chọc ghẹo Colin còn nhiệt tình hơn so với Christopher, chăm sóc Jason khủng khiếp và thậm chí còn thu hết can đảm chào hỏi các binh lính của chồng mỗi khi thấy họ thay vì hồi hả bỏ đi và cầu mong sao đừng bắt chuyện với mình.

Và, thật khó lòng phải thừa nhận, cô bắt đầu cảm thấy xinh đẹp hơn. Ít ra Christopher nghĩ cô như thế. Mặc dù đôi tay hằn chỉ nói lên điều làm hấn thỏa mãn, vì hấn chạm vào cô liên tục mỗi khi ở một mình với nhau, không bao giờ để cô rời khỏi tầm với lúc họ ở gần những người khác. Hấn tán dương dung mạo mà tay hấn mò mẫm được với thái độ rất chân thành đến mức cô bắt đầu tin vào điều đó.

Hơn nữa, cô nhận ra nỗi khao khát. Thậm chí không cần đến rượu cũng dò hỏi được sự thật từ Jason, rằng Christopher chưa từng chạm vào người phụ nữ nào khác kể từ khi bị thương. Christopher giả vờ không nghe thấy câu hỏi của cô, điều này càng thuyết phục cô tin đó là sự thật. Vậy là, cuộc hôn nhân của họ không phải sự cân đo. Hấn đã có thể ngủ với cô ngay đêm đầu tiên và coi như xong chuyện. Nhưng hấn chờ đợi hết sức kiên nhẫn cho tới lúc cô sẵn sàng, điều này cho thấy hấn muốn và chỉ cần mình cô. Những nhận thức đó đã góp phần thúc đẩy lòng can đảm của cô hơn bất kỳ thứ gì khác.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô nhìn hấn, cười khẽ. “À, không có gì.”

“Em đang nghĩ về ta. Ta có thể đoán được.”

“Thực ra, em đang nghĩ rằng ngài nên chăm sóc em tốt hơn một chút.”

Khóe miệng hắn cong lên thành nụ cười. “Giờ, ta có thể làm gì để lấp đầy cái khái niệm chăm sóc trong đầu em?”

Gillian vươn tay chạm vào má hắn. “Ngài khen em xinh đẹp”, cô nói, nước mắt lưng tròng. “Em không nghĩ ngài sẽ nói như vậy nếu ngài không cảm nhận thật lòng.”

Christopher luồn tay vào mái tóc cô, đặt nụ hôn vào khóe mắt.

“Đừng khóc, Gillian. Xin em.”

Cô ôm lấy cổ hắn và ghì thật chặt. “Ngài làm em rất hạnh phúc. Không có chuyện gì khác mà bất kỳ một con rồng cái kỉnh nào đủ khả năng thực hiện ngoài việc thích trêu chọc”.

Đuôi mắt hắn nhăn lại khi cười. “À, nhưng chỉ có một con rồng dành cho em, phu nhân à, và em đang siết cổ hắn. Có lẽ em nên ban cho hắn một nhiệm vụ khác bên cạnh việc làm hắn ớn lạnh bằng nước mắt. Người ta đồn hắn là một tay hôn đầy kinh nghiệm.”

“Em chẳng bao giờ tin vào lời đồn liên quan đến lãnh chúa của mình. Em e mình cần được thuyết phục.”

Christopher thực hiện nghĩa vụ. Nụ hôn lần này của hắn có gì đó khác hẳn. Lúc nhắc bóng cô đứng dậy, Gillian biết rất rõ hắn đang đưa mình đi đâu. Giường ngủ.

Khi đến bên cạnh chiếc giường, hắn ân cần đặt cô nằm xuống, Gillian đã sẵn sàng tâm lý khi hắn trút bỏ quần áo của mình. Cô thậm chí còn hồn nhiên giúp hắn cởi áo choàng và áo lót trong.

Phải, cô đã hoàn toàn chuẩn bị cho những điều tiếp theo, không phải như lúc trước chỉ hôn thôi đã đủ.

Nhưng khi hắn nằm xuống bên cạnh rồi ôm lấy cô bằng cơ thể trần trụi nóng bỏng, cô nhận ra chẳng bao giờ có thể sẵn sàng cho những cảm xúc cuộn cuộn đổ ập vào mình.

Hỡi chư Thánh, đó không phải là tất cả những gì Berengaria từng úp mở!

Chắc hẳn đã vào giữa đêm trước khi cô có thể hô hấp bình thường trở lại. Cô gối đầu bên vai chồng mình, rê ngón tay một cách lười nhác trên vòm ngực trần. Đó là một buổi tối rất dài, đầy những thứ cô chưa bao giờ tưởng tượng tới.

Và rốt cuộc thì chuyện đó cũng không có gì nhiều để phàn nàn, ngoại trừ sự thiếu thoải mái. Gillian đã giữ kín miệng, một phần vì không muốn tổn thương cảm xúc của Christopher, một phần vì thực tế cô đang nằm dưới Rong xú Blackmour, một người đàn ông gieo rắc nỗi khiếp đảm rộng khắp nước Anh, và hắn lại gấp gáp thì thậm chí cô lúc đang biến cô thành của hắn. Than phiền là điều cuối cùng cô tình nguyện làm. Với tất cả biệt danh gắn với nước Anh, hắn có thể nghiền nát bất cứ thứ gì giữa hai hàm răng, đơn cử là cô, Gillian, người hắn đã chọn.

Hắn đã kích động khi vùi mặt vào cổ người vợ bé nhỏ, những giọt nước rớt cuộc cũng bùng nổ trong đôi mắt Gillian. Christopher Blackmour tìm kiếm an lành trong vòng tay cô. Nó còn hơn cả những gì cô từng hy vọng.

Một ngón tay thô ráp chai sần đang ân cần xoa lên má cô, Christopher khốn khổ thốt ra tiếng.

“Thánh thần ơi”, hắn rên rỉ, “Ta lại làm em khóc”. “Không”, cô lắc đầu đáp lời. “Không phải vì đau mà em khóc.”

“Đau? Em đã bảo không đau mà!”

“Em khóc vì tình yêu em nợ ngài, lãnh chúa, không bởi lý do nào khác.”

“Đêm nay, em đã trao cho ta món quà còn hơn cả trình tiết của em, phu nhân à, đừng bao giờ khóc vì tình yêu của ta, nhưng em không được né tránh vấn đề gọn như thế. Chẳng phải ta đã hỏi em có đau hay không à?”

“Vâng, ngài đã hỏi. Và câu trả lời của em là em thấy nó vừa vặn.”

Hắn thở hắt ra, cười khục khặc. “À, Gill đáng yêu, làm sao em lại trở nên táo bạo như thế.” Hắn siết nhẹ cô vào lòng. “Ta hứa lần sau sẽ khá hơn.”

Gillian xích lại gần hơn. “Em nghe rồi, lãnh chúa.”

“Em không tin ta sao?”

“Không quan trọng.”

“Không quan trọng à?”, hắn hỏi lại. “Thánh thần hỏi, Gill, làm thế nào mà em có thể nói vậy?”

“Em yêu ngài, Christopher. Nếu điều đó làm ngài vui, em bằng lòng.”

“Ta muốn chính em hài lòng!”, hắn kêu lên. Cô nháy mắt. “Nhưng em đã vừa ý.”

“Về tất cả ngoại trừ đoạn kết”, hắn quả quyết. “Không, thậm chí nó không hẳn hoàn toàn khó chịu.” Christopher dấm dẳng rồi bật ra nụ cười. “Cô gái, em chẳng quan tâm gì đến lòng tự tôn của ta nhỉ?”

“Ngài muốn em phải nói gì đây?”, cô hỏi, nhận ra cảm giác đỏ mặt chưa tan biến hẳn. “Rằng em đã kích động dữ dội vì sự thích thú mà em nghĩ là em suýt rơi khỏi giường?”

“Phải, đó là một khởi đầu!”

Gillian cười khở bất lực. “Christopher, ngài là người đàn ông quá quắt.”

“Quá quắt sao?”, hắn lật ngửa lưng kéo theo cô, tò mò hỏi. Cô nhìn lên và thấy hắn đang chau mày căng thẳng. “Nếu đổi lại vào lần tới, ta cho em hay ta chỉ đang chịu đựng khi em là người chủ động, em sẽ hiểu nó khiến em vui vẻ thế nào. Không, đừng động đây, cô nàng vô tình. Ít ra em có thể xoa dịu người chồng này bằng việc gãi lưng và sưởi ấm giúp ta.”

Gillian ngừng vặn mình tránh khỏi hắn. Sau một vài phút bối rối, cô phát hiện rằng dùng chồng mình làm giường nằm cũng không đến nỗi tệ. Cô kéo gối lót nằm cho thoải mái hơn, nhắm mắt và vùi đầu dưới cằm hắn. Vậy là hắn lo mình đã không thỏa mãn cô. Chắc hẳn điều này cho thấy hắn có quan tâm đến cảm xúc của cô. Cô mỉm cười nhắm mắt, cố thư giãn. Chẳng may, Christopher bị trói quá chặt vào ý nghĩ đó.

“Christopher?”

“Hử”, hắn sáng giọng.

Cô tỉ khuỷu tay trên vai hắn và chống cằm. “Ngài sẽ yêu em lần nữa sau khi nghỉ ngơi, phải không?”

“Sao ta phải làm vậy?”

Gillian thu lại nụ cười khi cô bao trọn khuôn miệng hắn. Tưởng tượng xem, Christopher Blackmour đòi hỏi sự bảo đảm từ cô, Gillian Warewick. Đó là câu chuyện chẳng làm bất kỳ ai trong nước Anh tin nổi.

Cô hôn chồng với tất cả đam mê, gắng chứng tỏ cho hắn thấy cô yêu hắn nhiều bao nhiêu. Và hạnh phúc cỡ nào được trở thành người của hắn. Có lẽ hắn nói thật, lần sau sẽ tốt hơn.

Cô không hoàn toàn sẵn lòng tin những tiếng rên rỉ của máy ả hầu bếp là sự vui sướng thay vì đau đớn, nhưng có lẽ cô sẽ tìm hiểu toàn bộ vấn đề đến tận cùng.

Đột nhiên, Christopher lăn cô xuống khỏi người hắn. Gillian thở mạnh khi chồng mình chồm qua người. Nụ hôn khá bất ngờ của cô trở thành thứ gì đó mang hắn trở lại. Bàn tay hắn di chuyển khắp người cô, thấp bùng ngọn lửa âm ỉ. Khi chúng xâm nhập vào cô, cô đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Chính xác hơn, đó là cơn khoái cảm ngọt ngào mãnh liệt, cô chỉ có thể tóm lấy đôi vai hắn và biết ơn vì Ròng xú Blackmour đã ghì cô xuống nếu không cô chắc chắn sẽ rơi khỏi giường.

Điều tiếp theo cô ý thức được đó là mình đang nằm yên tận hưởng nụ hôn dịu dàng của Christopher. Cô rướn người chạm vào môi hắn bằng một ngón tay run rẩy.

“Ngài vẫn giữ lấy em”, cô thở mạnh. “Tất nhiên”, hắn từ tốn.

Hắn ngoạm lấy môi cô lần nữa, cô biết hắn đang nhin cười. Cô rùng mình cảm nhận chuyển động ngón tay rời khỏi mình. Christopher hôn cô lần cuối trước khi rời ra. Hắn mang cô đặt lên người mình, dùng tấm chăn bao phủ cả hai và bắt đầu ngâm nga vui vẻ, nhịp những ngón tay trên lưng cô theo điệu hát. Gillian rúc sâu vào người hắn, gắng nở một nụ cười yếu ớt.

“Ngài thỏa mãn rồi đấy”, cô nói.

“Phải, vừa đủ.” Hắn nhịp nhanh hơn. “Em yêu ta.”

“Vâng, lãnh chúa, em yêu ngài.”

Hắn gẩy những cái chạm nhẹ và tiếng ngâm nga dứt hẳn. Sau khoảng thời gian im lặng, hắn húng hắng.

“Gill?”

“Vâng, lãnh chúa?”

Bàn tay hắn co rúm, như thể không thoải mái. Đôi tay sau đó lại nằm yên.

“Ta cũng quan tâm”, hắn nói cộc lốc. “Rất nhiều.”

Cô không biết tại sao những lời đó đáng giá với hắn nhiều như vậy, nhưng dường như chúng trở nên chân thành. Cô nhắm nghiền đôi mắt vẫn không ngăn những dòng lệ vui sướng tuôn rơi. Hắn quan tâm, rất nhiều. Cô có thể đòi hỏi gì hơn nữa? Cô trân trọng áp đôi môi lên ngực hắn và siết chặt vòng tay ôm hắn.

“Cảm ơn ngài”, cô thổ thổ đáp. “Điều đó rất có ý nghĩa với em.”

Hắn buông tiếng thở phào cố nén từ đầu, vỗ về tấm lưng cô, như thể vui mừng khi quá đa cảm.

“Ta đã thỏa mãn em.”

Đó không phải một câu hỏi. “Rất nhiều, thưa ngài.”

Hắn lẩm bẩm. “Dĩ nhiên ta biết.”

“Phải rồi. Ngài rất có kỹ năng, lãnh chúa.”

Hắn cắn nhả thêm lần nữa và ôm siết cô vào lòng. “Đi ngủ thôi, Gillian. Ta cần ngủ. Để lấy lại sinh lực cho nhu cầu mà em chắc chắn sẽ đòi hỏi khi thức giấc”, hắn bổ sung.

Cô mỉm cười rồi thiếp đi khi bàn tay chồng vuốt ve dịu dàng trên lưng.

CHƯƠNG 23

“**L**ãnh chúa, tôi mang đến lời chào từ Bernard Warewick và muốn tôi truyền đạt với ngài rằng ngài ấy sẽ đến thăm cô con gái yêu trong tuần tới.”

Christopher tóm cánh tay Jason kéo lại, thì thào bên tai. “Hãy tìm Gillian và làm cô ấy sao nhãng. Ta không muốn để vợ ta gặp lão khốn đó.”

Jason tức thì rời đi. Christopher dựa lưng vào thành ghế, gõ lách cách ngón tay trên bàn gỗ.

“Bảo Lãnh chúa Warewick rằng lòng quan tâm của ông ấy rất đáng cảm kích.” Christopher cười nửa miệng và chẳng biểu hiện chút nhiệt tình nào, “nhưng ta hay con gái ông ấy hiện tại đều không rồi”.

“Ngài ấy căn dặn tôi nhắc ngài nhớ ngài ấy đang là cha vợ của ngài.”

Christopher bộc lộ nét mặt lạnh lùng khắc nghiệt nổi tiếng từ London kéo tới tận bức tường Hadrian. Chỉ có kẻ ngốc mới không rúm ró lùi bước. Hắn ước gì mình có thể nhìn thấy nó tác động thế nào lên gã lính của Warewick.

“Vì chỉ là người đưa tin nên người được phép sống sót rời đi. Nếu Warewick lại đến, đảm bảo là lão sẽ không được ưu ái trọng thị vậy đâu.”

“Ngài ấy nghe đồn là ngài tra tấn con gái ngài ấy!”, gã đưa tin thốt lên.

Christopher bật cười. Ý nghĩ quá phi lí, hấn lại cười. “Colin, người nghe câu chuyện vô vị này chưa?”

“Đang nghe và đang ghi nhận”, Colin găm gù từ chỗ đứng của gã phía sau ghế Christopher. “Và người biết ta có trí nhớ tốt mà.”

“Biết, tương tự như lòng kiên nhẫn ngắn hạn của ta.” Christopher đứng dậy. “Cút đi, thằng ngu, hãy mang tin nhắn về với chủ nhân người. Lão sẽ không gặp con gái lần nữa, nếu lão hỏi tại sao, hãy bảo rằng ta đang quen dần với việc điều trị những thứ vợ ta đã nhận tại lâu đài của lão. Theo ta biết, lão ta không còn bất cứ liên hệ thân thuộc nào với cô ấy. Lão nên hình dung nhanh chóng và triệt để cảnh tượng khi ta tổng khú lão khỏi nước Anh, các chư hầu và mọi thứ lão sở hữu, ta sẵn lòng gia ơn điều đó cho lão. Lính canh, trông chừng tên vô lại đáng khinh này cút khỏi lâu đài của ta và không cho phép bất cứ ai mang binh phục Warewick bước vào cổng.”

Christopher ngồi phịch lên ghế và diễn một dáng vẻ rất kiêu ngạo cho tới khi cánh cửa đóng lại.

“Đồ con hoang ngạo mạn”, Colin lầm bầm.

Christopher đập tay xuống bàn, chửi thề, “Sao lão dám! Ta sẽ không để lão bước qua cửa nhà ta, đe dọa Gillian lần nữa. Không, chẳng một manh mún nào của lão được phép gây rắc rối cho cô ấy. Thánh thần ơi, Colin, ta ước mình lấy lại được thị lực. Ta phải xông thẳng vào nhà hạ sát lão ngay trên giường ngủ, để bản thân không còn phải nghe thông báo là lão vẫn còn sống”.

Chiếc ghế bên cạnh cọt kẹt bởi sức nặng của Colin. “Người nghĩ xem, lão muốn gì?”

“Vàng”, Christopher thẳng thừng. “Còn có thể là gì nữa chứ? Lão hiển nhiên không tới vì yêu quý Gillian.”

“Ta nghi ngờ lão muốn nhiều hơn thế.”

“Là gì? Người nghĩ lão muốn bắt cóc cô ấy khỏi ta sao?”

“Chris, lão có lẽ đang nghĩ người không chịu nổi con gái lão. Làm sao mà lão biết người yêu cô ấy?”

Christopher quắc mắt giận dữ dù không thể phủ nhận điều đó. Colin chẳng bao giờ bỏ qua cơ hội trêu chọc hắn, nhưng hắn không bận tâm. Để cả nước Anh biết hắn mù quáng vì tình yêu dành cho Gillian. Đó là điều vợ hắn sẽ hài lòng. Bất cứ gì làm cô vui, hắn đều sẵn sàng.

Hắn mỉm cười với chính mình, tự hỏi làm thế nào mà bản thân có thể sống thiếu cô lâu đến vậy. Đáng tiếc họ đã không gặp nhau lúc hắn còn trẻ. Phải, đáng tiếc khi còn thanh niên hắn đã quá ngu ngốc không nhìn ra cô gái ấy. Hắn có thể hỏi cưới khi cô bước sang tuổi mười hai và mang về nhà mình, an toàn tránh xa người cha đê hèn. Hắn sẽ ngủ với cô vào đúng thời điểm và giờ cả hai đã có cả tá các cậu con trai dũng mãnh và các cô con gái đáng yêu. Đúng, họ đã lãng phí mất mười năm.

“Chris? Chris?”

Christopher chớp mắt. “Hả?”

“Chúa ơi, anh bạn, người còn tỉnh táo chứ! Người ở trên giường cả tuần qua.” Colin kêu lên giả vờ kinh ngạc. “Đừng, đừng nói với ta là người không làm gì ngoài ngủ nhé!”

“Im giùm đi, Colin”, Christopher cắn nhần, cảm thấy mặt mình đỏ rực.

Colin cười rộ vang động cả đại sảnh. “Quý thân ơi, người là một gã huênh hoang dần dần! Ta sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy những tháng ngày lao động nghiêm túc của người nữa rồi. Đảm bảo đấy. Dù Gill bé nhỏ sẽ rất không đồng ý với ta...”

Một tiếng rầm gián đoạn giọng oang oang của Colin. Christopher thở dài đứng dậy, quay ra cửa sau hướng tới bếp nằm ở dãy nhà bên hông lâu đài.

“Thánh thần rủ lòng thương, đó là Gillian”, Colin thì thào bên tai hắn. “Đừng”, gã nói, tóm lấy tay áo Christopher, “để mặc cô ấy. Đã có Jason lo rồi, thằng nhóc đang đặt tay trên thanh kiếm. Chúa ơi, Chris, cô ấy vô cùng giận dữ”.

“Với ai?”

“Đầu bếp.”

Christopher dừng bước và lắng nghe. Một tiếng âm dữ dội, Colin cười khanh khách.

“Cô ấy thụi vào ngực gã đầu bếp bằng cái muôi của gã. Có vẻ vợ người đã đến giới hạn chịu đựng vì gã không chịu để ý lời cô ấy.”

Sự thật dường như là vậy, Christopher nghe vợ hắn bắt đầu lên tiếng.

“Tôi không phải một hồn ma”, Gillian cúi kính, “ông không được đối xử với tôi giống như chẳng nhìn thấy. Tôi phát mệt phải nghe tiếng răng côm cối của lãnh chúa khi cắn vào số sạn mà ông không chịu sàng lọc khỏi chỗ bột bánh mì, thấy ngài ấy phải nuốt rượu qua kẽ răng như bị mắc nghẹn! Giờ, ông phải làm tốt bốn phận hơn, hoặc sẽ bị đuổi việc!”.

“Lấy quyền của ai?”, gã đầu bếp cúi bản. “Của tôi. Nữ chủ nhân nơi này.”

“Ừ, nhưng tay cô ngắn hơn ta và gầy hơn...”

Có tiếng sột soạt của thanh kiếm rời vỏ kèm theo tiếng thở hổn hển của những người giúp việc khác trong bếp.

Christopher nghiêng đầu sang Colin, “Có phải Jason rút kiếm không hả?”

Colin ngất lờ. “Gillian rút kiếm của Jason. Cô ấy chĩa vào cổ gã đầu bếp... Đừng, Chris, hãy mặc kệ. Cô ấy đủ sức xử lý.” Hắn cười nhẹ. “À, mà người có thể đã biết! Cô vợ kín đáo nhút nhát của người đang xù lông lên như một con lợn rừng giận dữ, gã đầu bếp đáng thương đã ướm súng rồi.”

Christopher chậm chậm dựa vào tường và mỉm cười khi Colin mô tả đầy sống động mọi diễn biến.

“Ta nghĩ tối nay sẽ có thứ gì đó ngon lành để ăn”, Colin thì thầm với nụ cười nửa miệng. “Nếu gã đầu bếp không ném mình vào nồi chỉ để tránh những lời mắng nhiếc khác từ phu nhân của người.”

“Bây giờ”, Gillian hồng hách, “tôi có cần phải nghe lãnh chúa của mình chửi rửa chỗ bánh mì của ngài ấy nữa không?”

“Không, thưa phu nhân”, một giọng líu ríu nhanh chóng đáp lại.

“VẬY CÒN RƯỢU?”

“Không. Mọi thứ sẽ được làm ngay bây giờ.”

“Thế thì tốt. Đây, Jason, lấy lại kiếm của cậu đi.” Cô vỗ tay. “Trở lại làm việc, tất cả mọi người.”

Colin cười chảy cả nước mắt. “Chris, cô ấy thật tuyệt!”

“Phải, cô ấy là thế.” Hấn khoanh tay trước ngực và lắng nghe tiếng chân vợ mình đang bước lại gần.

“Ngài thấy thú vị chuyện gì vậy, Blackmour?”, cô hỏi. “Ta hả?” Hấn xóa sạch nụ cười trên mặt. “Sao, đâu có gì, quý cô. Ta chỉ ngưỡng mộ cách em xử lý những người hầu.”

“Phải”, Colin nói thêm. “Có lẽ cô nên trông coi các đơn vị đóng quân vào trưa nay.”

“Hai người là một cặp ngớ ngẩn vô tích sự”, Gillian khó chịu, gọi, “Jason!”.

“Vâng, thưa phu nhân”, Jason đáp không kịp thở.

“Chăm sóc lãnh chúa của cậu. Không, ta nghĩ, ta sẽ trông chừng chồng ta. Hãy đưa Colin đi và xem có người hầu nào tranh giành ngài ấy nữa không. Tôi thề ngài Colin càng ngày càng đẹp trai hơn.”

Colin kêu lên như bị nấc nghẹn còn Christopher cười vang. Một trong những cách chắc chắn để hạ gục đàn ông là tán thưởng hấn ta, Gillian học hỏi điều ấy rất tốt.

“Em đang làm trò cho ngài sao, lãnh chúa?” Hấn phải nhăn mặt vì cái thúc mạnh vào bụng.

“Không”, hấn đáp, cố ra vẻ phớt tỉnh. “Không đâu, phu nhân. Em làm ta sợ. Ta còn run rẩy vì cơn giận của em đây.”

“Ngài đang nhạo em và em không thích thế. Jason, chẳng phải ta bảo cậu đưa Colin đi rồi ư? Nhanh lên, chàng trai. Chris, theo em. Em có chuyện muốn nói riêng với ngài.”

Colin cười âm. “Tội nghiệp Chris. Chẳng bao giờ xong chuyện được với một cô nàng, không phải sao?”

Christopher cảm giác được cái chau mày dữ tợn của Gillian làm Colin phải nuốt nước bọt. “Tạm biệt, thưa lãnh chúa. Lại đây, Jason, chúng ta hãy rút lui nhanh chóng trước khi cô ấy xiên cả hai ta bằng lưỡi kiếm của người.”

Christopher nhận ra mình được nắm tay dẫn đi xa khỏi nhà bếp. Hắn cười, giằng tay ra khỏi Gillian. “Gill, trưa nay ta có việc phải xử lý, thật đấy.”

Cô dừng lại. “Là chuyện gì?”

“Bình lính, thành quách, sự vụ. Những việc cần thiết để thức ăn luôn đầy bàn và củi luôn ấm áp lò sưởi.”

Vòng tay mảnh mai choàng lấy hắn và hắn thấy môi cô ấn vào cổ. “Phải mất bao lâu?”

“Khoảng ba giờ.”

Đôi môi cô tìm đường đến bên tai hắn. Hắn cúi thấp xuống để cô hôn dễ dàng hơn, sau đó nhận ra mình ngốc nghếch cỡ nào. Cơ thể hắn đang phản ứng lại sự trêu đùa nhẹ nhàng của vợ.

“Bao lâu?”, cô thở ra. “Hai giờ.”

“Quá lâu.”

Hắn nuốt nghẹn lần nữa. “Một giờ. Không lâu hơn.”

“Đừng trễ nhé.” Cô lướt đôi môi qua miệng đức ông chồng. “Em phải đi tìm ngài, ngài biết em sẽ có thể nào mà.”

“Lạy Chúa”, hấn thốt, lắng nghe tiếng chân cô đi lên cầu thang. Hấn tựa lưng vào bàn và nhớ lại những đụng chạm ban nãy. Sự vụ? Không, đàn ông có thể tự trông nom lâu đài của mình chỉ trong một buổi. Binh lính? Colin sẽ lo liệu. Thành quách? Mọi chuyện cứ rơi xuống quanh hấn và chẳng tạo nên sự khác biệt nào. Xoay người sải bước. Nếu Gillian muốn hấn lên phòng ngủ vào giữa trưa thế này, thì đó không phải việc hấn có thể từ chối.

Hấn bước dọc hành lang hướng tới phòng mình, gõ cửa bước vào.

“Gillian?”

“Christopher!” Âm thanh chộn rộn vang lên và hấn tự hỏi cô ấy đang làm gì. “Chưa qua một giờ!”

“Chưa à? Có vẻ ba giờ trôi qua rồi đó.”

“VẬY, quay lại sau nhé. Giờ em đang bận.” Hấn chau mày. “Bận chuyện gì?”

Hấn nhận ra cái khoác tay. “Hãy trở lại sau một giờ nữa.”

“Em đang làm gì vậy? Có người khác trong này à?”

Cô đẩy hấn ra ngoài rồi đóng cửa lại. Christopher bước tới chỗ tường đối diện, xoay người tựa lưng vào, phớt lờ những người hầu đi ngang qua. Hấn thậm chí lơ cả Wolf, con chó cũng bị đẩy khỏi phòng ngủ chỉ sau hấn một chút. Hấn bỏ mặc mọi thứ và cau mày, mặt tối sầm lại. Cô ấy đang làm gì? Nếu có một người tình... Gillian? Một tình nhân? Không, ý nghĩ đó thật phi lí. Hấn chiếm hữu cô cách đây một tuần. Cô không thể nhanh chán hấn

đến vậy. Thậm chí nếu có chán đi chẳng nữa, cô vẫn là người nhút nhát. Chỉ có đêm cuối cùng cô mới thiếp đi mà không nắp sau chiếc đằm của mình vì xem nó như lá chắn.

Hắn nghe tiếng mở cửa, cô thở dốc. “Christopher, ngài đang làm gì vậy?”

“Đợi”, hắn càu nhàu.

“Thánh thần ơi, ngài làm em giật mình.”

Hắn khoanh tay ngang ngực, trừng mắt. “Một giờ trôi qua chưa, hay ta còn phải chờ?”

Hắn nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, bàn tay cô ôm lấy cánh tay hắn.

“Ngài không cần đợi nữa, lãnh chúa của em”, cô lảng lảng đáp. “Vào phòng ngài đi.”

Hắn mặc cô dẫn hắn vào trong, lắng nghe tiếng chốt cửa. Hắn thấy mình đang ngồi trong chiếc ghế bành cùng với cốc rượu nóng trên tay. Gillian mang nước lên cho hắn rửa mặt, rồi bỏ đi, chạy lảng xảng khắp phòng. Cô ngâm nga một giai điệu quyến rũ nhưng lạc nhịp, trái tim hắn rung động vì giọng của cô. Cô ấy lo lắng gì chẳng? Hay đang có kế hoạch gì?

Hắn sẽ tự trả lời câu hỏi của chính mình vậy. Hắn cảm nhận, tự mãn và kiêu ngạo nghĩ rằng, chắc chắn cô vợ bé nhỏ đang lên kế hoạch quyến rũ chồng.

Khốn kiếp, hắn đang trông đợi điều đó. Hắn nghe tiếng chân cô bước về phía mình, rồi sờ được một khối gỗ bóng láng trong tay. Cây đàn luyt của hắn.

Hắn chau mày. “Cái gì đây?”

“Ngài cần một buổi trưa thư giãn, lãnh chúa. Em nghĩ ngài sẽ hài lòng.”

“Ta biết rồi”, hắn nói, cảm giác thất vọng vô cớ. “Ta tưởng em đã nghĩ đến chuyện khác cơ.”

Tiếng cười của Gillian khiến hắn ngượng. Hắn nhúu mày với cô, nhưng chỉ nhận được một nụ hôn phớt đáp trả.

“Ngài không nghĩ em giữ ngài trong phòng cả buổi chiều chỉ để hát cho em nghe chứ?”

“Làm sao ta biết được?”, hắn cần nhân.

Cô chỉ cười. Christopher nghe thấy tiếng vợ mình ngồi vào chiếc ghế đối diện. Hắn đã tưởng tượng đến vài chuyện khá hơn là một cây đàn quý quái, nhưng khi ngón tay chạm vào dây đàn, hắn biết mình không cưỡng lại được.

Và một khi đã căng chỉnh nó cho hợp tai, chẳng lý nào không kéo một hai bản ballad.

Thế là hắn cất tiếng hát. Hắn nghe vợ mình cười rồi lại khóc, vỗ tay tán dương hắn. Dần dần, những ngón tay hắn bắt đầu quen thuộc đến độ không thể dừng lại, hắn nhận ra đây là món quà tuyệt vời mà cô đã tặng hắn.

“Nhiều năm rồi ta chưa chơi đàn”, hắn thú nhận khi Gillian đón lấy cây luyt từ tay hắn.

“Em biết, lãnh chúa”, cô dịu dàng.

Christopher quay mặt về phía ngọn lửa. “Ta cho là nghe tạm được.”

Vòng tay hần nhanh chóng được lấp đầy bởi thân thể vợ. Cô thoải mái đặt mình lên đùi hần và choàng tay quanh cổ.

“Em có thể nghe cả ngày”, cô đáp lại bằng nụ hôn êm đềm. “Đó là món quà tuyệt diệu cho buổi chiều của em.”

Nếu cô ấy biết! Hần muốn thừa nhận mình đã vui vẻ thế nào, nhưng không tìm được từ ngữ.

Vì thế hần im lặng, ôm cô sát vào lòng và siết chặt.

“Ngón tay ngài hần bị đau”, cô dự đoán.

“Chút ít.”

“Ngài không nên lạm dụng chúng quá nhiều trong hôm nay”, cô dặn dò.

Thoáng choáng váng khi nhận ra cô đang ám chỉ điều gì. Hần cố nặn ra một nụ cười trên khóe môi.

“Ý tưởng đó có làm ngài vui lòng không?”, cô hỏi. “Vừa đủ.”

“Vậy thì ôm lấy em đi, Chris”, cô thì thào.

Hần làm theo, còn chuẩn xác hơn cả yêu cầu mà cô vừa thốt lên cùng với tên thân mật của hần. Cô đẩy ra và lắc đầu khi hần sắp hôn cô. Hần không còn lựa chọn nào khác ngoài việc để cô toàn quyền chủ động. Công cuộc xâm chiếm vòm miệng hần ban đầu khá nhút nhát, sau dần táo bạo hơn, có thể vì cô cảm nhận hần bắt đầu rung động.

Càng hôn lâu, hần càng nóng bừng đến độ tưởng chừng sẽ chết mất nếu không cởi bớt quần áo. Hần ướm đầm mồ hôi khi Gillian đứng dậy đột ngột, kéo hần lên theo. Hần nhận ra bàn tay vợ đang dò dẫm đai lưng mình trước cả khi hần kịp hé môi muốn hỏi cô định làm gì. Hần nuốt khan một tiếng rên.

Đôi tay cô vẫn giữ ở đó. “Lãnh chúa?”

“Hử”, hần gắt.

“Ngài đang cau mày.”

“Không, Gill, đó là vẻ mặt tuyệt vọng.”

“Em đã làm phật ý ngài.” Nó còn hơn cả một lời tuyên bố. Christopher vươn tay chạm vào đôi môi cô. Hần phát hiện Gillian đang nhoẻn miệng cười.

“Không, tình yêu. Nhưng có thể nói em đang làm phật ý chính em.”

Bàn tay cô trượt xuống, dừng lại, rồi dần khám phá thêm một chút đến khi Christopher rùng mình.

“Em thấy rồi”, cô đáp.

Hần chỉ có thể phản ứng bằng nụ cười khốn khổ. Chiếc đai lưng đã rơi trên sàn. Hần giật mạnh chiếc áo Gillian kéo qua đầu và lau trán mình trước khi cô ném nó đi.

“Khá hơn chưa?”, cô hỏi.

“Chút đỉnh. Dù vậy, ta muốn lạnh hơn.” Hần mỉm cười hy vọng.

Cô bật cười. “Vâng, hiển nhiên. Ngồi xuống nào, em sẽ tháo giày cho ngài.”

“Không cần”, hấn ngăn cô, rồi tự tuột đôi giày của mình ra. Người hấn căng cứng khi cô vợ bé nhỏ giúp hấn cởi bỏ chiếc quần bò, trượt nó dọc cẳng chân, đặt tay hấn lên vai mình để giữ thăng bằng khi cô cởi hấn nó ra. “Giờ đến lượt em”, Christopher với về phía cô.

Gillian đẩy tay hấn ra. “Chỉ khi nào em muốn, thưa ngài. Giờ ngài đã lạnh hơn nhỉ, ngồi ngay lại đi nào. Có lẽ một chút rượu sẽ làm ngài tỉnh.”

Điều làm hấn tỉnh táo chính là được bế ngay người phụ nữ của mình lên giường và đắm chìm trong cô. Nhưng hôm nay dường như là ngày cô muốn chứng tỏ bản thân. Hấn ngoan ngoãn ngồi xuống và trở thành nô lệ cho ý tưởng bất chợt của Gillian.

Đó thật ra là một sự cam chịu rất sung sướng. Christopher tiếp nhận cả rượu và dáng hình mảnh mai của vợ cùng nụ cười rạng rỡ. Rượu lần này không được hâm nóng, hấn đánh giá cao thiện ý đó. Hấn uống gần cạn và nhường cho cô một ngụm rồi lập tức vấp phải cản trở khi vài lần cố chạm vào Gillian lúc cô đang uống.

“Uống rượu của ngài đi, Christopher. Tay ngài chẳng biết vâng lời, em không chấp nhận đâu đấy.”

Christopher ngoan ngoãn nhám nháp rượu, đưa cốc cho cô khi đã cạn. Hấn siết chặt tay vào ghế và mỉm cười nhợt nhạt.

“Ta đang chờ đợi lòng thương xót của em.”

“Phải, đúng như thế. Đừng bao giờ nghi ngờ điều đó.” Hấn mỉm cười với sự kiêu ngạo của cô, sau đó thở mạnh khi bàn tay mát rượi trượt trên ngực hấn, luồn qua cổ và đan vào mái tóc. Hấn rên khẽ khi Gillian bắt đầu hôn.

Nụ hôn kéo dài đủ lâu khiến hấn nhận ra nếu bản thân còn sáng mắt, hấn cũng chẳng thể đủ tỉnh táo mà trông thấy có hai hoặc ba cô vợ đang đứng trước mặt mình. Việc ngồi trên ghế ắt hẳn đáng thất vọng khi những gì hấn muốn là cảm nhận hai cơ thể quấn lấy nhau.

Như đọc được suy nghĩ của chồng, cô đứng dậy. Hấn bám theo khít khao và đâm sầm chóp mũi vào vai cô. Phản ứng duy nhất của Gillan là tiếng cười êm tai. Christopher ngượng chín người, nhưng quỷ tha ma bắt, vợ hấn đang mong đợi điều gì? Hấn háo hức, hệt như một gã trai trẻ bị kích động, người phụ nữ này hoàn toàn đáng bị quy trách nhiệm. Hấn để cô dẫn dắt tới bên giường, sau đó thấy mình ngồi xuống. Gillian được kẹp giữa hai đùi và choàng cánh tay qua vai hấn.

“Em nghĩ em cần phải trút bỏ chiếc đầm của mình”, cô nói như đang bối rối trong nước đi tiếp theo. “Ngồi yên nhé, Christopher, trong khi em xử lý. Phải mất chút thời gian.”

Không ngồi thì còn gì khác để làm. Nếu như ngày trước, hấn đã có thể trong tích tắc lao vào tháo bỏ xiêm y và kéo cô nằm xuống cùng mình, trao cho cô những nụ hôn đến nghẹt thở.

“Christopher...”

Hấn vuốt mái tóc Gillian. “Ta đang chờ đón lòng tốt của em. Chẳng phải đó là điều em muốn sao?”

“Vâng, đúng thế”, cô thừa nhận.

“VẬY, bắt lấy ta nào”, hắn nói, đặt tay sau gáy vào kéo đầu cô lại gần. “Chiếm đoạt ta và yêu ta tùy ý em thích. Chậm, nhanh, không thành vấn đề. Ta là của em, hãy làm những gì em muốn.”

Ý tưởng đó rõ ràng khiến cô vui thích. Christopher cố không rên lên khi cô khám phá chính xác những điều làm hắn thỏa mãn.

“Chris?”, vài phút sau cô hỏi.

“Sao, tình yêu của ta”, hắn bật thốt.

“Ngài đang nhận lòng thương của em, ngài biết đó.”

“Đừng cho ta biết là...”, hắn thở gấp.

Rồi đột ngột, hắn mất hoàn toàn khái niệm những gì định nói, phó mặc và nguyện cầu mình không lịm đi trước khi cả hai được giải phóng. Hắn kiểm chế đam mê với tinh thần thép tới khi Gillian dần thở dốc. Hắn đáp ứng ngay khi chất giọng khản đặc của cô nài hắn ôm ghì lấy. Khi lấy lại nhịp thở bình thường, cô tựa cằm trên nắm tay và ngáp dài.

“Em xong rồi, chuẩn bị ngã lưng. Ngài thì sao, lãnh chúa của em?”

“Gillian!”

Cô cười thành tiếng và cúi xuống hôn hắn. “Em nghĩ có lẽ ngài buồn ngủ rồi. Tha lỗi cho em nhé.”

“Em thật là... vô tâm...”, hắn thở gấp và không thể nói hết câu. Tình yêu cô dành cho hắn không phải những gì làm hắn rên thầm trong cổ họng. Mà là những điều cô thì thầm bên tai.

Chưa có người phụ nữ nào bảo với hắn rằng cô ta sung sướng vì đã thỏa mãn được hắn. Lời tán dương hậu hĩ mấy ả hầu chưa bao giờ nhận được, còn phụ nữ quý tộc thì luôn chăm chăm vào tài sản chứ chẳng phải con người hắn để có thể nói với hắn điều gì. Ngay cả Lina cũng không quan tâm nhiều đến suy nghĩ của hắn.

Ngoài Gillian, hỡi Thánh nhân từ, Gillian! Cảm giác khi hắn nằm bên dưới cô, chẳng gì hơn ngoài những múi cơ rắn chắc làm cô thích thú. Hơi thở mãnh liệt phả vào cổ cũng làm cô hài lòng. Bàn tay chai sạn khiến cô run rẩy. Nhưng đó hầu như không phải nhân tố chính làm cô sung sướng nhất. Mà là cảm giác khiêu khích cơ thể khiến hắn mất kiểm soát. Khi hắn mất kiểm soát... Christopher nhanh chóng lấy lại ý thức, Gillian đang vuốt ve gò má hắn bằng những đầu ngón tay. Hắn ngượng vì đã quá buông lỏng bản thân. Hy vọng hắn chưa làm gì hổ thẹn.

“Ngài xấu hổ.”

“Em không thể nhìn thấy ta”, hắn lừa phỉnh.

“Rèm giường đã vén lên rồi. Và giờ ngài càng đỏ mặt hơn.” Cô cười khẽ. “Thật ngọt ngào, lãnh chúa của em ạ.”

Christopher ghì đầu cô vào vai hắn và bao bọc bằng đôi tay, giữ cô không cho động đậy.

“Ta không dễ bị chế giễu vậy đâu”, hắn cả thẹn. Hắn cảm nhận được nụ cười của cô nơi cần cổ mình, miễn cưỡng thả ra khi cô đẩy lên. Môi cô mềm mại ấn vào môi hắn.

“Hãy nói em đã thỏa mãn ngài”, cô thỏ thẻ.

“Nếu từ đó được đòi hỏi sau tất cả”, hắn khô khan đáp, “thì ta sẽ trao cho em. Em thỏa mãn ta vừa đủ”.

“Vừa đủ?”

“Được rồi, chết tiệt, em đủ sức giết chết ta. Vừa ý em chưa?” Cô cười và hôn vào cổ hắn. “Christopher”, cô trách móc. “Gill...”, hắn ngập ngừng vô vọng. “Trước đây ta chưa bao giờ cảm nhận như thế này. Không chỉ cơ thể ta được em chiều chuộng.” Hắn viên ngón tay quanh môi cô. “Mà tận cả tâm hồn ta.”

“Em yêu ngài. Giờ ngài biết điều đó chưa?”

“Nếu có bất cứ nghi ngờ nào, ta muốn chúng sẽ biến mất.” Hắn ôm cô vào lòng và nhắm mắt lại. “Gillian?”

“Vâng, lãnh chúa.”

“Cảm ơn em.”

“Hân hạnh của em.”

“Không, của ta.” Hắn dịu dàng siết lấy cô. “Ta có một cô vợ dửng dưng, xinh đẹp, đầy mê hoặc, người rất yêu ta và ta không thể hạnh phúc hơn.” Hắn hôn lên mái tóc cô. “Gillian Blackmour, ta... ta yêu em.” Hắn nhận ra đôi mắt ẩm ướt. “Phải, ta yêu em sâu sắc.” Hắn khẽ khàng lặp lại với chính mình, vuốt bàn tay trên lưng cô. “Em nằm thoải mái không? Muốn đổi tư thế không?”

“Không, thưa lãnh chúa.”

Christopher nhận thấy những giọt nước mắt rơi nơi cổ. Chúng hòa với nước mắt của hắn.

“Em sẽ ở bên cạnh ta chứ?”, hắn lẩm bẩm. “Mãi mãi, lãnh chúa của em.”

Hắn kéo chăn phủ lấy cả hai, nằm ngửa đầu và nhắm mắt. Gillian ôm lấy chồng, chôn mặt ngay cần cổ hắn. Christopher cảm giác cô không hề có ý định để cho hắn đi chút nào.

Còn điều gì hạnh phúc hơn thế.

CHƯƠNG 24

Gillian rắc chỗ bột thuốc nhan sắc và can đảm cuối cùng vào cốc rượu của mình, khuấy hỗn hợp đó một lúc rồi râm ran những lời cầu nguyện quen thuộc. “Tôi muốn xinh đẹp”, cô thì thầm. “Tôi muốn dũng cảm.

Chồng tôi yêu tôi.” Tim cô nhảy loạn lên. Cô biết Christopher yêu mình. Hắn đã nói vậy. Và giờ cô đã có nhan sắc và lòng can đảm để giữ hắn.

Hoặc vì cô đã cầu nguyện điều đó.

Chỉ một ý nghĩ duy nhất trong đầu khiến cô lo lắng. Cô là con gái của Bernard Warewick. Dòng máu ông ta có trời dậy không? Có phá hoại những dấu hiệu duyên dáng mờ nhạt mà cô đã rất cố gắng mới có được không? Có biến cô trở lại là một cô nàng co rúm đáng thương không?

Cô nâng cốc rượu lên uống, cố dốc cạn nó, bỏ mặc cơn hụt hơi, bỏ mặc mọi thứ, trừ chuyện phải uống sự xinh đẹp và dũng cảm. Rồi cô đặt chiếc cốc xuống bàn bằng cả hai tay.

“Mình xinh đẹp”, cô thì thầm. “Và mình sẽ giữ được ngài ấy. Mình sẽ không mất ngài ấy bởi hồn ma Magdalena hay cha mình.”

Thốt ra điều ấy, cô cảm thấy nụ cười nở trên khóe miệng. Rốt cuộc thì, cô đã đánh bại gã đầu bếp. Thậm chí Christopher cũng không dám xử lý người đàn ông đó. Phải, cô đã đánh bại cả Rong lẫn đầu bếp của Rong, đấy là một chiến công xứng đáng cho bất kỳ bài du ca nào.

Cô bước tới góc tường mở toang cửa chớp. Cửa sổ ở đây không lắp kính vì chẳng ích gì. Cơn bão đầu tiên sẽ phá hủy chúng ngay lập tức. Gillian sờ những song gỗ bị gió biển ăn mòn, biến dạng, cô mỉm cười. Chỉ đá mới tồn tại lâu dài ở Blackmour. Gỗ là vật liệu quá mỏng manh và yếu ớt khi phải chịu đựng các yếu tố thiên nhiên. Gillian muốn tin mình được tạo nên từ loại vật chất cứng rắn. Christopher hẳn cũng như thế.

Cô nhìn chăm chăm xuống vách đá tạo nên nền móng của Blackmour, theo dõi nhịp điệu biển cả vỗ bờ. Khung cảnh không bao giờ ngừng mê hoặc cô. Cô yêu những con sóng tung bọt trắng xóa, vị mặn trong không khí và sương mù phủ lên mặt. Bên ngoài tầm nhìn của đôi mắt, cô lơ mơ trông thấy dấu hiệu của dải đá ven bờ. Trong khoảnh khắc, cô tự nhủ sẽ thích thú thế nào nếu đi dạo dọc bờ biển đó. Đại dương ấm hay lạnh? Nước có vị gì? Christopher kể rằng nó mặn và không uống được, nhưng cô không hình dung nổi. Nước là nước.

“Gillian? Em đâu rồi?”

Cô quay đầu mỉm cười. “Ở đây, lãnh chúa. Bên cửa sổ.” Cô nhìn Christopher bước về phía mình, lần nữa ngạc nhiên vì người đàn ông này đã là của cô. Hẳn cao ráo, dũng mãnh, mạnh mẽ biết nhường nào. Phải, quá oai vệ. Sự kiêu ngạo của hẳn thể hiện trong từng chi tiết cơ thể, trong mỗi bước chân, trong cái cách hẳn ngẩng cao đầu. Cô ngờ rằng chẳng ai có thể sánh ngang cùng hẳn.

Hắn bước vào vòng tay Gillian và ôm lấy cô.

“Em làm gì mà trốn mãi trong phòng ngủ của chúng ta vậy?”, hẳn hỏi, chất giọng sâu dày phát ra từ trong lồng ngực.

“Ngắm biển”, cô trả lời bằng hơi thở mãn nguyện. “Đừng chú ý người ra cửa sổ. Nếu em rơi mất, ta sẽ ra sao?”

“Em không chắc. Ngài sẽ thế nào, lãnh chúa?”

“Tuyệt vọng”, hắn thì thầm, ôm siết lấy cô, áp má vào mái tóc cô, và rơi vào sự trầm lặng.

“Christopher?”

“Sao, tình yêu.”

“Nước biển ấm hay lạnh?”

Hắn ngẩn ngơ, đẩy cô ra. “Em chưa bao giờ chạm vào sao?” Giọng hắn đầy hoài nghi. “Thánh nhân từ ơi, Gill, em đã có một cuộc sống quá tù túng rồi.” Hắn cười, vén một lọn tóc ngang bướng ra sau tai cô. “Em có muốn biết cảm giác biển như thế nào không?”

Cô nắm bàn tay Christopher đặt lên mặt mình để hắn có thể thấy cô vui vẻ với ý tưởng đó nhiều cỡ nào. Hắn cười khẽ, các ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy cằm cô, dịu dàng khép miệng cô lại.

“Một câu trả lời đầy đủ, ngọt ngào. Hãy tìm một chiếc đầm dày, ta sẽ giúp em thay. Mặc dù đang mùa hè, nhưng bờ biển sẽ lạnh lắm. Mang đôi boots chắc chắn nhé, chân em sẽ không bị đá làm đau. Ta cược em sẽ đòi trèo khỏi lưng ngựa để chạy giỡn, đúng không?”

“Ồ, vâng”, Gillian ném câu trả lời qua vai trong khi đang chạy tới chỗ chiếc rương.

Cô lôi ra một chiếc áo đầm bằng len nặng tay, sốt ruột cố gắng nâng chiếc đầm đang mặc qua đầu. Đôi tay mạnh mẽ giúp đỡ cô,

sau đó dừng lại trên đôi vai trần. Gillian đẩy tay Christopher ra và ném cho hắn.

“Giúp em.”

“À, nhưng ta phải lên kế hoạch đã.”

“Phải chăng trong đầu ngài chỉ có một ý nghĩ?”, cô bực bội hỏi, cố tránh bàn tay hắn.

Christopher bật cười. “Và ý nghĩ đó xuất phát từ người phụ nữ đã không cho ta rời khỏi giường vào sáng nay mãi tới khi mặt trời mọc nhỉ?”

“Em không thể ngăn bản thân”, cô đỏ mặt thốt.

“Không ngăn được chuyện làm ta say đắm à?”, Christopher cười nhả răng. “Có lẽ sẽ khôn ngoan nếu chúng ta bỏ chuyện dạo bờ biển và nằm nghỉ ngơi trên giường. Em có vẻ kiệt sức.”

“Trông em đâu có như vậy”, cô giật lấy chiếc đầm của mình, tự mặc nó. Cô thấy cuối cùng mình có thể cười vui vẻ với những nỗ lực ngăn chặn Christopher.

“Một giấc sau khi về nhé”, hắn nhấn mạnh. “Nếu ngài thích.”

Hắn định phản ứng, nhưng Gillian đã nhanh chóng đưa tay ngăn trên miệng hắn.

“Thôi nào”, cô cười nói. “Em biết ngài muốn gì, ngài quả là con rồng phóng đãng.”

Hắn tóm lấy cô và đặt nụ hôn dịu dàng vào lòng bàn tay. “Thề là em đã ghi nhớ từng từ và hứa sẽ thực hiện chúng, hoặc ta sẽ không đưa em đi đâu hết.”

“Em hứa.”

Christopher vẫn nắm tay vợ và dẫn cả hai đi về phía cửa phòng. “Ta sẽ đòi lại sau. Không khí biển luôn cải thiện khao khát của ta. Về nhiều thứ”, hấn long trọng bổ sung.

“Christopher!” Hấn cười toe toét.

Thoáng chốc, Gillian đã ngồi phía sau chồng mình trên lưng con ngựa chiến đen to lớn, chung quanh được bảo vệ bởi một nửa số lính trong lâu đài. Christopher phàn nàn về thái độ không hài lòng của mình đối với những gì hấn coi là xâm phạm nghiêm trọng vào sự riêng tư, song hấn cũng không đuổi ai về. Gillian nói vài lời xoa dịu hấn, và rồi hấn chỉ còn lằm bằm qua hơi thở.

“Sẽ không như thế này nếu ta có thể tự bảo vệ cô ấy.” Cô giả vờ không nghe thấy. Tròn một tháng kể từ khi Christopher nói điều cuối cùng đại loại vậy. Cô thắc mắc đã có gì thay đổi; nhưng sau đó chợt nhận ra đã được hơn một tháng từ đêm đầu tiên họ ngủ với nhau. Cô không hoàn toàn tin rằng những sinh hoạt thể chất trong tình yêu dành cho hấn tạo ra sự thay đổi. Cô cho rằng nguyên nhân có khả năng hơn là bởi hấn không bao giờ cho phép cô rời xa phòng ngủ vì thế hấn chưa từng phải lo lắng về cô.

Chiến mã của Christopher cần một chút hướng dẫn để xuống đường đến bờ biển nhưng ngay cả những bước chân vững chãi của nó cũng không xoa dịu nỗi lo trong lòng Gillian. Cô thít chặt vòng tay quanh eo Christopher, đeo bám hấn, cầu mong họ đến bờ đá an toàn. Cô dúm mặt vào lưng chồng và nhắm nghiền đôi mắt.

“Chúng ta sẽ không ngã đâu”, Christopher nói khẽ. “Em không nghi ngờ ngài”, Gillian lằm bằm sau lưng áo choàng của hấn.

“Chỉ vì con đường này quá hiểm trở!”

“Nếu em cho rằng nó hiểm trở, vậy thì khi trông thấy lối trèo lên Lâu đài Lãnh chúa em sẽ khóc thét.”

“Lâu đài Lãnh chúa?”

“Nơi cha ta lẩn tránh mẹ ta.”

Cô muốn hỏi thêm, nhưng ngựa của Christopher bị vấp.

Christopher lập tức giật dây cương. “Yên nào”, hấn ra lệnh.

Con ngựa nghe lời và tiếp tục dần bước điềm tĩnh. Vài khắc sau, Christopher thở phào, giảm bớt căng thẳng. Gillian ngẩng đầu hít thở. Họ đã ở bờ biển, rất gần nước biển, đến nỗi cô giật thót với con sóng đầu tiên vỗ vào ghềnh đá. Cô nhìn đắm đuối khi con nước trôi tuột trở lại biển sâu.

Christopher xuống ngựa và giơ hai cánh tay ra. Gillian đặt tay vào vai hấn, mỉm cười hưởng ứng sự chăm sóc của chồng lúc hấn dìu cô đứng vững. Cô ôm chầm lấy hấn.

“Cảm ơn.”

“Về chuyện gì?”

“Về món quà này.”

Nụ cười dịu dàng hé lộ trên gương mặt hấn. “Đây là phần đáp đền cây đàn luyt mấy hôm trước. Bây giờ, nhớ nắm tay ta khi em đi khám phá. Em có biết quái vật biển sẽ cướp lấy em nếu mạo hiểm chạy ra quá xa không?”

“Không biết”, cô thở mạnh, di chuyển sát bên hấn.

Hắn ghì chặt cô. “Phải. Miếng môi như em sẽ thành bữa ăn ngon lành cho một trong các con quái thú ẩn dật gần Blackmour.”

Cô ngoảnh đầu ra sau nhìn hắn. “Ngài đang trêu em phải không?”

“Có lẽ.”

Gillian mỉm cười choàng tay quanh cổ hắn, ghì xuống, không kiêng nể, hôn phớt lên gò má hắn. “Ngài thật dịu dàng.”

“Hãy giữ bí mật giữa chúng ta.” Hắn lướt đôi môi trên môi cô. “Đi chơi đi, Gill. Ta nghĩ tốt hơn hết nên chờ em ở đây.”

“Không, đi cùng em.” Hắn lắc đầu.

Cô vòng tay qua eo hắn và kéo tay hắn đặt lên vai mình. “Hãy tin em.”

“Gillian...”

“Tin em”, cô lặp lại. Cô nắm lấy bàn tay đang nằm yên trên vai, đan những ngón tay vào nhau. Christopher thể là đã nhận thấy được những giọt nước mắt nóng hổi trên cổ mình. Chúng tan vào hắn.

Hắn mỉm cười buồn bã. “Em không cần cố gắng đáp đền, phu nhân à. Đầu tiên em khen ngợi ta, sau đó gọi ta bằng cái tên mà em hiếm khi dùng bên ngoài những tấm rèm giường. Làm sao ta có thể nói không?”

“Tốt”, cô vừa nói vừa nắm bàn tay chồng. “Chúng ta đi bộ dọc bờ đá một lúc nhé? Tránh khỏi tầm với của lũ quái vật?”

“Ừ, chúng ta đi. Nhưng chú ý là em đừng dẫn ta đâm vào cái cây mục nào đấy.”

“Em sẽ hết sức cẩn thận trông chừng ngài, lãnh chúa của em.”

“Em đã làm thế rồi”, hấn ngọt dịu đáp.

Tiếng hấn vang vọng trong tâm trí cô khi họ đi dọc bờ biển. Mỗi lần cô cúi đầu kiểm tra mẫu đá hay mảnh vỏ sò đặc biệt nào, cô đều nghe thấy giọng hấn.

“Em có muốn cảm nhận nước biển không?”, hấn hỏi. Cô ngẩng lên, thấy hấn đang mỉm cười ân cần.

“Liệu có ổn không?”

“Ta sẽ rút kiếm giữ lũ quái vật ở nguyên trong vịnh.”

“Ngài biết em tin tất cả truyền thuyết mà William kể khi em còn trẻ.”

“Tình yêu, em tin câu chuyện của William cho đến lúc chúng ta cưới nhau. Gill đáng thương, em là một linh hồn cả tin.”

“Ý ngài là em ngây ngô.”

Hấn lắc đầu. “Đáng tin. Thuần khiết. Rất thú vị khi trêu chọc. Nhưng ta vẫn phải nắm tay em. Dòng nước có thể cuốn em đi nếu em bất cẩn.”

“Và ngài sẽ đau buồn chứ?”

Nét mặt hấn tỉnh táo. “Phải. Buồn triền miên.”

“Vậy thì, hãy giữ tay em, lãnh chúa”, cô nói khẽ. “Để em không mất ngài quá sớm.”

“Chọn một nơi bằng phẳng và chúng ta sẽ mạo hiểm đôi chút. Đừng xa quá”, hắn nhắc thêm. “Giữ váy cao lên. Thật ngớ ngẩn nếu em làm ướt nó.”

Gillian một tay nắm lấy Christopher, một tay giữ váy.

Cô dò dẫm vài bước và chau mày khi nước rút đi ngay trước mặt. Cô đuổi theo, nhưng nó trôi chưa xa. Và rồi, trước khi cô kịp lui lại, con sóng ập tới. Cô hét lên và nhảy lùi tức tốc đến nỗi làm Christopher vấp chân.

Nhưng hắn chỉ cười. “Tiến tới tí nữa đi, Gill, nhưng đừng quá gần. Hãy để biển đến với em.”

Gillian giữ vạt váy ướt sũng của mình bằng một tay và vươn dài tay kia ra, cố chạm vào mặt nước. Ngay lập tức, cô nhận thấy Christopher đang tóm lấy lưng áo đằng sau của mình.

“Cảm ơn ngài, lãnh chúa.”

“Đừng bận tâm, phu nhân của ta.”

“Xa chút nữa, Christopher. Biển đáng sợ như cái nhú mày kiêu ngạo của ngài.”

Cô vươn người và để những ngón tay nhúng vào làn nước lạnh. Nó ngậm lấy bàn chân và cẳng chân cô, nhưng cô không để ý. Cô quá bận rộn với cảm giác cát trượt dưới chân mình, cố giữ thăng bằng.

Christopher bám giữ vị trí của hắn ổn định như thể đang đứng vững trên mặt đất.

“Ngài, lãnh chúa của em, ngài bất động như tường thành của ngài.”

“Phải. Ta quá nặng so với cơn thủy triều nhỏ nhoi. Thật tốt khi em có ta bên cạnh, bằng không, em đã bị cuốn trôi ra biển rồi. Giờ em đã chạm được biển, chúng ta về chứ? Váy em ướt sũng đến tận eo kìa, ta chắc tay chân em sắp hóa đá rồi.”

“Chúng ta quay lại vào hôm khác nhé? Để bơi?”

Christopher ngập ngừng. “Bơi?”

“Vâng. Em nghĩ đó là môn thể thao lành mạnh.”

Hắn cười nhưng lắc đầu. “Em đã trở thành dạng người gan dạ kiểu gì vậy, phu nhân của ta. Em sẵn sàng đối mặt với quái vật biển à?”

Gillian dễ dàng chuyển mình vào vòng tay hắn. “Vâng, nếu ngài vẫn ở đó bảo vệ em.”

“Có lẽ, em phải bảo vệ ta...”

“Đừng nói”, cô thốt lên, ngạc nhiên bởi giọng điệu sắc bén của mình. Cô cần môi chờ Christopher hồi đáp. Cô không dám nhìn biểu hiện của hắn.

Ít ra hắn vẫn ôm cô. Bàn tay hắn vuốt lên mái tóc cô. Gillian nhắm mắt, thở ra chậm chậm. Bất chấp hắn cảm thấy gì, đó cũng không phải sự giận dữ. Cô siết chặt vòng tay mình.

“Em không có ai khác”, cô thì thầm.

“Thậm chí không cần một gã đàn ông sáng tỏ hai mắt sao?”, hắn trầm lặng hỏi, nhưng không có ngữ khí tuyệt vọng trong giọng

nói. Quả thật, chỉ là nỗi buồn mà cô chưa từng nghe thấy trước đây.

Cô lắc đầu tựa vào ngực hắn. “Không, thưa lãnh chúa. Ngài rõ điều ấy hơn hẳn bất cứ ai mà.”

“Ta ước mình có thể đồng ý với em.”

Gillian ngược mắt nhìn chồng. “Làm ơn, Christopher, đừng nói thêm về chuyện đó, em xin ngài. Em yêu ngài vì con người ngài. Thực tế, em rất biết ơn vì ngài không nhìn thấy, bằng không ngài sẽ chẳng bao giờ chọn em và em không chịu nổi khi nghĩ tới việc mình sẽ đau buồn thế nào.”

Hắn chỉ cười nặng nề và tách mình ra. “Chúng ta về thôi, Gillian. Cả hai ta cần lò sưởi và rượu ấm.”

Gillian gạt đầu, trượt tay qua eo hắn lúc cả hai đi dọc bờ biển. Cô nhìn vào vách đá, dùng ánh mắt tại căn nhà bằng đá nằm trên đỉnh dốc đứng. Nó rộng, xa nhất trong số các ngôi nhà, và dường như đủ vững chắc. Nhưng đường dẫn lên quả thực quá dốc và rất hiểm trở. Đá lởm chởm rải trên ngã đường quanh co. Chỉ một bước sẩy chân sẽ dẫn đến thảm họa.

“Em đang nhìn gì vậy?”, Christopher hỏi.

“Em không chắc. Có một căn nhà trên vách đá.”

“Đó là Lâu đài Lãnh chúa. Công trình tai tiếng của cha ta, nếu em muốn gọi như thế.”

Gillian trầm lặng, chờ đợi. Christopher chưa bao giờ nói nhiều về gia đình mình, cô bắt đầu tò mò. Nhận thấy chồng vẫn giữ im lặng, cô thúc khuỷu tay nhắc hắn.

Hắn thở dài vuốt tóc. “Toàn bộ câu chuyện hả? Ta sẽ kể nếu em chẳng có gì khá hơn để làm trong ngày.”

“Toàn bộ câu chuyện, nếu ngài sẵn lòng.”

Christopher thả tay cô ra, cúi người nắm lấy một nắm đá. Hắn xoay mặt hướng ra biển và ném chúng đi, từng viên một.

“Cha ta là con thứ hai trong gia đình. Anh trai của ông, Gervase, đã chết khi đi săn. Tước vị truyền lại cho cha ta, đáng tiếc ông hoàn toàn không đủ sức đảm trách nhiệm vụ duy trì gia sản khổng lồ của ông nội.” Hắn ném hòn đá khác ra biển. “Lâu đài Lãnh chúa là một thứ trong danh sách dài những khoản tiêu pha lãng phí của ông. Ông cưới mẹ lúc hai mươi và mẹ ngoài mười hai. Sau vài năm, ông có với bà một đứa con và cảm thấy hối hận với quyết định của mình.” Một nụ cười khắc nghiệt ép ra trên môi hắn. “Mẹ ta sớm nhận ra sinh nở chẳng phải thú vui nhàn nhã và liên tục phàn nàn về cơn đau ta gây ra cho bà từ sáng đến tối. Đó là lúc cha bắt đầu xây cho ông một chốn riêng tư để lần tránh.”

“Lâu đài Lãnh chúa”, Gillian thì thào.

“Phải. Thật ra, ta không thể trách ông ấy vì mẹ là người không dễ chịu đựng. Ta bỏ trốn đến Artane ngay khi có thể và hoàn toàn hạnh phúc khi được giải thoát khỏi sự lải nhải của bà. Cha thì trốn đến chốn quái gỡ của mình.”

“Bà chưa bao giờ tìm ông sao?”

“Đi lên đó hả? Gillian, em có thể thấy đó là lối đi nguy hiểm. Dầu có sử dụng bất kỳ phương tiện nào hoặc không thì lên trên ấy và quay lại cũng rất khó khăn bởi vách đá tách biệt đất liền, giống như Blackmour. Mẹ ta chẳng bao giờ tìm cha, nhưng bà đã dừng

cảm trèo lên một lần, trong lúc ông đang lãng phí thêm vàng bạc. Bà đã chiếm lấy nơi ẩn náu đó ngay trước mũi ông, nghĩ rằng ông sẽ đuổi theo bà.”

“Em đoán ngài ấy không tới.”

Christopher khịt mũi. “Tất nhiên là không. Ông tuyên bố vách núi quá dốc và bỏ mặc bà mục ruỗng trên ấy. Kể từ đó bà chẳng bao giờ quay lại bên trong bức tường Blackmour lần nào nữa, vì bà cứng đầu y hệt cha ta. Ta không thể trách cha mình. Ta cũng không đuổi theo bà.” Hắn nhìn ra biển, đôi mắt xanh tăm tối lạnh lẽo. “Một người đàn ông sẽ trở nên gàn dở nếu cố gắng thử điều đó. Giờ, bấy nhiêu đã thỏa mãn cơn hiếu kỳ của em chưa?”

“Còn hơn cả mong đợi, thưa ngài”. Kỳ thực, cô rất tiếc vì đã hỏi câu chuyện mà chắc chắn đang phá hỏng tâm trạng Christopher.

Gillian tinh tế hướng dẫn hắn trở lại bờ biển. Tim cô nặng trĩu, kéo mình bỏ qua hình ảnh ngôi nhà đá cheo leo nơi vách núi như con kền kền canh mối. Nó gọi lên rất nhiều mát mát trong quá khứ niên thiếu của Christopher. Đáng tiếc là hắn chưa bao giờ được biết tới tình yêu của cha mẹ.

Ý nghĩ trở trêu không làm cô lung lạc. Mẹ cô chết sớm sau khi sinh cô và hiển nhiên Bernard không muốn lãng phí tình yêu mến dành cho con cái. Nhưng ít ra cô có William. Christopher hầu như không còn ai.

Christopher lên ngựa, sau đó đưa tay kéo vợ lên phía trước. Gillian xoay trở ngồi trên bắp đùi rắn chắc của chồng, áp má mình vào hắn.

“Em yêu ngài, lãnh chúa”, cô thì thầm. “Điều gì xui khiến em nói vậy, quý cô?”

“Không gì cả”, cô nói dối. “Nhìn thấy ngài môi em tự động phát ra.”

Christopher thoáng cười, rồi quay đầu ngựa hướng vào đoạn đường về thành. Gillian thư giãn trong vòng tay chồng, gói đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại. Chuyển động từ tốn của con ngựa và sự ấm áp của Christopher dần đưa cô vào giấc ngủ.

“Ky sĩ đang tới!”

Tiếng kêu làm cô giật mình. Christopher chửi đổng và thúc ngựa bước qua. Gillian vẫn ngồi yên, cố không làm hắn sao nhãng.

“Ranulf, ai thế?”, Christopher hỏi.

“Quá xa để xác định”, Đội trưởng Ranulf bên cạnh trả lời. Gillian không mở mắt tới khi Christopher dừng lại bên trong cánh cổng và đưa cả hai xuống yên. Hắn bắt đầu quát tháo ra lệnh, cô tự hỏi có phải cha mình bất ngờ quyết định bao vây Blackmour để quấy nhiễu con rể ông không. Thoáng sau Jason chạy về phía họ. Cậu bé bổ nhào vào Christopher gần như làm hắn mất thăng bằng. Hắn tóm lấy viên cận vệ, lay vai cậu ta.

“Tên nhóc mất trí!”, hắn gầm lên. “Ngươi làm gì vậy?”

“Lãnh chúa, là cha tôi”, Jason nói không kịp thở. Cậu chàng cười ngoác đến mang tai. “Cả các anh trai nữa. Ngài không vui mừng sao?”

Gillian không chú ý biểu hiện của Christopher. Cô quá bận rộn kiểm soát cảm giác bất an nơi mình. Christopher, cô có thể xử lý.

Thậm chí Colin không dọa nạt được cô và chắc chắn gã đầu bếp đã chịu vâng lời. Nhưng gia đình Jason?

Người lạ? Không, đó không phải chuyện cô có thể đối mặt.

Gillian bước về phía lầu đài và đột nhiên thấy mũi mình đụng phải ngực Colin. Có Thánh mới biết gã từ đâu chạy ra, Gillian nguyên rủa sự xuất hiện của gã. Gã khoanh tay trước khuôn ngực lực lưỡng, cúi xuống nhíu mày nhìn cô.

“Cô tính trốn đi đâu vậy, phu nhân?”

“Tôi quên đồ trong phòng.”

“Không lạ gì khi cô tin mình quên mất sự dũng cảm nhưng ta biết thực tế cô đã có chúng ở ngay đây.”

“Colin, làm ơn mà”, Gillian van nài, khép nép lách qua gã. Gã sải hai bước dài chặn lối cô lần nữa. “Dừng”, Colin thì thầm sắc lẹm. “Cô không có gì phải sợ Robin Artane hay các con ông ấy. Phụ nữ, có rất nhiều. Đám con của ông ta là lũ cún con và bản thân Robin có thể sẽ phát khóc nếu cô cúi kính nhìn lão. Giờ chuyện cô nên lo là thịt và rượu bày lên bàn cho lãnh chúa của cô. Ngay cả nhiệm vụ đơn giản đó còn không lo liệu được, làm sao cô chăm sóc nổi trái tim hần. Nếu cô nghĩ hần thích thú tin vui đó, nghĩ lại đi.”

Gillian mạo hiểm nhìn chồng. Hần đã ngưng rống lên các mệnh lệnh của mình, đứng lệt giữa đám náo loạn, như tượng đá, nét mặt bị kích động mạnh.

Colin đẩy nhẹ cô một cái, nhưng cô hầu như không cần. Chẳng hiểu tại sao Christopher không vui với chuyến thăm của thầy cũ, nhưng cô dễ dàng suy đoán ra nguyên nhân. Từ những gì

nghe được, Robin yêu quý hẳn như con trai. Phản ứng của Christopher có thể liên quan nhiều đến chuyện hẳn bị mù.

Gillian đến bên cạnh chồng trong trạng thái điềm tĩnh. Robin Artane thật đáng ghét nếu lão nghĩ sẽ làm Christopher cảm thấy không xứng. Cô nắm tay chồng giật mạnh. Và kéo mạnh hơn khi hẳn không di chuyển.

“Christopher, chúng ta vào trong đi”, cô nói thật mạnh mẽ. “Thật không thỏa đáng khi Ròng xú Blackmour chào đón khách của mình trong sân như một lãnh chúa tầm thường. Vào trong sảnh và ngồi trên vị trí của ngài. Artane phải tìm gặp ngài ở đó.”

Cô bận bịu trông chừng tâm trạng của Christopher, cầu cho ngài Robin thực sự nữ tính như lời Colin đã miêu tả. Sẽ dễ dàng xử lý ông ta hơn nếu ông khiến Christopher thấy khó chịu.

Và cô vẫn phải làm thế dù ông ta dữ dằn như chồng cô.

CHƯƠNG 25

Christopher bước từng bước trên bục đặt lò sưởi. Hắn hầu như sắp tiến thẳng vào đồng lửa nếu không đâm sầm vào vợ mình. Hắn lẩm nhẩm xin lỗi, sau đó xoay gót quay lại chỗ cái bàn cao. Hắn cũng đụng phải bàn và cơn đau ở đùi buộc hắn dừng trò đi tới đi lui.

Hắn chống tay tì người lên mặt bàn, cúi đầu. Thánh thần ơi, hắn không sẵn sàng cho việc này. Robin chưa bao giờ đến mà không báo trước. Christopher luôn có vài ngày để làm quen với ý nghĩ có sự hiện diện của người thầy cũ trong nhà mình, luyện cách đối phó với sự tử tế và tinh tường của Robin, hay che chắn tâm trí khỏi những kỷ niệm mà Robin cứ oang oang gợi lại. Nhưng cuộc gặp này đến quá nhanh. Trái tim hắn vừa mở rộng nên dễ bị công kích và không được bảo vệ. Giá như hắn có thêm thời gian!

Cửa lớn đại sảnh mở toang. Robin hắn mới vừa vào, vì Christopher nghe tiếng Gillian rít lên the thé. Và dù bản thân đang rối bời nhưng trong một thoáng Christopher cảm thấy tim mình nhẹ hẳn. Rõ ràng Lãnh chúa Artane chưa mất đi vẻ đáng sợ cố hữu, chứng tỏ sức khỏe của ông còn khá tốt.

Christopher có thể thông cảm với phản ứng của Gillian, vì hắn vẫn nhớ ấn tượng đối với Robin Artane từ cái nhìn đầu tiên.

Khi hắn chỉ là một cậu bé, một cậu bé bảy tuổi khiếm hãi, nếu được biết những gì đang chờ đón phía trước. Cha hắn thấy tốt hơn nên hộ tống hắn đến Artane, nhưng Christopher đã phải trả giá bằng những câu chuyện mà ông kể suốt đường đi. Thời gian

đầu mới đến lâu đài, Christopher tin rằng Robin sẽ đánh bại hắn chỉ trong gang tấc nếu hắn gây ra sai lầm dù nhỏ nhất.

Robin đứng ngay trước lò sưởi khi Christopher tiến vào sảnh. Christopher nấp sau lưng cha mình, quá khiếp sợ không nói nổi lời nào. Và khi cha bắt đầu liệt kê những lỗi lầm của hắn, Christopher gần như cho ra hết số thức ăn đã cố nuốt vào từ bữa sáng. Hắn chắc Robin sẽ đưa hắn ra ngoài và đánh một trận như tử vì những thói quen xấu trong quá khứ. Tiếng sấm chết tiệt nổ ngay bên tai, to đến nỗi hắn không nghe được cha đang gọi mình bước lên phía trước, nhưng hắn dám chắc cha đã giáng cái bạt tai vào mặt hắn.

Và hắn đã phải đến đứng trước ngài Robin, run lẩy bẩy tới độ khó lòng đứng thẳng. Khi Robin ra lệnh ngẩng đầu lên, Christopher làm theo, nhưng rất chậm chạp. Hắn bắt đầu nhìn vào bàn chân vị thầy mới của mình, sau đó ngắm kỹ hơn nơi bàn tay to lớn, chuyển đến đôi vai rộng. Hắn ép bản thân nhìn vào mắt Robin một cách kiên định và cố gắng hết sức để không bật khóc vì sợ hãi. Lạy Thánh thần, nhưng người đàn ông đó hình như thật khổng lồ! Sau này Christopher nhận ra rằng năm đó Robin là gã đàn ông hai mươi lăm tuổi, nhưng ánh mắt non trẻ của hắn thấy như ông rất già và đáng sợ. Thật vậy, Robin oai vệ và dữ tợn, Christopher khó mà không quay lưng chạy trốn thật nhanh bằng đôi chân đang run rẩy của mình.

Robin bất ngờ vươn tay ra, nắm lấy bàn tay đang run bần bật của Christopher, kéo hắn về phía mình.

“Ta nhận nó”, Robin chỉ nói thế.

Cha hắn lầm bầm vài lời khuyên, cho phép vị Lãnh chúa Artane trẻ tuổi được tự do trừng phạt thô bạo. Khi Christopher cảm giác dạ dày bắt đầu kịch liệt phản đối suy nghĩ đó thì điều đáng kinh

ngạc nhất xảy ra: Ngài Robin siết chặt tay hắn. Christopher ngược nhìn e dè, và nhận lại được một cái nháy mắt đáp trả.

Thế là cuộc đời hắn bắt đầu sang trang. Ở đó không có đánh đập, không có bất công, không bị kể tội. Chỉ có niềm vui trong việc phục vụ một người đàn ông đối đãi với mình tử tế bằng tình cảm tuyệt vời. Từ cử chỉ nhỏ nhoi ban đầu, ngài Robin đã giành được lòng trung thành không suy suyển của Christopher. Chẳng có điều gì Christopher không làm cho lãnh chúa của mình.

Tiếng bước chân mạnh mẽ đang đến gần mang hắn quay lại với nhiệm vụ chính. Christopher nghe tiếng lấy hơi rõ rệt của Gillian và phỏng đoán rằng Robin vừa chau mày.

Hắn nhíu mày lại, lịch sự.

“Sao vậy, không chào hỏi sao?”, Robin cúi bản. “Không nụ hôn chúc bình an? Không câu ‘Artane yêu quý, con hạnh phúc bao nhiêu khi gặp ngài’ à? Ta đã lê gót suốt hai ngày qua vùng đất bị Chúa lãng quên của con chỉ mong mỗi sự đón tiếp nồng hậu, thức ăn và rượu ngon. Vậy mà con đứng đây thậm chí không thèm rời khỏi lâu đài để tiếp đón ta sao?”

Christopher siết chặt tay chắp sau lưng, nở nụ cười trọng thể.

“Vâng, thưa ngài, con sẽ có cả chục vũ nữ khỏa thân chờ đợi để làm vui lòng ngài nếu ngài muốn, tuy nhiên ngài nên thông báo với con sớm hơn.”

Hắn nghe tiếng cười êm ái của Robin đột ngột phá vỡ không khí như ánh nắng xuyên thủng tầng mây. “Anne của ta sẽ dùng que xiên ta vì sở thích đó, con biết rõ mà.”

“VẬY con sẽ đón chào ngài theo cách khác, chẳng hạn một cách khả dĩ hơn.”

Christopher thấy mình đang nằm trong cái ôm như muốn nghiền nát xương, hắn đập trả lại vào lưng Robin mạnh nhất có thể. Người thầy cũ dùng tay chạm mặt hắn, hôn vào hai bên má hắn, vò tóc hắn như thể hắn vẫn là cậu bé từ nhiều năm trước, còn nhỏ hơn cả Jason. Christopher càu nhàu ông triệt để. Robin chỉ cười ồ.

“Thằng tôi, con làm như ta khiến con xấu hổ trước mặt mấy cô gái vậy! Cô gái nào đã buộc con giữ thể diện nam nhi thế hả?”

Christopher biết Gillian đứng gần lò sưởi, hắn xoay người hướng về phía cô, giơ tay mỉm cười khích lệ. Hắn nghe tiếng bước chân không nguyện ý chậm chạp tiến tới chỗ mình. Mấy ngón tay lạnh ngắt đã nhanh chóng đặt vào lòng bàn tay hắn.

“VỢ con”, Christopher nói, siết nhẹ tay cô. “Gillian Warewick.”

“Warewick”, Robin nhấn mạnh lặp lại. “Ta khó lòng hiểu vì sao con dây dưa với lão ta, Christopher. Hoặc là bất cứ người nào của lão.”

“Con không có chuyện gì với lão”, Christopher dứt khoát. “Nhưng con vui vẻ cưới Gillian.”

Robin văng tục. “Ta nên tự mình giết lão cách đây vài năm. Sau khi ta chứng kiến những gì lão làm với William...”

“Lãnh chúa!”, Christopher vội ngắt lời. “Đây không phải nơi kể lại chuyện quá khứ.” Hỡi Thánh thần, đó là điều cuối cùng Gillian cần được nghe, thuật lại những gì mà anh trai cô đã chịu đựng.

“William?”, Gillian lặp lại. “Christopher, chuyện gì về Will...?”

“Để sau, Gillian”, Christopher đáp, siết chặt bàn tay cô.

“Không đâu. Không việc gì phải băn khoăn.”

“Jason viết thư báo rằng con đã cưới vợ”, Robin ôm ôm nói, “nhưng nó bảo vợ con rất hung dữ, cô ta thậm chí thuần hóa cả Berkhamshire. Bằng cách nào đó ta trông đợi một phụ nữ to lớn cỡ con và xấu xí như Colin. Chắc chắn đây không phải là nàng rồng cái mà con trai ta hết lời tán dương”.

Christopher buông Gillian đứng trước mặt mình, choàng tay qua ngực giữ cô nguyên vị. Cô gắng thúc khuỷu vào sườn hắn, nhưng chỉ làm hắn siết chặt hơn.

“Cô ấy đây”, hắn nói, ngượng nghịu áp chế nụ cười. “Đây nhanh vuốt và mọi thứ.”

“Hừm”, Robin thốt lên, có vẻ không bị thuyết phục. Gillian run run, Christopher xoa cánh tay cô. “Can đảm lên, Gill”, hắn nói khẽ. “Và ngài, thưa lãnh chúa”, hắn nói với Robin, “xin hãy để cô ấy tự nhiên”.

“Ta chỉ nhìn”, Robin nói. Ông tặc lười. “Không, cô gái này quá đẹp so với sự hung hăng nên có. Con giầu quý cô thực sự đâu rồi, Christopher? Người mà Jason tuyên bố thậm chí đã thuần phục con ấy?”

“Thằng nhãi ranh đó bảo thế sao?”

“Ồ, vậy chuyện đó có thật.”

“Chúng không đúng sự thật”, Christopher cau gắt. “Con không bị thuần phục. Con vẫn cai quản thành trì của mình, Gillian

phải tuân theo mọi ý thích của con. Phải thế không, vợ ta?”

“Vâng, thưa ngài”, cô đáp, “đó là sự thật”.

Robin càu nhàu, “Ai đó đang nói dối nhưng, khốn kiếp, nếu ta không thể đoán đó là ai. Christopher, mang cô dâu của con ra đây. Ta sẽ đặt câu hỏi cho nàng ta bên cạnh lò sưởi, nơi ta có thể sử dụng những que sắt nếu cô nàng tỏ ra miễn cưỡng tiết lộ toàn bộ câu chuyện”.

“Tốt thôi”, Christopher đáp, cố gắng không cười.

“Nhưng Christopher!”, Gillian thở gấp.

“Đi với ngài ấy nào, vợ ta. Ta sẽ đến cứu em nếu ngửi thấy mùi thịt cháy xém.”

“Ôi, Christopher, làm ơn”, Gillian nài nỉ, ngoảnh mặt về phía hắn.

Christopher cúi đầu thì thầm bên tai cô. “Ngài ghẹo em thôi, Gill. Nhân tiện, hiển nhiên em đã thuận phục ta, vậy nên em sẽ không gặp rắc rối khi thực hiện tương tự với Artane. Chắc chắn em đủ hung dữ để đối mặt với một lãnh chúa bình thường của phương bắc.”

Vợ hắn ngập ngừng. Christopher có thể cảm thấy cô đang thu hết can đảm vào mình. Rồi hắn nhận ra vai cô căng lên, cơ run rẩy biến mất. Gần như thế.

“Hãy chiều lòng người già, Gill, trong khi ta lo liệu việc của mình. Ta phải tìm thằng nhóc Jason về và phạt nó.”

“Như ý ngài”, Gillian thì thầm.

“Đến đây, Phu nhân Blackmour”, Robin gọi, bằng giọng không hẳn dữ dội nhất, “chúng ta hãy để lãnh chúa Chris lo liệu bổn phận của ngài. Ta có vài câu hỏi dành cho cô”.

Tiếng nấc nghẹn của Gillian nghe thật khổ sở. Christopher ôm siết đôi vai vợ lần cuối trước khi thả cô ra. Robin sẽ không làm hại cô. Dù ông có găm gờ câu bần, dưới vẻ ngoài ấy, ông là người khá hiền từ.

Christopher thừa nhận thất bại tương tự nơi bản thân. Gillian hẳn nhiên chẳng bao giờ ngần ngại lợi dụng điều đó thường xuyên nhất có thể. Có lẽ sau cùng thì cô đã thuận phục được hẳn.

Tuy nhiên, không có nghĩa là ai đó nhất thiết phải cho phần còn lại của vương quốc biết quá nhiều về chuyện này.

“Jason!”, hắn gọi. “Vác mặt người đến đây, mau! Ta có chuyện muốn nói với người về bức thư!”

Gillian phải cố sức đứng thẳng khi Robin dẫn cô bước tới bên lò sưởi. Cái nghiêng đầu với vẻ nhú mày đáng sợ của ông chẳng thể giúp cô can đảm hơn. Cô nhìn Christopher đi khỏi và biết hy vọng thoát thân cuối cùng của mình vừa trốn mất. Cô vẫn tiếp tục cất bước chỉ vì bị lôi đi, bởi Artane!

Chuyện Gillian nghe về ông không hề phóng đại. Người đàn ông này thật to lớn. Hình như chỉ cao hơn Christopher một hoặc hai ngón tay, nhưng chẳng hiểu sao, một chút khoảng cách ấy cũng đủ để biến ông thành khổng lồ. Quần áo ông vận không dính những chiếc nút và trang sức, cũng như những huy hiệu mà cha cô hay làm để gắng chứng tỏ ông ta mang phong thái lãnh chúa giàu có. Y phục giản dị của Robin nói lên rất nhiều về một người

đàn ông không cần tô điểm nhưng vẫn hiển lộ sức mạnh và quyền lực.

Cô nhìn Robin đi lại trong sảnh với dáng vẻ dứt khoát. Christopher cũng biểu hiện dứt khoát như thế. Không cần nhìn hai người đàn ông đó đứng cạnh nhau vẫn dễ dàng nhận ra sự tương đồng. Cả hai đều kiêu hãnh. Quá ngạo nghễ. Hai người là những chiến binh mạnh mẽ tận xương tủy theo cách riêng của họ. Thực sự cô tưởng tượng Christopher sẽ rất giống Robin khi thái dương hấn bắt đầu lấp lánh sọc bạc. Hấn đã có sự kiêu ngạo rồi. Giờ hấn chỉ cần tuổi tác nữa thôi.

Nhưng hiện tại chồng cô đã trốn đi để vật lộn cùng Jason, bỏ cô một mình đối mặt với người đàn ông có cái chau mày khủng khiếp này.

Ông ra hiệu cho cô ngồi xuống. “Vậ”, ông bắt đầu, chọn một chỗ đối diện và nhìn chăm chặp vào cô bằng đôi mắt xám nghiêm khắc, “cô đã lấy nó”.

Cô gật đầu, lo lắng ném cái nhìn qua vai để xem Christopher đang làm gì. Jason đã bị tóm và đang bị quăng quật. “Tại sao?”

Cô nhìn lại Robin. “Xin lỗi, ngài vừa hỏi gì?”

“Ta hỏi cô tại sao, cô gái à. Tại sao cô cưới nó?”

Gillian bấu tay vào đùi. “Tôi chẳng có lựa chọn nào trong chuyện này, thưa ngài. Ngài ấy đề nghị cưới và cha tôi chấp nhận.”

“Vậ khi nhận được đề nghị, cô có vui vì biết mình sắp giàu sụ không?”

Gillian nhận ra sự khó chịu của mình với câu hỏi của Robin dẫn đến một phát hiện khác đáng sửng sốt hơn: Robin quan tâm đến hạnh phúc của Christopher y hệt cô. Cô cảm thấy nỗi căng thẳng đã bị xóa khỏi tâm trí và thậm chí cô còn nở nụ cười khẽ.

“Thật ra, con đã van xin cha đừng đưa mình tới đây.”

“Vì lý do gì?”, biểu hiện của Robin không có chút nhẹ nhàng nào.

“Con tưởng Christopher có sùng.”

Khóe miệng người đàn ông giật nhẹ. “Ta hiểu rồi. Và cô đã làm gì khi biết nó không mọc sùng?”

“Con phải lòng ngài ấy.”

“Trước hay sau khi biết bí mật của nó?”

Gillian trở ngón tay vào mắt mình có ý dò hỏi. Robin cẩn trọng gật đầu.

“Sau.”

Vì lý do nào đó, câu trả lời này dường như làm ông hài lòng. Ông thư thái tựa lưng vào ghế, nở cười nở trên môi. Gillian chột hiểu tại sao Robin Artane đủ sức xoa dịu bất cứ người phụ nữ nào bên cạnh Nữ hoàng. Nụ cười của ông hóm hỉnh, trong sáng, giờ cô đã biết Jason sở hữu vẻ quyến rũ từ ai.

Tiếng va chạm lớn làm Gillian giật thót, cô nảy khỏi ghế khi nhìn Christopher hạ gục hai gã đàn ông to ngang mình trên chiếc ghế dài đến nỗi giật sập nó bằng sức nặng của họ. Jason đứng gần đó, cười nhiệt tình. Gillian đứng dậy, nhưng Robin níu cánh tay cô.

“Mặc chúng.”

“Nhưng họ sẽ làm đau ngài ấy! Mấy gã bắt lương đó là ai vậy?”

Đáy mắt Robin lấp lánh niềm vui. “Mấy tên bắt lương đó, thưa quý cô, là hai con trai lớn nhất của ta.”

Gillian bị giằng co giữa sự xấu hổ vì có thể đã xúc phạm Bá tước Artane đáng sợ, vừa lo lắng những đứa con khó bảo của ông sẽ tổn thương chồng cô. Kế đó, Christopher tóm áo Jason lôi cậu ta vào cuộc đấu. Ít ra chồng cô không bị đánh bại. Chỉ vừa nhẹ nhõm chút đỉnh, cô quay lại với vị khách của chồng, cố áp chế hai má đỏ ửng vì hổ thẹn.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài. Tôi không cố ý nói vậy.”

Robin gạt bỏ những lời của cô. “Mấy tháng nay ta chẳng có việc gì làm ngoài nghe hai đứa nó rên rĩ đòi đến thăm Christopher, ta không thể không đồng ý với đánh giá của cô về tụi nó. Bây giờ, hãy nói những chuyện khác ít tế nhị hơn. Cô chăm cho Christopher ăn uống tốt chứ?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Thỉnh thoảng có tắm cho nó không?”

Gillian không thể không đỏ mặt. Cô nói cổ áo, cố gắng giảm bớt sự khó chịu. Tắm cho Christopher sao? Dù cô chưa từng nghĩ đến chuyện ấy nhưng có lẽ Christopher sẽ khá thích. Tuy nhiên, nếu Robin biết đã đôi lần Christopher dỗ dành cô vào tắm chung, thì đó là điều sau cùng ông ấy cần quan tâm.

Robin cười khúc khích, “À, không nói nữa. Rõ ràng ta thấy đôi tai anh chàng đó sạch bong. Giờ, nói ta nghe về cô. Blackmour phù hợp với cô chứ?”

“Rất nhiều, thưa ngài. Ngài ấy là người đàn ông tuyệt vời.”

“Không, cô gái, ta nói đến thành trì. Làm thế nào cô chịu nổi nơi ẩm đạm này?”

Gillian mỉm cười phản ứng. “Đây là chốn tuyệt diệu nhất nước Anh, tôi cam đoan. Tốt hơn lâu đài của cha tôi nhiều.”

“Cô đã trông thấy những nơi khác chưa?”

Cô lắc đầu.

Robin mỉm cười hiền từ. “Ta sẽ bảo Christopher đưa cô đến Artane vào lễ Giáng sinh, để cô có cơ sở mà so sánh với cái hố buồn tẻ này.”

“Tôi lại thích cái hố buồn tẻ”, cô nhấn mạnh.

Robin bật cười. “À, cô gái, cô là người bạn đời rất hợp với nó. Jason không phóng đại sự hung dữ của cô. Nhưng cô phải đến chỗ ta vào mùa đông, để được nhìn thấy nơi lãnh chúa của mình trải qua thời tuổi trẻ cùng với những thiệt hại nó đã gây ra cho lâu đài của ta.”

“Tôi rất hân hạnh”, cô thừa nhận, “nhưng tôi e Christopher không đồng ý”.

Robin lặng lẽ. Ông kiên nhẫn chờ đợi, một bên lông mày nhướng lên thắc mắc.

“Chồng tôi sẽ không rời Blackmour, ngài biết đó”, cô nói khẽ. “Tôi sợ là ngài ấy quá kiêu ngạo, thưa ngài. Ở đây ngài ấy không cần hỗ trợ, vì Chris biết từng viên đá, từng cành cây, nhưng bên ngoài cổng thành...”

Robin gật đầu. “Không cần nói nữa, tiểu thư Gillian, vì ta đủ hiểu niềm kiêu hãnh của Christopher. Và”, ông bổ sung bằng nụ cười khô khan, “Ta chẳng thể trách ai ngoài bản thân mình, vì ta sợ mình đã khuyến khích thằng bé suốt nhiều năm trời. Ta dám nói sự kiêu ngạo đó đã phục tùng nó trong quá khứ và vẫn có khả năng phục tùng nó ở thời điểm hiện tại”. “Vâng.”

“Nhưng nó sẽ chẳng thể làm gì hơn để ngăn cản cô chiêm ngưỡng nhiều lãnh thổ trên nước Anh. Gia đình ta đang rất hiếu kỳ về cô gái tốt cuộc đã thuần hóa được Rồng, ta phải thừa nhận mình đến đây với mục đích hiển nhiên là khám phá các tiểu tiết.” Ông cười hiền hòa. “Ta không thể từ chối yêu cầu của người phụ nữ ta yêu, vì bà ấy thật sự yêu thích những câu chuyện lãng mạn. Phải, cô hãy tới Artane, đơn giản vì vợ ta sẽ cho ta được yên thân. Cứ để Christopher ta lo.”

Gillian gật đầu, nhưng cô có cảm giác Robin chỉ phí hơi sức. Christopher không phải người dễ đổi ý.

“Cha! Cha, thấy lãnh chúa của con không? Ngài ấy đánh bại cả Phillip và Kendrick không đổ một giọt mồ hôi!”

Gillian thấy Robin ôm con trai cười, miệng sùi bọt khoe khoang về sức mạnh của Christopher. Robin kẹp cổ Jason, ghì cậu xuống hôn một cái đầy nồng nhiệt.

“Phải ta chúng kiến đủ rồi, con trai. Mang ghế tới cho khách của lãnh chúa nhà con đi, Jason, giúp họ thoải mái. Hãy để ta thấy rằng Christopher cũng dạy dỗ con thứ gì đó bên cạnh kiếm thuật tuyệt đỉnh của miền Nam Artane.”

“Nhưng chỉ là Kendrick và Phillip, cha ạ. Chắc họ ngồi trên sàn được rồi.”

“Jason!”, Christopher kêu lên, tiến đến sau lưng tóm lấy cậu nhóc. “Người phải đối đãi tốt với họ ngay lập tức. Hãy nhớ, họ là khách của chúng ta, ngay cả nếu ý nghĩ đó thật vô vị.”

Hai gã trai trẻ đứng cạnh Christopher đáp lại bằng cái bĩu môi, nhưng sau đó lại cười toe toét. Họ vuốt mát mồ hôi và trông khá luộm thuộm. Gillian cảm giác niềm tự hào cuộn trong lồng ngực. Các con nhà Artane cao ngang Christopher, nhưng chồng cô đã đánh bại cả hai. Cô thẳng lưng thêm một chút trên chiếc ghế bành.

Và cô nhận ra họ đang nhìn mình, lòng can đảm nhanh chóng rời bỏ cô như thủy triều rút. Có lẽ họ đang tiếc cho Christopher vì cưới phải một mụ vợ tầm thường. Bởi chưa bao giờ cô nghĩ bản thân mình xinh đẹp? Không, cô là một con ngốc.

Cô đứng dậy, cúi đầu và cố gắng giấu mình sau mái tóc. “Tôi đi xem đám người hầu chuẩn bị bữa ăn”, cô thì thào.

Christopher giữ lấy vợ hần trước khi cô kịp bỏ đi. “Không, Jason sẽ trông coi chuyện đó. Em ở đây với ta. Hai gã vô lại này nghĩ ta là ngựa thối và ta phải chứng minh điều ngược lại. Ta chưa hề bị thuần hóa từ cái ngày em lấy ta, Gill, em phải ở đây để chứng tỏ sự thật.”

“Christopher, làm ơn”, cô thì thầm. “Gillian, gì vậy?”

Nếu có thể chết, cô đã chết ngay rồi. Hần sẽ dễ chịu hơn tình cảnh chồng mình đang tạo ra.

“Em năn nỉ ngài để em đi”, cô điên cuồng rít khế.

“Làm ơn!”

“Tại sao?”, hần khế đáp lại.

Gillian cảm giác mọi ánh mắt trong phòng đang dán chặt vào mình. Cô kiễng chân đặt môi vào tai Christopher.

“Em không muốn làm ngài xấu hổ”, cô khản giọng, nước mắt lưng tròng.

“Cái gì chứ?”

“Em không xinh đẹp...”

Christopher choàng tay qua eo vợ kéo vào lòng, khom vai nói vào tai cô, “Ngớ ngẩn, Gill. Em rất xinh đẹp. Và sự gan dạ của em không kém ta. Nếu ta có thể đổi mặt, em cũng thế”.

Hắn hôn cô thật nhanh, sau đó xoay cô lại áp lưng vào ngực hắn, vịn tay trên vai cô.

“Các chàng trai, hãy gặp gỡ phu nhân của ta, Gillian. Gill, đây là Phillip, con trai cả, người thừa kế của Robin.”

Tóc đen, mắt xám, hình ảnh thời thanh xuân của Robin nghiêng đầu chào cô.

“Phu nhân Gillian.”

Gã thanh niên trẻ bên cạnh cười toe. “Chỉ cần nhớ anh ấy là một người kỹ tính. Lý do duy nhất Christopher đánh bại chúng tôi vì Phillip không muốn làm nhà quân áo.”

Phillip ném cú thúc cùi chỏ vào người em trai mình, Christopher cười rộ vì tiếng nghẹt nơi cái cổ bị bóp của gã em trai.

“Người phản đối là Kendrick.” Hắn dừng lại, Gillian để ý thấy chồng cô đang lắng nghe cẩn trọng từng cử động của họ. “Ta

không nghe thấy cái bóng của người buông lời bi bô xu nịnh mấy ả hầu gái của ta, Kendrick. Có phải rốt cuộc hẳn đã kết thúc cuộc đời trên giá treo cổ của vài lãnh chúa không?”, Christopher hỏi.

Kendrick chỉ cười ồ. “Chưa đâu, thưa ngài. Royce vừa đi ra ngoại thành. Hẳn quá buồn chồn để xem Blackmour như nhà mình trong vài tuần.”

“Vài tuần sao?”, Christopher ghen giọng. “Chắc chắn người phải có việc ở chỗ khác chứ, anh bạn, những việc cần người để ý? Lẽ ra người và Royce nên nhanh vào lục địa mà nghịch ngợm đi.”

“Nhưng tại sao bọn ta muốn thế?”, Kendrick hỏi.

Gã biểu hiện cùng một nét ngây thơ mà Gillian từng thấy nơi gương mặt Jason hàng tá lần. Giờ cô biết cận vệ của Christopher đã học nó từ ai.

“Tủ thịt nhà ngài đáp ứng đủ nhu cầu của ta, đảm chắc như vậy”, Kendrick nói tiếp. “Và phong cảnh thì đáng yêu nhất ta từng thấy trong nhiều tháng qua.”

Gillian nhìn chồng mình đang cau mày dữ dội khi biết ý định của Kendrick.

“Phải, thế là hay nhất”, Christopher cộc lốc nói, “và người tốt nhất đừng nên quá ngưỡng mộ”.

Gillian hết nhìn chồng rồi chuyển sang Kendrick sau đó quay lại, nhưng không tài nào tiên đoán được lý do hẳn cau có và Kendrick thì cười toe toét. Có lẽ Kendrick đã quá thoải mái như ở nhà trong khu vườn của Christopher vào thời điểm nào đó trước

đây. Cũng dễ hiểu tại sao chồng mình khó chịu bởi cái viễn cảnh hiển nhiên cây cối trong vườn có khả năng bị phá hoại.

“Như em hình dung, Gillian, tình yêu của ta”, Christopher lên tiếng, với một ánh mắt đen tối hướng về phía Kendrick, “Kendrick là một kẻ làm Robin bạc hết cả đầu. Phải vậy không, thưa thầy?”.

“Ngang với con, Christopher, hai đứa và cả Jason”, Robin đáp lại bằng nụ cười, “phải, ý ta là bạc hết cả đỉnh đầu. Ít nhất con đã tìm được một quý cô lo liệu cho mình. Giờ nếu ta thoát được Phillip và Kendrick theo cách đó, ta có thể tìm được chút yên ổn trong nhà”.

“Cha chẳng bao giờ tìm được bình yên với hôn thê của Phillip đâu”, Kendrick hả hê. “Christopher, ngài nên gặp cô ả đó. Ta thề cô ta không bao giờ tắm rửa hay chải tóc. Lý do duy nhất Phillip muốn cưới là vì cô ả giàu có.”

“Cô ấy là một phụ nữ tốt”, Phillip găm gừ.

Kendrick ngoảnh đầu cười ồ. “Phải, nếu anh bôi được cô ta dưới tất cả đồng rác rưởi. Thánh thần ơi, Phillip, lâu đài của cô ả như cái chuồng vậy, em dám cá nếu anh đặt cô ấy ngồi nhâm chỗ thì sẽ không bao giờ đi ngang qua cô ta lần nào nữa. Anh sẽ chẳng muốn ở trong đó đủ lâu để thử đâu.”

“Đã bao lâu kể từ lần cuối cùng anh cố ở lại đó? Hai ngày trước khi cô ta sai lính ném anh xuống hào à?”

Phillip huých Kendrick, xô trúng Jason và suýt làm đổ khay đựng cốc cậu nhóc đang bưng trên tay. Jason cầu nhàu các anh mình, sau đó trình diện với Christopher.

“Rượu lên, thưa ngài.”

“Còn ghế?”

“Sẽ mang tới ngay, thưa ngài.”

Robin bật cười. “Ta không tin nổi, Christopher. Con trai út của ta là một thiếu niên biết cư xử.”

“Vâng, như chính con người cậu ấy”, Christopher vừa đáp vừa tìm chỗ ngồi.

Gillian để mặc Christopher kéo mình ngồi vào lòng và thoải mái với sự gần gũi của hắn. Cuộc tán gẫu giữa cánh đàn ông không phải thứ dễ chịu với cô, đặc biệt khi họ là những gã quá đáng sợ.

Phillip là hình ảnh tạc ra của cha mình, từ lời lẽ đến cử chỉ. Kendrick không kém điển trai hơn anh cả, càng không ít oai vệ hơn. Jason đã kể nhiều câu chuyện về các chuyến phiêu lưu của Kendrick, dường như luôn bao hàm các cuộc chinh phạt, có thể là trong phòng ngủ hoặc trên chiến trường.

Nhìn vào kiểu cười nửa miệng của Kendrick khi gã lắng nghe Phillip giới thiệu về hôn thê của mình, cô dễ dàng tin một trong hai điều đó. Nhưng có quyền rũ chằng, cô không thể nhìn vào mắt gã, hay Phillip. Họ là những vùng đất chưa khai hoang và cô không biết phải làm cách nào, không, thậm chí chẳng mong muốn trò chuyện với họ và rút ra bài học cho bản thân nếu bị họ đối xử tệ bạc. Những gã đàn ông nguy hiểm không phải thứ mà sự can đảm dễ lung lay của cô cho phép khám phá.

Sau đó cô nhận ra sự trớ trêu. Những gã đàn ông nguy hiểm? Sao nào, cô đang ngồi trên đùi người đàn ông nguy hiểm nhất nước Anh. Ô, cô đã nghe chuyện của Robin Artane. William từng kể

cô nghe, cô cũng nghe cha mình và lính của ông thảo luận về sức mạnh của Artane trên chiến trường.

Sự ngưỡng mộ của họ phô bày khá miễn cưỡng, nhưng đủ công tâm. Robin Artane là một chiến binh dũng mãnh, một lãnh chúa quyền lực. Nhưng ông đang ở đây, sau những gì đã nói và thể hiện, ông chỉ đơn thuần là một người đàn ông.

Không giống Rong xứ Blackmour.

Không một sinh linh nào ở nước Anh nói về Christopher Blackmour mà không đề cao hơn bản thân họ. Danh tiếng, hành động của hắn, phải, thậm chí tính khí của hắn đã được cảnh báo là đen tối hơn cả bóng đêm và dữ dội như Lửa địa ngục. Chiến tích trong quá khứ của hắn có lẽ tương đương với Robin hoặc kém hơn đôi chút, không thành vấn đề. Hắn là Christopher Blackmour, một chúa tể nổi trội chẳng một sinh linh nào dám đối mặt.

Và nơi cô ngồi, ngay trên đùi của con Rong đó, nép mình sát vào hắn như thể hắn là một chú cún vô hại.

Ý nghĩ đó khiến cô bật cười.

“Em đang cười gì vậy, cô gái?”, Christopher nói khẽ qua mái tóc cô.

“Không có gì, thưa ngài”, cô thì thầm đáp lại.

“Ta không tin em.”

Cô tựa người và áp má vào hắn. “Em chỉ vừa nghĩ là em yêu ngài và em hạnh phúc được là của ngài. Không phải mọi phụ nữ ở nước Anh đều có thể tự hào trải qua một đêm thu mình trong vòng tay Blackmour.”

“Không ai ngoài em”, hắn thốt, nụ cười thoáng hiện trên môi.

“Đủ rồi”, Kendrick kéo dài giọng. “Tán tỉnh quý cô của ngài sau bữa tối đi, lãnh chúa. Thấy ngài đang ôm ấp một cô nàng hòa nhã như vậy khiến ta cực kỳ ghen tị với may mắn đó, có lẽ ta cần rất nhiều thức ăn để xoa dịu tổn thương của mình.”

Phillip khịt mũi, “Em có thể tìm cho mình một nàng như thế nếu em chẳng phải tên gốc vụng về”.

“Làm kẻ gốc còn tốt hơn một thằng gốc giả tạo không thể rời khỏi lều của mình mà không liếc nhìn lên gương hàng tá lần để xem quần áo trắng thơm chưa.”

Phillip nhượng mày nhìn Christopher. “Lãnh chúa, ngài không phiền nếu có ít máu dây ra sàn chứ?”

“Đừng bận tâm đến sự lộn xộn”, Kendrick vặn lại. “Phillip chảy máu rất có trật tự.”

Jason nhẩy sang tránh chỗ khi Phillip lao vào đẩy Kendrick khỏi ghế. Christopher thở dài.

“Robin, có lẽ giờ chúng ta nên đến bàn ăn và để mặc bọn trẻ chơi đùa. Ngài sẽ có một bữa tối đủ tiêu chuẩn. Gillian đã xử lý gã Bếp và, tin con đi, hắn không dám nổi giận với cô ấy.”

Gillian cố nén nụ cười lúc Christopher gắng bước qua Phillip đang ngáng đường để tới chỗ bàn.

“Ồ, xin lỗi nhé, anh bạn”, Christopher nói mà mắt vẫn hướng thẳng. “Không nhìn thấy người.”

“Kế tiếp sẽ là ngài, Blackmour”, Phillip hỗn hển tuyên bố.
“Kendrick, thằng khờ, kéo anh đứng dậy! Cha, tước quyền thừa kế của thằng ngốc này đi!”

Robin chỉ cười và nghiêng đầu qua Gillian để thì thầm bí mật với Christopher.

“Con trai”, ông nói. “Có thể con sẽ có hàng tá thằng nhóc hành hạ mình đó.”

Gillian rên lên trước khi kịp kiềm chế.

“Có lẽ chỉ nửa tá thôi”, Christopher nhăn mặt thốt. Gillian ngồi ngay sau Christopher, nghe rõ màn cãi nhau hết sức tự nhiên giữa Jason và các anh của cậu, cô nhận thấy ý tưởng sinh nhiều con trai cho chồng rất cuộc không phải chuyện gì tồi tệ.

CHƯƠNG 26

Christopher kéo áo qua khỏi đầu, khoan khoái duỗi người. Hắn đã tốn quá nhiều thời gian bên bàn ăn vào đêm hôm qua, trò chuyện cùng Robin về các sự vụ trên lãnh thổ nước Anh và cố hết sức lờ đi màn đấu đá giữa Kendrick với Phillip. Những gã đàn ông đều trưởng thành nhưng theo cách nào đó họ vẫn luôn kích động nhau triệt để và hồn nhiên như đang còn là hai đứa trẻ. Christopher không thể đổ lỗi cho họ, khi mà cha và chú bác họ đã là tấm gương điển hình, đấu đá nhau khắc trước khắc sau lại cười rộ. Christopher lắc đầu. Cuộc sống của nhà Artane chẳng bao giờ nhàm chán.

"Ngài xuống nhà chứ, lãnh chúa?"

Christopher hướng sự chú ý về phía giọng nói của vợ hắn, mỉm cười. "Ừ, Gill. Ta dám cá gã Bếp đã chuẩn bị thứ gì đó ngon lành cho buổi sáng. Chúng ta cùng xuống dưới nhé?"

"À... Em nghĩ mình sẽ theo sau."

Christopher khựng lại, ngạc nhiên bởi sự do dự trong giọng của cô. Hắn bước tới chỗ vợ mình, vươn tay chạm vào cô.

"Em không khỏe sao?"

"Không, thưa ngài. Chỉ là em có vài chuyện cần phải quan tâm ngay bây giờ."

Hắn chau mày. "Đó là chuyện gì?"

"À, vài chuyện. Rất cấp bách và đáng chú ý."

Chắc chắn, hẳn không thể nghĩ ra chuyện gì trong đầu ngay lúc này. Họ đã tận hưởng khoảng thời gian dài ân ái nhau vào buổi sáng. Sau đó hẳn phải dành hầu hết thời gian để nói cho cô biết mình hài lòng dường nào khi cô can đảm đối mặt với Robin. Khoảnh khắc ngắn ngủi còn lại cô nhốt mình trong phòng cùng hẳn, Christopher không nghĩ ra chuyện gì khác lại thu hút sự chú ý của cô hơn việc thưởng thức bữa ăn sáng.

Sau đó hẳn hiểu ra. Rõ ràng ý nghĩ phải gặp những vị khách vẫn khiến cô mất bình tĩnh.

“À, Gillian, tình yêu của ta”, hẳn dịu dàng kéo cô vào vòng tay và nói, “chỉ là Robin và mấy gã trai thôi”.

“Vâng, em biết, lãnh chúa.”

Cô vỗ nhẹ vào lưng hẳn, như thể muốn sớm kết thúc chuyện trò và đẩy chồng quay lại lối đi của hẳn.

“Không phải là Robin thiếu tử tế với em đêm qua chứ?”

“Không, thưa ngài.” Cô vỗ nhẹ mấy cái nữa. “Em không việc gì phải sợ họ, tình yêu ạ.”

“Vâng, em biết chứ”, cô nói, giọng hơi run. “Tốt hơn hết nên quay lại bàn ăn đi, đức lang quân, trước khi Artane cho rằng ngài xem thường ông ấy.”

Christopher áp má vào mái tóc cô và cười nói, “Mặc ông ấy nghĩ gì tùy thích. Ta bảo đảm mình vẫn muốn dành nhiều thời gian bên em hơn. Có lẽ ta sẽ cử Jason mang món gì đó cho chúng ta, cả hai ta cứ ở đây”.

“Ồ, Christopher, đừng”, cô thốt, giọng điệu có vẻ bị sốc. “Ngài không thể làm ông ấy thất vọng như thế.”

“Ông ấy đâu phải nhà vua, Gillian. Là con người thôi mà.”

“Dĩ nhiên, lãnh chúa của em.” Cô vỗ lưng hắn mạnh hơn. “Đi ngay nào. Em sẽ theo sau.”

Hắn đặt môi lên tóc cô. “Vậy em để ta xuống đó và đối mặt với họ một mình à?”, hắn thì thào.

Cô xoay người chống hướng ra cửa. “Vâng”, cô đáp, không hề do dự. “Ngài xuống nhà đi.”

“Nghe lời em, tình yêu. Nhưng em sẽ sớm có mặt, phải không?”

“Phải, lãnh chúa. Sớm nhất có thể.”

“Sau khi em ân cần chăm chút những việc của em hả?”

“Ờ... phải, Christopher. Nhanh lên, em phải bắt đầu làm việc của mình rồi.”

Christopher mong muốn cô đi cùng hắn nhưng rồi nghĩ lại đành thôi. Hắn rời phòng trước khi quý phu nhân của hắn phải đẩy hắn ra. Hắn cười với chính mình, nhưng nụ cười khá đau khổ. Hắn sẽ được ở bên Gillian vào cuối ngày, sau khi cô đã có cơ hội đương đầu với thử thách. Rốt cuộc thì nếu cô có khả năng đối mặt với gã đầu bếp và giành chiến thắng, chắc chắn cô càng làm tốt với Robin. Cô chẳng có ý niệm mơ hồ nào về trái tim mềm yếu mà Robin sở hữu.

Có lẽ sẽ tốt hơn nếu hắn cho cô biết điều đó. Thật vậy, giờ hắn sẽ dành cả buổi trưa mà chờ đợi. Đó lý do hoàn hảo để cứu bản thân khỏi những vị khách và trải qua hết phần ngày còn lại với vợ trong phòng ngủ. Robin đã tước đoạt của hắn cả một buổi

trưa. Christopher không có ý định bỏ lỡ thêm một buổi khác trong ngày.

Hắn bước chậm chậm dọc hành lang, rồi dừng ở đầu cầu thang. Hắn muốn chạy băng xuống với tốc độ bình thường của mình nhưng lại nghĩ tốt hơn không nên. Điều tệ nhất có thể xảy ra là hắn thình lình ngã nhào rồi nằm dài dưới chân Robin. Vậy nên, hắn rất cẩn thận bước từng bước một nhưng với đầu ngẩng cao, vai mở rộng.

Hắn nghe tiếng gõ cào trên mặt đá khi bàn chân vừa chạm mặt sàn đại sảnh.

“Lãnh chúa”, Jason thốt lên, ngay lập tức chạy đến bên hắn, “cha và các anh tôi đang chờ ngài”.

“Được một lúc rồi”, Robin gọi với theo, “nhưng bọn ta đã ăn xong. Con giờ trở thành đứa hay dậy muộn mất rồi, chàng trai”.

Christopher nghe tiếng Colin khục khặc, hắn ước gì mình đang đứng gần gã anh vợ để có thể làm gã tiếp tục im lặng một khi đã điều hòa lại nhịp thở.

“Con có vài chuyện cần xử lý”, Christopher đáp, bước tới ngồi cạnh Robin. “Hầu hết mọi vấn đề cấp bách đều cần con hoàn tất.” Hắn vẫy cái cốc về phía Colin. “Uống rượu đi, anh bạn. Và khi người thở lại được, hãy tiếp tục uống. Ta khẳng định mình không có lòng dạ nào nghe những gì người hắn sắp thốt ra.”

“Thưa lãnh chúa”, Jason đứng sau hắn lên tiếng, “Phu nhân Gillian đâu ạ? Chúng ta có chờ cô ấy không?”.

“Cô ấy sẽ ra sau. Tốt nhất hãy thúc giục gã Bếp dọn những sáng tạo mới của gã lên ngay bây giờ đi.”

“Gillian không khỏe à?”, Robin hỏi.

Christopher lắc đầu, “Không phải không khỏe”. Hắn cười nhạt, “Có lẽ, xấu hổ”.

“À”, Robin đáp, “Ta hiểu”.

Christopher dựa lưng vào ghế và hướng sang Robin. “Còn ngài, lãnh chúa?”, hắn ôn tồn hỏi.

Robin trầm lặng chốc lát. “Có thể ta vẫn khỏe, Christopher. Đêm qua cô nàng của con dường như hơi ngán ngẩm khách khứa, nhưng ta cho là vì cô ấy chưa từng có kinh nghiệm về những chuyện tương tự. Warewick khá là quản thúc cô ấy, phải không?”

“Phải”, Christopher nói một cách cay nghiệt, “như quản thúc một tù nhân”.

“Chắc lão chỉ đơn giản muốn bảo vệ con mình.”

Christopher lắc đầu. “Ngài nhìn thấy những vết sẹo của William rồi đó. Gillian đã bị đem ra thay thế sau khi cậu ta rời khỏi.”

“Đức Thánh nhân từ”, Robin thì thầm.

“Đừng nói gì cả, Robin. Chỉ làm cô ấy thêm đau khổ mà thôi.”

“Lão khốn”, Robin lầm bầm. “Ta khó lòng nghĩ về Warewick mà không muốn kết liễu lão dưới lưỡi kiếm của mình.”

“Con cũng thế”, Christopher nói. “Nếu con có cơ hội giết ông ta, con sẽ làm.”

“Lão có gây rắc rối gì từ khi con cưới Gillian làm vợ không?”

“Chỉ một lần”, Christopher đáp. “Lão gửi sứ giả đến để xem tình trạng của cô ấy và thông báo sắp đến đây. Con khẳng định thông điệp con trả lại sẽ sớm làm lão tỉnh ngộ.”

“Nếu chiều qua ta biết, ta đã không cộc cằn với cô ấy”, Robin tỏ vẻ hối lỗi.

Christopher mỉm cười. “Vợ con đủ sức chống đỡ. Sẽ mất khoảng một hoặc hai ngày, nhưng cô ấy sẽ làm quen với ngài và mấy anh chàng này. Gillian dường như bỏ quên mất lòng can đảm ở đâu đó, nhưng sẽ sớm tìm lại được thôi.”

Colin thúc khuỷu tay vào sườn hẳn. Gã rõ ràng lại nghe lỏm câu chuyện. “Kể Artane nghe cô ấy đã rút kiếm của Jason thế nào đi”, gã vừa nhai ngấu nghiến vừa nói, “và cách cô ấy dọa sẽ xiên tên đầu bếp bằng kiếm. Một màn trình diễn hay khôn khiếp, nếu người hỏi ý kiến ta. Đồ ăn ngon hơn hẳn kể từ hôm ấy”.

“Thật nhỉ”, Robin nói. “Đừng để bọn ta khiến người sao nhãng khi thưởng thức đầy đủ chuyện cũ, ngài Berkhamshire. Ta dám nói người đang tỏ ra vui sướng hơn cả mức ta quan tâm.”

Christopher nhấp cốc và cười khi Colin lăm bắm nguyên rửa. Robin chẳng bao giờ bỏ qua cơ hội công kích Colin. Chắc chắn còn nhiều nguyên nhân hơn nữa, tuy nhiên Christopher chưa khi nào hỏi rõ toàn bộ câu chuyện. Một trong những người chú bác của Colin luôn muốn giết Robin, nhưng dường như mọi chuyện đã chuyển biến tốt lên. Có lẽ Robin chỉ đáp trả lại gia tộc Berkhamshire nếu gây rắc rối cho mình.

“Cô ấy sẽ xuống đây chứ?”, Robin hỏi. “Ta hứa sẽ không làm cô ấy buồn nữa.”

“Con chắc Gillian sẽ xuống”, Christopher trả lời.

“Mấy thằng này cũng sẽ nhường cô ấy”, Robin bổ sung. “Phải không, các con?”

Kendrick và Phillip đồng thanh tán thành, dù sự thỏa thuận của Kendrick có vẻ ít nhiệt tình hơn anh trai. Christopher ném cho Kendrick một cái nhìn cảnh báo. Có Thánh mới biết gã tồi này sẽ lý giải mệnh lệnh của cha mình ra sao.

“Cha người có ý nói”, Christopher đột nhiên quyết định cần giải thích rõ vấn đề, “rằng người nên tránh xa cô ấy, anh bạn”.

“Nhưng...”, Kendrick bắt đầu.

“Tránh thật xa”, Christopher lặp lại. “Người, ngài Kendrick bé nhỏ của ta, đừng nên hồ nghi lời ta, và đặc biệt cần trọng đừng làm cô ấy buồn. Ta rùng mình khi nghĩ tới những gì sẽ xảy ra với người.”

“Hừm”, Kendrick chỉ đáp lại như thế.

Christopher găm gừ, rồi nhận ra Robin đang đặt tay lên vai mình.

“Ta sẽ trông chừng”, Robin nói.

“Nếu ngài trân quý mạng sống con trai mình, con khẳng định ngài nên làm vậy.”

Robin cười lớn. “Ta chắc nó sẽ nhận được cảnh cáo nghiêm túc, Christopher. Giờ thì, hãy bàn tới những chuyện ít nguy hiểm hơn. Kể ta nghe gần đây con đã xoay xử thế nào. Mùa màng năm nay ra sao?”

Đó là những thông tin Christopher dễ dàng giải đáp. Hắn trò chuyện và trả lời mọi câu hỏi trong suốt bữa ăn. Hắn sẵn lòng kể

cho Robin nghe về sự thịnh vượng trong các điền sản của mình, có thể vì Robin từng là người dạy hắn cách quản lý chúng. Christopher là một học trò thông minh và vùng đất của hắn đã minh chứng điều đó.

Trong lúc Colin nhai và nuốt suốt bữa ăn, Christopher vất hết tất cả chi tiết về công tác quản lý thành trì hiện tại. Robin có vẻ háo hức muốn tự mình tham quan, thế nên Christopher đứng dậy lôi ông ta theo. Hắn cảm giác Gillian sẽ không xuống nhà cho tới khi các chàng trai rời khỏi lâu đài, vì thế thật vô lý khi cứ ngồi lì ở bàn.

Colin giữ hắn lại lúc đám đàn ông nhà Artane trên đường ra cửa.

“Ta sẽ đợi cô ấy, nếu người muốn”, Colin cộc lốc đề xuất, “người cứ trông chừng các quý ngài. Ta không nên cùng người dẫn ông ta đi tham quan lãnh địa”.

“Ừ”, Christopher miễn cưỡng tán thành. “Có lẽ người nên đề nghị Gillian tìm ta khi cô ấy xuống tới đây.”

“Biết rồi.”

“Và giữ lũ đàn ông tránh xa cô ấy.”

“Sẵn lòng.”

Christopher gật đầu, rồi cất bước. Hắn sẽ sớm dành thời gian bên cạnh vợ mình sau khi dẫn vị thầy cũ thăm thú những thứ mà hắn không thể nhìn thấy được nữa, nhưng phép lịch sự đòi hỏi hắn phải làm. Thật kỳ cục, cách mà mọi thứ đã thay đổi. Một năm trước, hắn không tin mình sẽ thế này.

Gillian thực sự đã rèn giũa sự thay đổi trong hắn.

“Christopher, con đi cùng bọn ta chứ?”, Robin gọi lại từ phía cửa.

Có lẽ tuổi tác của Robin sẽ sớm buộc ông phải nghỉ ngơi. Christopher tự gật đầu với ý nghĩ đó. Khi ấy Christopher có thể tách mình trong khu vườn cùng cô nàng của hắn và tận hưởng sự chăm sóc ngọt ngào.

“Christopher?”

“Tới ngay”, Christopher đáp lời, hướng về phía cửa sảnh. “Chúng ta hãy nhanh lên, thưa ngài. Con thề là ngài sẽ chẳng mấy chốc mà mệt lử thôi.”

Gillian rón rén bước xuống cầu thang trong trạng thái tàng hình tuyệt đối. Cô đã không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào từ trên đầu cầu thang, nhưng điều đó chẳng nói lên gì. Có lẽ là ngài Robin và các con trai còn đang bận lấp đầy bụng với bữa sáng của họ nên không thể nói chuyện trong khi ăn.

Cô thò đầu ra đại sảnh. Hết sức nhẹ nhõm, nó trống trơn. Có thể tất cả bọn họ đã tới thao trường luyện binh buổi sáng. Nếu cô đủ khéo léo, cô có thể lẻn tới cổng trước mà không bị ai để ý. Đáng tiếc cô đã không chọn thứ gì đó nam tính hơn là một chiếc váy. Cô có thể giấu mái tóc trong áo chèn và giả trang thành một chàng trai nếu cô muốn.

À, tốt thôi, chẳng còn thì giờ để hối tiếc nữa. Cô phải hành động thật sớm. Cô không nghĩ một chuyến vào làng là cần thiết, nhưng cô chẳng muốn tham gia cùng gia đình của Jason.

Gillian mở cửa đại sảnh nhìn ra ngoài. Không có dấu vết của chồng cô hay khách khứa. Đó là điềm tốt. Cô rời sảnh và chạy xuống bậc tam cấp. Có lẽ sẽ thuận lợi hơn mong đợi.

Đến cổng thành khá dễ dàng. Cô trượt qua hầm và hướng tới lối ra ngập nắng phía bên kia. Rồi cô dừng lại. Cô nhìn thấy Christopher và Robin đi bộ xuống lối đi ngoài thành. Chẳng thấy dấu hiệu của Phillip và Kendrick. Gillian cắn môi. Chuyện này khiến mọi việc khó khăn hơn. Như thế cô sẽ khó lòng tránh chồng và các vị khách mà chẳng để lại lời nào. Rõ ràng cô phải chờ đến lúc họ di chuyển sang thao trường mới có thể tiếp tục lên đường.

Không lâu như cô lo lắng. Cô thấy Christopher dẫn Robin hướng sang khu vực luyện binh bên phải. Cầu mong Robin không quay đầu lại và nhìn thấy cô đang hối hả băng tới cổng ngoài, cô cất bước nhằm theo lối đã định.

“E hèm”, một giọng nghiêm khắc vang lên sau lưng cô. “Cô đang tính đi đâu vậy, quý cô?”

Gillian thở dài. Cô nên biết Colin sẽ trốn đâu đó chứ. Cô quay lại đối mặt gã. “Tôi ra ngoài hít chút không khí trong lành.”

Gã càu nhàu với một vẻ mặt vô cùng nghi ngờ. “Ta tưởng cô dư dả không khí rồi chứ.”

Gillian cứng họng. “Tôi sợ, thưa ngài, sợ là không khí ở đây không đủ.”

“Ta bảo là đủ”, gã khoanh tay trước ngực. “Thật ra, ta kiến nghị rằng cô không cần thêm không khí trong lành đâu. Cô không cần đi loanh quanh trong làng tìm kiếm nữa.”

Gillian thở dài. Colin đang biểu hiện một ánh mắt cảnh báo rằng gã sẽ không dễ dàng cho qua mọi chuyện. Hiển nhiên càng không cho phép cô đi một mình... nhưng... “Có thể ngài muốn đi

cùng tôi”, cô đột nhiên nói. Chắc hẳn gã không từ chối lời mời này. “Tôi chắc là Berengaria sẽ vui khi thấy ngài.”

Colin chau mày. “Có vẻ không phải vậy, họ sẽ tổng thú thuốc gì đó thật khó nuốt cho ta và phù phép bắt ta uống chúng.”

“Điều ấy không tốt sao?”

“Còn tùy xem ai khuấy cái vạc.”

Gillian đành cười trừ. “Tôi tin ngài nói thật. Magda đáng thương.”

“Ít ra bà ấy không vào lâu đài, mong muốn hỗ trợ gã đầu bếp nấu nướng”, gã ủ ê nói.

“Đầu bếp chả bao giờ sống nổi đâu”, cô tán đồng. “Tuy nhiên, tôi nghĩ sẽ tức cười hơn khi thấy lão cự nự với Nemain.”

“Lạy các Thánh!”, Colin rùng mình kêu lên. “Ta sẽ chẳng dám chạm vào mẫu thức ăn nào trên bàn nếu ta biết bà ấy lớn vồn đâu đó quanh bếp. Giờ thì”, gã nhú mày với cô, “sao cô không chạy đến gặp Christopher đi? Ta khẳng định sáng nay hẳn đã rất nhớ vợ mình”.

Nhưng Christopher đang đi cùng Robin. Cô lắc đầu. “Ngài ấy giờ quá bận rộn”, cô cảm thấy hơi thở của mình gấp hơn, “với những vị khách quan trọng”.

“Ơ hay”, Colin tùy tiện hất tay, “chỉ là Artane”. Gillian lắc đầu quầy quậy. “Tôi không thể.”

“Đêm qua cô đã gan dạ lắm mà.”

“Hiếm lắm.”

Colin muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại thôi. Rồi gã chỉ nhìn chăm chăm vào cô, im lặng một hồi. Gillian thấy gã tư lự, cô thắc mắc liệu gã có đồng ý rằng lòng can đảm của cô đã rơi mất rồi không.

“Là vì Robin”, Colin hỏi, “hay mấy thằng con của ông ta?”.

Gillian nhìn về phía Robin, ông ta đang đi cạnh chồng cô. Cô chăm chăm vào người đàn ông đó và nhớ lại ký ức đêm qua. Robin hẳn nhiên đã không tổn hại cô. Thực tế, khi ông phát hiện cô thật lòng yêu Christopher, ông đã trở nên khá vui vẻ. Và, nếu thật trọng, cô có thể tới bên chồng mình, nắm tay hắn và tránh thu hút quá nhiều sự chú ý từ phía Robin. Phải, cô có thể. Cô đứng thẳng lưng hơn.

“Tôi có thể đối phó với Artane”, cô vét hết can đảm tuyên bố.

Colin làu bàu, “VẬY đối phó ông ta đi. Ta sẽ vào làng và giúp cô lấy thứ có thể ứng phó mấy gã còn lại. Nếu bây giờ cô phóng ngay tới bên cạnh lãnh chúa của cô”.

Gillian ngạc nhiên nhìn gã, “Thật không?”. “Thật”, hắn lẩm bẩm.

“Ngài không phiền chứ?”

“Không”, gã đáp lại, thậm chí còn thô lỗ hơn. “À”, cô đột nhiên hiểu ra, “Tôi hiểu”.

“Cô chẳng hiểu gì đâu”, Colin dấm dẳng.

“Tất nhiên”, Gillian nghiêng đầu nói. “Tôi biết chứ, ngài đang thực sự muốn ném thử vài loại thảo dược làm đẹp.”

Colin chỉ nhú mày. “Biến ngay đi, cô gái. Ta sẽ không đi đâu cho đến khi thấy cô thực hiện tốt thỏa thuận của mình.”

Gillian bắt đầu băng qua cánh đồng hướng tới chỗ Christopher, mỉm cười. Rõ ràng Colin đã tình nguyện ném bất cứ cái gì nướng trên lửa ngay lúc này. Đối với một gã đàn ông không tin vào phù thủy, gã chắc chắn chẳng hào hứng viếng thăm bộ ba kia.

Cô nhận thấy tiếng cười ùng ục trong cổ họng mình. Ngày nào đó cô sẽ ngồi cạnh Berengaria và thảo luận về đàn ông cùng trái tim nhạy cảm của họ, cả tính kiêu căng nữa. Nghĩ tới Colin Berkhamshire tàn bạo sẵn lòng mạo hiểm tới lều phù thủy chỉ để uống tất cả những thứ giúp gã cải thiện diện mạo của mình. Quả là một câu chuyện thú vị!

“Ơn Chúa, phu nhân, nói chúng ta nghe điều gì làm cô cười vui vẻ như thế”, một giọng nói vang lên sau lưng Gillian, “để chúng ta có thể truyền cảm hứng cho cô lần nữa”.

Gillian quay cuồng, tay cô chặn lên cổ họng. Kendrick và Phillip đứng cách cô không quá ba bước. Gillian cảm giác hơi thở khó nhọc và tưởng mình sắp ngất. Cô thậm chí đã không nghe thấy tiếng bước chân của họ ngay phía sau. Tuy nhiên, họ đứng đó, nhìn thẳng vào cô, đợi câu trả lời.

Điều cô muốn làm là quay lưng lẩn ngay lối khác. Dù vậy, chân cô dường như đã mọc rễ tại chỗ rồi.

“Phu nhân”, Phillip nhú mày nhăn trán, “cô không khỏe sao?”.

Kendrick huých khuỷu tay anh mình. “Chúng ta đang làm cô ấy sợ, ngốc ạ.” Gã khuyu một gối trên đất bần, kéo theo anh mình. “Phu nhân Gillian, chúng tôi không có ý xấu”, gã thốt lên, ngược nhìn cô chăm chú. “Chúng tôi chỉ là nghe thấy tiếng cười đáng

yêu của cô và không chịu nổi khi không được nghe thêm. Cô có tha lỗi cho tội khiếm nhã vì đến không báo trước của chúng tôi và lần nữa ban tặng tiếng cười như khúc nhạc thiên đường không ạ?” Gã siết tay trong tư thế cầu khẩn.

Rồi gã cười với cô.

Gillian lùi một bước. Từ đâu những gã trai nhà Artane cười như vậy mới chính là điều bí ẩn. Chả trách tại sao luôn có vài ả hầu trong lâu đài tư tưởng đến Jason bất cứ lúc nào. Cậu nhóc sẽ không còn nghi ngờ về vẻ điển trai tương tự anh mình một khi cậu đến tuổi. Kendrick có nụ cười mà chắc chắn sẽ biến lý trí của phụ nữ thành mê muội.

Gillian ngậm ngừng xem xét. Chắc chắn, nụ cười của Kendrick đã biến suy nghĩ của cô thành thứ gì đó như hồ loãng, tuy nhiên cô thấy mình vẫn kiểm soát tốt trí óc. Cô nghiêng đầu sang bên và ngắm vị Lãnh chúa Artane trẻ tuổi. Gã thực sự có gương mặt hài hòa. Đôi mắt là một mảng xanh thu hút nhất. À, một lúm đồng tiền xuất hiện trên má khi gã cười. Cô khoanh tay trước ngực và tiếp tục ngắm. Một gã trai trẻ tuổi xinh đẹp nhất, nhưng cô thấy mình không hề bị ảnh hưởng.

Cô chuyển chú ý sang anh trai của gã. Tên này trông giống cha hơn, nét mặt ít trang nghiêm hơn, và tóc gã sẫm hơn em trai. Đôi mắt màu xám thép. Gillian nghi ngờ gã sẽ còn giống cha hơn nữa khi đến tuổi của Robin. Rồi cô có thể tưởng tượng vai gã rộng thế nào để sẵn sàng gánh vác danh hiệu gia tộc. Dù có hơi chải chuốt, Phillip vẫn là một người đàn ông sẽ được liệt vào danh sách những lãnh chúa vĩ đại nhất khi đến thời của mình.

Gillian đứng đó, âm thầm chiêm ngưỡng hai thanh niên mạnh mẽ đang quỳ trên nền đất bản dưới chân cô. Theo những mô tả thu thập được, đáng lẽ Gillian phải bị choáng váng nhưng thực

tế họ chẳng hề thu hút cô chút nào. Thậm chí là thất bại, vẻ đẹp kết hợp của họ lẽ ra phải làm cho cô không thốt nên lời và đột ngột cướp mất sự khôn ngoan của cô.

Nhưng, không hiểu sao, cô vẫn khá đứng đưng.

Cô nhận ra, ngay từ lúc bắt đầu, rằng cô chỉ thích sự cộc cằn và cái kính của Ròng xú Blackmour.

Đột nhiên, một phát hiện khác choán lấy cô. Cô không những đã đối mặt với Christopher Blackmour mà thậm chí cô vẫn còn khỏe mạnh để kể lại câu chuyện mình giành được tình yêu của hắn. Vậy thì, điều gì có thể làm cô sợ những chàng trai sở hữu nụ cười dễ chịu này, đã thế họ lại còn đang khuyu gối trước cô nữa?

Cô nhịp tay sau lưng và nghiêng đầu nhìn họ.

“Thưa ngài, tôi sợ mình không thể tự cho phép bản thân làm ngài cười thêm nữa, dù rất tiếc sẽ làm ngài buồn. Tôi phải tìm lãnh chúa của mình, vì tôi tin ngài ấy đang tự hỏi tôi đã lạc ở đâu.” Cô mỉm cười với họ. “Không ai phủ nhận cơn bốc đồng của ngài ấy nhỉ.”

“Quả thật”, Kendrick đứng thẳng dậy. “Vậy, hãy cho phép tôi hộ tống cô tới chỗ ngài ấy ngay bây giờ, thưa phu nhân.”

“Không, để ta”, Phillip vừa nói vừa đứng lên phủi bụi đầu gối. “Nếu cô cho phép, Phu nhân Gillian...”

“Anh đính hôn rồi, đồ ngốc”, Kendrick xua Phillip ra và mở rộng cánh tay hướng về phía Gillian.

“Và cô ấy đã kết hôn!”, Phillip kêu lên, giật cánh tay Kendrick ra.

Kendrick phớt lờ anh trai và khom lưng đưa tay lần nữa. Gã mỉm cười với cô. Gillian cười đáp lại. Kỳ thực, cô đã quá ngạc nhiên khi thấy mình dễ dàng mỉm cười đáp trả.

“Thưa phu nhân”, Kendrick lặng lẽ, “món quà từ nụ cười của cô chính là báu vật tôi sẽ luôn trân trọng”.

Gillian khoác tay gã khá dễ dàng. “Tại sao, thưa ngài”, cô nói, cảm động bởi sự ga lăng của gã, “ngài thực sự là một cậu bé ngọt ngào”.

“Cậu bé?”, Kendrick lặp lại. Gã đột nhiên đỏ mặt. Phillip phá lên cười ngay sau lưng họ. Gillian ngoảnh ra sau trông vào người thừa kế dòng họ Artane đang cười hô hố. Cô nhìn lại Kendrick, như tò mò muốn hỏi cái gì đã chọc anh trai gã cười. Nhưng trước khi cô kịp nói, Kendrick đã cúi chào cô.

“Tiểu thư, tôi có chút việc cần giải quyết. Cô có thể tránh sang bên vài bước và chờ tôi không? Tôi sẽ rảnh tay hộ tống cô sớm thôi.”

Gillian gật đầu và bước sang mấy bước. Tiếng cười của Phillip ngừng đột ngột. Cô xoay lại xác định chuyện gì xảy ra với gã, nhưng tất cả chỉ là một đám bụi mịn mù. À, một màn thể hiện tình anh em. Nhưng là màn trình diễn quá bạo lực! Chút ít lý do khiến đầu Robin bạc đi nhiều. Các chàng trai của ông hẳn là đã giải quyết cảm xúc với chút kích động.

Cô tự hỏi có quá khiếm nhã không khi cứ mặc họ chơi trò chơi của mình. Vì chắc chắn họ chẳng có ý định chấm dứt nó sớm.

Cô nhún vai, bắt đầu cất bước. Sau đó cô đứng sững lại, chỉ đơn giản đứng đó, nhận thức rõ sự việc.

Cô phải đối mặt với Kendrick và Phillip. Bằng sự dũng cảm không được gia cố thêm.

Cô dừng lại, xem xét hành động của mình từ mọi góc độ. Phải, cô nên đối mặt với họ mà không nao núng. Cô đã trò chuyện với các lãnh chúa lạ mặt mà vẫn sống sót để kể lại câu chuyện. Tại sao chứ, cô chưa một lần rúm ró!

Cô sải bước tiến lên, với sự hài lòng quá mức. Thực ra, giờ cô thấy hối tiếc khi đã cử Colin chạy việc, vì giờ đây cô nghĩ mình không cần thêm thuốc can đảm nữa.

Cô trông thấy chồng mình đang đứng cách khá xa, trò chuyện với Robin. Gillian căng đôi vai. Cô thậm chí có thể tiến tới xin lỗi ngài Robin vì đã vắng mặt trong bữa sáng. Tốt nhất cô nên làm thế khi sự can đảm vẫn đang tuôn chảy qua các tĩnh mạch như một dòng rượu mạnh.

Gillian mỉm cười băng qua cánh đồng. Cô đã chạm mặt các chàng trai nhà Artane và khuất phục họ! Quả đã có chuyện hay ho để kể với Berengaria vào lần gặp sau.

“Tôi sẽ hộ tống cô”, giọng nói làu bàu sau lưng. “Không, để ta!”

“Phillip, anh bạn, áo anh có vết rách kìa!”

Gillian ngoảnh đầu và trông thấy Phillip tung nắm đấm vào Kendrick. Gã con trai thứ của Robin gặp người thở mạnh. Gillian dừng lại, chờ Phillip tập tễnh đi về phía mình. Cô tìm lại lời hỏi thăm về đầu gối đang chảy máu lộ ra qua chỗ ống quần bị rách. Sau tất cả mọi chuyện, anh chàng vẫn tự hào với vẻ gọn gàng của mình.

Phillip dừng bước bên cạnh cô, cúi chào. Rồi gã giơ cánh tay ra.

“À, thứ lỗi cho tôi”, gã nói, giật tay lại. Gã phủi bụi trên áo, sau đó mới mở rộng cánh tay. “Nếu cô vẫn cho phép, phu nhân, tôi sẽ hộ tống cô an toàn đến chỗ lãnh chúa của cô?”

Gillian nhìn gã. Cũng có bụi vương trên tóc, nhưng cô quyết định không nói cho gã biết. Và chắc chắn là không bình luận gì về con mắt sưng húp của gã.

“Ngài thật lịch thiệp, thưa ngài”, cô nói, kèm theo nụ cười khá khiêm tốn dành cho gã. Cô muốn giữ thứ tốt nhất cho chồng mình. Hẳn không nhìn thấy, nhưng có thể Robin sẽ mô tả đủ chính xác cho hẳn nghe. Gillian khoác cánh tay Phillip.

Gã dẫn lối và cô bước đi, ngạc nhiên rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như thế. Cô đi chưa được mười bước đã nghe tiếng chân ai đó tới gần. Cô nhìn sang, thấy Kendrick cũng khập khiễng bên cạnh. Gã dường như khó lòng đứng thẳng, nhưng gã cũng giơ tay áo bám bụi ra.

“Hãy tiếp nhận, ta năn nỉ cô”, gã khò khè.

“Vâng, tôi dù sao cũng có hai tay”, cô từ tốn nói. Cô đặt tay phải của mình lên tay áo rách của gã, tránh vết rách ở da thịt. Tóc gã thậm chí còn bẩn hơn, nếu mang ra so sánh, chắc chắn bẩn hơn cả Phillip. Rõ ràng tình trạng của gã tệ hơn sau cuộc ẩu đả thân tình nho nhỏ.

Khi Gillian tiến tới thao trường bằng vẻ trang nghiêm của mình, cô ngạc nhiên với buổi sáng tốt lành này. Dù ngày đã bắt đầu kém lấp lánh chút ít, nó hẳn nhiên vẫn tốt đẹp.

Cô ngẩng đầu nhìn và thấy Colin đang lóc cóc băng qua cánh đồng tới chỗ Christopher. Gã hẳn đã di chuyển rất nhanh để vào

làng và trở lại trong thời gian ngắn. Có lẽ gã không nán lại uống chút gì.

Cô thấy gã và Robin nói chuyện với Christopher, ước chi mình có thể nghe xem họ đang nói gì với hắn. Theo biểu cảm trên nét mặt của Christopher, dù ở khoảng cách xa, cô đoán không có gì xảy ra.

Nhưng lúc đến gần chồng, cô có thể nhận ra hắn đang cố nín cười. Colin gác khuỷu tay trên vai Christopher và tay còn lại bụm miệng. Có lẽ cô đã lầm và Magda thực tế đã tọng thứ gì đó bị nấu thành than vào bụng gã trong chuyến viếng thăm. Rồi Gillian nhìn sang Lãnh chúa Artane, thấy ông mỉm cười triu mến nhìn cô. Cô vội vàng kiểm tra và nhận ra lòng dũng cảm vẫn còn ở lại bên mình; cô mỉm cười đáp trả Robin.

“Lãnh chúa Christopher”, Kendrick rên rỉ, “phu nhân của ngài đã được hộ tống an toàn tới bên cạnh ngài”.

Miệng Christopher giật giật. “Ta biết người đã trải qua khoảng thời gian vất vả, anh bạn.”

Kendrick chỉ có thể than thở. Gillian thấy mắt Colin lóng lánh nước. Cô chau mày.

“Ngài uống cái gì không ổn hả?”, cô hỏi. Gã đưa ra một túi da, thả vào tay cô.

“Của cô đây, phu nhân”, Colin nói, suýt nôn ra tay mình và chậm chạp lắc đầu, “dù ta cá là cô không cần chúng. Tốt nhất hãy đưa cho mấy gã Artane đi”. Sau đó gã bật cười. Gã quay lưng bỏ đi, vẫn cười hả hê.

Gillian nhìn gã cuối cùng đã tới được chân tường thành. Cô chau mày. Gã gập đôi người rồi ngã vật xuống đất.

“Christopher, em sợ Colin đã ăn phải thứ gì đó bị hỏng”, cô lưu ý. “Ngài ấy có vẻ khá kiệt sức.”

Chồng cô vươn tay kéo cô vào lòng. Hắn cười khanh khách. “À, Gill”, hắn vừa cười vừa nói, “em đúng là báu vật”.

Hắn nâng gương mặt cô rồi hôn lên nhẹ nhàng. “Em đã đánh gục tất cả bọn ta.” Hắn mỉm cười với cô. “Vấn đề cấp bách của em đã được xử lý chưa, tình yêu?”

“Rất thỏa đáng, lãnh chúa của em.”

“Vậy hôm nay em sẽ ở bên cạnh ta chứ?”

Gillian chỉ dịu dàng ôm hắn chặt hơn. “Em sẽ chẳng đi đâu nữa, lãnh chúa.”

“Đó là nhờ một bàn tay chăm chút”, Kendrick vu vơ ám chỉ, “nhưng còn bàn tay khác nữa cần được biết đến. Liệu tôi có thể đưa ra đề nghị khiêm nhường...”

“Không, anh trước”, Phillip cắt ngang. “Tay áo anh tới giờ vẫn sạch hơn.”

“Sẽ không lâu đâu”, Kendrick găm gù.

Robin bắt đầu bật cười. Gillian lén nhìn ông từ nơi trú ẩn trong vòng tay chồng.

“Thưa ngài”, cô nói, “Tôi sợ là mấy chàng trai của ngài đang thể hiện cảm xúc quá độ”.

Robin chỉ lắc đầu, cười toe toét. “Cô đã làm mấy thằng con ta trở thành kẻ ngốc, cô gái. Và giờ cô phải thực hiện nhiệm vụ buổi sáng của mình, có lẽ cô nên chăm sóc ngài lãnh chúa đây trong khi bọn ta dạo quanh thao trường nhỉ? Hẳn thật không thể chịu được nếu không có sự dịu dàng của cô.”

“Con chưa bao giờ khó chịu”, Christopher chĩnh lại. “Tránh đường cho ta nào, Kendrick. Đến đây, Gillian, đừng đứng gần bọn họ khi họ vừa lăn lộn dưới đất. Phải không Robin, con tàn bạo và hoang dã, nhưng chưa bao giờ khó ưa.”

“Khó bảo và cứng đầu”, Robin nhấn mạnh, thúc Phillip tránh lối đi cho ông. “Con không nhớ lần mình từ chối rời thao trường trong cơn bão...”

Gillian lắng nghe cuộc hội thoại đang diễn ra và sớm nhận thấy mình đang bước giữa hai người đàn ông, hai bàn tay cô đều trong cánh tay họ. Cô chẳng làm gì được ngoài tươi cười. Cô đang ở đây, đi dạo giữa Ròng xứ Blackmour và Robin xứ Artane, hai người đàn ông hung tợn nhất nước Anh, và chẳng cảm giác được gì ngoài niềm vui dưới ánh mặt trời.

Cô gắng kiểm soát sự gan dạ của mình.

Đó là buổi sáng đáng chú ý nhất.

CHƯƠNG 27

Christopher dựa lưng vào tường thành, nhíu mày. Thánh thần ơi, hai tuần lễ! Dù quý mến Robin nhiều đến thế nào, hắn vẫn phải thừa nhận bản thân thực sự phát bệnh với các vị khách của mình. Đặc biệt là mấy đứa con của Robin. Hắn dành phần lớn thời gian trong suốt hai tuần để nghe Kendrick và Phillip đấu khẩu xem ai được ngồi cạnh Gillian, hay hát cùng cô, hoặc hộ tống cô đi đây đó. Ích lợi duy nhất từ tất cả các cuộc đấu đá là làm họ bận rộn đến nỗi không đủ thời gian khuấy động những trò tinh quái khác.

Đáng tiếc là mấy anh chàng đã không thể ngừng ẩu đả nhau bất kể ban đêm. Điều chắc chắn sẽ cứu vớt hắn khỏi tình trạng bực bội hiện giờ.

“Ngựa của ngài, thưa lãnh chúa”, một tiểu đồng cắt ngang suy nghĩ của hắn. “Ngài có muốn lên ngựa bây giờ không? Dường như ngài Kendrick khá bồn chồn khi phải chờ đợi.”

“Hắn nhiên”, Christopher nói rồi đu lên yên ngựa.

Mặc dù Christopher thích đổ trách nhiệm cho những gì hắn phải đối mặt hiện nay lên người Kendrick, hắn vẫn biết đó là lỗi của Colin. Đáng nhẽ hắn nên nhồi thêm thức ăn vào đĩa của Colin vào buổi sáng. Nếu gã đàn ông đó bận rộn hơn với khẩu phần của mình, có lẽ gã sẽ ít thì giờ chuyện trò tán gẫu. Và chính những tiếng rì rầm tao nhã đó đã khiến Robin hay được việc Christopher đấu thương.

Một khi Colin lỡ phun ra chi tiết đáng giá, gã dường như không thể khống chế bản thân mà gợi ý rằng Robin nên tự kiểm chứng.

Christopher cúi người xuýt xoa cổ con ngựa để an ủi nó. Ít ra Jason đã giữ cho Gillian bận rộn. Thật quá bẽ bàng khi bị hạ nhục trước mặt thầy cũ và cô vợ trong cùng một buổi sáng.

Nếu được lựa chọn, hẳn thà đi dạo bãi biển với người phụ nữ của mình. Hoặc đặc biệt hào phóng, hẳn sẽ mời Robin đi cùng. Mấy gã kia cũng thế, miễn là họ duy trì khoảng cách vài trăm bước phía sau.

“Christopher?”, Colin gọi.

Christopher lẩm bẩm nguyên rủa. Hẳn đã gắng hết sức tránh khỏi thao trường trong suốt tuần qua. Hẳn đã làm Robin phân tâm với việc điều hành lâu đài, phát triển làng mạc, cùng một, hai buổi chiều đi dạo bên Gillian. Quả thật, hẳn không thể chối rằng mình thích ngồi trước lò sưởi trong đại sảnh hơn, chẳng cần làm gì ngoài trò chuyện với vị lãnh chúa cũ về các vấn đề ít quan trọng. Khoảng thời gian đó hẳn hầu như quên mất chuyện mình bị mù và những thứ hẳn đã đánh mất. Thao thao bất tuyệt với Robin trong khi nắm tay Gillian, hẳn còn muốn gì hơn nữa chứ?

“Chúa ơi, anh bạn, tỉnh dậy đi!”, Colin cau gắt.

Thay cho lời đáp, Christopher nâng cây thương lên. Colin tuyên bố bắt đầu. Christopher thực tế kém nhiệt tình hơn khi đối đầu với Kendrick, nhưng gã vô lại đó cứ nhất quyết phải thế. Phillip thì hẳn có thể xử lý, nhưng trong chiến đấu, Kendrick chắc chắn hơn hẳn người anh kia của gã. Thậm chí nếu mắt còn sáng, hẳn vẫn có thể phải vã mồ hôi khi muốn hất ngã ngựa con trai của Artane. Bị mù, làm vấn đề trở nên khác hẳn.

“Ta đi lấy ít rượu!”, Colin rống lên.

Rượu trong chiếc cốc ở tay phải - Christopher hầu như không còn bận tâm đến các tín hiệu nữa. Hắn chuyển cây thương sang phải và hạ xuống.

Christopher nghe âm thanh va chạm trước cả khi cảm nhận nó, hắn thề là đã nghe được tiếng chửi rủa nhiệt tình của Kendrick. Hắn hình dung mình nghe thấy tiếng thở gấp của Robin.

“Lại”, Colin thông báo từ phía chân tường.

“Chết tiệt”, Christopher lẩm bẩm. Hắn cười đến cuối làn đầu và con ngựa đen dẫn cả hai theo hướng nó muốn.

“Lãnh chúa, đối tượng khác”, một gã lính hô lên từ bên phải hắn.

Christopher ném cây thương gãy sang bên và tóm lấy cây mới. Hắn giữ thăng bằng bằng cánh tay và chờ đợi, thậm chí cảm giác kém hài lòng về tương lai trước mắt hơn lần chạm trán vừa rồi.

Colin phát lệnh bắt đầu. Christopher thúc gót chân của mình và con ngựa chồm tới trước. Hắn hạ thấp thương như thể thật sự có khả năng trông thấy điểm đích dự định. Colin không nói gì, nên Christopher biết mình đã tiến đến gần mục tiêu.

“Phòng thủ!”, Colin buột miệng.

Christopher nâng khiên cao hơn nhưng vẫn giữ thăng cây thương. Va chạm gần như hất hắn khỏi ngựa.

“Lạy Thánh thần!”, Robin kêu lên.

Christopher xoay ngựa vòng quanh và chờ thông báo. “Hắn ngã rồi!”, Colin lớn tiếng, nghe có vẻ quá thỏa mãn. Christopher đánh ngựa hướng về phía Colin và tin rằng chú ngựa đen sẽ kịp

dừng lại trước khi đâm bổ vào ai đó, vì nó chẳng có hứng thú làm vậy.

“Tốt lắm, Christopher!”, Robin nói.

Christopher nhận ra Robin nắm lấy dây cương. Hắn xuống ngựa khi cái tôi còn nguyên vẹn. Hắn thấy bả vai mình bị tóm lấy rồi lay mạnh. Hắn là Robin đã làm. Chỉ có Robin mới lắc hắn như thế hắn còn là thằng bé mười hai tuổi.

“Người thầy chưa, Berkhamshire?”, Robin hỏi. “Ta đã huấn luyện thằng nhỏ này, người biết đó. Điều tốt đẹp chết tiệt mà ta từng làm, nếu người thắc mắc.”

“Ta không nghi ngờ đâu”, Colin cần nhần.

Robin chỉ cười và lay Christopher lần nữa. “Thánh thần ơi, Christopher, nhưng con chả mất đi chút kỹ năng nào. Ta không thể chọn ai giỏi hơn cho Jason.”

Christopher thở dài. “Tiếc thay nó chỉ thấy con luyện tập với không khí.”

“Như thế đủ rồi”, Robin nói. “Ta hài lòng hơn với những điều nó có thể học được nhờ tự chứng kiến.”

Christopher chẳng cảm thấy gì hơn ngoài sự nhẹ nhõm bởi lời khen ngợi, vì đôi lần hắn tự hỏi liệu Jason có giỏi hơn nếu học việc từ người khác không.

“Ừm”, Robin nói, “sáng nay con đã thể hiện rất tốt. Và, Chris”, ông bổ sung, giọng đột nhiên lặng đi, “Ta chẳng thấy có gì khác biệt, nếu ta là một người lạ mới quen biết con”.

Christopher trào dâng niềm tự hào. Chẳng nghe ra chút xót thương nào trong giọng điệu Robin, chỉ có sự khâm phục và hài lòng. Có lẽ rốt cuộc đây cũng không phải một buổi sáng lãng phí.

“Cảm ơn, thưa thầy”, hắn nhẹ nhàng đáp lại. “Con đã tập luyện chăm chỉ để được điều luyện như thế này.”

“Ta chưa bao giờ không tin tưởng con, chàng trai.”

“Nhiều lần con đã thất bại”, Christopher thừa nhận.

Hắn nghe Robin cười khục khặc. “Tốt, cậu bé, thực tế, ta cũng từng có những lần thất bại. Nhưng ta có khuynh hướng không nói quá nhiều về chúng.”

“Con không nghĩ ngài như thế.”

Robin đáp lại bằng một nụ cười. “À, Chris, đến đây, quảng giáp lại đó, chúng ta sẽ cùng đi tìm phu nhân của con và tận hưởng hết ngày nghỉ này. Đủ xung đột cho buổi sáng rồi. Này, cẩn thận đừng giẫm lên Kendrick.”

“Cảm ơn nhé, cha”, Kendrick thở hển hển. “Con cần giúp một tay, nếu cha không phiền.”

“Nhờ anh trai con đi. Christopher và ta phải đi tìm phu nhân của nó.”

“Đợi con với!”, Kendrick gọi với theo. “Không”, Robin vui vẻ ném trả lại. Christopher cười thầm, “Ngài hơi tàn nhẫn đó, lãnh chúa”. “Cảm ơn lời khen”, Robin thốt lên, giọng điệu nghe như muốn bật cười. “Ta làm tất cả mọi thứ có thể để hành hạ đám trẻ. Tụi nó luôn đổ vấy việc cho ta. Giờ thì, con nghĩ phu nhân của con đang ở đâu?”

“Có Thánh mới biết”, Christopher trả lời, “nhưng chúng ta sẽ tìm thấy cô ấy sớm thôi”.

Dù hẳn nghĩ sẽ sớm tìm ra song cơn nhức nhối vẫn trôi dạt trong tim hẳn. Mong muốn nhìn thấy Gillian đột nhiên dâng trào mạnh mẽ và làm hẳn nghẹt thở. Thánh thần ơi, nhưng hẳn sẽ có đủ thời gian ở cùng Gillian. Rất khó, khi Kendrick và Phillip thêm khát cô như lũ sói đói. Hẳn nhú mào.

Có lẽ đã đến lúc Robin nên trở về Artane, trước khi có chuyện xảy ra với người thừa kế và đứa con thứ của ông ấy.

Gillian cẩn thận kiểm tra lại bản thân, sau đó nhìn sang Jason. “Cậu chắc chứ?”, cô hỏi. “Sẽ không ai trông thấy chứ?” Jason lắc đầu, “Không, thưa phu nhân”.

“Nhưng nếu cha cậu quay về từ thao trường.”

“Phu nhân, ông ấy không tới đâu. Đã bao giờ cô thấy ông ấy đi lại trong vườn chưa?”

Gillian siết chặt chuôi kiếm gỗ. “Chưa”, cô chậm chạp tán thành. Có lẽ cô thực sự sắp được huấn luyện riêng.

Jason đã bắt gặp Gillian đang giả vờ đấu kiếm với cha cô trong căn phòng trên đỉnh tháp vào mấy tháng trước và ngay lập tức tình nguyện dạy cô. Sau ngày đầu tiên, cô không thể nhắc nổi cánh tay để tự múc thức ăn cho mình vì cơn đau nhức, cô suýt từ bỏ. Song cuối cùng, tập luyện với một đối thủ hiện hữu khác xa với việc đắm vào không khí, dù cô tưởng tượng ảo ảnh của người cha ghê gớm sống động đến dường nào.

Rốt cuộc, Gillian luận ra rằng luyện tập với Jason cũng gần như được huấn luyện cùng Christopher nên cô đã thôi suy tính. Nếu

không có biến cố gì, cô hẳn còn có thể yểm hộ phía sau Christopher khi cần.

“Bây giờ, cô phải tấn công tôi thật sự”, cậu ta tuyên bố, “Tôi thể, thừa phu nhân, là mấy ngày qua cô quá tử tế”.

Cậu giơ kiếm và ra hiệu bằng tay kia. “Vờ như cô đang bị tôi khiêu khích.”

Gillian cười, “Ồ, nhưng tôi chả bao giờ bị thế, Jason. Cậu là một cậu bé dễ thương”.

Jason chau mày. “Tôi không phải cậu bé, phu nhân. Vài năm nữa tôi sẽ được phong hiệp sĩ và trở thành người đàn ông thực thụ. Và thực ra, lãnh chúa chẳng phiền khi giả vờ khiêu khích tôi.”

Gillian chớp mắt. “Tôi khẳng định ngài ấy không giả vờ.” Jason nở nụ cười. “Hẳn rồi, phu nhân.” Cậu bước tới đập vào lưỡi kiếm của cô. “Nào, hôm qua chúng ta đã thực hành bài học gì?”

“Kiểm soát cơn giận.”

“Phải”, Jason cố bắt chước Christopher, “và cô đã tiến xa trong việc làm chủ nó. Cô không biết kỹ năng như thế một ngày nào đó sẽ cứu sống cô. Tôi biết nó đã cứu lãnh chúa của mình. Cha tôi cũng vậy”, cậu nói thêm. “Chúng ta bắt đầu thôi.”

Gillian nắm chặt chuôi kiếm bằng hai tay và đánh bật đòn tấn công thuần thực của Jason. Cậu ta cầm kiếm gỗ bằng một tay, cứ như nó nhẹ bẫng. Sau đó, một lần nữa, đọ sức với lưỡi kiếm thật, điều đó có vẻ vô nghĩa. Dù kiếm của Jason không quá nặng, cô vẫn khá khó khăn mới có thể nhấc được nó, đó là chiến tích đáng kể so với một lưỡi kiếm gỗ. Kiếm của Christopher thậm chí nặng hơn cả của Jason. Dù cho Gillian có thể nhấc lên, nhưng cô

còn lâu mới giữ cánh tay thẳng bằng được. Christopher cầm nó một cách dễ dàng. Phải mất nhiều năm trời mới tập được lượng cơ bắp cần thiết để sử dụng một vũ khí như vậy... “Oái!”, cô kêu lên. Lưỡi kiếm phẳng của Jason đã để lại dấu ấn trên cánh tay đau nhói của cô.

“Chỉ trong lúc luyện tập thôi. Trong cuộc chiến thực sự cô sẽ chẳng cảm thấy đau đâu vì đầu cô sẽ yên nghỉ trên mặt đất bên cạnh thi thể nhàu nát. Nào, lại lần nữa.”

Cảm giác bị khiêu khích giờ không thành vấn đề với Gillian. Cô nhận ra lần đầu tiên mình thực sự tham gia vào một cuộc chiến. Ánh mắt kiên nhẫn đến chán nản của Jason giữ nguyên trên gương mặt cậu ta. Điều đó còn kích động cô hơn. Cô huơ kiếm liều lĩnh, chẳng muốn gì hơn là thoát khỏi ánh mắt đó.

Điều tiếp theo cô biết, kiếm mình đã nằm trên mặt đất, Jason xoay vòng quanh vai cô với lưỡi kiếm ấn vào cổ họng.

“Cô đã chết”, cậu nhóc dứt khoát. “Phu nhân Gillian, cô phải để cảm xúc bộc lộ khả năng tốt nhất của mình. Nếu như phải cảm nhận, hãy để nó bộc phát thành cơn giận và kiểm soát lấy!” Cậu ta lùi xa và ra hiệu cô nhặt thanh kiếm. “Lượm nó lên và chúng ta bắt đầu lại.”

“Tôi không muốn tập nữa”, cô lẩm bẩm.

“Tù bỏ là... hèn nhát”, Jason kết câu chậm rãi.

Gillian đập nhẹ thanh kiếm bật lên bằng chân, đôi mắt không rời Jason. Cô trừng trừng nhìn cậu. “Khôn ngoan đó, phu nhân.” Cậu hơi cúi người chào. “Hãy xem tôi như ai đó cô muốn giết và để tôi thấy rốt cuộc thời gian bỏ ra có lãng phí hay không. Liệu có ai quan tâm...”

Gillian không để cậu nhóc nói hết câu. Chẳng hiểu thế nào, cô đặt vào lòng tay tất cả cơn giận từng dành cho cha. Cơn giận đầu tiên khiến cô rùng mình, rồi nó trôi qua, để lại sự quyết liệt và sắc bén như lưỡi kiếm của Christopher. Mọi thứ cô từng học từ William và đã học ở Jason trong hai tháng qua gọi lại trong cô thật rõ ràng. Cô áp sát người cận vệ của chồng một cách điềm tĩnh, như thể đã làm vậy mỗi ngày trong hai chục năm trời. Thanh kiếm bỗng nhẹ bẫng trong tay và Gillian cầm nó với kỹ thuật mà cô không biết làm sao mình có được.

Cô tưởng tượng Jason là cha mình. Cô mỉm cười kiên quyết ngay từ đầu, Jason nhảy qua nhưng tránh không đủ nhanh và cạnh sắc của thanh kiếm gỗ đã khảm vào xương sườn cậu nhóc. Tiếp theo cô tấn công đến nỗi cậu ta phải loạng choạng lùi lại. Thừa thế xông lên, cô tiếp tục đẩy Jason lùi vào chân tường. Cô rít mạnh hóp lấy không khí, tận hưởng cảm giác chiến thắng áp đảo. Cô chĩa cạnh cùn của thanh gỗ vào cổ họng chàng trai.

“Người đã chết, cậu bé”, cô nói qua nụ cười.

Mắt Jason mở to chưa từng thấy, anh chàng toát mồ hôi và cứng họng, biểu hiện mà cô chưa bao giờ trông chờ sẽ nhìn thấy ở cậu ta.

Rồi cô nhận ra Jason không lùi vào tường, mà lùi trúng cha mình. Cô ngược lên và bắt gặp đôi mắt xám của Robin Artane. Ông cũng ngạc nhiên hệt như con trai ông.

Cả Colin, Kendrick và Phillip, những người đang đứng thành một hàng nghiêm chỉnh ngay cạnh Robin.

Đến lượt Gillian không nói nên lời. Mặt cô ngập trong màu đỏ, cô sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để có thể nấp giữa đám cây cỏ và biến mất khỏi tầm nhìn của những người chiến binh này.

“Lạy Đức Thánh nhân từ, Chris”, Colin thì thào kinh ngạc, “cô ấy vừa đánh bại tên cận vệ của người”.

Ánh mắt Gillian lướt tới gương mặt Christopher. Hắn đứng cạnh Colin, vẻ mặt khó hiểu. Cô buông rơi thanh kiếm và chạy tới bên hắn.

“Lãnh chúa”, cô thở thê, “Em xin lỗi...”.

Christopher tóm lấy eo và nhắc bổng cô lên, cười rộ.

“Ừ, em nên nhận lỗi! Thánh thần ơi, Gill, cậu bé đó có thể chẳng bao giờ lấy lại được tinh thần sau một trận thua như thế.” Hắn đặt cô xuống, hôn ngấu nghiêng đôi môi cô và cười lớn. “Thấy rõ chưa, các chàng trai?”

“Thật đáng kinh ngạc”, Phillip thốt lên.

“Không tin nổi”, Kendrick nói. “Ta muốn là người kế tiếp luyện tập với cô ấy. Phillip, hãy đợi đến lượt như một chàng trai tử tế đi. Nào, Jason, giúp ta cởi bộ giáp, rồi đưa thanh kiếm đây. Hãy xem liệu Gillian đáng yêu của chúng ta có thể đánh bại tất cả vào trưa nay không.”

Gillian vòng tay ôm lấy Christopher. Cô chôn mặt sâu vào ngực hắn, mong chui rúc trong y phục của hắn nếu có thể. Cô không muốn phải đối diện thêm với bất kỳ người anh em nhà Artane nào nữa trong trận đấu kiếm. Mặc dù, Christopher đang thực sự cố đẩy cô ra.

“Xem nào, Gill”, Christopher thì thầm. “Ta muốn thấy Kendrick chịu nhục.”

“Nhưng em không luyện tập cùng bất cứ ai nữa”, cô phản đối.

“Không”, Jason lên tiếng, lấy lại khả năng nói chuyện, “nhưng cô đã đánh bại tôi một cách ngay thẳng. Nào, chúng ta phải cột tay phải của Kendrick vào hông, để anh ấy chiến đấu bằng tay trái. À, tôi sẽ đặt cược một nén vàng vào cô, Phu nhân Gillian”. Cậu nhóc cười rộ. “Tôi dám khẳng định cô sẽ thắng Kendrick dù anh ấy dùng tay phải!”

Kendrick đẩy em trai mình. “Christopher sẽ không phiền nếu anh bộp vào mặt cậu đâu, em trai. Anh chắc cậu còn nhớ ký ức tuổi thơ khi anh làm vậy chứ, nên hãy coi chừng mồm miệng.”

Christopher gỡ tay Gillian đang ghì sau lưng mình ra. “Đi đi, Gill. Chỉ cần đừng làm hấn tổn thương nặng quá.”

Đó là sự khởi đầu cho một buổi chiều thật dài. Gillian đánh bại Kendrick, mặc dù cô là người đầu tiên thừa nhận gã dành nhiều thời gian để tăng bốc cô hơn là đấu kiếm. Phillip cũng dễ dàng bị giải quyết. Gã thốt lên đầu hàng sau khi cô ép gã trượt chân vào vũng bùn.

Sau một lúc nghỉ ngơi, tự thân Robin cầm kiếm đấu với cô. Gillian xin khát được một lát. Cô ép Colin phục vụ vài câu chuyện hóm hỉnh cho ngài Artane và tìm chỗ nấp trong vòng tay chồng mình khi hấn đang nằm hóng mát dưới bóng râm của lâu đài. Hấn kéo cô ngồi xuống đám rêu bên cạnh hấn và say đắm hôn cô.

“Thật là một cô rông cái dữ dội”, hấn nói. “Làm sao ta giữ được cô ấy đây?”

“Bằng cá tính mãnh liệt”, cô đáp, “hoặc đôi mắt xanh biếc, thưa ngài. Em thề em không bao giờ có thể xác định mình yêu điều nào nhiều hơn”.

Hắn mỉm cười. “Ta có thể hiểu tại sao, vì cả hai thứ ấy đều quá hấp dẫn.”

Gillian cười khi áp lòng bàn tay vấy bẩn của cô lên má hắn. “Em gần đây không được nhìn thấy ngài nhiều như em muốn, lãnh chúa của em.”

“Suy tính của ta sẽ chính xác.”

“Ngài định là chúng ta sẽ chuồn đi lúc nào đó ấy hả? Có lẽ khoảng một hoặc hai giờ bên bờ biển?”

“Chuồn đi?”, giọng Kendrick vọng lại từ chỗ gã ngồi sau lưng cô. “Không có bọn ta sao? Chắc chắn không được rồi, phu nhân.”

Gillian quan sát biểu cảm tối sầm của Christopher. “Bằng chuyện người đã bị đánh bại hai lần trong sáng nay, tên vô lại kia”, Christopher gầm lên, “có lẽ người nên rút lui về phòng và nghỉ ngơi đi”.

“Nghỉ ngơi?”, Kendrick đáp lại, nháy dưng lên. “Không cần thiết. Ta cảm thấy thoải mái y như vừa qua đêm trên chiếc giường đệm lông ngỗng êm ái nhất của nhà vua. Đến đây, Phu nhân Gillian của tôi, chúng ta cùng đi tới bờ biển.”

“Không nghi ngờ là tiểu thư Gillian của ta sẽ ngất vì hạnh phúc với ý tưởng đó”, Christopher nói, siết chặt vòng tay hơn. “Tuy nhiên, ta nghĩ là cô ấy cần một chiếc áo choàng cho chuyến đi. Sao người không xông xáo đi trước đi, anh bạn, tìm lấy một chỗ thoải mái? Chúng ta sẽ theo sau ngay.”

Gillian thấy Kendrick đẩy cha và anh em mình rời khu vườn, lên ngựa của họ và phi qua cổng.

“Ranulf!”, Christopher gọi.

Gillian quan sát vị đội trưởng của chồng đang băng qua sân trong và chạy lại khu vườn bên dưới trường thành.

“Thưa lãnh chúa?”

“Khóa cổng suốt buổi chiều, được không?”

“Nhưng, Artane và các con ngài ấy...”

“... sẽ chiếm đóng bờ biển trong vài giờ tới. Khi Robin bắt đầu đe dọa khả năng phát triển nòi giống nhà Blackmour của ta, hãy cho họ vào. Còn từ giờ đến lúc ấy, ta muốn yên tĩnh bên phu nhân mình.”

“Theo lệnh ngài, thưa lãnh chúa.”

Ranulf biến mất trên lối đi. Gillian nhìn chồng nằm xuống và ôm lấy eo mình. Cô duỗi người bên cạnh hắn, gối đầu lên vai hắn.

“À”, Christopher nói với một tiếng thở dài thườn thượt, “đây là điều ta thiếu thốn suốt mấy tuần qua”.

Gillian cười. “Điều đó là gì?”

“Một cô nàng ngang tàng xuất hiện giữa khu vườn của ta.” Hắn đặt môi lên mái tóc vợ. “Em nghĩ sao nếu chúng ta ném hành lý của Robin ra khỏi thành và đóng kín cửa mấy tháng tới?”

“Ồ, Christopher”, cô cười, tựa đầu nghiêng nghiêng trên khuỷu tay và nhìn hắn. “Chắc chắn ngài không có ý định như thế.”

Hắn gác tay sau gáy Gillian và ghì cô xuống hôn thật mạnh. “À, ta sẽ làm thế, tình yêu ạ. Ta quý ngài ấy, nhưng ta đã phải gặp mặt Robin quá nhiều mà lại nhìn em chưa đủ.”

“Ngài gặp em hằng đêm.”

Christopher lắc đầu. “Không đủ. Chúng ta chưa được ngủ trưa cùng nhau hơn hai tuần rồi. Ta chẳng có lấy thời gian bình an và yên tĩnh hát cho em nghe. Chúa ơi, Gillian, ta còn chưa trò chuyện với em đủ để biết gần đây em đã hành hạ đám người hầu những gì!”

“Em không hành hạ bất cứ ai”, cô lắc đầu nói. “Ngài Kendrick.”

“Em hầu như không hành hạ ngài ấy.”

“Nhưng em đã làm”, Christopher thô lỗ nói. “Anh chàng đó rên rỉ liên tục về tình trạng hôn nhân của em. Cứ như em sẽ là của hắn nếu được tự do!”

“Ngài ấy toàn nói lời xu nịnh, thưa lãnh chúa của em”, cô mỉm cười vì biểu hiện thô lỗ của chồng, “nhưng em khẳng định ngài ấy chẳng có ý như thế”.

Christopher chau mày. “Dĩ nhiên hắn có ý rồi. Và hắn nên như vậy. Anh chàng đó có con mắt sắc sảo với cái đẹp, rõ ràng hắn không bao giờ nói đủ về em.”

Gillian cảm giác mình bắt đầu đỏ mặt. “Ôi, lãnh chúa...”

“Có thể đó chỉ đơn thuần vì ta ganh tị với hắn khi hắn có thể nhìn thấy em”, Christopher lại nhú mày. “Phải, nó kích động ta mãnh liệt vô cùng khi hắn có khả năng nhìn thấy điều mà ta không thể, dù ta thừa nhận mình thích thú với những mô tả của hắn.”

“Ngài ấy luyện thuyên quá nhiều”, Gillian công nhận. Christopher làu bàu. “Ừ, thật vậy. Ta cá là mình có thể tiêu hóa

việc này nếu hấn chấm dứt chuyện giày vò ta”, hấn nói tiếp, rõ ràng muốn hâm nóng đề tài. “Hấn lắm nhảm hàng giờ liền cứ như chẳng bao giờ đủ, hấn sẽ làm được gì ngoài trở thành một kẻ hát rong chứ! Thánh thần ơi, nhưng ta khó lòng chịu đựng nổi nếu hấn hát ballad!”

“Im lặng dễ chịu hơn”, Gillian kiến nghị.

“Em khó lòng trách ta vì đã chán ngấy sau hai tuần.”

“Không, em không thể.”

“Và cách họ nấn ná bên bàn ăn”, Christopher phàn nàn. “Em sẽ nghĩ rằng hai tên đó đang quyết tâm ăn sạch tử thịt nhà ta! Ta gần như suýt đề nghị họ mau quay về tàn phá kho lương của cha mình.” Hấn nhướn mày với cô. “Em nghĩ sao?”, hấn hỏi.

“Vâng, thưa lãnh chúa ...”

“Và trong lúc chúng ta bàn luận về đề tài đó”, Christopher kết luận, “để ta cho em hay, Kendrick là kẻ cuối cùng mà ta muốn nói tới. Giờ chúng ta hãy cố thoát khỏi gã một lúc đi”, hấn bổ sung.

“Ồ, Christopher”, Gillian cả cười. “Ngài là người đàn ông khó tính nhất.”

“Ta là kẻ thành thật khôn kiếp và ta không bận tâm.”

“Em nghĩ ngài là gia chủ tuyệt vời”, cô nói và cúi xuống điệu dàng hôn hấn. “Ngài khiến họ cảm thấy được vô cùng hoan nghênh.”

“VẬY sau này ta hấn được phép lơ là”, hấn lầm bầm. “Mấy gã đó ít ra phải cảm thấy mình nên về nhà ngay bây giờ.”

Gillian cười ồ, “Ôi, Christopher, em yêu ngài biết bao. Làm sao em sống nổi nếu thiếu vắng sự cầu nhau của ngài?”

“Có khả năng em rồi sẽ chán”, hắn nói. “Ta tự hỏi làm thế nào em sống nổi nếu thiếu những nụ hôn của ta. Quả thật, ta dám khẳng định em đã phải chịu đựng quá nhiều vì gần đây thiếu vắng chúng. Lại đây và lấp đầy nó.”

Gillian không thể ngừng cười. Lời tâng bốc từ những anh chàng Artane chỉ mang đến cho cô niềm vui thoáng qua, hiển nhiên, vì thực sự là chuyện mới lạ khi các lãnh chúa bảnh trai lại ca ngợi tán dương vẻ đẹp của cô. Nhưng chúng làm sao so sánh được với lời cộc cằn của Christopher? Hoặc những đòi hỏi làm cô chú ý? Hay vẻ cau có khi hắn cảm thấy không được gặp cô nhiều như mong muốn vào bất kỳ lúc nào trong ngày? Phải, đây là một thứ tình yêu cần được trân trọng.

Gillian cười với hắn. “Ngài sẽ hôn em trước, hay em sẽ kể cho ngài nghe chuyện xảy ra trong ngày trước đây, thưa lãnh chúa?”

Hắn ghi đầu cô xuống và hôn nồng nhiệt. “Mỗi thứ một ít, ta nghĩ vậy.”

“Và em nên bắt đầu từ đâu?”

“Em nên bắt đầu bằng việc nói ta nghe xem ta trông mệt mỗi thế nào và làm sao em chắc chắn ta cần phải ngủ.”

“Em khẳng định trông ngài không quá mệt mỗi như ngài nghĩ.”

“Vậy thì cứ trò chuyện với ta đến khi mệt chết”, hắn ra lệnh. “Ta chắc mình sẽ khá mệt vào lúc em kết thúc câu chuyện.”

Gillian cười khẽ khi viền ngón tay lên môi hắn. “Ngài thực sự muốn em làm vậy sao?”

Hắn đột nhiên mỉm cười, một nụ cười thâm nảo quyến rũ. “Có lẽ giấc nghỉ trưa của ta phải chờ một chút. Hãy kể ta nghe, tình yêu.” Hắn nói, vươn tay chạm vào tóc cô. “Hôm nay em mặc gì, dưới ánh nắng tóc em trông thế nào. Kể xem loài hoa gì đang nở rộ trong vườn. Kể tất cả, Gillian. Ta khao khát vì không được nghe giọng nói của em thật nhiều và không được chạm vào tay em.”

Vẻ nghiêm túc trong lời hắn nói khiến cô muốn bật khóc. Cô cúi đầu hôn hắn cho đến khi cảm nhận những giọt lệ ngập tràn đôi mắt.

Rồi Gillian làm theo những gì hắn đòi hỏi.

CHƯƠNG 28

Nỗi tò mò cứ tăng lên trong lòng khi Robin Artane đi bộ trên hành lang. Ông thấy ánh sáng nhấp nháy nơi căn buồng trên tòa tháp và từng nghe những lời đồn về chuyện Blackmour thực hành phép thuật hắc ám ở đây. Robin luôn bác bỏ những tin đồn tuyệt đối điên rồ kiểu đó, nhưng ông không tránh khỏi ham muốn rình mò một chút xem chàng trai Christopher đang nghịch ngợm cái gì giữa đêm hôm khuya khoắt.

Robin như đóng băng khi chân chạm vào nấc thang cuối cùng. Tiếng gầm gừ chào đón đôi tai ông không phải một lời chào mừng. Robin vẫn bất động khi cái bóng đen ngòm lù lù bước xuống, rồi ông thở ra nhẹ nhõm khi con Wolf rúc mũi vào tay ông. Robin thận trọng gỡ vành tai nó.

“Cậu bé ngoan. Mà đã bảo vệ chủ nhân rất tốt. Giờ đi tìm nữ chủ nhân của mà đi. Ta muốn quan sát Christopher.”

Ông trở vào lối hành lang. “Đến bên Gillian đi.”

Wolf gừ gừ và dụi vào tay Robin. Robin thở dài mũi lòng. “Được rồi, vậy, đi cùng ta. Chúng ta xem chủ nhân mà đang làm gì mà phải phá hỏng giấc ngủ của chính mình.”

Robin bước lên cầu thang trong lặng lẽ và dừng lại ở ngưỡng cửa căn phòng trên tháp. Cánh cửa khép hờ. Robin nhẹ nhàng đẩy nó và lách người vào trong.

Christopher đang luyện tập. Robin dựa lưng vào tường và nhìn người học việc cũ của mình đang tập kiếm. Ông cười buồn.

À, Christopher không cùng trang lứa với ông. Đã có lần, Robin hoàn toàn thành thực với bản thân khi thừa nhận rằng ông đã gặp đối thủ xứng tầm chính là vị Lãnh chúa Blackmour trẻ tuổi này. Đó xem như khoản học phí không nhỏ.

Ngay cả bây giờ, khi Christopher đã mất đi chút ít khéo léo. Thăng bằng của hắn kém hoàn hảo, nhưng kỹ thuật vẫn vậy. Robin không thể đếm hết đã bao nhiêu đêm ông rời thao trường với ngọn đuốc và kéo theo Christopher, cố gắng nhấn mạnh rằng luyện tập giữa đêm sẽ không tốt.

Christopher, trong tình trạng tỉnh táo, trình trọng chỉ cho Robin thấy rằng ông nổi danh vì đã làm những việc tương tự thế khi còn trẻ. Robin mỉm cười nhớ lại. Phải, ông yêu quý Christopher như con trai, sẵn lòng đón nhận hắn từ tay người cha không tròn trách nhiệm với đứa con trai duy nhất, kẻ xứng đáng được đào tạo cẩn thận và chu đáo về cả kiếm thuật lẫn nghệ thuật quản lý một thành trì to lớn như Blackmour. Robin sẵn sàng nhận cả hai nhiệm vụ ấy, dạy Christopher tất cả mọi điều cần thiết cho cuộc sống trong thời chiến lẫn thời bình. Christopher chưa bao giờ phải học lại bất cứ điều gì lần thứ hai. Nghe một lần, những chỉ dạy đó sẽ luôn nằm trong đầu hắn.

Một điều đáng tiếc là Christopher đã không thận trọng trong mối quan hệ với Magdalina. Robin không thiện cảm với ai thuộc dòng họ Berkhamshire, trừ Colin, và từng muốn khuyên nhủ Christopher từ bỏ cuộc hôn nhân. Song ông thấy tình yêu đã làm Christopher mù quáng, hắn thường cười tươi và hạnh phúc thế nào mỗi lần xuất hiện. Robin đành giữ im lặng, chúc phúc chàng trai của mình.

Ông không bao giờ tin thương tích của Christopher là một tai nạn. Phải là một âm mưu sặc mùi bản thủ. Chuyện xảy ra ở một trong những điền sản của Warewick, điều đó còn đáng ngại hơn.

Giờ Warewick đã ràng buộc Blackmour. Robin không tin Gillian có mưu đồ gì. Lạy các Thánh bề trên, cô bé yêu Christopher dường nào!

Nhưng toàn bộ sự việc mang nhiều ý nghĩa hơn những gì nó thể hiện. Tiếc rằng chẳng ai có khả năng biết được sự thật. Magdalina có lẽ đã giấu nhem nó, và giờ thì chẳng còn cách nào biết được nữa. Christopher có nhiều kẻ thù, nhưng Robin chẳng thể nghĩ tới ai thực sự muốn tấn công hắn, đặc biệt khi đồng minh mạnh nhất của Blackmour là Artane. Không có gì là Robin không làm vì đứa học trò cưng của mình, người được bồi dưỡng trong nhà ông nhiều năm trời, cả nước Anh đều biết việc ấy.

Ông ngẩng lên thấy Christopher đã dừng động tác đỡ gạt. Christopher quệt cánh tay đầm mồ hôi qua vầng trán ướt sũng, rồi xoay người hướng thẳng vào Robin. Robin chớp mắt ngạc nhiên.

“Con nhìn thấy ta sao?”

“Tất nhiên không thể”, Christopher dấm dẳng, “nhưng ngài có thói quen chết tiệt là lau bầu qua hơi thở mỗi khi nghĩ vấn đề nan giải. Con thể mình khó lòng không bị phân tâm, thưa ngài”, hắn nói thêm.

Robin mỉm cười với chính mình và bước qua bên kia căn phòng, ngồi ngay góc tường. “Thứ lỗi cho ta. Cứ tiếp tục bài đánh kiếm của con. Ta chỉ đến xem tên học việc cũ đang làm trò quỷ quái gì trong căn buồng trên tháp của nó. Nào ta muốn bốc cháy vì suy đoán đây.”

“Và con chắc hẳn ngài đã nghe nhiều lời đồn từ miệng vợ con”, Christopher cộc cằn nói. “Con tin cô ấy đã nhìn thấy những chiếc sừng vào đêm đầu tiên chúng con cưới nhau.”

“Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, Christopher. Con đã chọn đúng.”

Christopher thở dài, đến ngồi ở băng ghế đối diện ông. “Trong vấn đề này con không được lựa chọn.”

“Con đã có thể quay lưng với cô ấy.”

“Con đã hứa với William.”

“Một lời hứa được giữ đúng.”

Christopher miết chuôi kiếm, cúi đầu. Rồi hắn ngẩng lên một chút. “Trông cô ấy có xinh đẹp không? Tất nhiên với con chẳng thành vấn đề.”

Robin cười. Vào khoảnh khắc này, Christopher dường như biến thành chàng trai nhút nhát lần đầu há hốc miệng nhìn con gái khi hắn mới mười tuổi. Ôi, kỷ niệm.

“Cô ấy quyến rũ”, Robin cười đáp. “Cô ấy tao nhã, nhưng không quá xinh đẹp đến nỗi nữ nhân bên cạnh Nữ hoàng sẽ đầu độc khi con đưa cô ấy đến triều đình. Sự dịu dàng tỏa sáng trong ánh mắt. Đó là vẻ đẹp không thể lu mờ.”

Christopher đồng ý, rồi tựa đầu vào tường. “Cô ấy là một báu vật. Con không thể nào hạnh phúc hơn được. Tuy nhiên, điều làm con không vui là đám con trai của ngài thèm khát Gillian.” Hắn nhíu mày gay gắt. “Kendrick là tên lãng nhãng đầu tiên...”

Robin cười ồ. “Chỉ tán tỉnh vô hại thôi, con trai. Con biết Kendrick không dám làm vậy.”

“Con biết các lãnh chúa khác, những kẻ đã nói là làm.” Robin lắc đầu, thích thú. Ông không ngờ Christopher ghen tuông. Chàng trai này đã yêu thật lòng rồi.

“Con đang nghiêm túc, thưa ngài”, Christopher cúi kính. “Ta biết”, Robin kìm nén nụ cười của mình. “Cái chau mày của con đã nói lên khá nhiều, nhưng nếu con muốn, ta sẽ cảnh cáo nó không được quá đà.”

“Ngài hãy làm thế”, Christopher cộc cằn.

Robin buột miệng cười. “Ôi, Chris, từ tận đáy lòng, ta rất vui khi thấy con ngốc nghếch như vậy.” Ông dừng lại, liếc ngang. “Đưa cô ấy tới Artane”, ông đề nghị, “Anne muốn gặp cô ấy. Điều đó tốt cho Gillian. Theo thời gian, vợ con cần những đồng minh nữ. Colin không đủ nữ tính đâu”, Robin cười khục khặc.

Nụ cười của Christopher có vẻ miễn cưỡng. “Colin sẽ phải đáp ứng yêu cầu của cô ấy.”

“Con biết Anne sẽ không làm hại Gillian”, Robin cố đổi chiến thuật. “Như vẫn làm đối với những đứa trẻ khác. Ta không biết vợ con đã phải chịu đựng những gì dưới bàn tay Warewick, nhưng nếu tương tự William thì...”

“Không phải vậy.”

Christopher đột ngột bật dậy, đi ra giữa phòng. Hắn thủ thế chiến đấu, lao tới, đâm mạnh. Hắn đã có thể xuyên năm người đàn ông với một kích đó. Robin vượt ngược tóc và đứng dậy. Ông tới sau lưng Christopher, đặt tay lên bả vai chàng trai trẻ.

“Christopher...”

Hắn hạ thấp kiếm, xoay người lại. “Con đánh giá cao lời mời, nhưng con trịnh trọng từ chối.”

Robin nén một tiếng thở dài. Ừ, rất kiêu hãnh! Ông thở hắt ra, lùi lại một bước.

“Vây, cho phép ta. Ta vô cùng thiếu đối thủ đầy dũng khí như con. Thậm chí các anh em ta cũng không có được kỹ năng của con.”

Christopher chớp mắt. “Ngài đùa sao?”

“Không, ta rất nghiêm túc. Họ là những gã vụng về, chẳng mang lại cho ta chút thử thách nào.”

“Không phải chứ”, Christopher sốt ruột nói. “Con không thể đỡ đòn của ngài!”

Robin nhìn vào cạnh sắc trên thanh kiếm của Christopher rồi nhận ra khả năng bị chấn thương. “Chúng ta sẽ dùng kiếm cùn để tập luyện. Ta đi lấy một cặp tới.”

“Không!”

“Thế thì ta lấy kiếm gỗ...”

“Không.” Christopher than vãn khổ sở. “Khốn kiếp, Robin, con không đủ khả năng!”

“Dĩ nhiên con có thể”, Robin bất ngờ bùng phát. “Chúa ơi, nhớ xem con đã làm tốt thế nào trong cuộc đấu thương! Chúng ta sẽ thực hành như một bài kiếm thuật.” Ông gạt đầu với chính mình. “À, ta sẽ đuổi tụi nó về nhà, rồi ở lại thêm tuần nữa. Sau đó khi con tới Artane...”

“Chết tiệt, thôi đi!”, Christopher gầm vang. Hắn ném kiếm sang một bên và tóm lấy ngực áo Robin, siết chặt. Hơi thở của hắn trở nên nặng nề giữa căn phòng tĩnh lặng. “Con không thể đỡ đòn của ngài”, hắn nghiến răng. “Con không thể nhìn thấy cách ngài chiến đấu!”

“Chúng ta sẽ trau dồi kỹ năng mới...”

“Dừng ngay.” Christopher hét lên như thể bị trúng đòn. “Hỡi Thánh nhân từ, Robin, ngài không biết rằng con ước mình có thể sao? Ngài không hiểu con lên đây mỗi đêm và tập luyện, ước mình thực sự có khả năng nhìn thấy được gì đó ngoài bóng tối à? Ngài có biết con đã bật khóc trong cơn thịnh nộ và tuyệt vọng, vì hiểu rằng mình chưa hề sẵn sàng đối mặt với việc mù lòa?”

Nước mắt tuôn trào từ đôi mắt vô dụng của hắn. Tim Robin đập mạnh khi nhìn hắn như vậy.

“Ngài không biết con muốn đến Artane biết đường nào sao?”, Christopher khản giọng. “Con nằm thao thức hằng đêm mơ về những ngày tháng thơ ấu của mình. Con tưởng tượng sẽ ra sao khi dẫn Gillian tới đó, chỉ cho cô ấy thấy nơi con đã lang thang suốt thời trai trẻ, giới thiệu với cô ấy người đàn ông mà con yêu quý hơn cả cha ruột của mình.”

“Ngài có biết con muốn nhìn thấy ngài không, Robin? Trở thành người đàn ông mà ngài mong mỏi và trông thấy sự hài lòng trong đôi mắt ngài? Ngài không chợt nghĩ là con mong muốn gặp Phu nhân Anne để nhớ rằng con yêu mến biết bao sự dịu dàng của bà dành cho con lúc niên thiếu và cầu nguyện sẽ có một người phụ nữ dịu dàng như bà đến và yêu con?”

Một tiếng nấc thoát khỏi cổ họng hắn. “Ngài không hiểu con ước được nhìn thấy người phụ nữ của mình sao? Ngài có tưởng tượng nỗi cảm giác tội tệ cỡ nào khi con muốn nhìn cô ấy sinh con cho con, rồi ngắm nghía những đứa trẻ mang hình hài giống mình không? Ngài có biết mỗi ngày trong đời con là sự tra tấn không, biết những điều gì mình mong muốn và ý thức được rằng chúng vĩnh viễn vượt khỏi tầm với của con?”

Robin cảm giác nước mắt mình lăn dài trên gò má, ông chẳng buồn kiểm chứng.

“Ừ, Chris”, ông thì thầm, kéo chàng trai trẻ đang nức nở đó vào vòng tay mình. “Đừng”, Christopher đẩy ông ra. “Mặc con. Vì Thánh nhân từ, Robin, nếu ngài còn chút thương xót nào, thì cứ mặc con!”

“Ta phải làm gì để xoa dịu...”

“Ngài chẳng thể làm gì hết! Chỉ cần đi đi.” Christopher quay lưng lại. “Xin ngài.”

Những lời cuối cùng chỉ còn là tiếng thì thầm. Robin muốn ở lại, nhưng ông biết Christopher không cảm kích điều đó. Dù ông tin rằng Christopher không chỉ có lòng kiêu hãnh, nhưng rõ ràng bản thân anh chàng không tin tưởng vào điều đó.

Thế là Robin rời khỏi.

Ông bước xuống cầu thang và đi vào lối rẽ, suýt vấp phải Gillian trước khi kịp thấy cô. Ông vươn tay giữ cô khỏi ngã. “Thứ lỗi cho ta, con gái”, ông nói. “Ta không thấy con.”

“Christopher đâu ạ?”

“Trên tháp. Như thói quen mọi khi của nó, ta đoán vậy.” Cô cười trang trọng. “Thực hành phép thuật hắc ám, tất nhiên rồi.”

Robin không cười nổi, mặc dù ông biết ơn lời châm biếm hài hước của cô.

Ông cản Gillian lại khi cô bước qua ông với lời chúc ngủ ngon dịu dàng. “Gillian, liệu ta có thể mạo muội...”

“Vâng ạ?”

“Để mặc nó. Chỉ một lúc thôi.”

Cô vẫn thắc mắc. “Thưa ngài?”

“Ta đã mời nó tới Artane.” Gillian nhăn mặt. “Và con đoán điều đó làm anh ấy buồn?” Ông gật đầu, dù động tác đó có vẻ không cần thiết.

Ông chắc là Gillian có khả năng đọc được toàn bộ câu chuyện thông qua biểu hiện của ông.

“Vì lòng kiêu hãnh khôn kiếp của nó”, Robin thở dài. “Con e là, thưa ngài”, cô nói, “rằng không ít lần anh ấy nghi ngờ về giá trị bản thân”.

“Số phận không tử tế cho lắm, con gái à.”

“Thật vậy sao?”, cô trầm ngâm. “Trong tâm trí anh ấy, thì không hẳn. Nhưng thực tế, con không quá đau buồn vì anh ấy bị mù.”

Robin há hốc. “Con đùa à?” Cô lắc đầu. “Anh ấy sẽ chẳng bao giờ cưới con nếu không bị mù. Thật ích kỉ, con biết, nhưng con yêu anh ấy đến tuyệt vọng. Anh ấy không đời nào cưới một người xấu xí như con.” Robin mỉm cười khó khăn. “Cả hai đều quá hạ thấp bản thân, Gillian, vì con là một cô gái tao nhã và Christopher không kém đi phong độ đàn ông khi nó bị mù. Có lẽ khi thời gian qua đi, cả hai sẽ học được cách nhìn thấy những gì mình đang có.”

“Cảm ơn, lãnh chúa.”

Robin nắm lấy bàn tay cô đặt vào cánh tay mình. “Ta nghĩ là nó sẽ đến tìm con sớm thôi, và nó khá dễ cáu giận. Con sẽ chăm sóc

nó bằng trái tim nhân hậu của mình, phải không?”

Cô kính cẩn gật đầu. “Tất nhiên ạ.” Gillian ngược lên nhìn ông lúc họ đã đứng trước ngưỡng cửa. Sau đó cô nhón chân hôn vào má ông thật nhẹ.

“Cảm ơn ngài đã yêu quý anh ấy, lãnh chúa. Anh ấy đánh giá rất cao điều đó, dù không chịu thể hiện.” Cô kính cẩn. “Con đã học hỏi được rất nhiều từ các ngài. Xù vẫy mọi lúc, nhưng lại sở hữu rất nhiều khía cạnh mềm yếu bên trong. Người chồng khốc liệt của con xù xì hơn tất cả, nhưng con thích anh ấy như vậy.”

Nói rồi, cô lách người vào phòng và đóng cửa. Robin nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ một lúc, cố tiêu hóa buổi tối hôm nay. Rồi sự căng thẳng dịu đi, ông cảm thấy Gillian có khả năng xử lý bất cứ điều gì mà Christopher quyết định vứt bỏ. Rốt cuộc, tính khí của Blackmour luôn là huyền thoại.

Robin chân thành hy vọng Christopher không phá hỏng mọi thứ bằng cách để cá tính mặc sức bộc phát.

CHƯƠNG 29

Gillian đứng trên bậc tam cấp của lầu đài, dõi theo Robin và các con trai ông sẵn sàng khởi hành. Tâm trạng Christopher không tốt. Gillian thấy chồng mình khoanh tay ngang ngực. Biểu hiện của hắn đủ làm chùn bước bất cứ sự cố gắng bắt chuyện nào. Gillian ngờ rằng cô biết nguyên nhân hắn không muốn lên tiếng. Mặc dù Robin vẫn giữ im lặng về chuyện Artane kể từ đêm ông trò chuyện với cô, lời mời dường như còn treo lơ lửng giữa ông và Christopher như màn sương dày đặc.

“Sao, không có một nụ cười nào từ phu nhân để ta mang theo trên đường à?”

Gillian nhìn vào đôi mắt xanh khói của Kendrick rồi nhăn mặt.

“Tôi từng nhìn thấy nụ cười tươi trẻ hơn bây giờ”, gã nhận xét, nắm bàn tay cô và cúi chào. Gã nhướn mày, nháy mắt. “Tôi muốn hôn lên nó, nhưng tôi thích cái đầu mình còn nằm trên cổ và lãnh chúa của cô đang thiếu tâm trạng đùa giỡn khiến tôi phát rét.”

“Tránh ra, thằng khờ”, Phillip nói, gạt Kendrick sang bên. Gã nắm bàn tay Gillian, gập người chào lịch thiệp, thận trọng và tao nhã hôn lên những ngón tay. “Thật là vinh hạnh lớn, phu nhân. Cho phép ta dẫn cô dâu của mình đến thăm, nhé? Ta muốn cô ấy nhìn thấy một ví dụ tốt về sự quý phái của cô.”

“Cả khoản sạch sẽ nữa”, Kendrick cười thêm vào. “Nhưng em dám chắc anh sẽ phải tắm cho cô ta trước khi cả gan mang cô ta đến...”

Tầm nhìn của Gillian cho cuộc chiến mới bị chặn đứng bởi dáng người cao to của Robin khi ông nhẹ nhàng kéo cô vào lòng và trao cho cô cái ôm như một người cha.

“Hãy chăm sóc tốt chàng trai của ta”, ông lặng lẽ nói. “Và đưa nó tới Artane ngay khi con có thể thuyết phục nó.”

Gillian gật đầu, cảm thấy khó khăn khi lời nói cứ nghẹn trong cổ họng.

“Con sẽ cố hết sức, thưa ngài”, cô thì thầm.

Robin mỉm cười với cô, rồi buông cô ra và quay sang ôm chầm lấy Christopher. Gillian thấy nét mặt nghiêm nghị của chồng, biết rằng hắn vẫn sẵn sàng chống lại bất cứ lời mời nào từ Robin. Robin hẳn nhiên cũng khôn ngoan nói thêm rằng ông sẽ sớm gặp lại Christopher, để cho Christopher thuận theo ý muốn.

Gillian đứng ở bậc thềm cho đến khi cánh cổng sắt tường thành đóng xuống sau lưng Robin và các con trai ông, rồi quay đầu nhìn chồng. Cô chạm vào cánh tay hắn.

“Hôm nay chúng ta đi dạo bờ biển, được không lãnh chúa?”, cô dịu dàng hỏi. “Em thề là mặt trời sẽ tỏa sáng thật ngọt ngào, vì ngài.”

Christopher lắc đầu, rụt tay lại, không hề cười. “Ta cần luyện tập.”

Và cứ như thế, hắn xoay người đi vào lâu đài.

Gillian chăm chăm nhìn theo chồng, không biết mình nên làm gì. Christopher trước đây luôn có tâm trạng cáu kỉnh, nhưng cô luôn có khả năng xoa dịu hắn. Căn cứ vào đôi vai cứng nhắc của Christopher, lần này không đơn giản là cáu kỉnh hay gắt gỏng.

Cô cảm giác thậm chí một vài cử chỉ mạnh dạn và tinh quái cũng không chữa lành được điều đã tổn thương hẳn.

“Ta sẽ để mặc hẳn”, giọng nói vang lên bên cạnh cô. Gillian ngẩng đầu nhìn Colin. “Ngài nghĩ vậy sao?” Gã gật đầu. “Trong ngày hôm nay, có lẽ thế.”

Gillian bặm môi một lúc, rồi nhìn vào mắt Colin lần nữa. “Không phải là tôi đã làm chuyện gì...”

Gã lắc đầu. “Cô biết không phải mà.”

Cô gật gù đáp lại, nhưng cảm giác bất an cứ day nghiêng cô. Colin rời đi, cô không gọi gã lại. Cô quá bận rộn kiểm tra hành động của mình trong vài ngày qua. Không, chắc chắn cô không làm gì xúc phạm hẳn. Christopher mang bộ mặt ảm đạm từ đêm Robin nói chuyện với hẳn ở căn buồng trên tháp.

Gillian thở dài. Có lẽ chỉ là chuyện cô nghĩ tới ngay lúc đầu: Christopher rầu rĩ bởi lời mời của Robin. Và có lẽ lời khuyên của Colin là thích hợp nhất. Cứ mặc chồng cô hôm nay, cầu mong tâm trạng xấu của hẳn sẽ biến mất khi mặt trời ló dạng.

Cô tỉnh dậy vào sáng hôm sau, một mình. Cô vươn tay chạm vào chỗ nằm của Christopher bên cạnh. Nó lạnh tanh. Mặc dù, Gillian khá chắc hẳn đã ở đây, một vài lần trong suốt đêm hôm qua. Hơi ẩm trên bàn tay và bàn chân cô chứng minh điều đó. Có lẽ hẳn thức sớm để điếm binh.

Cô dùng bữa sáng nhanh chóng với những gì còn lại trên bàn, vì đã ngủ quên và bỏ lỡ bữa ăn đầy đủ. Hiếm có thứ gì thỏa mãn Gillian lúc này, bụng dạ cô có vẻ đang chia sẻ nỗi lo về tâm trạng của Christopher.

Sân trong thành vắng hoe, ngoại trừ một hình dáng lẻ loi đứng đó, đối mặt với cánh cổng. Gillian hồi hải chạy xuống bậc thêm, tới bên chổng.

“Lãnh chúa?”

Hắn chỉ chậm rãi lắc đầu. Biểu tình ảm đạm.

“Lãnh chúa, ngài đang gặp rắc rối gì vậy?”

Hắn lại lắc đầu lần nữa, rồi quay lưng đi về phía lâu đài. Gillian nhìn hắn cất bước, cảm ghét cảm giác bất lực đang dâng trào trong lòng mình. Có thể Christopher chỉ cần an ủi. Cô chẳng làm gì được cho hắn ngoài ôm hắn hay lấy cho hắn cây đàn, hoặc... “Sẽ qua thôi.”

Cô ngược lên gã Colin vừa bất thành linh xuất hiện bên cạnh, giống hệt ngày hôm qua. Gã trông ra lối cửa trống mà Christopher vừa nhìn, sau đó bắt gặp ánh mắt cô.

“Ta nghĩ mình sẽ để mặc hắn”, gã đề nghị. “Lại nữa sao?”

Gã gật đầu. “Phải.”

“Không có gì tôi có thể làm sao?”, cô hỏi. Colin lắc đầu. “Không, quý cô à. Cô không thể giúp hắn.” Gillian ngờ là gã đang nói thật. Christopher phải vật lộn với bóng ma của riêng mình. Cô không thể chiến đấu thay hắn.

“Còn tôi tệ hơn ngày thường”, Jason quả quyết, bước tới đứng gần cô.

“Ừ”, Colin tán thành. “Tệ hơn rất nhiều.”

“Ngài ấy vẫn thường như thế, rồi sẽ qua thôi”, Jason giải thích. “Tôi chưa thấy ngài ấy trong trạng thái đó kể từ khi họ mang ngài về từ Braed...”

“Jason!”, Colin kêu lên.

Gillian nhìn từ ánh mắt đỏ au của Colin sang gương mặt tái nhợt đột ngột của Jason. Jason khốn khổ nhìn cô.

“Phu nhân”, cậu nhóc rên rỉ, “thứ lỗi cho tôi...”. “Vì chuyện gì?”

Colin vòng ra sau lưng cô và khéo léo tóm gáy Jason. “Chẳng có gì đâu, quý cô”, gã cộc cằn nói. “Tên nhóc này bi bô chuyện vô nghĩa thôi.”

Jason nuốt nước bọt, gật đầu. Gillian quay lại đối mặt với người cận vệ của chồng mình.

“Có phải cậu sắp cho ta biết về chấn thương của Christopher?”

Jason mím chặt môi, im lặng.

“Nhưng, cậu không muốn làm ta đau lòng”, cô ngạc nhiên với sự dè dặt của cậu nhóc. “Có phải cậu nghĩ Christopher nên là người kể với ta?”

Colin hắng giọng, Jason vẫn kiên quyết ngậm miệng. Gillian thở dài. “Lại đây, Jason, chúng ta cứ mặc kệ ngài Colin đứng đó càu nhàu. Tâm trạng u ám của Christopher đã chuyển sang chúng ta, vì vậy cậu tốt nhất hãy kể ta nghe mọi chuyện. Ngài ấy chắc chắn sẽ không đề cập nhiều về nó...”

“Và chúng ta cũng thế”, Colin khoác tay cô. “Chúng ta hãy đến ngồi ở băng ghế đằng kia, thưởng thức nắng sớm khi nó vẫn còn chưa tắt”, gã bổ sung, ném cho Jason cái nhìn tăm tối.

Gillian mở miệng định phản đối, nhưng rồi lại thôi, khi cô nhận ra tốt hơn nên nhượng bộ Colin. Cô có thể tìm thấy chút manh mối thông qua bàn luận.

Vậy nên cô để Colin dẫn tới chỗ ngồi ưa thích của Christopher, ngồi xuống vì gã không cho cô lựa chọn khác. Gã đứng ở đầu băng ghế, khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm vào khoảnh sân bằng ánh mắt quyết liệt, khoác lên cái vẻ không muốn nói chuyện như cố che giấu điều gì. Gillian trông xuống Jason đang ngồi giữa đống bụi bẩn cạnh chân mình. Đầu và vai rũ rượi.

Cô chạm tay vào mái tóc đen của cậu. Với trái tim mềm yếu của đứa con út nhà Artane, cậu nhóc vô cùng đau lòng cho chủ nhân mình. Jason ngược mắt nhìn cô, đôi mắt xanh ngập lệ. Giọng cậu ta đứt gãy.

“Tôi chưa bao giờ muốn nói gì về...”

“Jason, Chúa ơi, đủ rồi!”, Colin kêu âm lên. Gã trông có vẻ tức giận hơn bất cứ lần nào Gillian từng thấy trước đây.

“Colin”, cô ngạc nhiên và rất khó chịu với biểu hiện cáu giận của gã, “cậu ấy chưa nói gì cả”.

“Nó sắp phun ra nhiều hơn”, Colin gầm gừ.

“Tôi thực sự muốn biết rõ hơn chuyện đã xảy ra”, cô bạo dạn nói. “Christopher đã kể rất ít. Jason chỉ kể thêm chút đỉnh hồi tôi mới đến...”

“Người kể với cô ấy hả?”, Colin bật thốt. “Người mất trí rồi, nhóc à!” Gã lôi Jason đứng dậy và lay mạnh. “Cô ấy không bao giờ được biết chuyện xảy ra ở Braedhalle!”

Gillian chớp mắt.

“Braedhalle?”, cô hỏi.

Colin sững người. Gã nhìn Gillian, miệng gã âm thầm làm cái việc của nó.

“À... ý ta là...”, gã nói, “ờ...”.

“Braedhalle?”, cô nhắc lại bằng giọng rất nhỏ.

Sự khốn khổ khắc sâu vào mỗi góc cạnh trên gương mặt Colin. Gã và Jason đều nhìn cô chăm chăm, im lặng, với sự đau đớn và thương xót lẫn lộn trong ánh mắt.

Lạy Thánh thần, đó là Braedhalle. Tiếng vọng của từ đó vang nhỏ dần trong khoảnh khắc rồi quay lại với cô, ném vào cô sự thật và nhiều hơn thế.

Braedhalle.

Cô không thở nổi. Hồi Đức Thánh bẻ trên ân đức, Christopher bị thương ở Braedhalle. Trên mảnh đất của cô.

Cô cảm thấy không gian chung quanh quay cuồng. Trên mảnh đất hồi môn của cô. Thánh Michael thương xót, hẳn bị mù trên mảnh đất của cô. Làm thế nào hẳn chịu nổi chuyện trông thấy cô?

Sự trở trêu đó tát thẳng vào mặt Gillian khiến cô bật cười. Hẳn không cần chịu đựng việc nhìn thấy cô vì hẳn không thể trông thấy, vì hẳn bị hủy hoại trên vùng đất của cô.

“Này, Gillian”, Colin lên tiếng.

Làm sao Christopher có thể chạm vào cô mà không nghĩ ngợi? Làm thế nào hẳn nghe tên cô được gọi ra mà không nhớ đến

phần hồi môn và điều mà thứ chết tiệt ấy đã tước đoạt của hắn?

Gillian bỏ mặt Colin và chạy vào lầu đài. Cô băng băng lên những bậc thang, xuyên qua hành lang rồi dừng ở căn phòng trên tháp. Ôi, Chúa ơi, tại sao không ai chịu nói cho cô biết sớm hơn?

Cô áp tay vào cánh cửa và chăm chú lắng nghe. Chẳng có tiếng động nào bên trong. Cô nhẹ nhõm mở ra, nhìn vào trong.

Christopher ngồi dựa vào tường, thanh kiếm nằm trên sàn bên cạnh hắn, Wolf nằm dưới chân. Gillian đẩy rộng cửa. Cô có thể nói gì với hắn? Thứ lỗi cho em? Em chẳng biết gì hết? Em yêu ngài và em sẽ trao cho ngài đôi mắt nếu điều đó giúp ngài nhìn thấy trở lại?

“Lãnh chúa?”, cô gắng lên tiếng, nước mắt chảy dài trên gương mặt.

Christopher không ngẩng đầu, “Để ta yên, Gill”. “Ôi, Christopher.”

Hắn không cử động. “Xin em”, hắn thì thào.

Đó là lời đề nghị mở nút thắt cho cô.

Hắn chắc chắn đang nghĩ về sự mù lòa của mình, và nơi mà hắn đã mất đi đôi mắt.

Tài sản thừa kế của cô.

Cô xoay gót chạy xuống cầu thang, ào về căn phòng đã chia sẻ với người mình yêu, rồi nhận ra cô không thể tới đó.

Chuyện đã xảy ra trên đất của cô.

Cô chạy vào đại sảnh, xuống bậc thêm, ngang qua Colin và Jason hướng vào cánh cổng sân trong. Khung lưới sắt đã hạ xuống. Cô ngoảnh đầu nhìn Đội trưởng Ranulf, người đứng trên lan can.

“Mở ra”, cô hạ lệnh.

“Bây giờ sao, thưa phu nhân, thật không sáng suốt...”

“Làm ngay!”, cô quát to. “Với tư cách Phu nhân Blackmour, ta ra lệnh người mở ngay cái cổng khốn kiếp này ra!”

Gã do dự.

“Mở cổng!”, cô hét lên. “Mở ra mau, đồ ngu, để ta đi!” Gã đàn ông thực sự giật mình và nếu vào lúc nào đó khác cô có thể sẽ buồn cười vì biểu hiện của gã. Có lẽ rốt cuộc cô đã trở thành một con rỗng cái.

Cánh cổng trượt lên. Trong nhất thời, Gillian đang nhìn chằm chằm điên dại vào các gai gỗ bịt sắt, rồi cô khóc nức nở và không thể nhìn thấy chúng nữa khi chúng ẩn vào khe cổng. Tại sao không ai chịu nói với cô?

Thời điểm song sắt nâng lên đủ cao, cô lao mình về phía trước và bắt đầu chạy. Chẳng hiểu mọi người từ đâu đổ ùa vào, cô không biết, nhưng khó lòng mà tiến lên. Cô xô đẩy và chiến đấu để thoát khỏi sân, cố gắng ra được ngoài cổng. Cô nghe tiếng Colin và Jason gọi tên mình, nhưng lờ đi bọn họ.

Quá nhanh, cô nhận ra Colin nắm cánh tay và ngăn cản mình bước tới, nhưng cô kiên quyết cầm đầu tiến về phía trước mau hơn.

“Gillian, thôi đi”, Colin nài nỉ.

Bằng cách nào đó, gã đã đứng chắn trước mặt cô. Cô đẩy gã, nhưng gã bất động như phiến đá dưới chân.

“Để tôi qua”, cô nghiêng răng thốt lên.

“Cô không được chạy khỏi đây”, Colin đáp lại.

Cô ngược mắt nhìn gã, hầu như không thể nhận dạng hình dáng gã qua làn nước mắt.

“Ngài trông chờ tôi ở lại sao?”, cô khàn giọng hỏi. “Đó không phải lỗi của cô”, Colin cứng rắn nói. “Đó là vùng đất của tôi!”

“Cứ như cô biết làm gì với mảnh đất đó vậy! Thánh thần ơi, cô gái, cô không nghĩ Christopher biết như vậy sao?”

“Ngài ấy không muốn tôi ở đây.”

“ Dĩ nhiên hẳn muốn.”

“Không”, cô lắc đầu kịch liệt, “ngài ấy vừa yêu cầu tôi rời khỏi. Tôi không được ở lại, Colin. Tôi không thể đặt ngài ấy vào tình trạng khốn khổ hơn”.

“Không phải tại cô”, Colin nói. Gã choàng vòng tay giữ lấy Gillian, xoa lên lưng cô theo cách khá thô bạo của riêng mình. “Không phải vì cô, Gillian.”

Gillian vật lộn một lúc lâu mới đầu hàng. Cô sụp đổ trong vòng tay Colin và bật khóc. Cô đã khóc vì mất mát của Christopher; rồi khóc nhiều hơn vì nỗi đau cô gây ra cho hẳn bằng việc ở cạnh bên hẳn. Mặc kệ cô có biết chuyện hay không.

Đó là vùng đất của cô. Chắc chắn hẳn không thể không nghĩ tới nó mỗi khi nghe tên cô.

“Phu nhân? Phu nhân Gillian?”

Gillian nghe tiếng Jason, nhưng không đáp lại. “Phu nhân, lỗi của tôi. Cô không bao giờ nên biết chuyện.

Tôi thề lãnh chúa không hề phiền muộn vì chuyện đó.”

Điều này đủ để cô ngẩng đầu lên. “Sao cậu có thể nói vậy?”, cô khóc. “Thánh thần ơi, Jason, ngài ấy không thể không bận tâm!”

Jason lắc đầu. “Ý nghĩ phải đến Artane đã làm ngài ấy buồn. Lãnh chúa Christopher luôn như thế khi cha tôi tới thăm.” Cậu bước tới, ngấp ngừng vỗ nhẹ vào vai cô. “Ngài ấy quý cha tôi, sự thật là vậy, và chẳng nghi ngờ gì khi ngài ấy muốn ghé Artane. Dù vậy, tôi nghĩ là, bây giờ ngài ấy ước mình có thể đưa cô đến Artane biết nhường nào.” Cậu bần khoản mỉm cười. “Cô không thấy sao?”

Gillian kéo tay áo lau nước mắt. Cô không thể tự khẳng định. “Phu nhân, nếu ngài ấy không yêu cô quá nhiều, ngài sẽ không đau buồn khi nghĩ mình không thể cho cô thứ gì. Chắc chắn cô phải tin điều đó.”

“Tôi ước mình có thể tin”, cô đáp lại, chớp mắt khó khăn. Nếu cô có thể ngừng khóc để xem xét.

Jason kéo cô ra khỏi Colin, rồi nắm tay cô đặt vào khoeo tay mình. “Hãy để ngài ấy yên tĩnh hết buổi chiều.”

“Không”, Gillian nói.

“Chỉ một vài giờ thôi”, Jason nhấn mạnh. “Tôi thề, ngài ấy sẽ trở lại bình thường ngay sau đó. Cô sẽ thấy, thừa tiểu thư. Tôi cá là ngài sẽ bị kích động mạnh nếu không tìm thấy cô để tận hưởng buổi chiều bình yên trong khu vườn.”

Gillian dừng lại. “Tôi nghĩ mình nên đi”, cô nói, nhưng con tim không hề muốn vậy. Sự quẫn trí là những gì cô cảm nhận được, ý nghĩ không có Christopher bên cạnh còn khó chịu hơn.

“Tôi cho là cô nên ở lại”, Jason nói, hất đầu qua vai. “Thấy những thương gia qua đường không? Cô sẽ lạc giữa họ và rồi không biết mình đang đi đâu?”

“Như thế tốt hơn”, cô lẩm bẩm.

Cậu ta nghiêm chỉnh cười. “Cô biết không phải thế, thưa phu nhân. Đến đây, chúng ta quay lại lâu đài nào. Chúng ta sẽ tìm ít trang sức cho cô, hoặc nếu cô không cần, hãy lấy cho tôi. Một vài món đồ thú vị sẽ làm ấm lòng mấy cô gái tôi sắp tán tỉnh. Bọn họ sẽ hết sức biết ơn khi nhận được những thứ đó, tôi bảo đảm.” Cậu ta choàng tay qua vai và xoay cô hướng về phía lâu đài. “Đi với tôi, phu nhân.”

Gillian không đẩy ra. Có lẽ cuối cùng cô và Christopher thực sự có thể thấu hiểu nhau.

Cô để mặc bản thân tránh xa cánh cổng, được xoa dịu đôi chút bởi lời lẽ của Jason và tiếng càu nhàu của Colin. Cần nhiều thứ hơn để giảm bớt nỗi đau trong tim lẫn sự hổ thẹn chạy qua người cô. Không, còn cần nhiều hơn như thế nữa.

Khi đã tới gần lâu đài, cô quay đầu nhìn Jason.

“Thương gia, cậu vừa gọi họ như vậy hả?”

“Vâng, họ cảm dỗ vô cùng, không sai đâu”, Jason đáp bằng nụ cười.

“Nhưng không phải ngày họp chợ, Jason.”

Cô cảm thấy Colin đang đi bên cạnh chững lại. Cô nhìn quanh. Khoảnh sân trong đầy ắp người cùng những chiếc xe ngựa.

Từ trong những đoàn xe treo lủng lẳng vải vóc và thực phẩm xuất hiện những gã đàn ông được vũ trang.

Gillian nghe tiếng Colin rút lưỡi kiếm và đẩy cô trở lại cửa lâu đài. Cô cuống cuống tìm kiếm trong khoảnh sân những dấu hiệu chứng tỏ đám người vũ trang này thuộc thế lực nào.

Rồi cô dừng ánh mắt trên kẻ lãnh đạo vừa tiến vào sân trong.

Đó là cha cô.

Ông ta cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt chết chóc. “Vào trong đi”, Colin làu bàu, đẩy cô lần nữa.

Gillian muốn cử động, muốn nói, muốn hét lên cảnh báo, nhưng vừa nhìn thấy người cha đứng trong quảng trường Blackmour khiến cô như mọc rễ tại chỗ.

“Jason, đưa cô ấy vào trong, rồi đi gọi lãnh chúa người.”

“Đừng”, Gillian rên rỉ.

“Đưa cô ấy vào trong và gọi Christopher ngay!”, Colin ngắt lời. “Hãy làm theo lời ta, nhóc, hoặc người sẽ ném mùi lưỡi kiếm của ta!”

Gillian thấy Jason tóm cánh tay và lôi mình qua lối cửa. Khi cô nhận ra tay chân mình đã cử động, cô ngạc nhiên tại sao chúng nhanh chóng nghe lời và đang đưa cô băng qua đại sảnh trèo lên cầu thang.

“Trốn kỹ trong phòng cô, phu nhân”, Jason nói, giọng căng thẳng. “Tôi sẽ tới tìm khi mọi sự kết thúc. Tôi phải đi gọi Lãnh chúa Christopher.”

“Đừng!”, Gillian kêu lên, nhưng đã quá muộn. Jason đã biến mất vào bóng tối phía hành lang.

Gillian chạy ủa qua bên kia phòng, tới chỗ chiếc rương. Cô sẽ đổi phó cha mình đầu tiên, trước khi Christopher có cơ hội. Không suy nghĩ thêm, cô mở nắp rương, bới tung quần áo tìm thanh kiếm.

Song, cô nghĩ mình thực sự nên thay thứ gì tiện lợi hơn một chiếc đầm, rồi cô nhanh chóng làm theo lời khuyên của chính mình. Cô bện nhanh mái tóc. Nó tuyệt đối ngoan ngoãn, điều này sẽ khiến cô lấy làm vui vào thời điểm thích hợp khác.

Giờ cô chỉ có thể nghĩ về người đàn ông mà cô phải giết. Cô chạy khỏi phòng mình, vấp vấp trong sự hấp tấp và sợ hãi. Cô sẽ phải đối mặt với cha mình. Ý nghĩ đó khủng bố cô đến nỗi như có dòng nước biển lạnh lẽo chảy trong huyết mạch.

Nhưng, cô nhận ra một điều khi đang chạy xuống những bậc thang, nó không tệ hơn nỗi sợ bị cha hành hạ lúc trước.

Gillian hít lấy ngum lớn không khí và nhảy xuống nấc thang cuối cùng. Cô chạy qua đại sảnh, vào quảng trường. Sau đó, cô sẽ giao chiến với cha mình trước khi ông đủ thời gian trấn tĩnh bản thân. Ông sẽ nghĩ cô chẳng là gì ngoài một đứa trẻ ru rú trước kia, tuy nhiên, ông sẽ sớm nhận ra cô giờ đã trở thành một người phụ nữ hoàn toàn khác.

Cô ném mình vào đại sảnh, rồi tập tễnh chững lại.

Cô đã hy vọng sảnh trống vắng.

Nhưng không. Cha cô đang đứng giữa sảnh cùng binh lính sau lưng.

Christopher đối mặt ông.

Gillian cảm giác như thể mình đã hóa đá. Chồng cô đối đầu với cha cô, không được đôi mắt trợ giúp. Gillian lẽ ra phải hét lên cảnh báo, nhưng cô thấy giọng của mình cứng đờ.

Cô đã đến quá muộn.

CHƯƠNG 30

Christopher đứng khoanh tay ngang ngực, gắng gượng giữ bình tĩnh. Thề có các Thánh, hắn không hề trù kiến sáng nay sẽ thành ra thế này!

Hôm qua, sau khi chào tạm biệt người thầy cũ, hắn quyết định sẽ dành cả ngày tiếp theo để nhốt mình trong phòng trên đỉnh tháp. Tâm trạng hắn rất tệ, nên đó dường như là hoạt động an toàn nhất. Chẳng có gì phải khiến những người xung quanh cảm thấy khổ sở như hắn. Hắn quyết tâm ở trong đó suốt đêm, và có thể là cả ngày hôm sau nữa, để bản thân có thời gian tiêu hoá cơn phẫn nộ, tức tối cùng với thanh kiếm. Cuộc chia tay với Robin đã tác động mạnh đến hắn. Nỗi đau thật quá lớn. Trong quá khứ, hắn từng muốn trở lại Artane, chỉ để gặp Phu nhân Anne và những con người nhân hậu khác ở nơi đó. Giờ thì nỗi nhức nhối càng sâu hơn, hắn muốn quay về Artane, mang Gillian theo cùng. Hắn khao khát được chỉ cho cô thấy nơi hắn đã trải qua thời trai trẻ. Cô hắn cũng sẽ thích khi phát hiện được những dấu tích William để lại trong đại sảnh ở Artane.

Ôi, lẽ ra thời gian có thể trôi qua theo cách thật hạnh phúc.

Hắn đã giữ im lặng đến khuya. Khoảng canh hai, hắn bỏ cuộc. Gillian vẫn say ngủ khi hắn tiến vào giường, nằm bên cạnh. Cô không thấy được cái chau mày của hắn. Ngay cả khi đang ngủ, cô vẫn tự xoay sang, vươn tay tìm đến hắn. Hắn ôm sát lấy cô, cố gắng không bật khóc. Dẫu khao khát được cho cô biết bao nhiêu thứ, nhưng hắn lại không thể!

Hắn quay trở lại tháp trước lúc bình minh, sẵn sàng dành cả ngày luyện tập. Không gian bình yên của hắn bỗng bị cắt ngang.

Jason lao vào phòng, lấp bắp nói về Warewick cùng những người nông dân, xe đẩy đầy người mặc giáp. Christopher cứ ngỡ thằng nhóc này đã bị đập một cú vào đầu, khiến trí não mờ mịt hẳn đi. Giờ thì, hắn nhận ra người cận vệ của mình hoàn toàn nói thật. Thánh thần thiên địa ơi, thật là thảm họa! Nếu sống sót được qua vụ này, hắn sẽ gửi tới Robin một bức thư, nguyên rủa ông toi bởi vì đã rời đi sớm một hôm. Christopher chưa bao giờ xem nhẹ việc trợ giúp từ Artane.

Giờ thì hắn nên làm gì đây? Giả vờ hờ hững và cầu nguyện rằng Warewick quá ngu ngốc, không cảm thấy được nỗi sợ hãi? Điều hắn muốn làm hiện tại là rút kiếm ra, đâm xuyên ngực Warewick. Chẳng may, hắn đâu còn thị lực để làm việc đó. Đáng tiếc. Gillian xứng đáng được chứng kiến cảnh ấy vì những điều tệ hại lão đã làm với cô.

“Ta không nhớ là đã mời ông, Warewick”, Christopher nói cộc lốc, cầu nguyện rằng mình đang nhìn đúng hướng.

Tiếng rít của thanh kiếm bị rút khỏi vỏ khiến xung quanh Christopher vang lên âm thanh thở dồn phản pháo. Hắn biết, đó là âm thanh từ phe mình, vì Colin đã thốt lên tiếng gầm thù hắn đến nỗi cả gai ốc.

“Ta đề nghị ông hãy rời đi ngay”, Christopher giữ cho giọng mình vững vàng, “khi ông vẫn còn đủ sức bước ra khỏi cổng”.

Warewick phá lên cười. Christopher nhận ra mình đã phán đoán sai lầm về vị trí của ông bố vợ. Hắn lập tức xoay người về phía giọng nói của Warewick.

“Rời đi à?”, Warewick cười khẩy. “Chỉ khi ta đã lấy lại thứ của ta, thứ lẽ ra nên là của ta. Chà, ta sẽ có được nó.”

“Trừ khi ta chết”, Colin thốt lên. “Và ta không định kết thúc cuộc đời sớm vậy đâu.”

“Không”, Christopher dứt khoát đưa tay lên. “Lão là của ta.”

“Vậy sao?”, Warewick hỏi. “Vậy rút kiếm ra đi, Blackmour, để xem người chiến đấu có tệ hại như mấy thứ người ăn vào mồm không. Ta nhớ lần gặp trước người khá vụng về. Có lẽ mắt của người mờ đi vì nốc nhiều rượu quá. Hoặc vì phải thấy dung mạo xấu xí của vợ người. Hay có lẽ người thậm chí chẳng nhìn thấy được ta.”

“Ngài ấy không cần phải thấy ông”, Gillian hét lên từ đằng xa, “vì tôi sẽ đưa ông thẳng xuống địa ngục!”.

“Gillian”, Christopher kêu lên, “Chư thần ơi”.

Hắn nghe tiếng kim loại kêu leng keng, rồi một tiếng tát tai vang dội, sau đó là tiếng kêu đau đớn của Gillian.

Rồi thì mọi thứ biến thành hỗn loạn. Christopher xoay hết hướng này đến hướng kia, cố gắng nghe xem điều gì đang xảy ra xung quanh. Gillian không phát ra tiếng nào nữa khiến hắn vô cùng lo lắng. Cô không được có chuyện!

Hắn nghe tiếng người la hét, tiếng lưỡi thép xuyên vào da thịt. Hắn ngửi được mùi máu. Rồi hắn cảm thấy bỏng rát vì một lưỡi kiếm cắt qua. Bản năng khiến hắn rút thanh kiếm của mình ra, vung mạnh. Hắn cảm nhận được thanh kiếm cắm sâu vào ai đó, đành cầu nguyện mình đã không vô tình giết chết vợ. Dòng chất lỏng ấm nóng chảy lên ngón tay hắn. Hắn cũng chẳng biết đó là máu của mình hay của ai. Hắn quá phẫn nộ, nên không màng quan tâm. Lạy Thánh nhân từ, hắn thật là một kẻ quá vô dụng!

“Tựa vào tôi, lãnh chúa”, Jason thở hỗn hển, huých lưng vào hần. “Giết bất cứ ai lọt vào tầm!”

“Gillian đâu?”

“Đội trưởng Ranulf canh giữ. Warewick đánh cô ấy, nhưng tôi bảo đảm cô ấy sẽ hồi phục thôi.”

Christopher cất tiếng rống lâm trận đầy giận dữ chứ không chỉ là cảnh báo.

Hần giữ lưng tựa vào Jason, vung kiếm kịch liệt quanh người. Hoặc là kẻ thù cảm thấy hần thật thảm hại, hoặc là chúng sợ bước vào phạm vi lưỡi kiếm của hần, nhờ vậy chẳng ai xông vào. Christopher tiếp tục vung, cầu mong người của mình đủ cẩn thận để không lùì vào khu vực này.

Rồi mọi thứ cũng nguôi. Christopher trấn tĩnh lại, nhận thấy Jason đang nói liên tục, yêu cầu hần thôi vung kiếm. Christopher buông lưỡi kiếm xuống sàn, há miệng thở.

“Chết hết rồi, chỉ còn Warewick và ba người phía lão thôi”, Colin nói. “Ta giết hết bọn chúng được chứ?”, gã hỏi, giọng có vẻ phẫn chấn trước sự việc này.

“Không”, Christopher găm lên, phản đối, “Ta sẽ làm việc đó”.

“Nhưng, Chris...”

“Ta nói ta sẽ làm việc đó!”, Christopher quát. “Lão con hoang khốn kiếp đó đâu?”

Tiếng cười của Warewick lập tức trả lời cho câu hỏi.

“Ta biết ngay mà”, lão kêu lên. “Thằng mù ngu ngốc! A, thật là một câu chuyện đáng nghe - người bạn đời tương xứng cho Gillian nhà Warewick: Một gã mù! Chúa ơi, hoàn hảo thế! Giá mà ta biết được đây là kết quả cho cuộc phục kích tệ hại năm đó, thì ta đã xem đó là thành công rồi.”

Christopher sững sờ, “Cái gì?”.

“Người muốn nghe toàn bộ câu chuyện chứ gì?”, Warewick chế nhạo. “Ta nên bắt đầu từ đâu đây? Có lẽ chúng ta nên kéo ghế ngồi lại với nhau. Câu chuyện dài lắm đấy. Ta chẳng muốn người mệt chết giữa chừng đâu.”

“Nói đi, khi người vẫn còn được sống”, Christopher choáng váng. Một cuộc phục kích?

Hắn nghe tiếng động giống như Warewick đang cựa mình, bèn giương kiếm lên theo bản năng.

Warewick phát ra một âm thanh hậm hực. “Người nghĩ ta sẽ kết liễu người trước khi người biết sự thật sao? Cất kiếm vào đi. Ta sẽ không để người chết sớm vậy đâu.”

Christopher đưa một tay ra ngăn cản trước khi gã anh vợ kịp cử động. Nỗi căm thù của Colin bốc lên ngàn ngọn, nhưng gã vẫn đứng yên. Rõ ràng gã không thích việc đó chút nào.

“Giờ thì”, Warewick cất tiếng, “ta nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Ta có nên bắt đầu từ những của cải vợ vét được từ cha người bất cứ khi nào có thể? Ta chắc chắn chỉ cần thêm ít năm mùa màng thất bát - cộng thêm tai họa từ người của ta - thì hắn sẽ tiêu đời”.

“Nhưng không phải vậy”, Christopher cười nhạt.

“À, người đã tự chứng kiến rồi mà, đúng không, đồ ranh con? Người cùng những vinh quang từ lục địa”, Warewick quát. “Ta thấy người về nhà với đồng vàng đủ để mua sự ưu ái từ nhà vua suốt cả chục kiếp. Bây giờ ta mới nhận ra người đã giúp ta. Ta có thể nhìn người bị kết liễu, sau đó chiếm được cả Blackmour lẫn chỗ vàng.”

“Người sẽ chẳng có được gì đâu”, Christopher đáp gọn. “Chưa thôi”, Warewick nói. “Chưa thôi. Nhưng sẽ có.”

Giờ thì nói về phần khác đi, ta nghĩ người hứng thú lắm đấy.

Ta nên miêu tả cái gì trước tiên nhỉ? Đêm mà Magdalena xứ Berkhamshire lần đầu bò vào giường ta, hay đêm mà ta lập mưu ám sát người?”

“Dối trá”, Christopher nói giọng điềm tĩnh.

“Vậy sao? Ta nghĩ người biết Lina rõ mà. Ta đã hứa cho ả cả Warewick lẫn Blackmour nếu chịu kết hôn với người, ả căm ghét việc đó lắm. Tất nhiên, vì ả làm gì có đầu óc chiến lược. Người lẽ ra sẽ tới Braedhalle cùng với mình ả thôi. Như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng người rốt cuộc lại mang theo quá nhiều người để bảo vệ con vợ phản trắc.”

Christopher quá ngạc nhiên đến mức không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lắng nghe.

“Sau khi ả làm loạn hết cả kế hoạch, ta chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc kết liễu ả. Đáng tiếc. Nếu người chết, như trong kế hoạch, ta sẽ cưới ả, và có được cả Blackmour cùng Warewick chứ không phải tới tận bây giờ. Tất nhiên, ta sẽ là lãnh chúa của cả hai vùng. Ta vẫn chưa là lãnh chúa, cho tới khi người tiêu đời và

ta mang được Gillian về nhà. Ai mà biết được nó sẽ chết vì thứ tai nạn gì nơi cầu thang chứ nhỉ?”

Cơn sốc khiến Christopher hoàn toàn tê liệt. Trong lòng hắn chỉ còn cảm giác lạnh lẽo. Hắn đã mất biết bao nhiêu thứ vì lòng tham của Warewick. Một lão già khốn nạn lấy đi của hắn đôi mắt, thứ mà hắn mong mỗi hơn bất cứ điều gì khác, đơn giản chỉ vì lòng tham đối với vàng.

“Đồ khốn kiếp đáng khinh”, Christopher thốt lên. “Đúng đấy”, Warewick phản khởi đáp. “Nhưng là một gã khốn kiếp cực giàu. Ta sẽ được như thế.”

Christopher muốn ngồi thụp xuống mà khóc. Hắn chưa bao giờ nghi ngờ Magdalena lại toan tính đến thế. Biết được việc ả làm hại mình một cách lạnh lùng như vậy khiến hắn chấn động đến tận tâm can.

Lại còn việc Warewick đứng sau tất cả! Christopher nghiền ngẫm từng đoạn ký ức về cha của Gillian, thông qua những hồi tưởng về thời gian ở cùng William tại nhà anh ta. Chưa một lần nào Warewick không ngông cuồng, bạo liệt cả, lão bình thường vẫn thế. Nhưng lại không nhận ra Warewick đã lập mưu giết hắn suốt bao nhiêu năm!

“Điều cuối cùng”, Warewick nói thêm. “Braedhalle là vùng đất nghèo nàn nhất của ta, chắc chắn, nhưng đó không phải lý do tại sao ta chọn nó làm của hồi môn cho Gillian. Hắn là người nên suy nghĩ và đoán lý do thực sự xem.”

Tiếng nức nở của Gillian phá vỡ khoảng im lặng. “Khốn nạn!”, cô hét lên.

“Câm mồm”, Warewick gầm lên, “không thì mày sẽ phải trả giá gấp mười! Ta nhớ lâu lắm đấy. Giờ thì, Blackmour, nói cho ta nghe. Chẳng phải ta rất khôn ngoan khi cho người chính cái nơi mà người mất đi thứ quý giá nhất sao?”

Christopher không thể nói nổi. Cơn giận khiến hắn nghẹn lời, điều duy nhất hắn có thể làm là thở. Thánh thần ơi, hắn không muốn điều gì khác ngoài việc giết chết Warewick bằng chính đôi tay của mình!

Điều đấy, tất nhiên, hắn không làm được. Hắn đứng đó, vây quanh là người của mình cùng một nhóm kẻ thù, và hắn hoàn toàn vô lực. Ngay từ những năm đầu đời, hắn đã ghim sâu vào lòng một việc: Trách nhiệm của hắn là bảo vệ người khác. Tại Artane, hắn đã gắn liền kỹ năng đó với một thứ gần như nghệ thuật. Bây giờ, hắn đứng đây, bất lực, thậm chí không thể nói được lớp máu trên người là của mình hay của ai. Trước mặt hắn là tên dê hèn gây nên nỗi khốn khổ cho hắn, cũng như nhiều năm ai oán cho William và Gillian.

Mà hắn lại chẳng thể động tới lão.

“Đến đây, Gillian”, Warewick ra lệnh. “Hãy về nhà và để ta thưởng cho người vì việc thắng chồng của người đối xử tệ bạc với ta suốt mấy tháng qua.”

Gillian ngừng một hơi thở.

Christopher cảm thấy cơn giận trỗi lên trong người. Đó là điều cuối cùng mà hắn chấp nhận được. Dù có chết, hắn cũng phải bảo vệ cô.

Hắn giương kiếm lên.

“Người có thể hủy hoại đôi mắt ta”, hắn nói, “nhưng người sẽ không hủy hoại được thứ gì khác của ta đâu”.

“Vậy người sẽ ngăn cản ta thế nào đây, thằng mù? Bằng cách đấu với ta à?”

“Hắn không cần phải thế”, Colin gầm lên. “Ta rất hứng khởi được thế chỗ đây.”

“Không”, Christopher nói, “Ta sẽ tự làm việc đó. Đến đây đi, Warewick, nếu lão có đủ gan”.

Christopher đâm kiếm vào không khí, nhưng chẳng chạm được thứ gì cả.

“Bên trái!”, Colin kêu lên.

Christopher xoay qua trái, xông tới. Kiếm chạm vào kiếm, khiến cả người hắn rung lên. Nhưng đó là một cơn rung động đầy phần khích.

“Có lẽ sẽ không dễ dàng như người nghĩ”, Christopher nói gọn. “Nữa không, Warewick?”

“Bên dưới”, Colin bỗng nói. “Thánh thần ơi, Chris, cẩn thận” Christopher cảm thấy lưỡi kiếm cắm sâu vào đùi mình.

Hắn nghiêng rặng, vung mạnh, nhưng chẳng chạm được gì.

Colin vẫn hô phương hướng, nhưng Christopher quá bán loạn để hiểu. Bọn người của Warewick bắt đầu la hét, Christopher khó lòng nghe được tiếng Colin giữa những âm thanh huyền não như vậy.

Christopher bỗng dưng lao tới, cầu nguyện mình sẽ sống qua được đợt này. Hắn cảm thấy kiếm của mình chạm vào xương, và bị chặn lại. Warewick chửi thề đầy độc địa. Christopher lùi lại, chuẩn bị tung thêm vài cú nữa.

Nhưng đó là lúc trận đấu trở thành thứ hắn không thể tự đương đầu. Cha của Gillian gần như khiến hắn đau đớn, xoáy sâu vào lòng hắn hết lần này tới lần khác.

Rồi điều không ngờ tới xảy ra. Kiếm của hắn bay vụt đi. Christopher đứng đó, hai tay trống không, cảm thấy thật tệ hại. Thánh thần ơi, làm sao hắn có thể... “Đứng yên”, Warewick gầm lên. “Berkhamshire, ném kiếm đi.”

Colin đặt tay lên vai Christopher. “Chris, để ta”, Colin nài nỉ. Christopher nghe tiếng kim loại va vào lớp đá dưới sàn. Sau đó là một âm thanh nhẹ hơn, như thể một chiếc kiếm nhỏ cũng bị ném sang bên.

“Ta cũng không vũ khí”, Warewick điềm tĩnh nói. “Hãy xem người làm được gì với nắm đấm của mình, thằng nhãi.” Christopher cảm thấy lòng kiêu hãnh quay trở lại. Hắn giờ đây sẽ được công bằng hơn. Ít nhất hắn có thể giữ cho Warewick ở gần. Chẳng phải hắn đã từng thường xuyên đấu vật với Jason cùng Colin và thắng cả hai bọn họ đấy sao?

Hắn cảm thấy đầu mình bị quật ngược ra sau trước cả khi nhận ra mình bị đánh. Trước khi kịp lấy lại thăng bằng, một nắm đấm nữa đã thụi vào bụng, khiến hắn gập cả người. Hắn còn chưa đứng thẳng dậy, thì phải nhận thêm một cú đấm nữa vào ngay giữa mặt.

Warewick là một gã đàn ông to lớn. Lão lẽ ra không nhanh nhẹn đến vậy. Nhưng thực tế là thế. Christopher vung tay, nhưng

nắm đấm vụt vào không khí. Hấn di chuyển về phía trước, giương tay ra. Chẳng có gì. Rồi thì Warewick bắt đầu cười. Đó là tiếng cười khiến Christopher hồi tưởng... Trước đây hấn chưa bao giờ mất kiểm soát khi đấu, ngay cả khi còn trẻ và non nớt. Nhưng giờ thì hấn đang mất kiểm soát bản thân. Hấn tiến đến phía tiếng cười, vung tay điên cuồng. Máu chảy rần rật khiến hấn ù cả tai. Những rối loạn trong sảnh chỉ làm hấn thêm rối rắm, nôn nao. Christopher mất cả cảm quan phương hướng, lạc mất tiếng nói của Colin, không còn tìm thấy lý trí.

Một cú nữa khiến hấn lão đảo, loạn choạng lùì về sau, mất thăng bằng. Colin bắt được hấn, đẩy hấn đứng trở lại trên hai chân.

“Đủ rồi đấy”, Colin van nài.

Christopher vùng ra khỏi gã anh vợ, quệt tay ngang miệng mình. “Ta vẫn chưa xong với lão ấy đâu”, hấn đáp. “Tới đây đi, Warewick, nếu lão...”

Hấn chẳng cảm thấy được sức nặng từ nắm đấm của Warewick nữa. Tất cả chỉ còn là mặt sàn dâng lên ập vào lưng hấn, ké đến va vào sau đầu. Cơn đau khiến hấn tối sầm mặt mũi.

“Đủ rồi!”, Colin rống lên. Christopher lắc đầu, cố gắng tỉnh táo lại. Nhưng hấn bất lực. Cơ thể hấn cháy bỏng bởi những vết cắt từ kiếm và dư chấn từ những cú đấm. Hấn gắng gượng đứng dậy, rồi cảm thấy bàn tay Colin dưới cánh tay mình. Hấn không mắng gã vì đã giúp mình đứng dậy. Chắc chắn là hấn chẳng thể tự mình làm vậy.

“Tới đi, Warewick”, hấn ào ào, tựa vào Colin. “Người sẽ được sống để thấy thêm một lần bình minh đấy.”

“Vì người không thể giết ta ư? Thật tốt bụng!”

“Lý do có quan trọng sao? Tới đi, trước khi Colin không thể kiểm chế nữa và tự tay kết liễu người.”

“Thằng nhãi ranh đáng thương hại”, Warewick quát. “Mày thậm chí không đủ bản lĩnh đàn ông để bảo vệ con ranh ta đã sinh ra.”

“Để ta giải quyết hẳn đi”, Colin van vỉ. “Christopher...”

Christopher lắc đầu. “Nếu ta không thể làm tới cùng, mọi sự sẽ không xong. Hãy giám sát lão và người của lão ra khỏi cổng thành, nhưng hãy để cho lão sống.”

“Lòng tốt của người khiến ta rơi nước mắt đấy. Người để ta sống mà kết liễu người vào một ngày khác...”

Christopher bỗng thấy mình đang tự đứng thẳng dậy. Rồi hẳn nghe âm thanh xa xa của nắm đấm nện vào da thịt. Tiếng lải nhải của Warewick ngưng bật.

“Có thể ta không được phép giết lão, nhưng ta không nhất thiết phải nghe lão nói”, Colin gầm lên. “Tới đây, các chàng trai. Cùng vút mấy thứ này qua tường trước khi cái mùi hôi thối của bọn nó khiến chúng ta choáng đầu.”

Christopher cảm thấy nổi xấu hổ ngập tràn trong người. Thánh thần thiên địa ơi, hẳn thậm chí không thể tự vệ! Lại còn trước sự chứng kiến của Gillian.

“Lãnh chúa?”

Christopher lão đảo lúi xa cô. Ở tình trạng này, hẳn không hề muốn vợ trông thấy mình. Cô đã chứng kiến quá nhiều.

“Christopher, để em xem ngài...”

Hắn cương quyết lắc đầu. “Không”, hắn đáp. “Cầu thang ở đâu?”

“Nhưng...”

“Cầu thang!”, hắn hét lên.

Hắn cảm thấy bàn tay cô đặt lên cánh tay mình, nhẹ nhàng xoay hướng. Khi cô ngừng lại, hắn giật tay ra, lão đảo bước về phía trước.

“Christopher, làm ơn...”

Christopher phớt lờ cô. Hắn đã bị cha cô vũ nhục, tự thân không thể bảo vệ mình, cũng chẳng thể làm được gì ngoài việc đứng đó để bị đánh tới ngất xỉu. Warewick nói đúng. Hắn không xứng với cô.

Chẳng phải Lina cũng đã nói điều tương tự về hắn sao?

Anh không đủ oai phong để làm điều gì ngoài việc ngồi trên thềm nhà trong bộ đồ rách rưới và van xin được cho thứ mình cần. Tôi muốn có một người đàn ông hoàn chỉnh, không thì thà không có. Ít nhất Lina cũng đã có được thứ cô ta xứng đáng.

Nhưng Gillian xứng đáng có được điều tốt đẹp hơn. Một người đàn ông giúp cô tránh xa lão cha tàn độc, bảo vệ cô bằng danh tiếng lẫn sức mạnh của anh ta. Cô xứng đáng có được nhiều điều tốt hơn những gì hắn có thể cho cô.

Hắn bước một mình về phía căn phòng trên tháp, đóng cửa lại sau lưng và ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường. CƠ KÍCH ĐỘNG ĐẤU TRANH ĐÃ KHÔNG CÒN, HẮN BẮT ĐẦU CẢM NHẬN ĐƯỢC SÂU SẮC

những vết thương. Nhưng ngay cả nỗi đau thể xác cũng không sánh nổi với những giằng xé trong tâm hồn hắn.

Hắn đã làm cô thất vọng.

Hắn chỉ có một lựa chọn, một lựa chọn lẽ ra hắn nên đủ dũng cảm để thực hiện khi mới bắt đầu yêu cô.

Lẽ ra hắn phải gửi cô đến cho ai khác trọn vẹn hơn.

CHƯƠNG 31

Gillian đứng trong đại sảnh, không thể nhúc nhích. Cô ôm cánh tay phải trong ngực. Nó tê dại, từ phần vai trở xuống. Cô không ngờ sức mạnh nơi cánh tay của cha. Chỉ một lần chạm kiếm với ông cũng khiến cô đau nhức. Thanh kiếm đã rơi khỏi những ngón tay không chút sinh lực của cô.

Thế nhưng, gương mặt cô không hề tê dại. Má cô đau nhức vì bị cha tát. Đó vẫn chưa phải là thứ duy nhất bị tổn thương. Niềm kiêu hãnh của cô bỗng rớt, cô nhận ra mình chưa sẵn sàng để gặp cha và đánh bại ông.

Giá mà nỗi khổ sở chỉ có bấy nhiêu.

Cô nhìn về phía cầu thang nơi chồng mình vừa lên. Christopher hẳn không còn muốn có cô nữa. Thánh thần ơi, cha cô cướp mất đôi mắt của Christopher ba năm trước vẫn chưa đủ sao? Giờ thì, vì cô, hẳn lại phải chịu thêm ô nhục. Chồng cô bị đánh như một thằng ngốc trước mặt hầu hết người thân thuộc.

Gillian nhặt thanh kiếm của mình lên, quay về phía lò sưởi, cứ như tránh xa sảnh đường phủ đầy máu cùng những thi thể trên đó sẽ khiến cô bớt khó chịu hơn. Cô chẳng đem lại cho Christopher được điều gì ngoài nỗi đau và thương tổn. Giá mà Chúa khiến cha kết liễu cô từ xưa đi còn hơn!

Một chuyển động lọt vào mắt Gillian. Cô nhìn sang phía trái, thấy Jason đi trên cầu thang, lên tầng trên. Ngược với ý muốn trong lòng, ngược với lý trí, đôi chân cô xoay về phía đó, dẫn cô lên cầu thang, theo sau người cận vệ của chồng. Gillian biết Christopher chẳng muốn gặp cô, nhưng biết đâu cô có thể nhìn

hắn một lần, phủ đầy ánh mắt bằng hình ảnh người đàn ông cô yêu thương hơn cả chính mạng sống của mình. Sau đó cô sẽ làm điều phải làm.

Cô sẽ ra đi.

Giết chết người cha độc ác.

Cô giữ khoảng cách phía sau Jason. Rất dễ dàng để không bị phát hiện. Tại Warewick, cô làm điều đó thường xuyên tới mức kỹ năng này đã trở nên điêu luyện. Cô theo Jason đi dọc hành lang, chờ trong bóng tối của một hốc tường trong lúc cậu ta vào phòng của Christopher, rồi trở ra cùng một chậu nước và khăn lau. Không dễ theo đuôi cậu nhóc tới tận cửa, nhưng cô vẫn xoay sở được.

Cô đứng nơi ngưỡng cửa, trong bóng tối, thu vào mắt hình ảnh của chồng. Mỗi giây trôi qua, trái tim cô càng đập mạnh mẽ hơn.

Hắn ngồi đó, lưng tựa vào tường, hai tay mệt mỏi thả trên đùi. Jason đứng gần cạnh, tay vẫn còn bưng chậu nước.

“Lãnh chúa, tôi có nên chăm sóc vết thương cho ngài không?”

Christopher chậm chậm ngẩng đầu lên, như thể việc đó đòi hỏi rất nhiều nỗ lực.

“Không quan trọng, Jason.”

Gillian cắn môi để không bật ra tiếng khóc. Cô chưa bao giờ thấy chồng mình hoàn toàn bị đánh bại như thế, hắn trông như thể chẳng còn chút ý chí nào sống tiếp.

Và đó hoàn toàn là lỗi ở cô.

“Tôi có nên gọi Phu nhân Gillian không?”, Jason hỏi. Christopher lắc đầu. Gillian có thể thể rằng má hần đang ước. Có lẽ vì hần quá kiệt sức sau những quãng quật phải chịu, hoặc đã khóc vì nỗi đau do cô gây ra.

“Không”, giọng Christopher thì thào. “Đó là điều cuối cùng ta muốn cậu làm.”

Gillian quay đi. Cô rón rén bước xuống bậc thang, để lại sau lưng trái tim tan nát. Cô đã nghe chính miệng hần nói. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Christopher không muốn có cô nữa. Thực sự, cô chẳng thể trách hần. Đến cô cũng khó sống nổi với bao đau buồn gây ra cho hần. Làm sao cô có thể trông chờ hần cảm thấy khác hơn cơ chứ?

Cô bước vào phòng ngủ của Christopher, cài then cửa. Cô đặt kiếm lên giường, bước về phía chiếc rương của mình. Tài sản riêng tư của cô cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ có một túi tiền nhỏ giấu bên dưới đôi vớ đầy mảnh vá. Christopher thỉnh thoảng cho cô ít vàng để tiêu pha, chỉ bảo cô đừng chi gì ngoài những thứ cần thiết cho chính mình. Cô gom góp chỗ vàng, chắc chắn đến một ngày mình sẽ có đủ để mua cho hần thứ gì đó thật tốt, thật đẹp.

Cô lôi chiếc túi ra, chạm vào nó đầy trầm ngâm. Chỗ vàng này sẽ được dùng vào việc kết liễu cha cô. Không có công dụng nào tốt hơn thế nữa.

Cô rút bao kiếm tinh xảo Christopher đã tặng, tra kiếm vào. Thanh kiếm, tiền cùng áo choàng là quá đủ để mang theo. Ghé qua nhà bếp xem một chút hần sẽ hữu dụng. Chỉ cần cô đặt tay lên cán kiếm là đầu bếp sẽ cho cô đúng thứ cô cần và giữ im lặng về việc đó.

Cô chậm rãi đóng nắp rương, lướt ngón tay trên bề mặt gỗ nhẵn nhụi. Chắc chắn cô sẽ chẳng bao giờ được thấy nó nữa, và cả căn phòng này. Cô sẽ giết cha, hoặc chết trong lúc nỗ lực làm điều đó. Nếu sống sót, cô sẽ tìm một nơi khác để sống. Dù cuộc gặp với cha đem lại kết quả gì, cô biết mình sẽ không bao giờ quay lại Blackmour. Làm sao cô có thể quay lại, khi sự hiện diện của cô chỉ đem đến cho Christopher đau khổ? Ôi, để mặc hẳn là điều duy nhất cô có thể cho hẳn, ngoại trừ cái chết của cha.

Gillian rời khỏi phòng trước khi suy nghĩ về chồng khiến cô choáng ngợp. Lúc này, cô không thể rơi nước mắt. Cô sẽ khóc sau, khi mọi việc đã xong. Hẳn lúc đó cô sẽ nghĩ về những gì mình đã mất hôm nay.

Trong chốc lát, cô rời khỏi bếp, kiểm và tiền cầm trong tay, tay còn lại cầm một túi nhỏ thức ăn. Gã đầu bếp có vẻ vô cùng ngạc nhiên khi cô chào vĩnh biệt, nhưng cô không giải thích lời nào. Lão ta cũng chẳng yêu cầu. Nếu có thể, cô sẽ gắng nở một nụ cười. Gã đầu bếp của Rong thực sự sẽ bị thuận phục.

Cô trườn qua đại sảnh, phớt lờ chỗ máu vẫn còn vương vãi khắp nơi cùng mùi hôi thối của tử thi. Phải, đây là lỗi của cô. Cô chẳng thể kết tội ai khác về việc cha mình đến hôm nay và mang trận chiến theo sau.

Lần việc Christopher bị lãng nhục.

Cổ họng cô lại nghẹn ngào khi nhớ tới việc cha giễu cợt hẳn, khiến hẳn tổn thương bởi tiếng cười chế nhạo và những cú chọc kiếm. Nếu Đội trưởng Ranulf không giữ cô chặt như gọng kìm, cô hẳn đã tự mình lấy mạng cha.

Lần này cô sẽ làm vậy, một khi nghĩ ra được cách khiến lão chết đau đớn nhất. Cô cũng sẽ cần hỗ trợ. Cô có thể dùng cảm, nhưng

cô không ngu ngốc. Ngay cả khi Colin và người của gã đã giúp rất nhiều hộ vệ của cha cô về châu trời, thì tại Warewick vẫn còn rất nhiều hiệp sĩ. Biết đâu với chỗ tiền này, cô sẽ có được vài tay đánh thuê. Phải, thông minh đấy. Cô sẽ tìm người đưa cô qua cổng, sau đó tự mình thực hiện kế hoạch.

Cô lĩnh ra khỏi sảnh, xuống bậc thang. Khi chân chạm đất, cô bước về trước bằng tư thế đầy tự tin, như thể mình là một hiệp sĩ lang thang lên đường đi theo tiếng gọi của sứ mệnh.

Cửa sắt đang mở, nhưng binh sĩ xúm xít khá đông xung quanh. Gillian cúi đầu, tiếp tục bước qua. Nếu tới được bên ngoài tường lâu đài, nghĩa là cô đã đi được nửa đường tới tự do. Cô sải bước nhanh hết sức, huých những gã trai khỏi lối của mình theo cách mà cô nghĩ là rất đàn ông.

Gần tới cuối đường hầm thì cô cảm thấy chân mình bỗng khỏi mặt đất. Cô vùng vẫy, nhưng không thể thoát nổi người đã tóm lấy áo khoác của cô, đang nhắc cô lên đầy nghi ngờ.

“Cô nghĩ mình đang đi đâu vậy hả?”

“Ôi, Colin”, Gillian rên lên, “đặt tôi xuống”. “Ta không nghĩ vậy...”

Cô huých khuỷu tay vào bụng gã, nhưng thay vì tránh sang bên như những người khác, Colin chỉ gầm một tiếng, lại nhắc cô lên cao hơn.

“Nếu là cô, ta sẽ quay trở vào trong.”

“Ngài không phải là tôi, đừng bảo tôi nên làm gì.”

Colin đặt Gillan xuống, xoay cô lại, đôi tay nặng nề nắm chặt áo choàng của cô.

“Thánh thần ơi, ta không sợ móng vuốt của cô đâu, nên đừng có nói như thể ta e sợ. Cô có thừa can đảm hơn là phải chạy trốn, đúng không?”

Cô nhìn thẳng vào mắt gã. “Tôi không bỏ chạy, tôi sẽ đi giết cha tôi.”

Colin chớp mắt. “Ra vậy.”

“Đúng”, cô gật đầu, “ngài thấy đấy. Tôi sẽ tự mình đi thuê lính, sau đó đến Warewick và kết liễu lão khốn đó ngay trên giường lão. Hoặc theo cách đau đớn nào khác”. Cô ngược nhìn gã, nhíu mày. “Tôi vẫn chưa quyết định được cách nào.”

Colin thở dài. “Ta nói suy nghĩ của ta được chứ?” Biểu cảm của gã đột nhiên nghiêm trang. “Warewick là một chiến binh dạn dày kinh nghiệm, Gillian.”

Cô héch càm. “Vậy thì tôi có sức trẻ.”

“Ý tôi là lão đã chinh chiến gần như suốt cả đời” Colin từ tốn nói. “Chắc chắn cô có đủ dũng cảm để đương đầu với lão.”

“Chắc chắn rồi.”

“Nhưng ngay cả ta cũng phải rất khó khăn nếu muốn đánh bại lão bằng kiếm”, Colin kết luận.

Gillian mở miệng dợm nói, nhưng nhận ra mình không thể đáp lại được gì. Colin là một chiến binh dũng mãnh. Nếu gã nghĩ đấu với cha cô là điều khó khăn, thì kỹ năng của cô có sá gì? Cô cảm thấy nhiệt huyết trong mình giảm đi chút ít.

“Thực vậy”, Colin tiếp tục, “ta sẽ phải mệt chết đi được nếu muốn làm điều đó”.

Phân dũng cảm còn sót lại lập tức bỏ cô mà đi. Cô cúi đầu thất bại. “Tôi muốn trả thù cho Christopher”, cô lặng lẽ nói.

“Ừ”, Colin hậm hực.

“Ngài biết tại sao mà.”

“Ừ, ta biết tại sao.”

Cô ngược nhìn gã. “Ngài đã ném cha tôi qua tường như ngài nói chứ?”

Gã lắc đầu. “Giàng kéo quần áo lão một chút, và để nắm đấm của ta nói thay lời bất mãn, nhưng ta chỉ có thể ném lão ra ngoài cổng thôi. Ta không muốn gã chết trước khi tìm đến giết lão sau này.”

Gillian cảm thấy sống lưng mình chột rần lại. “Tôi sẽ làm việc đó.”

Colin chỉ khục khặc một tiếng. “Để xem. Giờ thì, trở vào lâu đài với ta. Đã đến lúc nói rõ ai có được vinh hạnh kết liễu lão dê hèn đó.”

“Tôi không quay lại đâu”, Gillian vùng ra. “Có thể tôi không có kỹ năng để tự mình giết cha, nhưng tôi sẽ tìm người làm thay việc đó.” Cô ngưng chốc lát, một cái tên xuất hiện trong tâm trí. Cô không thể hiểu nổi tại sao lúc trước lại không nghĩ tới. “Tôi sẽ đến Artane”, cô tuyên bố. “Tôi sẽ trả tiền cho Lãnh chúa Robin để thay tôi làm việc đó.”

Colin há hốc, “Artane?”.

“Đúng”, nghĩ tới đó, cô cảm thấy vững tâm. Rồi một ý tưởng khác lại nảy ra. “Tôi sẽ trả tiền để Lãnh chúa Robin huấn luyện cho tôi! Thế là tôi sẽ có kỹ năng để tự mình thực hiện.” Cô mỉm cười với gã. “Ngài nghĩ sao?”

Mắt Colin trợn to, miệng dường như đang hoạt động hết cỡ, dù không có một từ nào được thốt ra.

“Đúng”, cô gật gù. “Đây là kế hoạch hợp lý nhất.”

“Thánh thần ơi!”, cuối cùng Colin cũng bật ra tiếng. Gillian giật áo choàng của cô khỏi nắm tay Colin, kiễng chân hôn nhẹ lên má gã. “Rất cảm ơn, Colin, ngài thật tử tế.

Tôi sẽ không bao giờ quên ngài. Tôi sẽ báo tin khi cha tôi đã chết.” Cô quay người, hướng về phía cuối đường hầm. “Giờ thì, Artane ở phía bắc. Tôi nghĩ nó nằm phía tay phải khi tôi rời khỏi tường thành.”

Một âm thanh nghẹn ngào từ Colin vang lên sau lưng, nhưng Gillian không quay lại nhìn. Chắc hẳn gã đang cố gắng chúc cô may mắn nhưng lại không thể tìm được đúng từ để nói.

Gillian đi được nửa đường tới cổng ngoài thì Colin bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh. Cô ngẩng đầu nhìn gã, khẽ cười.

“Ngài không cần tiễn tôi ra cổng”, cô nói. “Tôi có thể tự tới đó.”

“Cô không được lang thang tới Artane”, Colin xoay xở lên tiếng, mặt vẫn còn đỏ au.

Cô đưa tay vỗ về cánh tay gã. “Đừng lo lắng, Colin. Tôi sẽ tìm được tới nơi.”

“Cô thậm chí còn chẳng phân biệt bắc với nam!”, Colin kêu lên. Gã sải bước đi trước, rồi xoay lại, đứng sừng sững trước mặt cô. “Cô không được đi một mình.”

Gillian cảm thấy trái tim ảm đạm khi nghĩ đến lòng trung thành của Colin đối với cô. Nhưng để gã rời khỏi Christopher cũng không tốt.

“Ngài phải ở lại”, cô mỉm cười. “Dù tôi rất trân trọng đề nghị hỗ trợ của ngài”

“Cô không được đi một mình”, Colin bướng bỉnh lặp lại. “Và cô không được đi tới tận Artane. Chuyến đi rất khó khăn, cô lại không có ngựa.” Gã nhìn cô, vẻ đắc thắng.

“Vậy tôi sẽ đi bộ.”

“Suy nghĩ lại đi, quý cô. Cha cô chẳng ở xa cánh cổng kia bao nhiêu đâu.” Gã mỉm cười, nụ cười không hề ảm áp. “Với cú tổng tiền của ta, dám chắc lão không thể nhúc nhích nổi trong mấy ngày. Dù sao đi nữa, chẳng ai muốn lò dò đi chung đường với lão cả.”

“Tôi sẽ giải quyết được lão”, Gillian nói, nhưng vẫn tự hỏi liệu việc đó có khó khăn hơn cô nghĩ hay không.

“Có thể cô làm được, sau khi tập luyện cùng Artane mấy tuần. Nhưng hiện tại, ta nghĩ là không.” Gã khoanh tay trước ngực, nhìn xuống cô. Gã thỉnh thoảng chớp mắt, rồi đôi mắt sáng lên. “Có lẽ thêm ít thảo dược sẽ giúp được cô đấy. Thử tới gặp mấy bà phù thủy xem họ có gì hay không.”

Gillian mở miệng định từ chối, nhưng rồi thôi. Lòng can đảm của cô đã quay lại. Đúng vậy, một ít thảo dược sẽ chẳng hại gì.

Cô chậm rãi gặt đầu.

“Phải, làm thế là khôn ngoan.”

“VẬY chúng ta đi thôi”, Colin nói, cầm cánh tay cô kéo về phía con đường.

Theo sát cạnh Colin, Gillian ngạc nhiên vì những thay đổi trong tâm hồn gã nhưng lại tự ngăn mình bình luận về việc đó. Ít ra gã cũng nghĩ cho cô. Cô không muốn đánh giá thấp sự giúp đỡ đó. Đến khi xong việc, gã hẳn sẽ quay về, nói với Christopher rằng cô đã trả thù cho hắn. Tuy việc đó chẳng bao giờ bù đắp hết cho nỗi đau hắn chịu, nhưng ít ra hắn sẽ biết cô đã làm hết sức.

Cô nắm chặt thanh kiếm, túi tiền cùng bọc thức ăn nhỏ của mình, thầm nghĩ về loại thảo dược có thể cải thiện kiếm thuật, nếu có.

Berengaria đứng nơi cửa trước căn lều khiêm tốn, hít thở sâu. Bà đã đứng đó gần hết buổi sáng, cố gắng hít thở. Bà bị lôi ra ngoài không phải do thú thuốc mới nhất Magda pha chế. Bà muốn được yên tĩnh để quan sát lại những gì xảy ra nơi đại sảnh của Blackmour. Tại sao khả năng tiên tri không báo cho bà hay khi Warewick tới, bà chẳng thể nào hiểu. Christopher đã phải trả giá đắt khi bà không tiên đoán được tình hình.

Bà nhìn sang phải, chỉ để nhìn thấy Gillian đang cố gắng bắt kịp những sải chân dài của Colin Berkhamshire. Gã đang tiến nhanh trên con đường hướng về phía lều. Tâm trạng của Gillian thật khó xác định, con bé rõ ràng chỉ đơn thuần là cố gắng thở.

Colin thì ngược lại, gã trông như đang nghĩ ngợi gì đó.

Berengaria chỉ hơi ngạc nhiên khi thấy Colin lại xuất hiện. Gã từng đến lấy ít thảo dược cho Gillian cách đây hai hôm, rồi lập tức lên đi ngay. Có lẽ cảnh Nemain nghiền xương trong cối làm gã e ngại.

Colin đột ngột đứng lại trước mặt bà. Gillian thở hỗn hển, nói không ra lời. Berengaria ngược nhìn gã cận vệ.

“Cô ấy định đi giết cha mình, nên sẽ cần một ít thảo dược”, Colin tuyên bố.

Berengaria nhướng mày dù rất cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Colin vòng qua đứng ngay phía sau Gillian, với cái nhìn sắc nhọn, như thể muốn nói với bà điều gì đó. Berengaria không cần thiết phải tìm hiểu. Bà đã thấy kết quả cuộc chiến nho nhỏ tại pháo đài, và rõ Christopher phải chịu đựng những gì. Không cần đến phép thuật, bà cũng biết điều gì dẫn lối Gillian đến đây. Và giờ thì cô gái này đã gom hết dũng cảm trong người để đặt chân lên con đường dẫn tới Warewick... Berengaria nhìn Gillian, mỉm cười nhẹ nhàng.

“Ta dám khẳng định rằng con đã có đủ can đảm cần thiết”, bà nói. Gillian gật đầu. “Giờ thì con cần thứ gì đó để cải thiện kiếm thuật của con?”

Gillian há hốc. “Đúng thế”, cô thở một hơi. “Làm sao bà biết?”

Berengaria nở nụ cười.

“Cô ấy sẽ đến Artane”, Colin nói thêm. “Để được Lãnh chúa Robin huấn luyện.” Gã lắc đầu quầy quậy, nhướng mày vài lần.

“À”, Berengaria gật gù. “Lựa chọn thông minh đấy, Gillian, ta thể kiếm thuật của ngài ấy cũng hoàn hảo hết như diện mạo của

mình. Ngày ấy đã huấn luyện lãnh chúa của con.”

“Đúng”, Gillian nói, “con cũng nghĩ vậy”. “Đi Artane là một hành trình dài”, Colin nói.

“Đúng thế”, Berengaria đồng ý. “Ta e số thảo dược tăng cường năng lực của mình đã hết rồi. Phải ít ngày mới thu thập được thêm. Hẳn con sẽ muốn chờ.”

Colin gật liên hồi. Gillian do dự. Berengaria nhìn cô tranh đấu với bản thân, như thể đang đong đếm việc trì hoãn và lợi ích của thảo dược.

“Một tuần”, Berengaria mở lời. “Không hơn.”

Nét mặt Gillian thoáng hiện vẻ đau khổ. “Nhưng từ giờ tới lúc đó con phải đi đâu đây?”

“Cô sẽ quay về lâu đài”, Colin nói.

Gillian lắc đầu. “Không, tôi không thể làm vậy. Christopher sẽ không vui.”

Berengaria dịu dàng nhìn cô. “Ta phải đồng ý với ngài Berkhamshire”, bà lên tiếng. “Con chờ ở lâu đài sẽ an toàn hơn. Sau đó con có thể viết thư mời ngài Artane. Đi vào thời điểm này sẽ rất nguy hiểm.”

Colin hăng hái cười đồng ý.

Gillian lắc đầu. “Con không thể ở lại Blackmour, thưa phu nhân.”

“Ôi, Gillian”, Berengaria dịu giọng. Bà đưa tay đặt lên cánh tay Gillian.

Gillian nắm chặt thanh kiếm trong tay, trái tim Berengaria thất lại khi bà thấy cảnh đó. Con bé đã trở nên thật dũng cảm, dám cầm kiếm trong tay và đương đầu với nỗi sợ kinh khủng nhất, tất cả vì khao khát được làm dịu nỗi đau cho chồng mình.

“Artane cách đây quá xa, con à”, bà nói. “Ta nghĩ con nên ở lại gần bên lãnh chúa của mình.”

Mắt Gillian bắt đầu mọng nước. “Nhưng việc đó sẽ làm ngài ấy đau khổ. Con phải đi.”

“Tới Lâu đài Lãnh chúa”, Colin bỗng nhiên lên tiếng. “Cha cô sẽ chẳng bao giờ leo nổi lên đó. Ngay cả Artane chắc cũng không thể, nhưng chúng ta sẽ lo liệu sau. Chỗ đó hẳn đủ gần để đưa chỗ thuốc quan trọng kia.”

Berengaria quan sát Gillian cân nhắc kế hoạch mới này. Bà siết nhẹ cánh tay cô.

“Đó là lựa chọn khôn ngoan, con à”, bà cười khích lệ. “Ở đó con sẽ an toàn. Ta sẽ gửi đến thứ con cần thông qua người của ngài Berkhamshire.”

“Thật chứ?”, Gillian hỏi.

Berengaria gật đầu. “Tất nhiên. Ta dám nói đó sẽ là nơi dễ chịu để chờ ngài Robin tới gặp đấy.”

Gillian thờ người ra một lúc, rồi gật đầu. “Có lẽ vậy là tốt nhất.”

“Tốt lắm”, Colin nắm lấy bên tay cầm kiếm của Gillian.

Gã cúi chào Berengaria. “Với tất cả lòng biết ơn, thưa bà.” Gã cất bước quay về, Gillian đi theo. “Ta sẽ đi gọi người, rồi chúng ta sẽ lên đỉnh núi. Chuyến leo núi gian nan đấy, nên chúng ta cần...”

Giọng gã nhỏ dần. Berengaria nhanh chóng mất hút bóng họ. Bà gật đầu trầm ngâm. Ít ra Gillian sẽ được bảo vệ tốt, trong sự giám sát của Berkhamshire. Lâu đài Lãnh Chúa là nơi trú ẩn không thể bị công kích, rất phù hợp cho Gillian.

Gần như chính là nơi Christopher sẽ giữ cô ở đó. Nếu hần ta kịp thời tỉnh táo lại.

Cánh cửa sau lưng bà bật mở. Nemain lão đảo bước ra ánh mặt trời, ho sù sụ. Một làn khói đen theo sau.

Nemain thở hồi hển, tay níu khung cửa. Khi bình thường trở lại, bà ném cho Berengaria cái nhìn đăm đăm, lạnh như thép. “Ta đã nói bà ấy không nấu ăn được mà!”

Nemain lão đảo bước đi, miệng làu bàu chửi rủa. Berengaria ngược nhìn lên trời, hít một hơi thật sâu, xoay người vào trong. Ít nhất thì vấn đề này cũng dễ giải quyết.

Dễ hơn nhiều so với việc can thiệp vào vấn đề giữa sự sống và cái chết.

CHƯƠNG 32

Christopher ngồi trên chiếc ghế trước lò sưởi, trong phòng của hắn, tay cầm một cốc rượu, mắt nhìn đăm đăm vào ngọn lửa. Thực sự, hắn không phải đang nhìn mông lung. Mắt hắn mờ mịt dõi vào ngọn lửa, mờ mịt hết như cách hắn đã sống. Đúng, cả cuộc đời hắn đều là bóng đêm. Và chẳng bây giờ thì hoàn toàn tối mịt so với trước kia. Đã hai ngày rồi.

Kể từ lúc Gillian bỏ hắn ra đi.

Hắn đã lên kế hoạch đưa cô đi. Hắn đã muốn cô đến chỗ ai đó có khả năng bảo vệ cô đàng hoàng. Hắn ngồi trên trên sàn phòng, quá đờ đẫn, thậm chí không có chút phản ứng trước mũi khâu trên da mà mãi hắn mới để cho Jason làm. Trong đầu hắn lướt qua cả một danh sách đồng minh có thể gửi cô đến. Hắn biết mình đã nhân nhượng đến hết mức khi nghiêm túc cân nhắc gửi cô đến cho thằng nhãi Kendrick lãng nhãng xứ Artane. Chẳng phải Kendrick sẽ không quan tâm tốt đến cô. Chỉ là khi nghĩ tới có bất cứ ai khác, đặc biệt là một gã quyến rũ đến trắng trợn như Kendrick, chạm đến làn da mềm mại của Gillian lại làm hắn phải nghiêng răng phần nộ.

Christopher đã trải qua những ngày khổ sở, không hề làm gì ngoài các nhu cầu bức thiết. Hắn thoáng tự hỏi tại sao Gillian không đến tìm hắn, nhưng hắn cho rằng cô cũng có lý khi cứ thế mà bỏ hắn ra đi.

Hắn đã đoán sai.

Jason đọc cho hắn nghe lá thư Gillian gửi về sau khi rời khỏi, lá thư đầy những lời xin lỗi vì đã gây đau khổ cho hắn. Cô tự kết tội

mình về tất cả mọi điều không hay đổ ụp lên đầu hấn, từ việc hấn không thể tự vệ trước cha cô, cho tới việc hấn bị mù.

Christopher chửi thảm trong miệng. Hấn thậm chí còn không đủ sức ném chiếc cốc vào tường. Chửi rửa cũng gần như là một nỗ lực quá sức. Việc đó giúp được gì cho hấn cơ chứ? Nó chẳng giúp mắt hấn lành được, đôi mắt là thứ duy nhất có thể tạo nên khác biệt. Sự thật đó vang dội trong tâm trí, tiếng vọng từ đó khiến hấn run rẩy đến tận xương tủy.

Nếu có thể nhìn thấy, hấn đã chém nát thây Bernard Warewick rồi. Thật chậm rãi. Thật khéo léo. Thật kỳ công, để trả đũa lão khốn kiếp đó về mọi khoảnh khắc đau đớn lão đã gây ra cho Gillian trong bao năm.

Nếu có thể nhìn thấy, hấn sẽ chẳng để cảm giác vô dụng khiến mình sầu muộn khi cha của Jason ra đi. Hấn sẽ quay lại Artane cùng Robin, chỉ cho Gillian thấy quê nhà đích thực duy nhất trong lòng hấn. Hấn sẽ không phải bỏ chạy về căn phòng trên tháp như một gã hèn, bị nhục mạ bởi những kẻ mà hấn sẽ chẳng bao giờ ưa nổi.

Phải, nếu có thể nhìn thấy, hấn hấn sẽ tỉnh táo hơn về Lina và đẩy ả xa khỏi mình. Hấn sẽ chẳng bao giờ bị tổn thương, bị khinh bỉ. Hấn sẽ chẳng bao giờ biết cảm giác bị một phụ nữ xinh đẹp nhìn mình và nhận thấy hấn quá khiếm khuyết. Niềm kiêu hãnh của hấn sẽ được giữ trọn vẹn, thay vì vỡ tan nát. Đúng, hấn sẽ vẫn là gã chiến binh kiêu hãnh, không ai bì nổi, chinh phục hết giải đấu này đến giải đấu khác trên khắp nước Pháp và Anh chỉ đơn thuần để thỏa mãn niềm vui chiến thắng. Hấn sẽ nhân gia sản của mình lên thêm nhiều lần từ tiền chuộc cho những kỵ sĩ bị hấn giam. Hấn thậm chí sẽ giam giữ một vài gã nam tước và bá tước..... nếu hấn có thể trông thấy để mà đánh bại họ.

Và nếu có thể trông thấy được, hẳn cũng sẽ rơi vào trạng thái quá ngu muội để nhận ra một tâm hồn cao đẹp, Gillian Warewick, ẩn dưới khuôn mặt không hoàn hảo và những lọn tóc xoắn rối bù.

Nhưng hẳn lại cật lực tảng lờ điều đó.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra phía bên phải sau lưng hẳn, Wolf thở phào như lời chào đáp. Christopher ngẩng đầu lên.

“Colin?”, hẳn hỏi dò chừng.

“Không, thưa ngài. Là Jason.”

Christopher cười nhạt. “Lẽ ra ta phải đoán được. Người không có cái mũi khủng khiếp nọ đi kèm.”

Hắn lặng thinh, lắng nghe Jason làm những công việc thông thường, dọn dẹp thư, cất quần áo. Hẳn là sáng rồi. Christopher đã không rời khỏi buồng lâu tới mức hẳn hoàn toàn mất cả khái niệm về thời gian.

“Thời tiết tốt hay xấu, anh bạn?”

“Hơi lạnh, thưa ngài. Trông như mùa hè sắp qua hẳn.” Nhanh vậy sao? Christopher lắc đầu khó tin. Chắc chắn hẳn đã không trải qua trọn mùa hè cùng với Gillian. Tất nhiên, hầu hết thời gian hẳn dành để lười biếng nằm trên giường cùng cô. Cũng dễ hiểu khi ngày ngày trôi qua mà hẳn chẳng hề chú ý.

Hắn phũ phàng phủi đi những ký ức đang chực vỡ lấy mình. Cái tên Gillian đã không được nhắc đến từ lúc cô rời đi. Hẳn hoàn toàn mong sự việc cứ duy trì như thế.

Giờ thì, cái tên Colin lại khác. Christopher biết rõ rằng Colin đã đi cùng Gillian để bảo vệ cô. Thật khớp. Gillian đã thuần hóa tất cả bọn họ, Colin cũng không ngoại lệ. Christopher rất thích thú việc gã anh vợ bạo liệt nhất của hắn luôn quần quanh cạnh Phu nhân Blackmour hết một bà vú. Hoặc là hắn hẳn sẽ thích thú, nếu không đau đớn khi Gillian rõ ràng thích có Colin bầu bạn hơn hắn. Đúng, cô đã nhận ra hắn rất khiếm khuyết, bất chấp lời xin lỗi thật nhiều về điều ngược lại.

“Có tin gì từ Colin không?”, Christopher hỏi, choáng váng vì những lời đó tuôn ra từ miệng mình. Nó là câu hỏi cuối cùng mà hắn muốn thốt ra.

“Có”, Jason có vẻ ngần ngại, cũng hiểu được thôi. Christopher sững lại. Đây không phải câu trả lời hắn chờ đợi. Hắn thận trọng đặt cốc xuống cạnh chiếc ghế đang ngồi.

“Thật sao?”

“Thật, thưa ngài, hai bức. Tôi đọc cho ngài nghe nhé?” Christopher cẩn thận tựa ra sau ghế, khoan tay. “Ừ, có phải ta tự đọc được đâu.” Hắn ra dấu về phía chiếc ghế đối diện mình. “Đọc đi, anh bạn.”

Christopher nghe tiếng Jason kéo ghế, ngồi xuống. Hắn động tai lên trong lúc Jason mở cuộn giấy da dê.

“Tôi dám cá ngài Colin không viết thứ này”, Jason nói. “Chữ rất đẹp. Chà, tôi không nghi ngờ gì là phu nhân...”

“An phận mà đọc đi, Jason”, Christopher ngắt lời. “Vâng, thưa ngài”, Jason nhẹ giọng. “Thư viết:

Christopher, đồ khốn kiếp bại hoại”, Jason ho một tiếng, “gửi đồ cho ta ngay! Ta đang lạnh cóng cả móng đây, trong khi cậu thì ngồi hong ngón chân bên ngọn lửa tí tách. Củi, thức ăn cùng một mớ rượu sẽ rất được hoan nghênh. Sẽ cần thêm sau”. Jason đằng hắng. “Chắc chắn là ngài Berkhamshire đã đọc từng chữ một. Ất hẳn phu nhân...”

“Đúng vậy”, Christopher đáp gọn. Hắn gõ ngón tay lên ghế gỗ. Colin gửi thư như vậy nghĩa là Gillian không đi xa. Nhưng họ ở đâu nhỉ?

Christopher nghiền ngẫm câu từ của gã anh vợ một lúc lâu rồi vội quát lên.

“Người nghĩ gã chết giẫm đó đang trốn ở đâu?”

Jason đằng hắng. “Lâu đài Lãnh chúa. Chính xác hơn, là trong một túp lều cạnh Lâu đài Lãnh chúa. Dường như lâu đài bị chiếm cứ bởi...”

“Biết rồi”, Christopher vội vã lên tiếng, tránh cho Jason không buột miệng như lần trước cậu nhóc nhắc đến tên Gillian trước mặt hắn. “Ừ, đúng là có tin tức.”

“Ngài có muốn nghe bức kia luôn không, thưa ngài?” Christopher phát tay, “Cái đó hẳn không thể lỗ mãng hơn cái trước”.

Jason mở lá thư thứ hai. “Chris, ta tự viết lá thư này vì không thể để lộ điều muốn nói với vợ người. Người cưới một cô vợ cứng đầu thật đấy, không sai chút nào. Cô ấy cứ khăng khăng muốn giết cha mình để trả thù cho người, không chịu cho ai huấn luyện ngoại trừ chính Lãnh chúa Artane. Lẽ ra ta phải gửi lời tới ông ấy, nhưng vẫn chưa làm. Hẳn người muốn biết dự định của

cô ấy trước. Cô ấy gan góc đấy. Ta sẽ giữ chân vợ người tới khi nhận được tin từ người, biết người muốn làm gì. Berkshire.” Jason cuộn lá thư lại. “Tôi có nên chuẩn bị thứ gì để hỏi âm không, thưa ngài?”

Christopher lắc đầu. “Chưa đâu, nhóc.” Hắn xoa hai tay vào nhau, rồi duỗi các ngón. “Tốt nhất là đưa cho ta bức đầu đi, Jason. Không nên để mất nó.”

“Bức thứ hai thì sao?”

Christopher trao cho người cận vệ của mình một cái nhướng mày không động tĩnh. Jason nuốt nước bọt, lập tức ấn một cuộn giấy da tròn vào tay Christopher.

“Đây, thưa ngài. Bức thứ nhất.”

Christopher vẫy tay về phía cánh cửa. “Giờ ta không cần gì thêm. Xuống bếp tìm thứ gì ăn đi. Nghe giọng người đói rồi đấy.”

“Cảm ơn, thưa ngài.”

Christopher chờ đến khi Jason đi hẳn mới tựa đầu ra sau ghế. Hắn lướt ngón tay lên cuộn giấy da đang cầm. Đây là thứ cô đã chạm vào, đã cầm, có khi thậm chí còn lem nhem nước mắt. Christopher vội vã quệt tay áo lên mắt. Thánh thần ơi, đây chỉ là một lá thư thôi mà.

Nhưng nó khiến hắn thêm lần nữa nhận ra, hắn nhớ cô đến nhường nào.

Lâu đài Lãnh chúa sao! Hắn chột bật dậy, sải bước chân. Tại sao chứ, quý thần ơi, tại sao cô ấy lại trốn tới đó? Cái nơi hắn khó lòng xoay sở tới được nhất. Ngay cả khi sáng mắt, hắn có ngu ngốc mới đặt chân lên đó. Và cũng là lý do duy nhất cha hắn xây

thứ quỷ quái đó làm nơi trú thân cho bà vợ hay cầm rơm của ông! Nơi an toàn khỏi mọi cuộc bao vây, bất kể thù địch hay không. Làm thế nào Gillian lên được trên ấy vẫn là điều bí ẩn.

Niềm thỏa mãn nhỏ nhoi duy nhất cho Christopher là ý nghĩ rằng Colin phải ở thu lu trong căn chòi tí tẹo thê thảm, run rẩy vì ẩm ướt và những cơn gió không ngừng vùi dập. Chết rét là kết cục rất phù hợp cho kẻ phản bội.

Hắn bước tới cửa sổ, bật mở cửa chớp. Cơn gió lạnh từ biển thổi ập thẳng vào mặt hắn. Hắn cảm thấy, nghĩa là Gillian cũng cảm thấy được. Cô sẽ bị cóng. Chân tay cô đặc biệt nhạy cảm với cái lạnh. Hắn vẫn nhớ cảm giác khi bị cô bám lấy hắn tìm hơi ấm vào ban đêm. Và khi tỉnh giấc để làm ấm tay cho cô, thì việc gì hắn lại không làm ấm hết khắp người cô luôn cơ chứ? Christopher nhắm mắt lại, để ký ức bao phủ lấy mình.

Gillian nằm dưới thân hắn, cơ thể chào đón hắn cùng tiếng thở dài nhẹ nhẹ, những ngôn từ âu yếm. Gillian ấn ngược hắn xuống giường, yêu hắn thật mãnh liệt, sức nóng từ hai má cô khiến hắn biết khuôn mặt cô đang đỏ bừng. Gillian ngọt ngào, dịu dàng biến thành gã hề cợt nhả, tinh tế, thành người tình cuồng nhiệt.

Cô đã nở rộ ngay trước đôi mắt mịt mờ của hắn. Hắn đã cho cô an toàn. Cô cho hắn linh hồn của cô.

Song cô lại lấy đi thứ đó khỏi tay hắn, vì ngỡ rằng mình là ngọn nguồn cho rắc rối của hắn.

Christopher lùi khỏi cửa sổ, đổ lỗi cho cái lạnh khiến những giọt nước mắt lăn xuống má. Giá mà hắn thấy được!

Vậy thì Gillian sẽ chẳng còn lý do gì để không yêu hắn, rời bỏ hắn. Và ngay cả khi cô ngốc nghếch tới mức nghĩ rằng mình gây ra tai ương cho hắn, thì hắn cũng có thể leo lên cái ngọn núi chết tiệt đó, tới Lôu đài Lãnh chúa, kéo cô vào lòng và không bao giờ để cô rời khỏi vòng tay mình nữa.

Christopher lại quệt tay áo lên mắt, thận trọng đặt lá thư của vợ xuống bàn, rồi rời khỏi phòng. Chân hắn dường như biết chắc chắn chúng muốn đi đâu, nơi mà tâm trí hắn chưa sẵn sàng thừa nhận.

Hắn không tin vào phép thuật. Quỷ tha ma bắt, hắn thậm chí cũng chẳng tin vào phù thủy!

Berengaria kinh ngạc nhìn Rông rời khỏi ổ của hắn, sải bước quả quyết dọc theo tường lôu đài. Trong tâm nhãn, bà thấy hắn qua cả hai cổng, vượt lên chiếc cầu đá nặng nề, đi bộ vào làng. Bà quá ngạc nhiên tới mức quên phá dỡ những trở ngại ngăn bước chân hắn đi đúng hướng.

Chốc lát sau, tiếng đập khô khốc vang lên nơi cửa. Magda ra mở cửa trước khi Berengaria kịp ngăn. Bà ta lập tức ngắt xỉu, ngã vào vòng tay Nemain. Nụ cười hiện lên môi Berengaria khi thấy Nemain vừa vất vả giữ lấy Magda vừa há hốc khi trông thấy Rông. Bà sẽ đem theo cảnh đó xuống tận mồ.

“Ta tìm Berengaria”, giọng trầm cất lên, cộc lốc. “Vâng, th... thưa ngài”, Nemain bưng tỉnh.

Magda đã thôi choáng váng, vừa kịp lúc, bà ta đứng thẳng lên. “Tất nhiên rồi, thưa ngài!”, rồi kêu lên, nắm cánh tay Christopher, lôi hắn vào trong. Bà vung vẩy chiếc muống đầy phấn khích. “Chúng tôi rất vinh hạnh được ngài tới thăm! Để tôi chuẩn bị thứ gì đó nóng cho ngài uống.”

“Không, để tôi”, Nemain xen vào, đẩy Magda sang bên. “Người sẽ làm cháy hết, đồ nữ tu loắt choắt.”

Magda quay sang, khéo léo dùng chiếc muống đập vào bàn tay Nemain. “Thôi gọi ta như thế đi!”

“Ta sẽ thôi gọi thế khi người học được cách chế tình dục đâu ra đó!”

“Đủ rồi”, Berengaria đẩy cả Magda lẫn Nemain về phía cửa. Nếu thực muốn cho ngài ấy thứ gì, hãy cho ngài ấy yên ổn. Đi hái thuốc đi, đừng quay lại cho tới khi ta gọi các người.”

Hai bà lão tội nghiệp phản đối âm ỉ, nhưng Berengaria thắng thế. Bà đóng sầm cửa trước mặt hai cộng sự, rồi nhìn Christopher ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong chòi. Bà kéo một chiếc ghế đẩu lại, ngồi xuống trước mặt hắn. Lần đầu tiên trong đời, bà nhìn kỹ vào gã chồng bạo liệt, đáng sợ của Gillian.

Hiện tại, trông hắn không hung dữ, cũng không đáng sợ. Gương mặt đẹp trai của hắn mệt mỏi, xanh xao, như thể đã phải chịu đựng rất nhiều suốt hai ngày nay. Tóc hắn phủ xuống đôi mắt xanh dương. Đôi tay khép hờ trên gối, vai khom lại. Berengaria đau lòng nhìn cảnh trước mặt. Bà thương tiếc biết mấy trước điều mà gã trai này phải chịu đựng trong đời.

Bà quệt đi giọt nước mắt, đặt bàn tay hắn dẫu năm tháng lên đầu gối hắn.

“Thưa ngài?”

Hắn đờ đẫn, ngẩng đầu lên. “Bà là Berengaria? Berengaria của Gillian?”

“Đúng, thưa ngài. Chính là ta.”

Gương mặt hắn co lại, đau lòng. “Vậy ta có một thỉnh cầu.” Hắn tựa mình trên ghế, như thể rất muốn đứng dậy đi tới đi lui.

“Thưa ngài”, bà cất lời, nhưng hắn đã giơ tay lên.

“Ta van bà, hãy để ta nói xong.” Hắn hít một hơi sâu. “Ta đã thấy rất nhiều điều trên thế giới này mà ta không giải thích nổi. Ta luôn xem mình là kẻ học hỏi nhanh. Hồi còn nhìn được, ta đọc được chữ, biết tính số khá tốt. Giờ thì ta sẽ nói với bà rằng ta chưa bao giờ nhờ cậy tới phù thủy.” Hắn ngừng lại một chốc. “Nhưng đó là trước kia...”

“Trước khi ngài mất đi đôi mắt?”, bà nhẹ nhàng hỏi. “Đúng.” Hắn nắm bàn tay khô cằn của bà bằng cả hai tay, siết chặt. “Ta van bà”, giọng hắn ào ào. “Ta sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì. Chỉ cần giúp ta sáng mắt lại. Ta chỉ cần thế thôi. Ta sẽ đánh đổi mọi thứ mình có. Tất cả”, hắn lặp lại. Nước mắt chảy xuống hai má hắn.

“Không thứ gì quan trọng với ta cả.” Berengaria đặt bàn tay còn lại của bà lên tay hắn. “Vì lý do gì, thưa ngài?”

Hắn nặng nề nuốt nước bọt. “Vì Gillian.” Hắn cúi đầu. “Để cô ấy có được người chồng trọn vẹn.”

Trái tim Berengaria vỡ tan trước cảnh người đàn ông kiêu hãnh này cúi đầu đau đớn. Bà sẽ hy sinh mọi thứ, thực vậy, mọi thứ mình sở hữu lẫn hy vọng được sở hữu, nếu bà có thể, để làm điều hắn muốn. Nhưng bà không thể.

“Thưa ngài”, bà nhẹ nhàng cất lời, “giá mà ta có thể...”. Hắn ngược đầu, nhìn về phía bà. “Vậy bà... không thể sao?”

“Không thể, thưa ngài”, Berengaria nói, vẫn nhẹ nhàng như thế. “Thề có Chúa, ta ước mình có thể. Nhưng điều đó vượt quá xa khỏi khả năng của ta.”

“Nhưng thảo dược bà cho Gillian...”

“Chỉ là cánh hoa hồng nghiền thành phấn.”

Tiếng thở dài của Christopher vang ra từ tận tâm hồn hắn. “Phải rồi. Thực sự, ta vẫn biết thế mà.” Hắn dợm đứng dậy, nhưng Berengaria ngăn hắn lại, giữ lấy bàn tay hắn. “Có một thứ”, bà nói.

Hắn ngồi trở xuống. “Vậy sao?” Ôi, hy vọng trong giọng hắn!

Berengaria mỉm cười qua làn nước mắt. “Có, có chứ. Đó là ma thuật của niềm tin.”

Một nụ cười hiện lên môi hắn. “Thưa bà, bà nói cứ như thể ta là một đứa bé vẫn còn hứng thú với truyện kể trước giờ đi ngủ ấy.”

Berengaria cười đáp lại, “Ngài nghi ngờ khả năng của nó? Cả ngài và ta đều biết ta chỉ đưa cho Gillian thảo dược đơn giản, nhưng cô ấy thì sao?”

“Không. Cô ấy tin hoàn toàn.”

“Và vì tin, cô ấy đã có được dũng cảm và sắc đẹp, đúng không?”

“Cô ấy chưa bao giờ xấu xí cả, thưa bà.”

“Trong thâm tâm, cô ấy nghĩ vậy.”

Christopher bật cười, nhưng không phải vì vui vẻ. “Vậy bà đang nói nếu ta đủ tin tưởng, ta sẽ có lại được ánh sáng?”

“Ta nghĩ rằng, thưa ngài, ngài hiểu được chính xác ý của ta.”

Hắn thở dài, nhìn lên trời. “Nếu ta tin cô ấy yêu ta, vậy thì cô ấy sẽ thực sự yêu ta.”

“Cô ấy đã yêu ngài rồi. Chỉ là ngài không tin vào tình yêu nên mới nghi ngờ cô ấy. Và vì ngài không tin vào chính giá trị của mình, cuối cùng cô ấy mới ra đi. Suy nghĩ mà ngài lãng tránh tích cực nhất chính là trung tâm của vấn đề, thưa ngài. Nếu nhìn thấy, ngài sẽ không bao giờ học được cách yêu Gillian. Ngài sẽ vẫn đang kết hôn với Magdalena Berkhamshire. Về ngoài xinh đẹp trên gương mặt cô ta sẽ sớm phai tàn, ngài chỉ còn lại một phụ nữ với nội tâm xấu xí, người sẽ đẩy ngài khỏi chính ngôi nhà của ngài. Cuộc đời ngài sẽ chỉ còn là một chuỗi những cuộc tranh đấu, du hành khắp lục địa đơn giản chỉ để trốn khỏi cô ta. Sự bất mãn của ngài sẽ cứ tăng dần, cho tới khi nó biến trái tim ngài thành một khối đá.”

Christopher nuốt nước bọt, dường như không thể cất lời.

“Chúa Cha trên trời không ngẫu nhiên ban cho chúng ta mọi thứ”, Berengaria tiếp tục. “Mất đi ánh sáng buộc ngài phải nhìn bằng tâm hồn. Chính nhờ đó mà ngài thấy được Gillian và yêu cô ấy. Hãy nghĩ đến niềm vui cô ấy mang lại cho ngài! Cô ấy sẽ cho ngài những đứa trẻ xinh đẹp, khỏe khoắn. Cuộc sống của ngài sẽ đầy ắp những người bạn chân thật, mạnh mẽ, sẵn sàng làm đôi mắt cho ngài để đáp lại món quà ngài dành cho họ, chính ngài, thứ không thể đo đếm được bằng vàng bạc.”

“Khi Jason rời khỏi ngài để tìm con đường của riêng mình, các chú của cậu ta sẽ gửi con trai mình tới để được ngài rèn luyện. Rồi Jason sẽ gửi chính con trai mình tới. Ngài sẽ dạy bọn trẻ không chỉ kiếm thuật, mà còn cả cách làm đàn ông, cách biết ơn điều chúng có và không thể xem nhẹ thứ gì. Xuyên suốt con

đường đó, ngài sẽ có một cô gái dịu dàng, ngọt ngào bên cạnh, một phụ nữ bé nhỏ yêu ngài hơn cả bản thân mình, người xem sự mù lòa của ngài như một đặc ân, chứ không phải khiếm khuyết. Cô ấy sẽ chỉ xem ngài là ngu ngốc khi ngài không chịu tìm đến cô ấy!”

Christopher giơ tay đầu hàng. Một tiếng cười khẽ nao núng bật ra. “Ta thề, bà đã thuyết phục được ta. Cầu nguyện đi, thưa bà, chứ đừng rút kiếm ra!”

Berengaria nới lỏng những ngón tay của mình đang siết tay Christopher, nhận ra mình sắp khiến nó bật máu tới nơi. Bà vỗ nhẹ tay hấn, tỏ vẻ xin lỗi, rồi mỉm cười.

“Đôi khi ta cũng khá say sưa, chàng trai ạ.”

Christopher nghiêng người ra sau ghế, khoanh tay ngang ngực, nghiêng đầu sang bên như thể rất chú tâm lắng nghe.

“Bà có phải phù thủy không? Thật sự?”

“Thật không ấy à?” Bà mỉm cười. “Thực ra, ta chỉ có dăm món quà, cùng một mớ hỗ trợ khi cần thiết.”

“Đó là gì?”

“Khả năng tiên tri”, Berengaria nhẹ nhàng nói, không muốn khiến gã đau lòng.

“Hấn là thứ đó giúp ích cho bà lắm”, hấn đáp lại cũng thật nhẹ.

Berengaria mỉm cười. “Chúng ta sống trong một thời đại đầy nguy ngập, thưa ngài. Đám hiệp sĩ cướp bóc bất cứ thứ gì chúng muốn, bất cứ lúc nào, đổi lấy cái giá bị người khác nguyện rửa.

Với chính mình, ta chỉ có thể nói ta chưa bao giờ bị bắt với cái ấm đun nước đang còn trên tay.”

Christopher cười khẽ. “Đúng vậy, thưa bà. Ta rất vui vì khả năng ấy giúp ích cho bà. Vậy, những món quà chĩnh chu khác mà phù thủy sở hữu trong thời đại nguy ngập này là gì? Ta vẫn hay tự hỏi. Biết đâu ta có thể mượn một ít để tăng thêm danh tiếng cho mình.”

Berengaria ước gì Christopher thấy được bà cười. Con rồng này thật là một sinh vật dịu dàng, đằng sau những khói lửa của chính mình. Gillian không thể có được người đàn ông nào tốt hơn nữa.

“Ta sợ những món quà của mình sẽ không giúp ích cho danh tiếng của ngài đâu, thưa ngài. Ta biết nhiều truyền thuyết về thảo dược. Và hộ sinh. Dù vợ ngài không biết, nhưng chính ta đã đỡ cô ấy ra đời.”

“Bà đã làm một điều thật tuyệt, thưa bà.”

“Ta cũng tin vậy đấy”, Berengaria khiêm nhường đáp. Christopher thở dài, luồn bàn tay qua tóc. Rồi hắn cười yếu ớt với Berengaria. “Lúc này năng lực tiên tri của bà nói gì? Ngoài sự thật rằng hai cộng sự của bà đang sắp ngã nhào xuyên qua bức vách vì nỗ lực nghe ngóng điều chúng ta nói?”

Hai tiếng há hốc cùng âm thanh rung bật của bức vách không mấy chắc chắn khiến lời của Christopher trở nên đáng tin. Berengaria phá ra cười.

“Ngài tử mĩ hơn rồi đấy, thưa ngài. Thuật tiên tri của ta nói rằng ngài sẽ sớm cần một bà mụ, ta hy vọng ngài sẽ nhớ nơi để tìm.”

Christopher mỉm cười. “Bà thực sự là một phù thủy rồi, thưa bà, vì ta vốn định tìm một hai bà mẹ cho mấy đứa trẻ nhà ta trong tương lai.”

“Ba cơ!”, một giọng vang lên từ bên ngoài. “Một hoặc ba bà mẹ!”

“VẬY thì ba đi”, Christopher đồng thuận. Rồi hắn im bặt. “Bao lâu nữa ta sẽ cần tới bà?”

“Trong khoảng nửa năm nữa, ta nghĩ vậy.” Christopher tái mặt. “Bà đùa rồi.”

Berengaria vỗ đầu gối hắn, rồi đứng dậy. “Nhanh chóng về lâu đài đi, thưa ngài. Chúng ta sẽ đến đó khi ngài cần.”

Christopher đứng dậy, choáng váng. Hắn rời khỏi căn lều khiêm tốn, bước chân có vẻ không vững vàng.

Berengaria dõi theo hắn, dẹp chướng ngại khỏi lối đi của hắn, dắt đôi chân hắn theo đúng hướng. Bà mỉm cười với chính mình. Hắn không cho hắn biết hết tài nghệ của bà là một điều tốt.

Bà khó khăn lắm mới đứng vững được khi cả Magda và Nemain ủa vào trong lều. Bà nhìn vào khoảng không, thấy Christopher tiến vào sảnh. Bước chân của hắn đã tự tin hơn, vai thẳng hơn. Bà nhắm mắt, cố gắng phớt lờ tiếng ồn từ Magda và Nemain.

“Cùng pha thuốc cảm tạ ngài ấy đi!”, Magda phấn khởi kêu lên. “Ta sẽ bắt tay vào việc ngay lập tức.”

“Quý thần ơi, Magda, chúng ta phải gom hành lý!”, Nemain kêu lên. “Ta không thể gom các thứ của ta khi người cứ lảng xãng quanh các nồi. Giờ thì tránh ra đi, đồ tập sự, để ta làm việc. Ngài

Blackmour sẽ phải đón khách khi có lũ trẻ, hẳn là từ phía bắc. Ta có thể cần bổ sung thêm xương ngón cái sớm hơn ta nghĩ!”

Berengaria bước ra ngoài để tìm yên tĩnh. Bà hướng ánh nhìn vào tương lai, cầu nguyện thấy được điều gì đó giúp ích cho Christopher.

Chẳng có gì. Bà cố gắng gạt sang bên tấm màn đen che phủ lên những điều sắp đến tựa như lớp sương nặng nề.

Vô ích. Hoặc là thiên bẩm của bà đã không còn, hoặc là tương lai quá không chắc chắn nên không thể thấy được. Lần đầu tiên, bà hiểu được chút ít nỗi phẫn nộ của Christopher.

Và bà mong màn đen đó chỉ là thất bại của riêng mình.

CHƯƠNG 33

Gillian ngồi trên một tảng đá, nhìn chăm chăm xuống con đường từ bờ biển dẫn lên phía dốc của vách đá. Mỗi khi nhìn nó, cô lại thêm một lần kinh ngạc vì bản thân có thể xoay sở leo lên được tận đây. Một phần là nhờ Colin đã kéo cô theo sau hết nửa đường dốc. Khi lên tới đỉnh núi đá, điều cuối cùng cô muốn làm là cố gắng quay trở xuống. Ít nhất độ dốc của con đường đã giúp Gillian tin rằng cha sẽ không thể tới tìm cô. Thật dễ chịu khi biết mình đủ an toàn để chuẩn bị cho cuộc gặp với ông.

Gillian lên trên này vào một buổi tối cách đây ba tuần. Giờ thì cô ngồi đó, mắc kẹt trong một mẫu đất tách biệt với phần còn lại của Anh quốc chẳng khác gì Blackmour. Dù rất an toàn, nhưng trong đời cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến vậy.

Cô trầm ngâm đưa mắt ra biển, buộc bản thân nhìn thẳng thay vì hướng sang phải. Phía bên đó là Blackmour vươn mình trên biển hết như con quái vật khổng lồ đang rình mồi. Gillian đôi lúc tự hỏi liệu có chú cá nào dưới đại dương đủ can đảm tiếp cận nó không. Nếu là mình, cô chắc chắn sẽ không làm vậy. Blackmour là nơi chốn hoàn toàn khắc nghiệt và đáng sợ hết như lần đầu tiên cô trông thấy nó.

Chỉ riêng cô mới biết hơi ấm chực chờ bên trong.

Đúng hơn là từng chực chờ bên trong. Giờ thì hơi ấm đó đã biến mất, nhưng ít ra hấn sẽ được bình yên. Sau ít tháng nữa, cô sẽ sinh đứa con của hấn. Hấn chắc sẽ hài lòng. Ban đầu, cô nghĩ chỉ việc gửi đứa trẻ đến pháo đài, còn mình ở lại Lâu đài Lãnh chúa.

Giờ thì cô biết cô không thể để đứa trẻ rời xa. Đó là phần duy nhất của Christopher còn sót lại cho cô.

Tuy nhiên, việc này vẫn còn đang cân nhắc. Cô đã trễ kỳ hai tháng. Lẽ ra cô sẽ chẳng nghi ngờ gì nếu bản thân không trở nên cực kỳ khó chịu trước mùi thức ăn, dù chỉ là thoang thoảng.

Suy nghĩ đó khiến cô cựa mình. Lẽ ra cô có thể cựa mình dễ dàng hơn, nhưng Colin đã chất đồng lông thú và chặn khắp người cô, như thể gã nghĩ cô sẽ chết vì lạnh bất cứ lúc nào. Cô mặc hết, để trêu gã. Như vậy dễ dàng hơn là kháng cự.

“Gillian”, Colin gào lên từ phía sau. “Trời lạnh rồi.”

“Vâng, thưa ngài”, cô ngoảnh đầu hét đáp lại.

Tiếng gâm khó chịu của gã suýt nữa khiến cô mỉm cười. Thảo nào Christopher giữ gã bên cạnh trong lâu đài. Trêu chọc gã thật thú vị.

“Ta nói là trời lạnh rồi”, giọng Colin vang lên ngay sau lưng cô. “Cô phải vào trong thôi.”

“Đi đi, Colin. Trong đó chẳng có gì để làm cả.”

“Ngoài này cũng chẳng có gì để làm đâu.”

“Tôi có thể ngắm biển.”

“Trong đó cô có thể ngắm ngọn lửa.”

“Colin, ngài phiền toái quá.”

Không hề báo trước, gã nhấc bổng cô lên, cùng với cả mớ lông thú, chặn phủ, mang cô vào trong đại sảnh bằng đá.

Gillian thở dài, đầu hàng. Nếu cô thuận theo yêu cầu của Colin, gã sẽ thôi làm phiền cô. Gã mang cô tới đặt trên chiếc ghế cạnh lò sưởi, rồi ngồi xuống phía đối diện, bên kia bàn cờ. Gillian đảo mắt.

“Tôi không muốn...”

“Chris thích những ván cờ gay cấn. Đã đến lúc cô nên học.”

“Tôi không thích.”

“Ta không quan tâm cô thích cái quái gì.”

Gillian nhìn gã hồi lâu, thật lặng lẽ, tới mức gã bắt đầu ngo nguậy khó chịu. Rồi cô lên tiếng.

“Tôi chẳng còn cơ hội chơi với ngài ấy, Colin à.”

“Chưa biết được”, Colin cộc cằn đáp.

“Tôi biết mà. Ngài ấy sẽ chẳng bao giờ tới gặp tôi, và tôi chắc chắn cũng chẳng mong đợi điều đó.”

“Hắn sẽ tới”, Colin bướng bỉnh, “khi đến lúc”.

Gillian nhìn sang chỗ khác. “Không quan trọng. Robin sẽ sớm đến. Rồi tôi sẽ bắt đầu tập luyện. Khó tin nổi là ngài ấy lại mất nhiều thời gian đến vậy, nhưng tôi sẽ kiên trì chờ đợi. Xét cho cùng, ngài ấy vẫn là một lãnh chúa quan trọng... với nhiều việc cần phải giải quyết.”

Colin ho một tiếng, “Ừ”.

Âm điệu trong giọng gã khiến cô chú ý. Cô xoáy chặt ánh mắt vào Colin. “Ngài đã gửi tin tới Artane.”

Gã vắn người. “Ừ, ta đã gửi một hai lá thư”.

Gillian vút đồng lông thú lẫn chần phủ sang bên. “Có một bức tôi giúp ngài viết cho Christopher”, cô giơ ngón tay lên đếm, “rồi hai hoặc ba bức nữa do ngài tự viết”. Cô dần cảm thấy khó chịu. “Chắc chắn một trong những bức đó là gửi cho ngài Robin.” Colin nhú chặt mày, vẫn im lặng.

“Colin!”, cô kêu lên. “Ngài thề là đã gửi mà!”

“Ta đã thề”, gã làu bàu, “là sẽ giữ lấy cái đầu quý báu của mình và ngay cả cô cũng phải thừa nhận là nó khá nguy hiểm nếu Christopher biết chuyện”.

“Nhưng tôi phải được huấn luyện!”

“Việc cô phải làm là chờ đến khi hãn gặp Warewick”, Colin đáp trả. “Hãn có quyền trả thù cha cô về những điều lão đã làm, ta sẽ không cướp đi thú vui đó của hãn.”

Gillian đứng bật dậy. “Nhưng cha tôi sẽ giết chết ngài ấy!”

“Ngồi xuống đi, cô gái. Cha cô chẳng làm được điều đó đâu.”

“Ngài không thể tưởng tượng ông ấy dám làm gì đâu.” Cô khoanh tay ngang ngực. “Được lắm, vậy thì, thưa ngài Berkhamshire, tôi sẽ tự đi vậy.”

“Cô sẽ không đi đâu cả.”

“Không, tôi sẽ đi. Rõ ràng là không thể tin được ngài sẽ làm theo lời hứa.”

Cô đẩy ghế ra xa bàn cờ, ném về phía Colin cái nhìn bất mãn. Thánh thần ơi, ba tuần thật phí phạm! Lẽ ra cô đã tới Artane và

hiện tại đang được huấn luyện rồi. Cô tóm lấy áo khoác trên lưng ghế, choàng nó qua vai. Giờ này vẫn còn đi được. Đúng, cô sẽ xuống tới bờ biển vào giữa trưa, nửa đường tới Blackmour.

“Cô không được đi”, Colin nói. Gillian phớt lờ gã. Rõ là cô cần một con ngựa. Christopher có nhiều ngựa trong chuồng.

Cô sẽ chọn được con nhanh nhất, rồi lên đường đến Artane trước hoàng hôn. Ít ra cô vẫn còn một ít thảo dược cải thiện sinh lực. Cô đã dành dụm chúng chờ Robin tới. Giờ thì cô sẽ phải cần tới gấp đôi, vì chỉ còn nửa thời gian để mài giũa kỹ năng cho mình. “Chúng ở đâu rồi nhỉ?”, cô lẩm bẩm.

Colin đằng hắng, “Cô không được đi”.

Gillian nhìn thẳng vào gã, mắt sắc lạnh, “Tại sao?”.

Gã nhìn cô một lúc, im lặng, gương mặt thoáng đỏ lên.

“Vì như thế sẽ có hại cho đứa trẻ”, cuối cùng gã lên tiếng, giọng bứt rứt.

Gillian sững lại. “Đứa trẻ?”

“Đúng, đứa trẻ.”

Cô nắm chặt lấy lưng ghế. “Làm sao ngài biết?”

“Cô nôn hết những thứ ta nấu cho cô”, Colin nói, có vẻ khó chịu.

“Tôi tin ngài không làm điều đó để tôi bị đông cứng tới chết ở bên ngoài.” Gillian cảm thấy mặt sàn dưới chân mình chao đảo. Cô nặng nề dựa vào ghế. Thánh thần ơi, cô đã không nghĩ tới tổn hại cho đứa trẻ. Ngay cả khi luyện được kỹ năng không ai sánh nổi, cô vẫn có thể thua. Làm sao cô có thể để đứa trẻ rơi vào

nguy hiểm như vậy? Cô rũ người trên ghế. “Tôi e là ngài đã đúng”, Gillian thì thào, cảm thấy nước mắt dâng lên, cô ngược nhìn trần nhà, nỗ lực ngăn lại trước khi chúng lăn dài trên má.

“Tôi muốn được trả thù cho Christopher”, cô chớp mắt liên tục. “Tôi đã thất bại với điều đơn giản đó.”

“Cô chưa hề thất bại điều gì, cô gái. Cô sẽ sinh cho hắn một bé trai khoẻ mạnh.”

Cô lắc đầu. “Dường như điều đó vẫn chưa đủ.”

“Tốt hơn rất nhiều so với chuyện giết chóc.”

“Nhưng cha tôi...”

“Nếu cô muốn chống lại cha mình, hãy nghĩ tới ý nghĩa của việc sinh cho Christopher một đứa con trai. Đứa trẻ sẽ thừa kế cả Warewick lẫn Blackmour.”

“Tôi vẫn chưa nghĩ tới điều này”, cô thừa nhận. “Chắc chắn cha cô đã nghĩ tới việc đó.”

Gillian gật đầu. Chắc chắn lão có nghĩ tới. Theo cô biết, cha cô đã nghi ngờ cô mang thai.

“Tôi tự hỏi”, cô lặng thinh một lúc, “Berengaria có thảo dược nào trợ giúp việc sinh một đứa trẻ khoẻ mạnh không”.

“Ta chắc chắn bà ấy có mọi thứ một cô gái cần tới”, Colin nói.

Gillian nhìn gã, bất giác mỉm cười, “Ngài nghĩ vậy?”. “Phải”, gã nói. “Thánh thần cứu rồi, ta chưa bao giờ thấy nhiều nỗi đến vậy trong một cái chòi!”

Gillian tựa vào ghế, mỉm cười. “Ngài biết mà, thưa ngài, ngài đã dành rất nhiều thời gian để nhìn chúng.”

“Suyt”, Colin thì thào, ném cho cô cái nhìn bực bội. “Ta không muốn ai biết đâu!”

Gillian lắc đầu, cảm thấy thú vị. Có Thánh mới biết ba tuần qua Colin đã lui tới căn lều của Berengaria bao nhiêu lần. Và đã uống những gì, nhưng có vẻ chúng không gây hại.

Biết đâu gã đã dùng một ít thảo dược tăng trí tuệ. Tuy khó lòng đồng thuận được với các phương pháp gã dùng để giữ cô ở lại Lâu đài Lãnh chúa, nhưng cô cũng không thể phủ nhận hiệu quả của chúng.

“Có lẽ ngài đúng trong việc này”, cô thừa nhận.

“Phải”, gã đồng ý, “Ta đúng”.

“Tôi không quan tâm quá nhiều tới việc ngài lừa dối.”

“Cách đây hai ngày liệu cô có sẵn sàng nghe lời ta không?”, gã hỏi.

Cô khựng lại, rồi lắc đầu, “Dám cá là không”. “Vậy việc lừa dối của ta đã có ích.”

Gillian thở dài, nhìn vào lò sưởi. Ngọn lửa thật ấm, nhưng vẫn không làm cô dịu lòng. Từ bỏ trả thù không phải điều dễ dàng. Cô đã dành nhiều đêm lên kế hoạch, cầu nguyện việc đó sẽ giúp nỗi đau của Christopher tan biến. Giờ thì, từ bỏ ư?

Cô thở dài. Đó là lựa chọn đúng đắn. Cô có thể dùng sinh lực của mình để sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh. Điều này không đòi hỏi gì khác ngoài các kỹ năng khiêm tốn của cô. Chắc chắn tốt hơn

giết chóc. Cha cô sớm muộn gì cũng sẽ trút hơi thở cuối cùng dưới lưỡi kiếm của ai đó. Không nhất thiết phải là cô.

“Có Thánh mới biết ông ấy sẽ làm gì khi bình phục lại”, cô lặng lẽ.

“VẬY NÊN”, Colin nói, “ta có một ý hay về những gì cô nên làm, đó là ở lại đây cho tới khi Chris đến đón. Trong lúc ấy, cô nên học chơi cờ”.

“Nhưng tôi không muốn.”

“Cô bướng bỉnh và phiền toái hết như chồng mình, Gillian. Hai người thật xứng đôi, cứ việc làm nhau nổi điên lên đi, ta sẽ xem. Giờ thì, chúng ta nói lại về từng quân cờ, mục đích của chúng. Cô sẽ không bao giờ đánh bại được Chris nếu không lắng nghe ta.”

“Colin...”

“Mỗi lần cô thắng, ta sẽ để cô ra ngoài ngồi.”

Gillian khoanh tay trước ngực. “Dù sao tôi vẫn sẽ ra ngoài nếu tôi muốn.”

Colin nhướng một bên chân mày, nở nụ cười vô cùng nguy hiểm. “VẬY SAO, CÔ GÁI? CHẮC CÔ QUÊN MẮT MÌNH ĐANG NGỒI TRƯỚC MẶT AI.”

Nửa năm trước, Gillian sẽ toát mồ hôi vì khiếp sợ. Giờ cô chỉ phá ra cười. Cô thật sự ngạc nhiên bởi sự can đảm của mình, đến mức bật cười lần nữa.

“ĐÚNG, TÔI BIẾT RÕ MÀ. CHÀNG COLIN TÀN BẠO XỨ BERKHAMSHIRE VỚI CHIẾC BỤNG MỀM HƠN BỤNG RỘNG. TÔI KHÔNG SỢ ĐÂU.”

“Warren!”, Colin quát gọi một thuộc hạ, anh ta bật dậy, lập tức chạy đến cạnh Colin.

“Vâng, thưa ngài!”

“Ta đã làm gì với thằng nhóc dám nói không sợ ta lần trước?”

Mặt tên lính trắng bệch không còn giọt máu. “Thưa ngài, mong ngài đừng bắt tôi phải nói. Việc đó khiến tôi tới giờ vẫn còn gặp ác mộng.”

Colin xua tay và gã vui vẻ chạy về đứng cùng những người khác ở phía kia sảnh. Colin lại nhìn Gillian, nhượng một bên chân mày đầy ngạo nghễ.

“Thế nào?”

“Nếu rằng tôi đánh lập cập hoặc bật khóc thì ngài có cảm thấy dễ chịu hơn không?”

Colin gườm cô từ dưới hàng chân mày. “Lạy Thánh, Gillian, ta tin mớ thảo dược kia hiệu lực thật rồi đấy. Ngay cả Chris cũng phải run lên khi ta nổi điên. Vậy mà cô vẫn ngồi không chớp mắt lấy một cái.”

Nụ cười của Gillian nhạt đi. “Chris cũng không sợ ngài đâu. Ngài ấy rất quý ngài.”

Colin cau mày, ho khùng khục một hai tiếng. “Hắn quý cô hơn. Giờ thì, chơi cờ đi, trước khi mấy chuyện tán gẫu này khiến ta bực tức. Người của ta sẽ phát khóc nếu ta giận đấy.”

Gillian gật đầu, để Colin làm cô bần rợn. Việc đó chắc chắn sẽ dễ chịu hơn là cứ suy nghĩ miên man, đặc biệt khi chúng luôn luôn thích quanh quẩn một chủ thể là Christopher. Cô nhắc quân mã

khỏi bàn cờ, sờ soạng, cố gắng chú ý vào lời giải thích của Colin về mục đích của nó. Gillian biết rất rõ mục đích của quân mã, vì cô có một bộ ở nhà, bộ cờ mà cô rất yêu quý. Chỉ có điều nó không được chạm từ gỗ.

Christopher đang làm gì nhỉ? Có khi nào hắn đang nghĩ tới cô, hay đã quên cô ngay từ giây phút cô rời đi?

“Gillian, chú ý nào.”

Gillian cười nhạt với Colin, cố gắng làm theo lời gã.

Christopher sờ vào phần mép thô kệch của thanh kiếm gỗ. Hắn mỉm cười với chính mình. Đã nhiều năm rồi hắn mới lại cầm tới thứ này. Tất nhiên lúc bé hắn cũng có một chiếc như thế, nhưng cha chưa bao giờ tự mình giảng giải cách dùng cho hắn. Không, đó không phải thứ ký ức khiến Christopher mỉm cười. Mà là kỷ niệm về lần đầu tiên hắn đặt thanh kiếm gỗ vào bàn tay múp míp của thằng bé ba tuổi: Jason xứ Artane. Jason vung vẩy thanh kiếm, sung sướng vô cùng, rồi xoay người và quật ngay vào Robin, ngay vị trí yếu ớt nhất. Robin gập cả người, há hốc miệng để thở, còn Jason chạy đến trốn phía sau chân Christopher. Hắn thấy mình là lá chắn cho cả Jason lẫn thứ công cụ tra tấn của thằng bé. Christopher gần như thấu hiểu sự khó chịu của Robin, nhưng hắn vẫn cười ha hả trong lúc Robin gắng gượng hồi phục lại. Thánh thần ơi, thật đáng nhớ!

“Thưa ngài?”

Christopher quay đầu về phía cửa. “Vào đi, Jason.”

“Tâm trạng của ngài có vẻ tốt”, Jason gần như mỉm cười vì phát hiện đó.

“Nghĩ lung tung thôi”, Christopher cười. “Nói ta nghe, chàng trai, người gọi Ranulf chưa?”

“Rồi, thưa ngài. Ngài ấy đã đến.”

“Tốt lắm. Chúng ta sẽ xem tối nay nó có hiệu quả giống tối qua không.”

“Thật là một ý hay, thưa ngài. Tôi không biết tại sao chúng ta không làm thế sớm hơn.”

“Đây là ý của cha người, Jason. Khi còn ở đây, ông có gợi ý, nhưng ta đã từ chối.”

“Tại sao, thưa ngài?”

Christopher nhún vai, cười nhạt. “Quá kiêu hãnh, ta nghĩ vậy. Ta vẫn còn nhớ cảm giác so kiếm với ngài ấy, ta không thể chịu được việc kém cõi hơn.”

“Tôi hiểu, thưa ngài.”

“Người biết không”, Christopher tiếp tục, “lúc còn sáng mắt, ta chưa từng thấy cha người mỉm cười khi đọ kiếm cùng ta”.

“Tôi cũng vậy”, Jason đồng thuận. “Ông ấy vô cùng nỗ lực để luôn giỏi hơn ngài, thưa ngài. Chính ông cũng thừa nhận ngài là người duy nhất khiến ông hứng thú.”

“Từng thế thôi”, Christopher sửa lại.

“Vâng, thưa ngài”, Jason nhẹ nhàng đáp. “Nhưng tôi dám cược rồi cha sẽ lại được như thế.”

Christopher vô cùng nghi ngờ điều đó, nhưng hắn ném ý nghĩ này sang bên trước khi nó kịp làm hắn không vui. Hắn xoay người về phía tiếng bước chân phát ra. “Ranulf?”

“Vâng”, người đội trưởng đóng cửa phòng lại sau lưng mình. “Tôi đã mang theo thanh kiếm nọ. Tôi sẽ được nghỉ một chút sau khi leo lên đây, hay ngài muốn bắt đầu ngay lập tức?”

“Thánh thần ơi, lão già”, Christopher nói, “ngươi mệt nhanh vậy sao?”.

“Tôi đang nghỉ ngơi sau những việc ngài lôi tôi vào, thưa ngài”, giọng Ranulf có vẻ mỗi mệt khi nghĩ tới chúng.

Và vì lý do nào đó, Christopher nhận thấy mình rất vui vẻ về điều đó. Hắn nhắc thanh kiếm gỗ trong tay, cảm thấy một dòng chảy vui sướng lan khắp người. Hắn sẽ luyện tập, chiến đấu cùng những thứ biết thở. Một tháng trước, hắn còn không mơ tới sẽ làm điều này.

Việc Colin tiết lộ kế hoạch của Gillian đã đưa hắn tới quyết định. Viễn cảnh vợ hắn phải bôn ba đến Artane, năn nỉ xin được Robin huấn luyện để có thể giết chết cha mình đã vượt quá sức chịu đựng của Christopher. Đây là cô gái từng thét lên vào đêm khuya khi mơ về cha, cô đã tìm đủ dũng cảm để mong muốn được đối mặt với lão, đánh bại lão. Christopher bị hạ gục hoàn toàn bởi quyết tâm của cô.

Lẫn tình yêu dẫn tới thứ quyết tâm đó.

Thế là hắn tự mình nghĩ ra giải pháp. Hắn quyết định nghe lời gợi ý của Robin và rèn luyện kiếm thuật của mình.

Ban đầu, Jason giúp hắn, hô lên ám hiệu để Christopher làm quen trong lúc cưỡi ngựa chiến đấu. Sau gần hai ngày, Christopher nhận ra điều đó gần như chẳng giúp được gì. Hắn đã không thể nghe thấy tiếng Colin chỉ hướng vào lần đối mặt với Warewick. Lần tới rất có thể hắn cũng không tập trung được để nghe chỉ dẫn.

Vì thế, hắn phải học cách phụ thuộc vào đôi tai. Hắn dùng giọng của Ranulf cùng tiếng sột soạt của quần áo để nhận biết tay đội trưởng đang ở đâu, định di chuyển hướng nào. Hắn lập tức nhận ra cách duy nhất để ghìm được đối thủ là liên tục tấn công. Ngay lúc lùi ra, hắn sẽ lập tức mất kiểm soát. Ít nhất khi bị tấn công, Ranulf sẽ không còn thời gian để làm gì khác ngoài đối mặt với lưỡi kiếm của hắn. Nếu Christopher ngưng áp tới, Ranulf sẽ có thời gian để nghĩ cách tận dụng điểm yếu của hắn ngay.

Nói hắn không bị dính đòn nào là nói dối. Nhưng hắn cũng gây ra được kha khá thiệt hại. Và lần đầu tiên sau ba năm, Christopher cảm thấy tự tin với kỹ năng của mình. Hắn đã dành quá nhiều thời gian để luyện tập cùng những đối thủ vô hình. Giờ đây, được đấu với đối thủ sống thật khiến hắn vui sướng.

“Bắt đầu thôi”, Christopher giương kiếm lên. “Sẵn sàng?”

“Sẵn sàng”, Ranulf nói từ sau lưng hắn.

Christopher xoay lại. Gõ chạm vào gỗ. Rồi hắn chẳng còn thời gian để suy nghĩ. Hắn dùng hết tinh lực lắng nghe và tấn công.

Hết lần này tới lần khác, hắn lao về phía tay đội trưởng. Hắn chỉ bị vài vết xước, và gây được nhiều tổn hại hơn phần mình phải lãnh. Hắn đánh tới khi đôi tay đau nhức, đầu căng ra vì gắng sức lắng nghe.

“Thưa ngài, tôi đầu hàng!”, Ranulf kêu lên.

Christopher quệt cánh tay qua hàng chân mày đẫm mồ hôi.

“Ranulf, đồ đàn bà, sao lại kêu lên như thế?”, hắn hếch sách.

“Đi mà tra tấn người trợ tá của ngài đi, quý ngài trẻ trung sung sức. Chờ tôi lấy lại hơi đã.”

Christopher nghiêng răng giận dữ. “Nếu đem thằng nhóc đó ra luyện, có khi ta sẽ xuyên thanh kiếm gỗ chết tiệt này qua mắt nó. Nếu Jason chết, Robin sẽ đem ta ra quay trên lửa. Ngược lại, nếu người chết, cha người hắn sẽ gửi cho ta chục chai rượu ngon nhất mà ông có thay lời cảm ơn.”

“Cha tôi đã mất rồi”, tay đội trưởng thở hỗn hển.

“Vậy người có gì để mà lo nữa?”, Christopher nén cười. “Một giờ nữa đi, lão già, sau đó sẽ nghỉ. Ta cảm thấy sung sức như thể vừa bước khỏi lều vào buổi sáng mát mẻ vậy.”

“Mùi trên người ngài không giống vậy đâu, thưa ngài.” Christopher cười gằn, không sửa lời tay đội trưởng. Gã lớn hơn Christopher mười tuổi, bình thường rất ít nói, chỉ lẳng lặng làm nhiệm vụ của mình thật triệt để. Nhưng trả đũa hắn trong lúc đấu thế này là một niềm vui đã lâu rồi gã mới lại có. Làm bất cứ điều gì ngoại trừ phải chao đảo vì choáng váng đều rất vui. Có lẽ giờ đây hắn đang được đền đáp bởi những buổi rèn luyện. Khi ấy, hắn chỉ đơn giản bám lấy ý nghĩ rằng mình vẫn còn là một chiến binh. Hiện tại hắn có thể nếm được quả ngọt từ nỗ lực của mình - thật sự ngọt.

Hắn sẽ tìm đến Bernard Warewick và xem lão trả giá cho những vết sẹo của Gillian cùng việc nhạo báng hắn. Rồi hắn sẽ đón

Gillian về nhà, ra lệnh cho cô không được làm việc gì ngốc nghếch như là bỏ đi nữa.

“Thánh thần ơi!”, hấn kêu lên khi thanh kiếm gỗ bóng loáng của Ranulf để dấu lại nơi sườn mình.

“Tôi tưởng ngài đang chú ý tới tôi chứ!”, Ranulf kêu lên. “Chết tiệt thật, Christopher, thôi mơ mộng giữa ban ngày đi!”

“Tôi dám cá ngài ấy đang mơ mộng về Phu nhân Gillian”, Jason nhanh nhẩu nói.

“Tất nhiên không phải”, Christopher cộc lốc, xoa sườn mình.

“Thưa ngài, nét mặt ngài nói lên điều đó”, Jason đáp trả. Christopher chộp lấy kiếm của Ranulf và ném về phía mà hấn biết thằng nhóc phụ tá đang ngồi, nơi góc phòng.

“Quý xuống, nhóc con. Người sẽ phải trả giá vì trò đó.” Jason không thèm trả lời hấn, Christopher chửi mắng cậu nhóc tội bởi. Và thằng quý chết tiệt xứ Artane cứ im như thóc! Christopher cầm kiếm chọc vào không khí, tìm kiếm sự kháng cự. Nhưng chẳng có gì.

Cơn nhói đau vì thanh kiếm gỗ quật trên cánh tay khiến hấn vùng xoay về phía cậu nhóc. Hấn nhận ra đường kiếm của Jason, bèn đỡ lại bằng một cú vung. Jason kêu lên, Christopher theo âm thanh mà tấn công ào ạt. Nhưng Jason cũng đã học được rất nhiều từ Rong. Christopher khá ngạc nhiên khi cậu ta đáp trả.

Và hấn còn ngạc nhiên hơn trước khả năng chống trả của chính mình.

Mọi thứ hẳn từng học, vô số thời gian dành ra cố lắng nghe tới lui đường tấn công hàng trăm lần để thực hiện thật hoàn hảo, tất cả đều có ích. Đường kiếm của Jason trúng hẳn được một hai lần, nhưng phản xạ của Christopher đã giúp hẳn không bị chạm phải. Rồi với một cú khom người né tránh, và lao tới, Christopher len dưới kiếm của Jason, tóm lấy cổ tay cậu nhóc và đẩy nó vào tường, Jason không thể nhúc nhích. Hẳn đặt thanh kiếm gỗ của mình nơi yết hầu nó, cười gằn.

“Người đã chết, nhóc con.”

“Tôi rất vui”, Jason thở hổn hển.

Christopher ném kiếm của mình sang bên, kéo Jason vào lòng, ôm chặt. “Người đã trở thành một chiến binh giỏi, Jason. Ta cực kỳ tự hào về người.”

Jason ôm trả hẳn thật mạnh, rồi nhanh chóng bước lui. “Cảm ơn ngài, thưa ngài.”

Christopher vung tay khoác qua vai Jason, lắng nghe Ranulf. “Người nghĩ sao, lão già, về đứa nhóc này của ta?”

“Ngài đã huấn luyện cậu ấy rất tốt, thưa ngài”, Ranulf nhiệt liệt vỗ vai Christopher. “Cha cậu ta không thể nào chọn được một người đàn ông tốt hơn. Giờ thì ta có thể đi kiếm chút rượu được chứ?”

“Được”, Christopher cười sáng lạn. “Rượu cho chúng ta, và một cô ả xinh đẹp cho Jason. Nó cũng nên có phần.”

Trí khô hài của Christopher kéo dài tới lúc hẳn chạm người vào giường lúc khuya ngày hôm đó. Hẳn buông người lên lớp lông thú trước ngọn lửa, lắng nghe tiếng gỗ cháy lách tách trong lò.

Nếu Gillian đang ở cạnh bên, hắn sẽ kéo cô xuống dưới thân mình và yêu cô tới khi cả hai đều phát khóc vì kiệt sức. Rồi hắn sẽ bế cô lên giường, ôm lấy cô mà ngủ, thỏa mãn vì được giữ cơ thể mảnh khảnh của vợ cạnh bên mình.

Hắn rên lên trước hình ảnh đó trong đầu. Gillian có lẽ đang lạnh cóng. Hắn đã cho người gửi nhiều đồ đạc đến chỗ cô, nhưng hắn vẫn chẳng thể nào yên tâm được cho tới khi cô trở lại nơi thực sự thuộc về mình.

Và hắn sẽ ôm chầm lấy cô. Sớm thôi. Một khi hắn làm chủ lại được kỹ năng của mình, và khi cha cô không còn trên cõi đời. Hắn sẽ phái vài người cứng cỏi vượt qua quãng đường nguy hiểm đó để mang cô về nhà.

Rồi hắn sẽ không bao giờ để cô rời khỏi vòng tay mình nữa.

CHƯƠNG 34

Gillian thảng thốt tỉnh dậy. Bóng tối trong sảnh thật ngột ngạt. Cô không thể tìm được chút không khí để thở. Cô lóng ngóng tìm củi ném vào chỗ than còn sót trong lò. Chỉ khi có được ngọn lửa, cô mới xoay sở bình tĩnh lại được.

Có điều gì đó cực kỳ không ổn. Cô cảm thấy được. Hoàn toàn do bóng đêm. Ôi, giá mà cô chưa hề rời khỏi Blackmour! Ít nhất cô có thể ngủ bên ngoài phòng của Christopher và làm đôi mắt cho hẵn. Nhưng giờ thì cô đang ở quá xa. Tận sâu trong lòng, cô biết rằng hẵn cần được giúp đỡ, sẽ sớm thôi.

Cô quỳ gối, bắt đầu cầu nguyện.

Christopher bừng tỉnh, trong đầu đầy những giấc mơ. Đúng hơn là những cơn ác mộng. Hẵn chà xát tay lên mặt, hít thật sâu. Hẵn chậm rãi thở ra, cố gắng đẩy lùi nỗi khó chịu đầy ắp trong người.

Hắn duỗi tay, với tới nơi Gillian từng nằm suốt nhiều tuần. Thánh thần ơi, hẵn lẽ ra không bao giờ nên để cô cách xa lâu đến vậy! Hẵn đã búng bình kính khủng, lại quá mức kiêu hãnh. Hẵn lẽ ra có thể dễ dàng cho phép Colin kết liễu Warewick. Thay vào đó hẵn lại dành rất nhiều thời gian luyện tập với Ranulf, mà nào phải hẵn có thể bước vào buồng của Warewick để kết liễu lão đầu!

Nghĩ về việc đó cũng chẳng lợi ích gì vào giờ này, với tâm trạng hiện tại. Hẵn vung chân khỏi giường, ngồi dậy, buộc mình không chú ý tới cái lạnh nơi lớp gỗ dưới chân. Đã nhiều tháng rồi hẵn mới lại gặp những cơn ác mộng tệ đến vậy. Hẵn từng gặp

những giấc mơ hiểm ác, nhưng chưa bao giờ đen tối như đêm nay. Hấn khựng lại, nhận ra thời điểm chúng dần ít đi.

Là từ khi Gillian bắt đầu ngủ trên giường của hắn.

Hắn vùng dậy. Bất chấp thời tiết, trong hôm nay hắn phải đón Gillian về nhà. Berengaria đã nói đúng. Chính sự kiêu hãnh đã khiến hắn không làm gì suốt một thời gian dài. Hắn không muốn bị nhớ đến như một gã ngu ngốc khi đối xử như thế với vợ mình.

Hắn lặng lẽ mặc áo, lần tìm thanh kiếm. Căn phòng tĩnh lặng, dấu hiệu chắc chắn rằng sẽ không ai sốt sắng thay cho hắn. Có lẽ chút ít luyện tập sẽ giúp bộ não đáng thương của hắn tỉnh táo lại. Hắn bước về phía cửa, kéo mở chốt.

“Đến đây, Wolf”, hắn gọi khi bước vào lối đi. Hắn kéo cửa đóng lại sau lưng, tựa vào nó một lúc để cảm nhận.

Thực vậy, không có âm thanh nào khác ngoài tiếng móng vuốt của Wolf trên sàn gỗ - âm thanh duy nhất phá vỡ màn đêm tĩnh mịch. Christopher chắc chắn hắn đã không ngủ quá lâu. Ngay cả vào những đêm hiếm hoi xoay sở ngủ được vài giờ, giấc ngủ của hắn cũng rất tệ. Thánh thần ơi, hắn đã trở nên quá quen với sự hiện diện của Gillian trên giường mình rồi. Đã bao nhiêu lần hắn tỉnh dậy trong đêm chỉ để được cô dỗ dành ngủ tiếp?

Một âm thanh trầm thấp khiến hắn bừng tỉnh cơn mộng. Hắn đứng yên, căng tai nghe. Có lẽ đó chỉ là một cô hầu tìm đường về sau một cuộc hẹn hò ban đêm.

Wolf khẽ rên rỉ, dùng mũi chạm vào tay Christopher. “Mày cũng nghe thấy, đúng không?”, Christopher thì thào.

Có lẽ đó chỉ là gã đầu bếp đang dò dẫm chiếc tủ đựng thịt. Gã này chắc chắn không bao giờ thon thả nổi. Christopher nhú mào. Hắn nên lang thang trong thành thường xuyên hơn vào giữa đêm. Ai biết được chuyện gì đang thực sự xảy ra chứ?

Một tiếng bước chân tiến đến khiến hắn giật mình. “Bước ra đi”, hắn ra lệnh.

“Là tôi, thưa ngài.”

“À, Jason”, Christopher thở phào.

“Vâng, thưa ngài. Tôi nghe tiếng ngài di chuyển. Ngài cần tôi giúp gì không?”

“Có lẽ được đấy. Người có nghe âm thanh lạ nào không?”, hắn hỏi.

“Có, nhưng tôi nghĩ đó là ngài”, Jason nói. “Phải”, Christopher dừng lời, “Chắc vậy”. “Ác mộng sao, thưa ngài?”

“Ừ, chàng trai. Rõ ràng là ân huệ từ thời tuổi trẻ đầy lầm lỗi.”

“Nếu ngài đã nói vậy... Nhưng tôi không nghe thấy tiếng kêu. Giống tiếng đập hơn. Tôi có nên kiểm tra phòng ngài xem có thứ gì bị dịch chuyển không?”

Christopher gật đầu.

Hắn nghe tiếng Jason di chuyển, rồi đột ngột khựng lại khi nghe một tiếng động trầm thấp. Thực ra, giống tiếng vang hơn là tiếng ồn. Christopher cảm thấy dựng tóc gáy.

“Tiếng đó không phải trong phòng ngài”, Jason thì thào. “Đúng”, Christopher đồng ý, “chắc chắn không phải”. “Tôi có nên đi lấy

kiếm không, thưa ngài?”

“Có, và một chiếc cung.” Cung không phải lựa chọn vũ khí của Christopher, nhưng về sau hắn dần ưu ái thứ này hơn. Biết đâu khi bắn về phía giọng nói của kẻ thù, hắn có thể hạ được mục tiêu. Chưa kể đến khoảng cách một chiếc cung có thể ảnh hưởng tới so với thanh kiếm của kẻ thù.

Hắn lạnh người. Chính là cảm giác kinh hãi hắn từng cảm thấy trước mỗi trận đấu mình tham gia. Cảm giác khó chịu đến thế ngay giữa lối đi trước phòng thật khiến hắn phiền muộn. Không hề Warewick đã vượt được qua cổng. Chưa từng có ai làm nổi việc đó. Blackmour là bất khả xâm phạm. Artane có thể khiến người ta sợ bởi quy mô. Riêng Blackmour khiến người ta sợ chỉ bằng việc nhắc tới cái tên. Chỉ có thứ ngu ngốc mới đủ gan xông qua bãi cát ngầm quanh đảo, và phải ngu ngốc thậm tệ hơn cả thế mới gắng sức vượt tường. Christopher nhớ duy nhất một người từng làm điều đó. Tới khi đến được đỉnh tường, hắn đã mệt mỏi vì cuộc leo tới mức một tên lính canh đẩy nhẹ cũng khiến hắn té nhào xuống mà chết.

Chắc chắn Warewick không ngu xuẩn đến vậy.

“Cung và tên”, Jason hốt hển nói. “Giờ thì sao, thưa ngài?”

“Tới đại sảnh”, Christopher xoay về phía cầu thang. “Yên lặng nhé, Jason. Có thể đây chỉ là ai đó nốc nhiều rượu hơn mức cho phép.”

“Hừm”, Jason không có vẻ bị thuyết phục.

Thực vậy, Christopher ngẫm nghĩ cùng nụ cười nhạt, Jason có vẻ nôn nóng. Hắn thở dài. Chà, cậu nhóc đáng thương. Hắn đã bỏ lỡ quá nhiều suốt ba năm qua.

Christopher đếm số bậc thang trong lúc lặng lẽ bước. Hắn dừng lại tại lối vào đại sảnh, thận trọng lắng nghe.

Chẳng có gì, ngoài tiếng ngáy của đám lính và chó săn.

“Jason, có gì không?”, hắn thì thầm.

Hắn cảm thấy Jason nhìn quanh. “Không, thưa ngài. Không ai nhúc nhích.”

“VẬY ĐI VÀO BẾP. CÓ THỂ ĐÀU BẾP ĐANG LÀM BÁNH SỚM HƠN THƯỜNG LỆ.”

Christopher bước vào sảnh, hy vọng mình không vô tình giẫm lên ai. May mắn thay, hắn chẳng đụng vào thứ gì ngoài một chiếc xương trong đám bụi. Gillian hắn sẽ nổi giận nếu trông thấy thứ như thế.

Hắn dừng lại trước lối vào bếp. Cũng không có âm thanh gì ngoài tiếng ngáy của đầu bếp.

“Thánh thần ơi”, Jason thì thào từ sau lưng hắn, “mọi người đều đang ngủ”.

“ĐÚNG”, Christopher đồng ý. “CÓ LẼ CHÚNG TA SẼ PHẢI NHỜ GILLIAN TẠO VIỆC CHO HẮN KHI CÔ ẤY QUAY VỀ.”

Jason im bật một lúc. “VẬY CÔ ẤY SẼ VỀ À?”

“Ừ”, Christopher nhẹ đáp, “ngay khi chúng ta xong việc ở đây. Cũng tới lúc rồi. Giờ thì, có thấy thứ gì không ổn không?”.

Christopher nghe tiếng Jason cử động cạnh bên, rồi bước một hai bước vào bếp. Rồi cậu nhóc lùi lại.

“Không, thưa ngài. Mọi người đều đang ngủ.” Christopher nhíu mày. Chắc hẳn hẳn nghe có tiếng động, nhưng nó phát ra từ đâu chứ?

Wolf tựa vào chân hẳn, Christopher đưa tay gỡ tai con vật.

“Mày thấy gì nào, anh bạn?”, hẳn thì thào. “Chắc hẳn tối nay mắt mày tốt hơn tao rồi.”

Wolf dụi tay hẳn bằng chiếc mũi lạnh ngắt của nó, nhưng không đưa ra ý kiến gì về việc kia.

Christopher tựa vào tường, suy tính. Dù chẳng còn nghe thấy tiếng gì lạ nữa, nhưng hẳn vẫn không yên tâm. Chẳng phải chính linh cảm về điều không hay như thế đã khiến hẳn theo dấu Colin trong trận chiến Coyners đấy sao? Nếu không làm vậy, Colin có thể đã mất mạng rồi. Kỹ năng của Berkhamshire rất cao, nhưng cũng có lúc kẻ giỏi nhất vẫn bị áp đảo.

Christopher trầm ngâm vuốt chiếc cằm lởm chởm râu của mình. Warewick rất gian xảo, lão đã vào trong thành bằng cách giả trang thành thương nhân. Lão rất chịu khó quan sát. Có Thánh mới biết lão hiểu những gì về cách phòng vệ tại Blackmour. Nếu lão và Lina từng thực sự là tình nhân, dù chẳng phải vấn đề Christopher muốn sa đà vào, thì không ai biết được lão đã khám phá ra điều gì. Lina chưa từng biểu lộ chút hứng thú nào về sự tình tại Blackmour, nhưng có thể đó là một mưu đồ. Thánh thần ơi, hẳn đâu có nhìn thấy gì. Hẳn thậm chí còn chẳng thấy được việc xảy ra ngay trước mũi.

“Thưa ngài”, Jason thì thào, “có lẽ chúng ta nên đến hầm”. Christopher cảm thấy ruột gan mình nhộn nhạo trước lời của Jason. Căn hầm có thể che giấu biết bao kẻ xâm phạm.

Nhưng, Thánh thần ơi, làm thế nào chúng tôi được nơi như thế? Ranulf đã tăng gấp đôi mức canh phòng kể từ khi Colin rời đi. Christopher không hề nghi ngờ việc tay đội trưởng lại không nghiêm túc với nhiệm vụ. Và chắc chắn không có lối nào khác để vào, ngoài cổng trước.

Ngoại trừ đường hầm bên biển.

Christopher cảm thấy da thịt mình toát ra một giọt mồ hôi lạnh ngắt.

“Chết tiệt”, hắn buột miệng, quá sốc vì sự ngu ngốc của mình.

“Thưa ngài?”

Christopher lắc đầu. “Đi với ta, Jason. Đây, đưa ta một chiếc cung. Nhìn kỹ vào mấy chiếc bóng, nhóc. Ta sợ chúng ta sẽ phải đối mặt Warewick sớm hơn dự kiến.”

“Tuân lệnh, thưa ngài. Đây, theo tôi”, Jason bước tới trước hắn. “Đây người đang cuộn mình ở khắp nơi.”

“Còn sống không?”, giọng Christopher sắc lạnh.

Jason hít một hơi. “Có, thưa ngài. Sao họ lại không sống được ạ?”

“Đưa ta tới hầm, nhóc. Tới đó ta sẽ cho ngươi hay.”

“Tôi sẽ ở cạnh ngài, thưa ngài”, Jason nói. “Hãy theo tôi.” Christopher đặt tay lên vai Jason, tay còn lại nắm hờ chiếc cung. Hắn cũng không biết tại sao mình không nghĩ tới lối đi bên trong lớp tường ngoài sớm hơn. Thật quá kinh hãi. Trước khi hắn kết hôn, chẳng mấy người biết lối đi đó.

Colin và Ranulf là những người duy nhất hắn nghĩ ra.

Nhưng hẳn nhớ rõ đêm Lina đến gặp hẳn, lo sợ họ có thể bị tấn công từ bên ngoài hoặc bên trong. Hẳn đã quá đỗi tự hào về những phòng vệ của mình, và huênh hoang rằng Blackmour không thể nào bị hạ gục bởi vũ lực. Hẳn thậm chí còn đi xa tới mức nói với cô ả về những hòn đá ngăn đường hầm dẫn tới con đường xuyên qua các bức tường. Hẳn bảo đảm với ả rằng sẽ chẳng ai động tới tảng đá che, hướng hồ việc khám phá ra con đường từ đó dẫn vào tử đưng thịch. Điều duy nhất ả phải sợ là mấy con chuột. Xét cho cùng, chẳng có ai biết đến sự tồn tại của lối đi đó cả.

Christopher cảm thấy suy sụp, hứng thú của Lina chắc chắn không chỉ bởi lo âu về an toàn của chính ả. Hẳn chậm rãi thở ra, cố gắng trấn tĩnh trái tim đang đập thành thịch. Nếu Lina biết, nghĩa là Warewick cũng biết. Christopher không nghi ngờ gì là lão già đó sẽ chẳng chút do dự mà tận dụng điều lão moi được.

Lão chắc chắn sẽ không dám hiên ngang lao vào giữa vòng vây vì phải vừa để ý tòa tháp, vừa trông chừng sau lưng, thận trọng với Artane, Wyckham lẫn nửa tá đồng minh khác của Blackmour. Đúng, lão sẽ lựa chọn cách lén lút. Christopher nghiêng răng trong lúc lần xuống bếp. Thánh thần ơi, hẳn bị mù!

Họ tới bậc thang dưới cùng dẫn xuống hầm, Jason ngừng lại.

“Tối đen như mực, thưa ngài”, cậu nhóc ngáp ngừng. “Tôi không thấy gì cả.”

Christopher căng tai nghe động tĩnh. Thứ duy nhất hẳn nghe ra là tiếng vọng khe khẽ từ giọng ngáy của gã đầu bếp.

“Chúng ta cần kiểm tra bức tường phía đông”, một lúc sau hẳn mới nói.

Jason yên lặng hồi lâu. “Phía đông à, thưa ngài?” Christopher tự cười với mình. “Cầu thang nằm ở phía bắc của hầm, chàng trai. Chúng ta đang quay mặt về phía nam. Phía đông nằm về bên trái, đúng không?”

Jason đặt bàn tay lên cánh tay Christopher. “Thưa ngài, tôi... tôi nghĩ mình đang bắt đầu hiểu. Hẳn là thế.”

Christopher xoay Jason về phía đông. “Ta ước người đừng bao giờ học được hết mọi thứ, Jason. Giờ thì, phải thật yên lặng nhé, và tìm một viên đá không bị gắn chặt. Lần trước ta xuống đây thì nó được giấu rất kỹ.”

“Viên đá không bị gắn chặt?”, Jason thì thào lặp lại. “Trên tường? Nhưng...”

“Người nghĩ thứ gì lấp trên tường chứ? Đá cuội chắc? Đúng là vậy, ở một số nơi, nhưng không phải với bức tường này. Phía ngoài của bức tường dày gấp đôi, để lấp cả lối đi. Ít ra ta cũng tin cha ta làm được đến thế. Nếu ông ấy là người vẽ ra lối đi và xây bức tường dày khoảng hai sải tay, thì bếp hẳn đã trượt vào biển từ lâu rồi.”

“Tuân lệnh, thưa ngài”, Jason nuốt nước bọt. “Trí tuệ của cha ngài về việc này thật đáng nể.”

“Ừm”, Christopher đồng ý. Hắn bước thận trọng, sờ soạng phía trước bằng cả hai tay, hai chân. Khi chạm tới bức tường, hắn lần tay lên bề mặt đá, quan trọng hơn là cả các mép đá. Những nơi hắn chạm vào đều rắn chắc. Hắn rửa thầm trong bụng. Đã nhiều năm hắn không vào lối đó, nhưng chắc chắn không thể quên vị trí dễ dàng vậy được. “Chờ đã, thưa ngài, tôi nghĩ là ở đây.”

Christopher sờ soạng lớp vữa quanh viên đá Jason tìm thấy. Đúng là nó hơi lỏng lẻo. Hắn dùng một mũi tên chọc vào, nghe tiếng Jason làm điều tương tự.

“Có lẽ nó sắp rơi ra, thưa ngài.”

Christopher giúp Jason kéo viên đá, nó đột ngột rơi ra, khiến cả hai giật bắn người vì ngạc nhiên. Viên đá rơi xuống sàn cùng tiếng huych khô khốc.

“Quý thần ơi”, Christopher lầu bầu. “Không, Wolf”, hắn vội vã nói, cảm thấy con chó sấn lướt qua chân mình. “Tao đi trước.”

“Thưa ngài”, Jason thì thào, “chờ đã. Dưới đó có vẻ bớt tối hơn. Ngài có nghĩ thứ gì đó bên ngoài tường đã bị dọn đi không?”

Christopher nghiêng người về trước, vào trong lối đi. Âm Ứt kinh khủng, nhưng cũng không lạnh hơn không khí trong hầm. Nếu đá rơi ra được, chắc chắn hắn phải cảm thấy chút xao động trong không khí.

Jason ngừng thở. “Thưa ngài, ánh sáng chập chờn. Tôi dám nói đó là từ một cây đuốc.”

Christopher kéo Jason về sau, trèo vào lối đi. “Ở sau ta”, hắn nói gọn. “Ta có cảm giác chúng ta sẽ không cô độc lâu đâu.”

“Không”, Jason thở hển hển. “Ngài không nghĩ là Warewick...”

“Ta nghĩ hắn dám làm gần như mọi thứ. Đi theo sau ta, giữ yên lặng hết mức. Wolf, đừng làm ồn.”

Lối đi khá lớn, nó vốn nên thế, vì vách tường của tòa tháp cách nhau khoảng mười hai bước chân. Christopher ước chừng bề

ngang khoảng hai bước dài. Đủ để đưa quân vào, nếu hắn cần kết liễu ai đó.

Đi chưa được bao lâu thì Jason tóm lấy vai hắn. “Phía trước càng lúc càng sáng, thưa ngài.”

Christopher bĩu môi. Thánh thần ơi, Warewick thực gian xảo! Christopher lại lần nữa tạ ơn trực giác của mình. Hắn là chút khả năng tiên tri của Berengaria đã nhập vào hắn. Lần tới gặp bà, hắn phải kể câu chuyện này mới được.

“Chúa ơi!”, Jason lập tức kêu lên, tiếp đó là những tiếng la hét phía trước.

Christopher giương cung lên, bắn. Hắn nghe một tiếng hét, nghe tiếng dây cung của Jason rung lên bên tai, lại thêm một tiếng hét. Christopher nghe tiếng bước chân chạy về phía mình, chửi bới xối xả. Thánh thần ơi, hắn đã không dự tính mọi thứ khó khăn tới cỡ nào!

Wolf gù lên, Christopher chỉ có thể đoán con chó săn của hắn đã xông lên, vì một gã kêu lên đau đớn. Wolf rú lên. Christopher kéo Jason ra sau lưng, sải bước tiến tới. Hắn giương kiếm, đâm về trước.

Gã đó rống lên đau đớn, rồi im bật. Christopher rút kiếm khỏi cái xác, cảm thấy mọi thứ đã quá đơn giản. “Wolf?”, Christopher hỏi Jason.

“Có vẻ như nó mất một mẩu đuôi, thưa ngài. Nó vẫn sống.”

“Người của Warewick?”

“Chỉ có cha của Gillian, thưa ngài”, Jason lặng lẽ đáp. “Hắn đứng khoảng hai mươi bước trước mặt ngài.”

“Chà, thằng khốn”, Warewick quát. “Ta đứng xa nhiều đó. Mà mày có đếm giúp chủ nhân khi ta bước đến kết liễu hẳn không? Trong lúc mày đếm, ta sẽ khen ngợi chủ nhân của mày về trí tuệ của hẳn đấy. Làm sao mày biết được hả, Blackmour, rằng ta sẽ đến? Có lẽ mày không mù như ta nghĩ.”

“Người sẽ đến giết ta ngay trên giường, đúng với bản chất hèn hạ của người sao?”, Christopher trả đũa.

“Hèn hạ à?”, Warewick cười khẩy. “Phải rất khéo léo và gian xảo mới lĩnh ra lĩnh vào được mà không ai chú ý. Và phải dũng cảm hơn mày nữa, con trai à”, lão nhạo báng.

Christopher phớt lờ những lời lẽ nhảm đó. “Lão có vũ khí gì?”, hẳn lặng lẽ hỏi Jason.

“Kiếm và dao, tôi thấy thế.”

Christopher bước về phía trước, rồi đột ngột dừng lại khi chân chạm vào cái xác ngay bên dưới. Chư thần ơi, cái xác gần quá! Nghĩa là thanh kiếm của gã đó cũng đã tới được rất sát.

Cơ run rẩy lan khắp người hẳn, không phải do cái lạnh ẩm ướt ở đây. Hẳn suýt mất đầu, nhưng hẳn chưa bao giờ sáng suốt như hiện tại.

Nỗi kinh hoàng phủ khắp toàn thân. Thánh thần thiên địa ơi, hẳn nghĩ gì vậy chứ? Chiến đấu chống lại kẻ thù muốn giết chết hẳn? Chiến đấu với tay đội trưởng, hoặc Jason, là một chuyện. Họ muốn hẳn thành công. Nhưng Warewick ấy à? Không hề được mời, chắc chắn cũng không được chào đón, những ký ức về việc Warewick dễ dàng hạ nhục hẳn lại trôi dạt. Hẳn đoán được hết phân nửa những cú ra đòn. Những cú khiến hẳn bầm dập, tơi tả, những đòn dường như xuất hiện từ không khí.

Giờ thì, độ kiếm với lão sao? Christopher hít một hơi sâu. Hắn còn lựa chọn nào khác?

Chắc chắn, hắn có thể xoay người bỏ chạy - rồi sống trong hèn mọn suốt quãng đời còn lại. Gillian sẽ nghĩ gì khi biết chuyện? Nếu cô còn sống để mà biết! Warewick sẽ tìm kiếm con gái của lão, rồi cô sẽ hết đời. Tệ hơn, lão sẽ trả đũa cô hằng ngày vì hắn.

Christopher do dự. Nếu chiến đấu, hắn có thể thắng không? Cuộc ẩu đả có thể khiến hắn mất gì? Một tay? Mạng sống?

“Tới đây, Blackmour”, giọng Warewick vang qua lần đá, “tới đây nào, nếu ngươi dám. Để ta kết liễu ngươi, điều ta nên làm nhiều tuần trước. Ngươi chặn đường của ta quá lâu rồi. Giờ thì, xông đến đi, chúng ta cùng kết thúc sự ngu ngốc này nào”.

Chắc chắn là một cuộc chiến.

Vì hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn đặt chân lên lưng cái xác và trượt về trước tới khi cảm giác được lớp đá chắc chắn ở phía bên kia thi thể.

“À”, Warewick bật cười, “ngươi khiến mọi thứ dễ dàng cho ta rồi. Đúng, đến gần hơn đi, con trai”.

Wolf gầm lên, Christopher đưa tay ra.

“Đủ rồi”, hắn lặng lẽ nói. “Ta có thể tự giải quyết.”

Bàn tay Jason đặt lên vai hắn, ngăn lại. “Tôi có thể bắn tắt ngọn đuốc trên tay hắn, thưa ngài”, Jason thì thầm.

Christopher cười nhẹ. Hắn có thể nhận hỗ trợ đó. “Được, Jason, làm thế đi.” Mũi tên bay ngang qua tai Christopher.

“Thằng quý nhỏ gian ngoan!”, Warewick kêu lên. “Trúng cả tay nữa”, Jason nói. “Xuyên ngay qua cổ tay.” Christopher muốn cười thật hả hê bởi sự tự phụ trong giọng nói người cận vệ. Nhưng cười để sau. Một cuộc đấu sắp xảy ra với hắn. Hắn bước về phía trước, cảm nhận con đường xa xôi xuyên qua cơ thể vô hồn của Warewick. Hắn nghe Warewick chửi rủa trong bóng tối. Hắn nhích thêm một bước về trước.

“Cảm thấy thế nào, Warewick?”, Christopher hỏi. “Sợ rồi à? Nhớ lấy: Người vừa được thấy ánh sáng cuối cùng của đời mình. Lần tới, thứ người thấy sẽ là lửa từ Địa ngục.”

“Dù sao ta cũng sẽ giết người”, Warewick nạt. “Xem ta có làm được không chứ. Ta đã chờ quá lâu, trả giá quá nhiều để được xem người bỏ mạng. Suốt cả đời, ta luôn muốn phần đất của người, để mất nó vào lúc này thì thật là điên rồ, nó tới quá gần rồi. Hít hơi thở cuối cùng của người đi, Blackmour, vì hôm nay ta không định chết đâu.”

Christopher lắng nghe cha của Gillian tiếp tục huênh hoang về điều lão sẽ làm khi có được Blackmour. Christopher không nói gì. Hắn đang quá bận rộn lắng nghe và kinh ngạc vì cha của Gillian lại ngu ngốc đến thế. Lão không biết giọng của mình là thứ Christopher cần để xác định vị trí lão đứng sao?

Và khi hắn tìm được, lão sẽ toi đời.

Christopher ngừng lại, chờ Warewick tới gần. Khi lão đến vừa đủ, Christopher vung một vòng cung, bảo đảm việc giải giới. Ít ra nó cũng hiệu quả với Ranulf. Christopher cảm thấy kiếm chạm vào kiếm, sau đó là tiếng leng keng khi kiếm của Warewick rời khỏi tay lão, chạm vào tường đá.

“Đồ khốn kiếp”, Warewick kêu lên. Christopher nghe tiếng lão sờ soạng trong bóng tối để tìm kiếm vũ khí. “Người nghĩ nhiều đó ngăn được ta sao? Đúng, ta sẽ tìm lại được kiếm đủ nhanh rồi...”

Christopher vung mạnh hết sức. Warewick thét lên. Hắn nghe tiếng lão té lăn ra sau. Không chờ xem cha của Gillian sẽ làm gì tiếp theo. Hắn tiếp tục áp tới, vung và đâm không ngừng.

“Mắt ta!”, Warewick kêu lên. “Người đâm vào mắt ta!” Tuyệt vời tới nỗi Christopher suýt ngừng lại để tận hưởng. Làm mù lão là món tưởng thưởng hoàn hảo cho những tổn hại Warewick đã gây ra cho hắn. Trong một thoáng, hắn muốn để Warewick sống, để tận hưởng thật trọn vẹn sự trả đũa cho những hành động đê tiện của lão. Một phần trong hắn tha thiết muốn thấy Warewick trả giá cho mọi dấu vết trên lưng William, mọi vết sẹo Gillian phải chịu, và cả đôi mắt mù của hắn.

Nhưng nếu hắn để Warewick sống, ai biết được lão sẽ gây thêm tội lỗi gì? Sự tàn độc của lão sẽ không dừng lại, Gillian sẽ phải dùng cả phần đời còn lại để tự hỏi khi nào cha mình tái xuất hiện.

Thế là hắn đâm thật sâu. Kiếm chạm vào xương. Christopher đâm mạnh hơn, thúc thanh kiếm tới tận cán. “Cầu cho người xuống Địa ngục”, Warewick hô lên.

“Nếu người ở đó, thì không đâu”, Christopher đáp trả. Hắn xô Warewick ra xa, không muốn phải đối mặt với con dao găm của lão. Hắn nghe thấy cha vợ ngã xuống sàn với một tiếng huých nặng nề. Rồi mọi thứ lặng như tờ. Christopher đứng đó một lúc, lắng nghe mọi động tĩnh nhỏ nhất.

“Thưa ngài?”

“Kiểm soát, Jason.”

Hắn nghe tiếng Jason loạng choạng rời khỏi hầm, hắn vẫn không nhúc nhích. Hắn lắng nghe bằng tất cả tâm sức, dò tìm tiếng bước chân mà có thể hắn đã bỏ lỡ hoặc âm thanh Warewick đột ngột hít thở, một chút vật lộn cuối cùng.

Nhưng mọi thứ đều tĩnh lặng.

Hắn như đã đứng đó cả một thế kỷ, chờ đợi một âm thanh duy nhất, thủ thế chờ cú tấn công không thể trông thấy. Christopher nghe tiếng bước chân phía sau. Hắn né khỏi Warewick, nâng kiếm trước mỗi đe dọa mới.

“Là tôi, thưa ngài”, Jason nói. “Đây, để tôi xem ngài đã làm được gì.”

Christopher hạ kiếm xuống, rồi nghe Jason nuốt nước bọt. Bàn tay Jason bỗng nhiên kéo lấy cánh tay hắn.

“Chúng ta đi thôi”, giọng cậu nhóc căng thẳng. “Lão chết ngóm rồi, thưa ngài. Tôi mừng là mình không bị buộc phải nhìn sau khi ăn bữa sáng.”

“Người không chiến đấu quá lâu rồi, chàng trai”, Christopher đi theo Jason. “Mất gan rồi sao, hả?”

Phản ứng duy nhất của Jason là bước nhanh hơn. Christopher đi theo cậu nhóc phụ tá của mình tới lối vào hầm, sờ lấy cửa ra. Khi tìm thấy, hắn đặt chân đứng đủ lâu để tìm một bức tường đủ vững tựa vào, rồi ngồi thụp xuống.

Bấy giờ hắn mới cho phép mình run rẩy. Nỗi kinh hoàng phủ lấy hắn mạnh mẽ hơn cả mọi trận đấu hắn từng tham gia. Thánh

thần trên cao ơi, thế nào mà hấn lại đủ gan đối mặt với cái chết? Warewick có thể may mắn mà cắt đứt cổ hấn!

Bỗng dưng, khi nghĩ đến đó, hấn lại nghĩ tới điều khác. Hấn đã chiến đấu với cái chết.

Và hấn vẫn còn sống. Suýt nữa hấn phá ra cười. Hỡi Chư thần, hấn đã làm được!

Hấn đã nhìn thẳng vào cái chết, và giành được chiến thắng.

“Thưa ngài? Ngài không khỏe sao? Ngài trông còn tệ hơn tôi.”

Christopher lắc đầu, cảm thấy nhẹ nhõm vô hạn.

“Không khỏe à? Chàng trai, ta chưa bao giờ cảm thấy khỏe thế này trong đời.”

“Vâng, thưa ngài”, Jason ngò vục đáp.

Christopher vươn tay lấy kiếm, đứng dậy. Hấn không thể giải thích với Jason những cảm giác vừa lan khắp người. Thánh thần ơi, lần đầu tiên sau ba năm, hấn cảm thấy hoàn toàn là chính mình! Mất đi đôi mắt không khiến hấn thấy bản thân mất giá trị. Dù Gillian đã nói điều đó với hấn biết bao lần, hấn vẫn phải tự chứng minh lại với chính mình.

Giờ, khi đã chứng minh được, hấn có thể tiến lên. Gillian sẽ về nhà, và biết rằng cô không bao giờ cần sợ cha mình nữa. Linh hồn của William có thể yên nghỉ, anh đã được trả thù. Christopher sẽ sống những ngày còn lại trong đời, hiểu rằng mình có thể bảo vệ vợ nếu cô cần.

Nhưng có Chúa mới giúp được hấn nếu lại bị rơi vào một đêm như thế này.

“Đi thôi, Jason”, Christopher tra kiếm vào vỏ. “Xem cái đuôi của Wolf rồi tìm Ranulf thôi. Ta không định để mấy cái xác đó thối rữa trong những bức tường của mình đâu.”

“Sau đó thì sao, thưa ngài?”

Christopher thả lỏng vai. “Sau đó”, hắn quả quyết, “ta có việc khác cần làm”.

Và hắn sẽ làm. Hắn vừa đối mặt với Warewick, và vẫn còn sống để kể lại mọi chuyện. Đời hắn đã có một khởi đầu mới quá tuyệt. Và nó sẽ kết thúc cũng rất tuyệt, hắn nghĩ thế.

CHƯƠNG CUỐI

Gillian nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò. Cô đã ở Lâu đài Lãnh chúa hơn một tháng, không chút tin tức từ Blackmour lẫn chủ nhân của nó. Thành tích duy nhất cô có suốt năm tuần qua là đánh bại được Colin trong môn cờ.

Một vinh quang vô nghĩa.

Nhưng cô mong đợi điều gì cơ chứ? Rằng Christopher sẽ chạy đến đón cô? Hắn sẽ chẳng thèm đến ngay cả khi con đường trải dài thẳng tắp từ cửa nhà hắn tới chỗ của cô. Lối mòn bên dưới chón này lại chẳng thẳng thớm chút nào.

Một tên lính của Colin vừa bị té xuống vào tuần trước, gãy chân. Gillian càng nghĩ lại càng không muốn thấy Christopher leo lên. Hắn sẽ tự giết chết mình, và cô sẽ nướng náu ở đâu đây? Phu nhân Blackmour, không có chồng bên cạnh? Cô không muốn nghĩ đến viễn cảnh đó.

Gillian thở một hơi thật dài. Làm gì có suy nghĩ nào về cuộc sống cùng Christopher lại đáng tin đâu. Cô chẳng nhận được lá thư nào từ hắn. Rõ ràng là hắn đã đồng thuận với những lý do cô ra đi. Cha cô đã hạ nhục hắn quá nhiều lần. Lần đầu tiên tại đám cưới, bằng món hồi môn đáng thương hại. Như thể dùng Braedhalle làm của hồi môn cho cô vẫn chưa đủ đau đớn! Thánh thần ơi, hắn hẳn cảm thấy rất xúc phạm khi nhận nó.

Cha cô vẫn tiếp tục quấy phá, khiến Christopher trông như một kẻ vụng về ngay trong đại sảnh của hắn, trước mặt người của hắn, rồi phá lên cười khi kể về sự phản trắc của Magdalina. Thảo nào Christopher chẳng muốn dính líu gì tới cô.

Đúng vậy, cô chẳng thể trách hẳn. Mỗi lần nhận ra cô ở gần, hẳn hẳn đều nhớ tới những ký ức đáng căm ghét. Đúng, cô rời khỏi hẳn là tốt nhất. Lâu đài Lãnh chúa vừa đủ thoải mái. Bây giờ, cô thậm chí có thể dùng một năm ren làm gối. Sau nhiều năm, hẳn sẽ tới lượt thăm. Con trai cô sẽ không lớn lên tại Blackmour trắng lệt, nhưng ít ra thằng bé sẽ nhận được sự ấm áp và yêu thương. Gillian chẳng còn thứ gì khác đáng giá cho nó.

Cửa trước đóng sập lại, có người bước đi huỳnh huých. “Ra đây nào, mọi người”, Colin nói. “Dọn dẹp rồi gói đồ mau. Chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

Gillian nhìn, há hốc, trong lúc đám lính gác ngoan ngoãn ra khỏi sảnh. Cô bị bỏ lại đó, nhìn Colin đứng nơi cửa. Biểu cảm trên mặt gã cảnh báo cô chớ có hỏi han gì.

Nhưng cô vẫn hỏi. “Ngài bỏ tôi mà đi à?”, cô hỏi, không thể tin nổi.

Colin đằng hắng. “Ta chắc cô chẳng cần tới ta nữa.”

“Nhưng, Colin, không phải vậy!”

“Đúng thế”, gã cộc lốc. Rồi cúi thấp người. “Chúc cô ngày tốt lành, phu nhân.”

“Colin!”

Gã quay người rời đi. Cô bật dậy.

“Ngài không được đi. Tôi không cho phép!” Colin nhìn lại qua vai. “Cô nói gì?”

“Tôi không cho phép, đồ chết tiệt!”

Gã quay lại, đối mặt cô. “Cả cô lẫn chồng cô đều có cái thói quen phiến toái nhất trên đời, đều quên rằng ta không phải chư hầu của hai người. Có thể ta là đứa con thứ, nhưng ta cũng có lãnh thổ của mình. Ta không cần phải trung thành với ai cả.”

Gillian chớp mắt, cảm thấy như thể vừa bị tát vào mặt. “Tôi hiểu rồi”, lòng dũng cảm của cô dao động.

“Tốt.”

Cô ngược nhìn gã. “Vậy ngài không thể làm bạn sao?”

Colin phát ra nhiều âm thanh khục khặc, chửi thề một hai câu, rồi đảo mắt lên trời, sải bước qua mặt sàn, hướng về phía Gillian. Gã vòng tay quanh cô, siết chặt đến nỗi suýt làm cô rạn cả xương sườn. Rồi gã thả cô ra, hôn mạnh lên cả hai má, vò mái tóc rối bù của cô.

“Cô không cần tới ta. Cô sẽ xoay xử tốt với những gì cô có tại đây.”

Thế là gã xoay người, huỳnh huých đi ra khỏi sảnh, sập cửa lại sau lưng.

Gillian nhìn cánh cửa đóng, lắng nghe tám màn tĩnh lặng phủ xuống. Yên ắng tới mức tiếng lửa tí tách trong lò cũng khiến cô giật mình. Cô xoay người, bước trở lại lò sưởi. Cô ngồi xuống, rồi chợt nhận ra đó là một ý tưởng tệ hại. Thế là cô đi tới đi lui. Đi hết cả chiều dài căn phòng lớn, rồi chiều ngang, rồi lại chiều dài, nỗ lực làm dịu nỗi hoảng hốt đang dâng lên. Cô sẽ không sống nổi. Cô sẽ chết đói. Hoặc chết vì cồng.

Colin chết tiệt! Gã biết rõ hơn hết.

Cơn giận dữ lấn át nỗi sợ, Gillian sải bước về phía cửa, giật mạnh. Cô bước ra khỏi khoảnh đất được dùng làm sân, nhìn xuống con đường đá, sẵn sàng hét lớn sự bất mãn với kẻ thủ hộ bất đắc dĩ của mình.

Nhưng thay vào đó, cô không trông thấy gã trên con đường.

Mà là một kẻ hoàn toàn khác.

Đang leo lên.

Thánh thần bao dung trên thiên đàng ơi, đó là Christopher. Gillian ra sức lấy hơi. Cô hét lên lời cảnh báo khi thấy hấn ngã. Như thể thấy được cô, hấn ngẩng đầu, cố gắng đứng lên.

Gillian khụy gối xuống.

Cô cầu nguyện, hai mắt mở to, nhìn người cô yêu. Christopher đã đến vì cô. Vào khoảnh khắc đó, cô biết mình quan trọng với hấn đến nhường nào, hấn yêu cô sâu sắc đến nhường nào. Sao cô lại để Colin thuyết phục mình tới cái chốn đáng nguyên rủa này chứ?

Cô nhìn chồng vật lộn tiến lên con đường hóc hiểm. Tim cô đập ập niềm vui sướng đến đau đớn nơi lồng ngực. Cô đem trọn linh hồn mình ra thề, rằng sẽ không bao giờ rời khỏi hấn nữa. Lina đã rời bỏ hấn, tất nhiên vì những lý do khác, nhưng cô cũng đã bỏ đi. Gillian biết cô sẽ không bao giờ làm thế nữa. Sẽ không có ngày nào Christopher không phải nghe vô số lần rằng cô yêu hấn, rằng hấn khiến cô hạnh phúc tới nhường nào. Hấn đã cho cô hơn cả một thiên đường bình an, một cái tên quyền lực, một vòng tay rắn chắc để ẩn mình.

Hấn đã cho cô tình yêu.

Cô bật dậy, chạy vào nhà. Hấn sẽ bị lạnh khi lên tới, và hấn là khát nữa. Cô bỏ thêm củi vào lửa, phốt lò mảnh gỗ ghim vào tay, đặt một chai rượu lên lò để làm ấm. Cô chất lông thú lại để hấn dùng, chải tóc, bảo đảm quần áo của mình đã thẳng thớm. Rồi cô phóng trở ra ngoài, ôm lấy mình trong cơn gió và nhìn người chồng yêu dấu đang chinh phục nốt mấy trăm bước cuối cùng trên con dốc.

Hấn càng tới gần, cô càng thấy rõ chuyển leo núi khiến hấn vất vả cỡ nào. Mặt hấn trầy xước. Cả người tả tơi. Một bên gối bị bầm, chảy máu lộ qua ống quần. Sương mù cuối chiều khiến tóc hấn dính bết xuống đầu, ẩm cả quần áo. Nhưng hấn không sờn lòng. Hấn cứ thế tiếp tục đi, gương mặt đầy quả quyết, toát ra sự tự tin cô chưa bao giờ được thấy.

Gió bắt đầu rít, nhưng Gillian không hề di chuyển. Christopher không chỉ chống lại địa hình, mà còn cả gió, hấn vẫn không chút dừng bước. Gillian gọi hấn, nhưng gió thổi bạt âm thanh về lại phía cô. Cô đành phải chờ, chống chọi với dòng nước mắt chực khiến cô nhòa hết cả ánh nhìn.

Thêm mười bước nữa, hấn sẽ đến trước mặt cô. Năm bước.

Rồi chỉ còn một.

Cô ném mình vào người hấn. Hấn lão đảo, nhưng kịp lấy lại thăng bằng. Gillian áp mặt vào ngực hấn, bật khóc, những tiếng nấc đầy nhẹ nhõm.

“Ôi, Gill”, giọng hấn ào ào. “Suýt, nào.” Hấn ôm chặt cô. “Vào trong đi, tình yêu. Em phải giúp ta tìm cánh cửa đấy. Ta chỉ xoay sở trèo lên được tới đây thôi.”

Cô gật đầu, vòng hai tay quanh eo hắn, dẫn hắn tới cửa, giúp hắn đóng lại, ngăn cơn gió. Christopher vuốt tóc trước mặt, thở một hơi thật dài.

“Chỉ là vận động chút thôi”, hắn gượng gạo cười. “Ta định đi nghịch vài con ngựa giống, rồi có thể sẽ xây thêm một hai tòa tháp trước hoàng hôn.”

Gillian choàng tay quanh người chồng, ôm chặt hắn.

“Christopher, em xin lỗi!”

“Đừng”, hắn vội nói. Hắn vùi mặt vào tóc cô. “Đừng, Gill. Em xứng đáng. Ta thề. Nếu cần thiết, ta thậm chí sẽ quỳ gối mà lên đây.” Hắn siết tay chặt hơn quanh người cô. “Ta đến đón em về nhà.”

Cô ngẩng mặt lên. “Lẽ ra em đã về nhà nhiều tuần trước, nhưng em sợ ngài sẽ không muốn có em.”

“Sao em có thể nghĩ đến điều như vậy? Thánh thần ơi, Gillian, ta yêu em!”

Cô khựng lại. Làm sao cô có thể nói với hắn mọi điều mình đã sợ trong những tuần qua? Cô đứng trong vòng tay của hắn, tìm kiếm lời lẽ đúng đắn.

“Em theo Jason vào tư viện của ngài”, mãi cô mới lên tiếng. “Cậu ta hỏi ngài có muốn gọi em đến không, ngài nói đó là điều cuối cùng ngài muốn cậu ta làm.”

Hắn lắc đầu, kéo cô lại gần hơn. Gillian đứng đó, mặc tay hắn luôn trong tóc, cô nhắm mắt lại.

“Lúc đó ta không muốn em trông thấy ta”, hắn nhẹ nhàng nói.
“Em không hiểu được tại sao à?”

“Nhưng đó là lỗi của em”, cô thì thầm.

“Không”, hắn mạnh mẽ đáp, “không phải. Không liên quan gì tới em cả. Đó đều là hành vi của cha em. Thánh thần ơi, ta thậm chí sẽ chẳng gọi lão như thế nữa. Đó là kế hoạch, âm mưu của Warewick để hại ta”. Hắn ôm cô chặt hơn. “Em không nhận ra em là niềm vui duy nhất trong đời ta sao?”

Và nếu em nghĩ đúng hơn, thì Warewick đã chẳng làm gì ngoài việc khiến chúng ta tìm đến nhau.”

“Nhưng...”

“Em và lão chẳng liên quan gì tới nhau cả”, Christopher khẳng định. “Ta sẽ không đánh đổi cuộc sống bây giờ lấy bất cứ thứ gì từng có hoặc bất cứ số vàng nào. Và nếu mất đi đôi mắt đồng nghĩa với tìm được em, ta sẽ rất sẵn lòng làm cuộc giao dịch.”

“Christopher!”, Gillian hoảng hốt kêu lên. Cô ngửa ra nhìn hắn. “Chắc chắn ngài không thể...”

“Ừ, nhưng ta nghiêm túc đấy”, hắn nói. “Và nếu cần tiêu tốn hết phần đời còn lại để làm em tin, quãng thời gian đó cũng là xứng đáng.”

Gillian ngược nhìn hắn dăm dăm. Hắn trông đủ chân thành. Chắc chắn, là hắn cũng ôm cô đủ chặt.

Cô có đủ can đảm để tin hắn. Đúng không?

“Thật chứ?”, cô cho hắn cơ hội cuối cùng để phủ định. “Thật”, hắn thì thào, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô. Rồi hắn cười với cô.

“Giờ thì chúng ta đã giải quyết xong việc đó, em có thể dẫn ta tới cạnh ngọn lửa để ngồi cùng trong lúc ta lấy lại hơi ấm không? Có thể ta cũng giúp được em điều tương tự đấy. Ta không nghi ngờ chút nào khi mấy ngón chân của em vẫn luôn tái xanh kể từ lúc em mò lên chốn này.”

“Đúng là chúng khá lạnh”, cô thừa nhận.

“VẬY ĐI CÙNG TA NÀO”, HẮN NẮM TAY CÔ, “ĐỂ XEM TA LÀM ĐƯỢC GÌ CHO CHÚNG”.

“Không”, cô kéo hắn về phía ngọn lửa, “em sẽ chăm sóc ngài trước. Ngồi xuống, để em lau sạch cho ngài. Ngài trông như đã trải qua rất nhiều gian nan”.

Christopher ngồi xuống nơi cô dẫn hắn đến, đầu luôn hướng theo cử động của cô. Cô lau máu trên gối hắn, lau sạch những vết xước còn lại. Cô ngưng tay khi hắn vươn về phía cô. Đôi tay mạnh mẽ của hắn nhẹ nhàng lướt trên cánh tay cô, tìm đến eo, rồi đặt lên bụng cô.

Hắn ngưng lại, khuôn mặt hiện lên vẻ choáng ngợp. Gillian nhìn hắn, ngạc nhiên.

“Ngài biết”, cô thở ra một tiếng.

Nụ cười nở rộng trên mặt hắn, đẹp như ánh mặt trời phương đông vào buổi sáng. “Ta đã biết từ lời khuyên xuất chúng của một phù thủy tên là Berengaria”, hắn nói, vòng tay quanh cô, kéo cô lại gần, áp má mình lên bụng cô. “Ta yêu em”, hắn thầm thì. “Ta yêu em rất nhiều, Gillian, và ta thề sẽ không bao giờ để em đi xa nữa.”

“Nhưng ngài đã không...”

“Ừ, ta đã làm thế.” Hấn ngẩng đầu, nhìn lên. “Ta cảm kích rất nhiều thú, Gill: Em, đứa trẻ, những anh chàng xung quanh không bao giờ cho rằng ta mù lòa. Có quá nhiều thú tốt đẹp ta làm được mà không cần đến sự dẫn đường của đôi mắt. Nếu thi thoảng được em giúp.”

“Ngài cũng không cần điều đó đâu”, cô nhẹ nhàng nói.

Hấn cười xót xa, “Ta không quá kiêu hãnh để phủ nhận.

Thỉnh thoảng ta sẽ cần, ta sẽ không để lòng đố kỵ ngăn cản bản thân nhờ giúp đỡ. Nếu em không phiền việc giúp ta”.

“Ngài biết em sẽ giúp mà.” Nụ cười của hấn nhạt đi, thay vào đó là sự tỉnh táo. “Em không biết mất em khiến ta ra sao đâu, Gillian, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Ta không thể chịu được lần nữa.”

Cô áp bàn tay run rẩy lên má hấn. “Ngài sẽ không bao giờ phải chịu đựng điều đó nữa.” Hấn kéo cô vào lòng, hôn lên môi cô.

“Phải, sẽ không, vì ta sẽ không bao giờ để em rời khỏi vòng tay ta nữa. Và ta thề, Gillian Blackmour, nếu em dám rời khỏi ta mà chơi trò đuổi bắt thế này, ta sẽ xích em vào mình!”

Gillian cười to. “Em nhớ rồi, thưa ngài. Chúng ta sẽ về nhà chứ?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?”

“Ừ. Em sẽ bận rộn hơn trưa nay nhiều đấy.”

“Vậy sao?”

“Ừ”, Christopher đoán chắc. “Ta nghĩ lâu nay em vẫn ngủ ở đâu đó thay vì chiếc ghế này, phải không?”

“Em đặt mấy tấm da thú cạnh ngọn lửa.”

Christopher nhắc cô ra khỏi mình, để cô đứng dậy nhanh tới mức đầu cô choáng váng. Cô níu chặt tay hắn cố lấy lại thăng bằng.

“Em không khỏe sao?”, hắn hỏi.

“Không”, cô bật cười, hít sâu. “Hắn do em đứng dậy nhanh quá.”

“Càng thêm lý do để nhanh chóng nằm xuống lại. Đi cài cửa đi, được không?”

Gillian tự mỉm cười, làm theo lời chồng. Rồi cô quay người, né tránh chiếc áo Christopher vội vã cởi ra.

“Ngài sẽ lạnh cóng đấy”, cô gọi, cảm thấy phấn khích đến tột cùng.

“Càng thêm lý do để em mau chóng quay lại đây làm ấm cho ta”, hắn nói thẳng.

Gillian bước qua sàn, lao thẳng vào vòng tay hắn. “Em mặc nhiều quần áo quá”, hắn nói.

“Vậy sao, thưa ngài?” Và đó là câu cuối cùng cô được nói trong suốt một thời gian rất dài.

Gillian nằm gác đầu lên vai chồng, bàn tay đặt trên vòm ngực lực lưỡng của hắn. Cô trông thấy những vết sẹo mới, cảm thấy đau đớn khi nhìn chúng.

Christopher bắt lấy tay cô, đưa lên miệng hắn. “Dừng lại đi”, hắn ra lệnh.

Gillian thở dài, “Được rồi, Christopher”.

Hắn lặng lẽ xoa cánh tay cô một lúc, rồi ngừng lại. Gillian nhắc đầu lên, cúi nhìn hắn.

“Thưa ngài?”

Biểu cảm của hắn rất nghiêm trang. Cô ngồi dậy, cúi nhìn chồng, thoáng chút lo âu.

“Christopher, việc gì vậy?”

Hắn chậm rãi ngồi dậy, kéo chần quần quanh vai cô. “Ta phải nói với em việc này”, hắn âm trầm.

Giọng hắn khiến cô nôn nao. “Là việc gì?”, cô hỏi. “Ta đã làm một việc”, hắn thừa nhận.

Cô cảm thấy mình bắt đầu cau mày, không thể tự kiềm chế. “Gì cơ?”, cô hỏi. “Chắc chắn ngài và mấy anh chàng xứ Artane vẫn chưa...”

“Thánh thần ơi, không”, Christopher kêu lên hốt hoảng. “Ta đã giết cha em, Gillian. Em nghĩ ta đã làm gì vậy?”

“Ồ”, cô thở phào. “Em sợ ngài ra ngoài...” Cô ngậm chặt miệng, nhìn chồng. “Ngài đã làm gì?”

Hắn thở dài. “Lão chết rồi. Dưới tay ta.”

“Dưới tay ngài?”, Gillian lặp lại. Cô đặt tay lên vai hắn, buộc hắn xoay người lại, soi kỹ xem mình có bỏ sót vết thương nào không.

Rồi cô lướt tay trên ngực hắn, dọc xuống bụng hắn.

“Thôi nào”, Christopher cười một chút. “Chúa ơi, ta nói với em là ta đã kết liễu mạng sống của cha em, vậy mà em lại đi soi mói mấy vết sẹo của ta.”

“Ồ”, Gillian lại ngồi xuống, đặt tay vào lòng, “Thì em có thể làm gì nữa đây?”

Hắn cầm lấy tay cô. “Ta sẽ không bảo em thương tiếc lão đâu.”

“Ừm, ngài không nên làm vậy.”

Christopher xoa ngón cái trên mu bàn tay cô. Gillian chờ hắn lên tiếng, nhưng hắn vẫn lặng thinh. Xét cho cùng, hắn nên nói gì đây? Hắn chỉ làm điều mà cô dự định tự làm lấy. Chắc chắn hắn sẽ không xin lỗi.

Gillian nhìn hắn, hắn ngồi trước mặt cô, cúi đầu, cô cảm thấy cơn run rẩy lan khắp người. Thánh thần trên cao, làm thế nào lại thành ra thế? Từ khi nào? Làm sao Christopher làm được?

“Lão không khiến ngài bị thương”, cuối cùng, cô nói. “Tất nhiên là không”, Christopher kiêu căng. “Dù sao, ta cũng là Rồng xứ Blackmour...”

“Tai họa nước Anh nữa chứ gì”, Gillian tiếp lời. “Ừ, em biết nhiều biệt danh của ngài, thưa ngài, nhưng chúng không phải đáp án cho bí ẩn này.”

“Hừm”, Christopher có vẻ hơi phật ý. “Vậy em nghĩ danh tiếng của ta chưa đủ để hạ lão già gian xảo đó sao?”

Gillian bĩu môi, ước chi chồng mình thấy được nét mặt của cô hiện tại. Nghĩ xong, cô đưa tay hắn lên mặt mình, để hắn tự cảm

nhận lấy.

Christopher cau mày. “VẬY, ĐƯỢC LẮM. CHUYỆN LÀ THẾ NÀY. TA BÌNH TĨNH VÌ MỘT CƠN ÁC MỘNG, CHẴNG CÓ AI DỄ DÀNH TA...”

“Thánh thần thật đáng cảm tạ về điều đó.”

Christopher cau mày với cô, rồi tiếp tục, “ta nghĩ mình nghe thấy tiếng động, thế là Jason, Wolf và ta cùng mò xuống hầm. Chúng ta thấy Warewick đang lén lút trong lối đi bên trong vách tường ngăn biển, ta đã kết liễu lão tại đó”.

“Ngài có thể bị ông ấy giết!”, cô kêu lên.

“Ta đã luyện tập với Ranulf và Jason”, Christopher bào chữa. “Ta đã sẵn sàng để đối mặt.”

“Ông ấy đã có thể hạ ngài bằng một mũi tên, ngài thật ngốc!”

“Ơn Chúa, Gill, lúc đó tối om.”

“Như thế thì sao?”, cô kêu lên.

“Chắc chắn là lão bất lợi”, Christopher cãi lại.

Cô ngừng lời. “À”, cô chậm rãi đáp, “em hiểu rồi”.

“Và hẳn cũng không bán tên”, Christopher nói, “hẳn cũng là lý do tại sao ta xoay sở được”.

“Ồ, Christopher”, cô cảm thấy nổi kinh hoàng dâng lên từ hai đầu gối, lan lên trên, “ngài đã tận dụng được cơ hội”.

Hắn ôm lấy cô, kéo vào lòng. “Colin viết thư, bảo ta rằng em dự định tự mình làm điều đó. Khi nghe về lòng can đảm của em, ta làm sao có thể chịu thua kém?” Gillian chỉ có thể ôm lấy hắn,

run rẩy. “Ta phải làm điều đó, Gillian”, hắn lặng lẽ. “Vì chính ta, nếu em chịu nghĩ. Ta phải chứng tỏ với chính mình rằng ta vẫn còn là người đàn ông như trước đây.”

Cô nghĩ về mọi điều để nói với hắn, bắt đầu bằng Ngài chẳng thể chứng minh với bản thân theo cách khác sao và kết thúc bằng Ngài đã nghĩ cái gì vậy, quý ngài gốc nghề? Nhưng cô không nói gì. Hắn tuyên bố làm điều đó vì chính mình, nhưng chắc chắn hắn cũng nghĩ tới cô. Lần William.

Cô ngả người, dùng ngón tay chạm lên mặt hắn. “Ngài đã dấn vào rất nhiều rủi ro, tình yêu của em.”

“Ta có thể làm gì khác hơn?”

Cô lắc đầu. “Ngài không cần. Em chỉ đơn thuần là rất cảm kích mà thôi.”

Hắn cười nhẹ. “Và ta rất cảm kích vì em đã thông minh mà ở đây thay vì mò mẫm đi tìm Warewick.”

“Artane. Em đã định đến Artane.”

“Thế còn tệ hơn.”

“Em có thể tự tìm đường”, cô nói.

Hắn nhìn vợ, vẻ không tin. “Em nghĩ vậy sao?”

Cô mỉm cười, choàng tay quanh cổ hắn. “Hắn là không. Vậy, em đoán là, thưa ngài, ngài sẽ phải tự mình mang em đến Artane. Có Thánh mới biết em sẽ đi tới tận đâu nếu tự mình kiếm đường.”

“Thánh thần nên tránh cho ta vài đêm chịu trận trong rừng vì tìm em.”

Cô vuốt tóc hấn khỏi khuôn mặt. “Ngài sẽ làm vậy chứ, Chris?”

“Làm gì cơ?”

“Mang em tới Artane ấy?”

Hấn bĩu môi. “Thưa quý cô, em đâu không công bằng gì cả.”

“Ngài đã đánh bại Warewick cơ mà”, cô nói. “Ừ.”

“Ngài còn leo lên Lôu đài Lãnh chúa nữa.”

“Ừ, đúng rồi.”

“Ngài đủ trí tuệ để cưới em.”

“Chắc chắn là chiến công hiển hách nhất của ta.” Cô ngưng một chút trước khi tung đòn quyết định. “Robin và phu nhân của ngài ấy sẽ muốn thấy con trai của ngài.”

“Như ta đã nói, thưa quý cô, em đâu không công bằng.” Gillian mỉm cười khi chồng cô đặt lưng cô xuống lớp lông thú. Cô biết hấn muốn làm cô phân tâm bằng những nụ hôn ngọt ngào, vuốt ve dịu dàng, nhưng cô sẽ không dễ dàng phân tâm như vậy. Gã Rồng xứ Blackmour sẽ không bỏ qua việc chinh phục bất cứ thứ gì.

Cô sẽ chờ xem. Vì, xét cho cùng, cô là vợ của hấn, cô cũng là rồng đấy thôi.

Mãi quá nửa đêm Christopher cuối cùng mới chìm vào giấc ngủ. Gillian yên lặng ngồi dậy, kiểm tra then cửa lần cuối, nhen thêm

lửa. Rồi cô ngồi xuống chiếc ghế mình đã ngồi rất nhiều ngày qua, nhìn người đàn ông đang nằm trước mặt.

Ánh lửa lập lòe trên gương mặt thân yêu của hắn, khiến đường nét càng dịu dàng hơn. Lửa soi đôi vai hắn, đôi vai đã gánh lấy nhiệm vụ giữ cô an toàn. Lửa vuốt ve đôi bàn tay to lớn của hắn, đôi bàn tay sẽ lại vung kiếm bảo vệ cho cô, hoặc chạm vào cô thật nhẹ nhàng, khiến cô rơi nước mắt.

Cô ngồi nhìn hắn một lúc thật lâu, suy nghĩ về những điều đã đưa cả hai tới nơi đây, trong giờ phút này.

Cô nhắm mắt, cảm tạ mọi đắng cay, ngọt ngào, vì cả hai thứ đó, xết cho cùng, đã mang đến cho cô niềm hạnh phúc.

Rồi cô đứng dậy, lách người xuống lớp chăn cạnh chồng.

Cánh tay hắn đưa lên vòng lấy eo cô, kéo cô lại gần.

Gillian mỉm cười thỏa mãn.

ĐOẠN KẾT

Gillian ngắm nhìn pháo đài Artane dần hiện lên từ phía xa, cảm giác được chính nỗi choáng ngợp từng xâm chiếm mình trong lần đầu tiên trông thấy Blackmour. Artane thật, chà, bao la. Một dinh cơ khổng lồ, gần đường biên giới, biểu lộ rõ ràng rằng nó đã được xây nên với ý thức về điều đó ghim chặt trong tâm.

“Em thấy nó chưa?”

Gillian ngậm miệng, xoay sang chồng. “Rồi”, cô đáp. Hắn bật cười. “Gill đáng yêu, giá mà ta thấy được khuôn mặt em lúc này. Em trông có kinh ngạc như giọng nói của em không?”

“Ngài chưa bao giờ nói nó lại lớn đến vậy.”

“Em có hỏi đâu.”

“Ngài đấy, chồng của em, vẫn có thứ thói quen phiền toái là bỏ qua những chi tiết quan trọng nhất. Chẳng hạn như tòa thành này khổng lồ thế nào, và con trai ngài đáng yêu ra sao. Ngài đã tuyên bố thằng bé sẽ xấu xí tới khi có được một chiến công.”

“Ta không muốn em thất vọng”, Christopher khiêm tốn. “Em nên bế con bây giờ chưa?”

“Để sau, Gill. Con sẽ cần một bàn tay rắn rỏi đến khi chúng ta tới cổng.”

Chàng Robin trẻ tuổi xứ Blackmour bấy giờ trông không chút bồn chồn. Cậu ngồi trong lòng cha, cơn tò mò ở tuổi lên hai đã bị nhạt đi sau giấc nồng ngắn vừa xong. Mái tóc đen dựng đứng

trên đầu, cậu mơ màng nhìn ra thế giới bên ngoài qua đôi mắt xanh thẫm của cha. Tim Gillian thất lại trước hình ảnh chồng mình ôm đứa con trai thật vững vàng bằng bàn tay to lớn của hắn. Đúng, Christopher tự hào về thằng bé, hắn nên như thế lắm chứ.

“Em yêu ngài”, cô lặng lẽ nói.

Christopher nghiêng đầu về phía vợ. “Phải chăng đó là phần thưởng cho việc cuối cùng ta cũng mang em tới Artane, hay còn điều gì khác làm em vui lòng?”

Cô cười nhẹ. “Ý đầu ấy, chắc chắn rồi, vì em đã đe dọa đòi ngài đưa tới đây suốt hai năm rồi còn gì. Và, hôm trước, em càng mừng hơn khi biết rằng ngài sẽ giữ con. Con và em đều rất may mắn có được ngài.”

Christopher ghì cương ngựa, đưa tay tìm cô, hôn lên môi cô.

“Không, người may mắn là ta”, hắn dịu dàng nói. “Em đã cho ta hết niềm vui này đến niềm vui khác, Gill. Trong tim ta gần như chẳng còn đủ chỗ để nhận...”

“Thánh thần ơi, lại nữa!”, Colin kêu lên, thúc ngựa đi vào giữa hai người. Gã ném cho Gillian cái nhìn bất mãn. “Lần thứ năm trong ngày rồi đấy, Gillian, cô khiến tất cả mọi người phải ngừng lại để âu yếm vợ vãn. Hay là lỗi thuộc về người đây hả?” Gã quay sang Christopher. “Chris, đồ nhãi ranh si tình, ta đang khao khát có chút rượu và được nếm thức ăn từ Phu nhân Anne, còn người thì cứ chăm chăm bắt ta phải chờ đợi. Giờ, ta buộc phải đi giữa hai người, hoặc là cả hai phải dẹp trò ngọt ngào ướt át tới phát ốm kia đi cho tới khi vào thành an toàn, được chứ?”

“Ngài có thể để chúng tôi yên được chứ”, Gillian thẳng thừng đề nghị.

“Yên?”, Colin hốt hoảng đến há hốc. “Lần gần nhất ta để hai người yên chính là trên Lôu đài Lãnh chúa, và thế là suốt trọn hai ngày ta không thấy mặt mũi cả hai đầu cả. Có Thánh mới biết bao nhiêu đứa trẻ sẽ được ra đời từ những lần sơ sót của ta như vậy. Xê ra, đám kia! Ta cần rượu!”

Christopher xoay sang Gillian khi Colin đã chạy về phía trước. “Ta rất thích hai hôm đó, em yêu. Có lẽ khi quay về, chúng ta sẽ lại có vài tuần được riêng tư như vậy.”

“Được thôi, thưa ngài”, Gillian vui vẻ đáp.

Họ đi tới cổng ngoài của thành. Gillian nhìn chồng.

“Ngài sẽ cho em thấy những nơi ngài đến khi còn trẻ chứ?”

“Ta hứa. Ta nghĩ mọi thứ chẳng thay đổi nhiều.”

Gillian ghì cương cứng cùng lúc với Christopher. Hắn ngồi yên, lắng nghe mấy phút.

“Chris?”

Hắn cười theo phản xạ. “Chỉ là đang suy nghĩ thôi. Không có gì phải lo.”

“Robin sẽ rất vui được gặp ngài.”

“Ta cũng vậy.”

Cô chờ đợi, nhưng hắn không hề nhúc nhích. “Chúng ta nên vào chứ?”, cô hỏi.

Hắn đưa tay về phía cô, nắm tay cô thật chặt. “Ừ, vào thôi.” Hắn nói. “Em có chịu được việc ở cạnh ta suốt ngày suốt đêm trong

một hai tháng tới không? Ta sẽ cần không chỉ đôi mắt em đâu, Gill.”

Câu trả lời duy nhất của cô là tiếng cười khẽ cùng một nụ hôn.

“Ồ, nhưng họ trông thật hạnh phúc”, Magda thở dài. “Phải không, Berengaria?”

Berengaria mỉm cười, “Đúng là vậy”.

“Và chúng ta đã mang họ đến với nhau!”, Magda nói, đôi mắt đã ngấn nước.

“Hừ”, tiếng Nemain vọng tới từ chỗ của mình, phía sau Berengaria và Magda, họ đang trong hành trình đi cùng Rong. “Tất cả những gì người thành công là dùng hết xương ngón cái của ta! Chính thảo dược của Berengaria mới được việc, dù ta cũng không chắc chắn về phương pháp của bà ấy.

Chúng chắc chắn không phải thảo dược tăng sắc đẹp và can đảm.”

“Ta vô cùng cam đoan thuốc của mình sẽ hữu ích”, Magda vẫn khẳng định, “nếu ta có thời gian hoàn thiện nó...”.

“Với cái hương vị đó thì họ sẽ không đời nào uống nổi!” Berengaria chỉ mỉm cười, cười trên nàng ngựa hiền lành nhất của Blackmour. Gã Rong và phu nhân rất hào phóng biểu lộ tình cảm. Họ thậm chí cũng không phiền hà gì khi dùng những bà đỡ bị đòn là phù thủy. Mà Christopher cũng chẳng có gì để phàn nàn, vì chính hắn cũng khét tiếng khắp mọi vùng đảo.

Bà nhìn hắn xuống ngựa cùng đứa con trai rúc trong cánh tay, sau đó đưa tay đỡ vợ khỏi yên ngựa như thể cô là một đứa trẻ.

Berengaria mỉm cười qua làn nước mắt. Đấy, hai con người đã vượt qua chính mình để chạm đến nhau, chữa lành cho nhau. Nhờ vậy, họ đã vui sướng xiết bao!

“Có cần giúp không, thưa bà?”, một giọng ồm ồm cất lên. Berengaria được Colin Berkhamshire giúp xuống ngựa, bà nở nụ cười khen ngợi.

“Rất hào phóng, thưa ngài. Ngài sẽ rất thành công.”

Colin gặm gù trong họng. “Ta chẳng cần tước vị. Thứ ta cần là thêm chút thảo dược sắc đẹp để mặt mũi trông đẹp đẽ hơn. Ta đoán bà không mang theo đâu, nhưng phải có chút nào phòng khi khẩn cấp chứ?”

“Ồ, tôi sẽ lập tức chế cho ngài một ít”, Magda tụt khỏi lưng ngựa, thuận tay tóm luôn lấy chiếc túi của mình. “Để tôi vào trong đã, thưa ngài, chỉ thoáng chốc tôi sẽ chuẩn bị xong những thứ ngon lành.”

“À, có khi quá đẹp lại không tốt”, Colin khựng lại. Gã vội vã cúi chào ba người bọn họ rồi xông vào đại sảnh.

Berengaria nhìn Christopher và Gillian đang được Robin cùng Phu nhân Anne chào đón, thấy họ đi vào sảnh. Bà định đi theo thì bị cản đường bởi một chàng trai cao lớn đứng trước mặt. Đây hẳn là chàng thủ lĩnh trẻ xứ Artane, Phillip. Thật là giống hệt cha mình.

“Thưa bà.”

“Chúc ngài một ngày tốt lành, thưa ngài”, bà đáp. “Ngài Christopher nói bà là thầy lang?”

Berengaria không hỏi tại sao cậu ta muốn biết. Chàng trai trẻ mang đầy vết bầm và trầy xước. Bà nhướn chân mày, vẻ thắc mắc.

“Hôn thê của ta”, gã ngượng ngùng. “Nếu là kẻ ngốc nghếch nào đó, hẳn sẽ cho rằng nàng không màng đến việc kết hôn.”

Berengaria bật cười. “Tất nhiên. Hẳn là do tính tình nóng nảy kiểu Scotland của cô ấy rồi.” Phillip chớp mắt. “Làm sao bà biết?”

“Scotland?”, Nemain lặp lại, tai vểnh lên. “Tôi cũng muốn đến Scotland. Có pháp sư nào ở vùng đó không, thưa ngài? Tôi cực kỳ cần xương ngón cái.”

“Pháp sư?”, chàng trai lặp lại. “Xương ngón cái?”, gã rùng mình. “Tôi không biết gì cả.”

“Chúng ta sẽ phải giải quyết việc đó, đúng không?” Nemain nhanh nhẹn nhảy khỏi ngựa. Bà ta tóm lấy một nơi không bị bầm tím trên người chàng trai, lôi về phía sảnh. “Tôi chuyên trị những cô dâu không muốn làm cô dâu đây. Tôi sẽ rất vui được giúp ngài.”

Magda vuốt mái lọn tóc trắng khỏi khuôn mặt bằng bàn tay béo múp dịu dàng của mình, rồi lon ton theo sau Nemain. Magda đã nhanh chóng kê ra một loạt những nguyên liệu cần thiết. Phillip vẫn còn run lẩy bẩy.

Berengaria đếm ngón tay, rồi bà mỉm cười nhẹ nhõm. Bà có thể giúp chàng thủ lĩnh trẻ xứ Artane mà vẫn kịp quay sang giúp Christopher cho ra đời cô con gái sắp-thành-hình.

Chà, làm ăn cũng khó khăn thật!

“Em đã nói, hấn yêu cô ta mà! Anh không thấy cách hấn luôn nắm tay cô ta sao?”

“Em gái à, hấn mù mà”, một giọng trầm thì thào, vẻ rất lý trí. “Dám cá cô ta chỉ giúp hấn thôi.”

“Kendrick, anh nói dối! Em sẽ nói với cha, cha sẽ đem anh nhốt vào bẫy.”

Chàng trai trẻ phá ra cười. “Hù dọa vô ích, Mary. Anh không nói dối.”

“Hấn không cần giúp đỡ. Bởi vì, hôm trước, em thấy hấn ngăn cô ta lại trước khi cô ta giẫm phải vũng bùn! Đơn giản, hấn là người đàn ông hoàn hảo nhất đời, và anh quá sức ghen tị.”

“Đúng, anh rất ghen tị trước hạnh phúc của hấn”, Kendrick đồng ý. “Và nếu em si mê hấn đến vậy, thì đẹp mớ len đi. Em đang chảy nước dãi lên bộ đồ yêu thích của Phillip đấy. Thảo nào anh ta luôn muốn tự mình cầm kim.”

Có tiếng một cô gái bật khóc, rồi tiếng vội vàng xin lỗi từ anh trai cô, theo sau là tiếng bước chân nhẹ nhàng chạy khỏi buồng. Tiếng chân mang ủng theo sau, lại thêm nhiều câu xin lỗi.

Christopher buông hơi thở hấn gắng nén đã một lúc. “Không bao giờ”, hấn thề. “Ta sẽ không bao giờ để em thuyết phục mình nấp sau màn nữa, Gill. Thánh thần ơi, em bị ai nhập vào mà lại nghĩ cái hốc quái quỷ này là nơi tốt để hẹn hò buổi trưa vậy hả? Chúng ta có chiếc giường hoàn hảo trong căn phòng tốt nhất của Robin để dùng đấy thôi. Vậy mà ta lại phải ép mình trong cái hốc chật hẹp này, gắng sức không thở quá lớn...”

“Ngài không nên lo lắng chút nào về những việc đó”, Gillian nói. “Chẳng phải em đã nghe ngài nói rằng ngài đang nghĩ đến việc

đưa bé Robin tới làm phụ tá cho Kendrick đấy sao?

Lạy Thánh nhân từ, Christopher, thằng bé sẽ không sống nổi!”

“Ngài Artane sẽ không đời nào để chuyện gì xảy ra cho con trai đỡ đầu của mình”, Christopher mong sao những lời này là đúng. Hẳn thực sự đã nói gì với Kendrick à? Thánh thần ơi, đó là tất cả mọi thứ mà bé Robin cần! Con trai một pháp sư, phụ tá cho một kẻ ngạo mạn, hào hoa... “Christopher, không nói lỏng tay thì em gãy xương mất.”

Christopher buộc mình bình tĩnh lại. “Thứ lỗi cho ta, em yêu. Chúng ta nói điều gì khác ngoài việc mấy tên phụ tá và mở tiếng tăm chết tiệt kia đi nhé. Đấy, em có mục đích gì khi lôi ta vào chốn này?”

“Ngài cần một đứa con gái, thưa ngài. Berengaria bảo em nên mang thai ngay tức khắc.”

“Thánh thần ơi”, Christopher phá ra cười, “bốn phụ nữ các nàng không để ta nghỉ ngơi chút nào sao, mệnh lệnh gì thế này?”

“Có vẻ như gần đây ngài rất ngoan. Nào, đến đây, chồng của em, để em phục vụ ngài.”

Christopher để vợ cầm cương một lúc trước khi thoát khỏi những nụ hôn ngọt ngào của cô, ôm lấy cô thật chặt.

“Gill?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Ta nắm tay em không phải chỉ để được em giúp đâu.”

“Em biết, Christopher.”

“Ta thích nắm tay em.”

“Em biết, Christopher.”

“Nhưng ta rất vui rằng bàn tay dắt ta đi thuộc về em.”

“Không, Chris, là ngài dắt em đi.”

Hắn mỉm cười nơi làn tóc của cô. “Tất nhiên rồi. Ta đã cứu em khỏi vũng bùn sáng hôm qua còn gì. Ta suýt dắt em thẳng vào đó mất, nếu em không siết chặt tay ta.”

“Chỉ là chút biểu hiện âu yếm thôi, thưa ngài.”

“Hứa với ta sẽ tiếp tục biểu hiện âu yếm như vậy trong tương lai nhé, phu nhân, ta sẽ rất thỏa mãn.”

“Mãi mãi, thưa ngài.”

Christopher nhắm mắt, âm thầm cảm tạ mọi đặc ân dành cho hắn. Hắn có một đứa con trai ngoan ngoãn, khỏe mạnh, biết làm đủ trò hề và bập bẹ ngây ngô khiến hắn và Gillian hạnh phúc. Hắn có những người bạn thực sự nhìn thấu đôi mắt mù lòa của hắn, trông thấy người chiến binh vẫn luôn tồn tại trong con người hắn.

Và hắn cũng có đôi mắt không chỉ để trông thấy thế giới xung quanh, mà cả những điều lẽ ra hắn đã không thấy được. Vì đó là đôi mắt đã giúp hắn tìm thấy vợ mình.

Cô là đặc ân to lớn hơn hết thảy.

Hắn ôm chặt lấy cô, không thể ngăn dòng nước mắt tuôn ra, thấm ướt những lọn tóc rối xinh đẹp của cô. Những món quà dành cho hắn thật ngọt ngào! Đó là tất cả mọi điều hắn mong

muốn, chắc chắn còn vượt xa những gì hẳn xứng đáng được nhận. Hẳn chẳng thể đòi hỏi gì khác hơn.

HẾT

LÀ ĐIỀU ANH MUỐN

Gillian Warewick, người con gái bị chính cha mình hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, suốt bao năm qua vẫn núp dưới cái bóng bảo vệ của người anh trai cô hết mực yêu thương cho đến khi anh ra đi mãi mãi... Cuộc đời cô những tưởng sẽ chỉ ngập tràn nỗi sợ hãi và cảm giác tự ti về vẻ ngoài của mình, nhưng như William đã hứa:

“Ngày nào đó một lãnh chúa đẹp trai sẽ đưa em đi cùng anh ta...”

Lãnh chúa Christopher, Rừng xứ Blackmour, kẻ mang trên mình những danh xưng mà cả nước Anh phải nép mình khiếp đảm, kẻ từng thề rằng sẽ không bao giờ yêu một lần nữa bởi chính thứ tình yêu mù quáng đối với người vợ đầu tiên đã khiến hắn không chỉ mất đi ánh sáng mà còn tất cả mọi thứ hắn trân quý, chỉ để lại những đôn đau, mặc cảm và một con tim tan vỡ...

Một hẹn ước hôn nhân ràng buộc...

Và rồi, hai linh hồn lạc lối đã tìm thấy ở nhau lý do để sống thêm một lần nữa, cưới một lần nữa nhưng là để yêu thương lần đầu tiên... trọn vẹn...

THIS IS ALL I ASK

Translation rights arranged by The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) LLC through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd., Thailand. All rights reserved.

Là điều anh muốn © 2013 BachvietBooks.

ISBN: 978-604-69-4363-1

8 936041 685048

Giá 119.000 đ

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Tủ sách BOOKBT #301

20/08/2017